

தேவனல் புக் டிரஸ்ட் புத்தகம்

ஐவாலா முகி

அனந்த கோபால சேவ்டே

பப்ளிகேஷன்ஸ் டிவிஷன்

தேஷனல் புக்ட் டிரஸ்ட் புத்தகம்

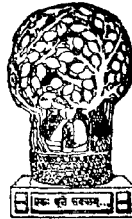
ஐவாலா முகி

1942 புரட்சி பற்றிய ஹிந்தி நாவல்

அனந்த கோபால சேவ்டே

தமிழ் வடிவம் :

கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.

பப்ளிகேஷன்ஸ் டிவிஷன்
செய்தி ஒலிபரப்பு அமைச்சகம்
இந்திய சர்க்கார்

July 1963 (Asadha 1885)

ஜூலை 1963 (ஆஷாத 1885)

Published by arrangement with the author

விலை : ரூ. 3-00

Price ; Rs. 3-00

J W A L A M U K H I

(Tamil)

PUBLISHED BY THE DIRECTOR, PUBLICATIONS DIVISION, DELHI-6
AND PRINTED AT JANATHA PRESS, 66 BELLS ROAD, MADRAS-5

மக்களுக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வாழ்ந்து,
தாமே அடிக்கல்லாகப் புதைந்து,
தியாகமும் உயிர்வேள்வியும் செய்து,
பாரத நாட்டுச் சுதந்திரம் என்னும்
பொற்கோயிலைச் சமைத்த
பாரத வீரர்கள் அனைவருக்கும் சமர்ப்பணம்.

ந ன் றி

1942-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு புரட்சியில் ஈடுபட்டு, நான் மூன்று ஆண்டுகள் சிறையில் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. என் வாழ்வின் மிகச் சிறந்த, மங்கலமான காலம் இதுவே என்று கூறலாம்.

மகான் வினோபாவுடன் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு அங்கே கிடைத்தது.

நான் கைதாகி, நாக்பூர் சென்டிரல் ஜெயிலில் சேர்ந்த அன்று நிகழ்ந்த வினோபாவின் மாலைப் பிரார்த்தனைக் காட்சியை என்னால் மறக்கவே முடியாது.

எட்டாம் நம்பர் பாரக்! அதில் எழுபது, எண்பது அரசியல் கைதிகள் இருந்தார்கள். காரிருள்; பிசுபிசுவென்ற தூற்றல்! உள்ளே பாரக்கில் மினுமினுக்கும் மண்ணெண்ணெய் அரிக்கேன் விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில், ஒருவரையொருவர் இன்னார் என்று அறிவதுகூட அரிது! இதிலே, வினோபாவின் சாயந்தரக் கூட்டுப் பிரார்த்தனை!

வெளியே டணால் டணால் என்று குண்டுகள் பறந்தன. சர்க்காரின் கொடுமையான அடக்கு முறை கிளர்ந்தெழுந்தது. பாரத நாட்டு மக்களின் உயிருக்கு மதிப்பே இல்லாதொழிந்தது. புரட்சி யாளர்களைக் குண்டு போட்டுச் சுடுவார்களா, அல்லது தூக்கிலிடுவார்களா என்பதை நினை

சொல்ல முடியாது. இப்படிப் பெரும் பீதியை விளைவித்த சூழ்நிலையில், நம்மை மறந்து ஆத்ம சிந்தனையில் லயிக்கச் செய்யும் அந்தப் பிரார்த்தனை!

பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு இனிய ராம பஜனை; அதற்குப் பிறகு வினோபாவின் சின்னஞ்சிறு அறிவுரை; விஷயம் - சாவு!

சாவு நமக்கு எதிரியல்ல, நண்பனே; அமங்கலமானதல்ல, மங்கலமானதே. கடவுளைக் காணவைக்கும் நேரான செயல் அது. அதனிடம் அஞ்சவேண்டிய தேவையே இல்லை. அது வரவேற்புக்கு உரியது! - இப்படித்தான் அன்று அவர் ஏதோ சொன்னார்.

இந்த அறிவுரைக்குப் பின்பு, அரசியல் கைதிகளான எங்கள் மனம் பெரிதும் அமைதியுற்றது என்பது எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

அப்புறம் 1943-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வந்தது. நாக்பூர் இளைஞன் வீரத்தியாகி சங்கரனுக்கும், இளம் ஸிந்தி மாணவனான ஹேமுகலானிக்கும் அந்த மாதத்தில் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்தது! சங்கரனுக்கு வயது பதினெட்டு; ஹேமுகுக்குப் பத்தொன்பது. இந்த நிகழ்ச்சிகள் பாரத நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த புண்ணை உண்டாக்கின.

இதற்குப் பிறகு 1944-45-இல் சிவ்னி சிறையில் மீண்டும் வினோபாவுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. இந்தத் தடவை நான் அவரிடம் நெருங்கி வந்

தேன். கூச்சத்தினால் நான் தொலைவில் ஓட ஓட, அவர் தமது நல்லுள்ளத்தினாலும் பேரன்பினாலும் என்னைக் கைப்பிடித்துத் தம் அருகில் அமர்த்தி வைத்துக்கொண்டார்.

நான் என்றும் நினைவில் வைக்க வேண்டிய நாட்கள் அவை. காலை ஆறு மணியிலிருந்து எட்டு மணி வரையில் நாங்கள் இருவரும் சிவ்னி சிறையின் குறுகிய வெளியில், இங்கிருந்து அங்கும், அங்கிருந்து இங்குமாகச் சுற்றிச் சுற்றி உலவுவோம். உடற் பயிற்சியுடன், சிந்தனைப் பரிவர்த்தனையும் நடந்தது.

யாரிடம் எந்த இயல்பு இருக்கிறதோ, குணம் இருக்கிறதோ, அதன் மலர்ச்சிக்கு உதவுவதே வினோபாவின் தனிப் பண்பு. தனி மனிதனின் சுதந்திரத்தை அவர் தீவிரமாகப் போற்றுகிறவர்; யாரையும் தட்டி உருட்டிச் சரிப்படுத்தி ஒரே அச்சில் வார்க்க அவர் ஒருபொழுதும் முயற்சி செய்வதில்லை. சுய தூண்டுதலுடனும், சுய அநுபவத்துடனும் நடந்து கொள்பவர்களே அவருக்குப் பிரியமானவர்கள்.

பெரும்பாலும் நாங்கள் ஆராய்ந்து பேசிய விஷயம் - இலக்கியம்! இலக்கியத்துக்குத் தூண்டுதல் என்ன, காரணம் என்ன, அதன் நோக்கம் என்னவாக இருக்க வேண்டும் முதலியவை பற்றிப் பேசுவோம். கோர்க்கி, டால்ஸ்டாய், ரொமேன் ரோலான், விக்டர் ஹ்யூகோ, டீமா, வியாச முனிவர், ஞானேசுவரர், ரவீந்திரர், கீதை,

இராமாயணம், மகாபாரதம், பைபிள் - இப்படி உலகத்தின் பெரிய இலக்கியகர்த்தாக்களைப் பற்றியும் இலக்கியங்களைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி நடைபெறும். வினோபாவின் பரந்த பயிற்சியைக் கண்டு நான் பிரமித்துப் போனேன். நான் எதிர்பாராத அளவுக்கு, அவருடைய இலக்கியப் பார்வை மிகவும் ரசமாகவும் ஆழமாகவும் கூர்மையாகவும் இருந்தது. பல திசைகளில் செல்லும் அவருடைய இலக்கிய வல்லமையைக் கண்டதும், 'உண்மையில் இவர் ஒரு மகரிஷி' என்றே எனக்குத் தோன்றியது.

அந்த நீண்ட, இடைவிடாத இலக்கியப் பேச்சுக்களிடையே, 'எரிமலை' என்ற இந்த நாவலின் கற்பனை வடிவெடுத்தது. இதை எழுதிய பொழுது, சிறை வாழ்க்கையின் இனிப்பும் கசப்புமான எத்தனையோ நினைவுகள் என்முன் வந்து போயின; அதனுடன் ஒரு நினைவு மிகவும் தெளிவாக எழுந்தது — அதுதான் வினோபாவின் சிநேகம் நிரம்பியதும் பரிவு மிகுந்ததுமான வடிவம் — ஆசியைப் போல நன்மை தருவது, கர்ப்பூர ஆரத்தியைப் போல மங்கலமானது!

அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்கவே இந்த வரிகளை எழுதுகிறேன்.

என் உணர்ச்சிகளைப் பற்றி அவருக்கு ஒருகால் தெரியாமலே இருக்கலாம். கங்கை ஓடுகிறது; தனது நீரைத் தீண்டியோ அருந்தியோ எவன் என்ன பேறு பெறுகிறான் என்பது பற்றி அதற்கு என்ன கவலை!

— அனந்த கோபால சேவ்லே

இன்று அபயகுமாரனுக்குத் திருமணம். அவனுடைய உள்ளத்தில் உவகையும் பூரிப்பும் நிலவின.

இது இயல்புதானே? இன்று, அவனுடைய உள்ளத்து அரசியான விஜயா உலகியலின்படி 'அவனுடையவள்' ஆகப் போகிறாள். உள்ளத்தினால் அவள் முன்பே அவனுக்கே உரியவளாகி விட்டாள்; அவனும் அவளுக்கு உரியவனானான். ஆயினும் இன்று அந்தணர்களின் முன்னிலையில், வேதமந்திரங்களின் புனித ஒலி அத்தாட்சி பகர, சமூகத்துக்கும் உலகத்துக்கும் எதிரில், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஏற்றுத் தம்மவராக்கிக்கொள்ளப் போகிறார்கள் — வாழ்விலும் சரி; இயலுமானால் சாவில் துணையிருக்கவும் சரி! அவர்களின் ஆழ்ந்த காதல் இன்று நிறைவேறப் போகிறது.

இது நடக்காது என்று தோன்றிய ஒரு காலமும் உண்டு. வழியில் இருந்த இடுக்கண்கள், அவர்கள் இருவரும் சந்திப்பதற்குத் தடைச்சுவராக நின்று, அவர்களது உள்ளத்து ஆவல்களையும் உணர்ச்சிகளையும் தகர்த்தெறிவதில் முனைந்திருந்தன. ஏனெனில் விஜயாவின் சிற்றப்பா, தமது பாதுகாப்பில் இருந்த அண்ணன் மகளை — படிப்பும் அழகும் ஆரோக்கியமும் ஒருங்கே வாய்ந்திருந்த விஜயாவை — ஏழை இளைஞனான அபய

னுக்கு மணஞ்செய்விக்க அறவே ஒப்பவில்லை. அவனுடைய விதவைத் தாய் பிறர் வீடுகளில் வேலை செய்து வயிறு வளர்த்து வந்தாள்; தன் வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி அவள் அபயனைப் படிக்க வைத்தாள். அவளுடைய தவத்தின் பயனாக, அபயன் படித்து எம்.ஏ. ஆகி, இன்று நாகபுரிப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மாணவனாகப் பயின்று, பி.எச். டி. பட்டம் பெறுவதற்காகத் 'தீஸிஸ்' (ஆய்வு நூல்) எழுதி வருகிறான்.

ஆனால் இதெல்லாம் விஜயாவின் சிற்றப்பாவுக்குப் போதாது. அவர் மத்திய மாகாணத்து 'ஸிவில் ஸர்வீஸ்'ல் அடிஷனல் மாஜிஸ்திரேட்டாக இருப்பவர். இப்பொழுது ஈ. ஏ. ஸி. யாக இருக்க வேண்டும்; வருங்காலத்தில் முழுக்க முழுக்க மாஜிஸ்திரேட்டு ஆகக்கூடியவனாக இருக்க வேண்டும் — அத்தகைய இளைஞனுக்கே அவர் அவனை மணஞ் செய்விக்க விரும்பினார். இதைவிட உயர்ந்த வரனைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பது அவரால் இயலாத காரியம்.

விஜயாவும் ஒரு விந்தையான பெண். தன் சிற்றப்பாவின் இந்தப் பேருதவியில் அவள் துளியும் பட்டுக்கொள்ளாமலே இருக்கிறாள்; 'மாஜிஸ்திரேட்டின் மனைவி'யாக வேண்டும் என்ற ஆசை அவளைத் தீண்டியதாகக்கூடத் தெரியவில்லை. ஏனோ அவளுக்கு அபயன்தான் பிரியனாக இருந்தான்; வேறார் ஆண்மகனைக் காதலனாகவோ கணவனாகவோ கற்பனை செய்து

பார்க்கவும் அவளால் முடியவில்லை. 'அறியாத பெண்; தனக்கு எது நல்லது கெட்டது என்று கூடத் தெரியவில்லை. இவளிடம் மாஜிஸ்திரேட்டுப் பதவியைப் புகழ்வது, எருமையின் முன்னால் வீணை வாசிப்பது போல' என்று மாஜிஸ்திரேட்டு நினைத்தார்.

விஜயா மாரிஸ் கல்லூரியில் ஸீனியர் பி.ஏ. யில் படிக்கிறாள். ஆனால் அவள் படிக்கிற இனத்தைச் சேர்ந்தவள்; அதாவது ஆடல் பாடல், பவுடர், உதட்டுச் சாயம் இவற்றிலிருந்து அறவே விலகியவள். நிறையப் படிப்பாள்; சில சமயம் எழுதுவதும் உண்டு. அவள் கதைகளுக்கும் கவிதைகளுக்கும் ஹிந்தி மாதப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றில் நல்ல மதிப்பு உண்டு. தேர்வுக்குரிய நூல்களைப் பயிலுவதோடு நில்லாமல், எழுத்துக் கலை பற்றிய ஆராய்ச்சிப் புத்தகங்களையும் உயர்ந்த இலக்கியப் படைப்புக்களையும் படிப்பதிலும், தானே எழுதுவதிலும் அவளுக்குப் பொழுது சரியாக இருந்தது. ஆகவே, அவள் வகுப்பு முடிந்ததும் நேரே யூனிவர்ஸிடி லைப்ரரிக்குப் போய் அங்கே இரண்டொரு மணி நேர மாவது தங்காமல் வீடு திரும்ப மாட்டாள்.

இந்த நூல் நிலையந்தான் அவளுடைய வாழ்வில் மிகுந்த பெருமை பெற்றது; ஏனெனில் இங்கேதான் அவள் அபயகுமாரனை முதலில் சந்தித்தாள். அவன் ஆராய்ச்சி மாணவன்;

எனவே அவன் நூல் நிலையத்தைப் புகலடைய வில்லையென்றால் வேறு யார் அடைவார்கள்?

ஆகவே அவன் பெரும்பாலும் அங்கேதான் அமர்ந்திருப்பான். புத்தகங்களில் மூனையைச் செலுத்தி, தனக்குத் தேவையான குறிப்புக்களை எழுதிக்கொள்வான்.

அங்கே தற்செயலாக அவன் பார்வை விஜயாவின்மேல் விழுந்தது. படிப்பில் முனைந்த சபாவமுள்ளவளாதலால் அவள் பிற பெண்களினின்றும் வேறுபட்டவளாக, முற்றும் மாறுபட்டவளாகத் தோற்றினாள்.

அறிமுகம் ஆயிற்று; மெல்ல மெல்ல அதிஸுருந்து அன்பு முனைவிட்டது. ‘மணஞ்செய்து கொண்டால் நாம் இருவருமே மணப்போம்; இல்லை யானால் வாழ்நாள் முழுதும் மணமில்லாமலே இருப்போம்’ என்று ஓர் ஆண்டுக்குள்ளேயே அவர்கள் தமக்குள் உறுதிமொழி கூறிக்கொண்டார்கள்.

மணமில்லாமல் இருக்கும் பேச்சு ஏன் வந்த தென்றால், ‘நம் தந்தை இறந்ததும் மூன்றாம் பிராயத்திலிருந்து நம்மை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய சிற்றப்பா நமக்கு இந்த விடுதலையை அளிக்கக் கட்டாயம் பின்வாங்குவார்’ என்பதை விஜயா அறிந்திருந்ததனால்தான். அவர் ஒரு கால் அவளை நிர்ப்பந்தப்படுத்தலாம் — மாஜிஸ்திரேட்டு ஆச்சே! அந்த நிர்ப்பந்தத்தை எதிர்த்துப் போராடியுங்கூட இந்த மணம் நிறைவேறுவது

சாத்தியமில்லை என்றால் வாழ்நாள் முழுவதும் மணமின்றியே அவள் இருந்துவிடுவாளே தவிர, தான் வழிபடும் தெய்வத்துக்கு ஒருபோதும் நம்பிக்கைத் துரோகம் இழைக்க மாட்டாள்.

ஆனால் 'மாஜிஸ்திரேட்டு ஐயா அந்த அளவுக்குப் பிடிவாதம் செய்யவில்லை. நாலைந்து தடவை இதமாகச் சொன்னார்; வேலையில் இருந்த, முன்னுக்கு வரக்கூடிய இளைஞர்களை இரண்டொரு தடவை தம் வீட்டில் தேநீர் விருந்துக்கு அழைத்து அவள் முன்னால் நிற்க வைத்தார்; ஆனால் அவள் அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. "போகட்டும், சாகட்டும்; அவள் தலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதோ அதுதான் நடக்கும். கல்யாணமாகிவிட்டால் என் பொறுப்பாவது குறையும்" என்று மாஜிஸ்திரேட்டு சொன்னார்.

அபயகுமாரனை அவருக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லை என்பதில்லை. அவன் நல்ல ஆரோக்கிய முள்ளவன், அழகன், சிவப்பு நிறம், இளவயது; அவனுடைய வெள்ளைச் சிரிப்புக்கு யார் மனத்தையும் கவரும் வல்லமை இருந்தது. அவனுடைய தாய் ஏழைதான் என்றாலும், இவ்வளவு படித்த இளைஞன் தன்னையும் தன் மனைவியையும் அன்னை யையும் எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடுவான். ஆனால், அவருக்கு அவனிடம் தென்பட்ட மிகப் பெரிய குறை, அவன் 'எக்ஸிக்யூடிவ் டிபார்ட்மெண்ட்'ல் எந்தப் பதவியிலும் இல்லையே என்பது

தான். இரண்டாவது குறை, அவன் கதர் அணிந்து வந்தான் என்பது.

ஆயினும் கடைசியில் அவர் தம்முடைய விருப்பத்துக்கு மாருக, விஜயாவும் அபயனும் மணந்து கொள்ள அநுமதி அளித்துவிட்டார்.

இன்று அந்தத் திருமணம் நடைபெறுகிறது. விஜயாவின் இன்பத்துக்கும் உற்சாகத்துக்கும் எல்லையே இல்லை. அபயனைப் பார்த்தது முதல் அவள் அவனைத் தன் உள்ளமாம் அரியணையில் வீற்றிருக்கச் செய்து எப்போதும் வழிபட்டிருக்கிறாள். அவனுடைய காதல் அவளுக்கு மாயாத இளமையைத் தந்துவிட்டது. அவனுடைய கமலப்பாதம் பட்டு, அந்தச் சிலை உயிர்பெற்று எழுந்தது போலும்!

அபயனும் இதே நிலையில்தான் இருந்தான். விஜயாவின் கள்ளங்கபடமற்ற அன்பு, அவனுடைய எழுச்சிக்கும் கற்பனைக்கும் ஒப்பற்ற வலிமையைத் தந்து, புகழும் வீரமும் பெரும் பயனும் விளைக்கும் செயலையாற்றுவதற்கு அவனைத் தூண்டியது. என்றுமில்லாத ஓர் உயிராற்றல் அவன் வாழ்வில் நிரம்பிவிட்டது.

எத்தனையோ தடவை இருவரும் தனிமையில் சந்தித்திருக்கிறார்கள்; ஆயினும் ஒரு தடவையாவது அவனோ அவளோ எல்லையை மீறியதில்லை; அவர்கள் தமது தெய்விக அன்பில் மாசின்றி நடந்துகொண்டார்கள். கோயிலில் வழிபாட்டுக்குச் செல்லும்போது உண்மைப்

பக்தன் எப்படி விகார மனப்பான்மை வைத்துக் கொள்ள முடியும்?

திருமணப் பந்தலில் மறைகளை ஓதி ஓமம் நடந்துகொண்டிருந்தது; அதே சமயத்தில், எவனோ ஒருவன் வந்து, “ஜப்பானியர் சிங்கப் பூருக்கு அருகில் இரண்டு ஆங்கிலேயக் கப்பல் களை மூழ்கடித்துப் போர் முழக்கம் செய்து விட்டார்கள்” என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தான்.

2

திருமணச் சடங்குகள் யாவும் முடிந்து, விருந்தினர் தங்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்ட பின்பு அபயன், “வா விஜயர், நாம் போய் அம்மாவின ஆசியைப் பெறுவோம்” என்றான்.

“இருக்கட்டும், அபயா. முதலில் பூசையறையில் சென்று ஆண்டவனிடம் விளக்கேற்றிக் கர்ப்பூர ஆரத்தி செய்துவிட்டு என்னிடம் வாருங்கள். ஆண்டவன் இருப்பதனால்தானே இந்த நாளை எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தது!” என்று அன்னை தழுதழுத்த குரலில் பேசினாள்.

தம்பதிகள் பூசையறைக்குச் சென்று நந்தா விளக்கில் கர்ப்பூரமேற்றிக் கடவுளை வழிபட்டனர். இருவரின் உள்ளமும் உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தது. அவர்களுடைய கண்களில் ஆனந்தக்

கண்ணீர் துளும்பியது. அவர்கள் மெளனமாக இருந்தார்கள்; ஆனால் உள்மனம் ஒரே குரலில், 'தெய்வமே, முற்பிறவியில் நாங்கள் செய்த எந்த நற்செயலினாலோ இன்றைய இந்த நல்வேளை தோன்றியிருக்கிறது. எங்களுடைய இந்த இணைப்பு நீண்ட காலம் நிலவ வேண்டும். ஆண்டவனே! நாங்கள் இருவரும் ஒருவருக்குள் மற்றவர் முற்றும் லயித்து உனக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும்; உன் கட்டளைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்' என்று கூறியது.

இவ்வாறு அவர்கள் தன்மயமாகி வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கையில், நந்தாவிளக்கு ஏதோ திடீர் அதிர்ச்சியினால் விழுந்து, அதன் சோதி அணைந்து விட்டது.

விஜயாவின் மனம் திக்கென்றது. இது அபசகுனம் என்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. என்ன ஆபத்து வரப்போகிறதோ என்ற திகிலில் அவள் உள்ளம் நடுங்கியது.

3

அன்னையின் ஆசியைப் பெற்று இருவரும் படுக்கையறைக்குச் சென்றார்கள்.

தனிமை கிடைத்ததுமே விஜயா, "உங்களைத் தான்! எனக்கு என்னவோ மிகவும் பயமாக

இருக்கிறது. விளக்கு அணைந்த அபசகுனம், வரப்போகும் ஏதோ ஆபத்தைக் குறிக்கிறது” என்றாள்.

“பைத்தியமே!” என்று கூறி, அவன் அவனைத் தன் அருகில் இழுத்துக்கொண்டு, “இந்த அபசகுனத்தில் புதுமை என்ன இருக்கிறது? இன்று உலகம் முழுவதிலுமே அபசகுனமென்னும் பூச்சாண்டி தாண்டவமாடுகிறது. போரின் பயங்கரத் தீக்கொழுந்துகள் அகில உலகையும் கவ்வியிருக்கின்றன. மனிதன் மனிதனைக் கொல்கிறான். அரியணைகள் கவிழ்கின்றன. தேசப் படங்கள் மாறுகின்றன. மனிதத்தன்மை அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் பரந்ததும் பயங்கரமுமான இத்தகைய பெரிய அபசகுனம் இருக்க, வேறு என்ன ஆபத்து நிகழக்கூடும்?” என்றான்.

“இல்லை அபயரே, அந்தப் போர்த் தீ இன்னமும் நம்மிடமிருந்து தொலைவில் இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய இந்த அபசகுனம் நம் வீட்டிலேயே ஆகியிருக்கிறதே. நிலைப்பதற்கு முன்பே நம் குடித்தனம் கலைந்துவிடுமோ என்னவோ, தெரியவில்லையே?”

“தீ தொலைவில் எங்கிருக்கிறது, விஜயா? ஜப்பானியர் சிங்கப்பூரைத் தாக்கியிருக்கும் செய்தி இன்று உன் காதில் விழவில்லையா? உலகம் முழுவதும் பரவிய இந்தப் பெரும்போர் இப்போது நம் நாட்டு வாசலுக்கே வந்துவிட்டது. இதுவரைக்கும் அது ஐரோப்பாவோடு நின்றிருந்தது;

ஆனால் இப்போது கிழக்கு நாடுகளிலும் அதன் கருமுகில்கள் சூழ்ந்துவிட்டன; அதன் ஆழ்ந்த நிழல் நம் நாட்டின்மீதும் வட்டமிடுகிறது. பயங்கரமான இந்தப் போரினின்று நாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத் தப்ப முடியும்?”

“ஆயினும் சண்டை இன்னமும் நமது பாரத நாட்டில் உருக் காட்டவில்லையே. நம் தலைவர்கள் போரைப் பற்றிய கொள்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார்களே - ‘விடுதலை பெருத வரையில் இந்தப் போரில் இந்தியா கலந்துகொள்ளாது’ என்று” என்று விஜயா.

“ஆம், இது உண்மை. ஆனால் நம் நாட்டின் துரதிருஷ்டத்தைப் பாரேன்; மக்கள் தம் உயிரினும் இனியதாகக் கருதும் நம் தலைவர்களின் கருத்துக்கு ஏதும் மதிப்பில்லையே! ஆங்கிலேய சாம்ராஜ்யத்தின் பிரதிநிதியான வைஸிராய், இந்தியரின் பெயரால், அவர்களும் இங்கிலாந்தின் சார்பில் இந்தப் போரில் கலந்துகொண்டிருப்பதாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார். இதைப் பற்றி நம்மைக் கேட்கவும் இல்லை; நாட்டின் பிரதிநிதி ஸ்தாபனமான காங்கிரசின் அபிப்பிராயத்துக்குத் துளி மதிப்புத் தரவும் இல்லை. இத்தகைய கொடிய அவமானத்தை, சுய மதிப்புள்ள எந்த இந்தியன் பொறுத்துக் கொள்வான்? நமது அடிமைத்தனத்தின் இந்த விகாரமான, தெளிவான அத்தாட்சியைக் கண்டு, இன்று இந்த நாட்டில் வாழும் ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்

திலும் இந்த விஷ அம்பு தைத்துத் துளைப்பதில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது?”

“இந்தியன் ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத் திலும் இது தைப்பதேது, அபயரே? அப்படியிருந்தால் போர்த் தளவாடங்கள் சேர்ப்பதிலே நம் நாட்டில் இத்தனை சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களும் அரசியல் கட்சியினரும் ஏன் முனைகிறார்கள்? இந்த இந்தியர்கள் ஒத்துழைக்கவில்லையென்றால், அற்ப எண்ணிக்கையுள்ள ஆங்கிலேயர், போரில் ஈடுபடுவது கிடக்கட்டும், இந்தப் பரந்த நாட்டை எப்படி ஆள முடியும்?” என்றான் விஜயா.

“நீ சொல்வது சரி, விஜயா. நமது நாட்டின் மிகப் பெரிய பலவீனம் இதுதான். நம் நாட்டினரே நம் அடிமைத் தளைகளை உறுதிப்படுத்த உதவுகிறார்களே, இதுதான் மிகப் பெரிய மாசு. இதனால் தான் காந்தியடிகளின் தியாகமும் ஒளிபொருந்திய தலைமையும் இன்று எந்த அளவுக்கு வெற்றியைக் கொண்டுவர வேண்டுமோ அவ்வளவு கொண்டு வரவில்லை. நம் தாய்மார்களின் மானத்தையும் சகோதரிகளின் கற்பையும் வெள்ளைக்காரச் சிப்பாய்கள் தாக்கியபோதிலுங்கூட, அதைத் தாராளப் பான்மையுடன் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உபதேசத்தை நம்மவரே தரும் அளவுக்கு நம் நாட்டின் சூழ்நிலை வீழ்ச்சியடைந்திருக்கிறது. வாய்க்குப் பூட்டு இட்டிருக்கிறார்கள்; பேனாவுக்குத் தடைச் சங்கிலி இட்டிருக்கிறார்கள்.

நாம் மாணத்துடன் சாகவும் முடியாது! இதோ இவ்வளவு பெரிய போர் நடக்கிறதே, இதையே பாரேன். இங்கிலாந்திலும் பிரான்ஸிலும் இளைஞர்கள் விடுதலையின் பெயரால் போரிடுகிறார்கள்; போரிட்டுக்கொண்டே மடிகிறார்கள்; ஆனால் நம் தாய்நாட்டில் இவ்வளவு கோரமான இடுக்கண்கள் சூழ்ந்து வந்திருக்கும் நிலையிலும், உலகமெங்கும் பரந்த இந்தப் புரட்சியிலே பழைய உலகுக்கு முடிவு கட்டிப் புது உலகை நிறுவ நாம் துளியும் உதவாதபடி நம்மை முடமாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். நம்மைச் சாக விடவில்லை; அதனால்தான் உயிரோடு இருக்கிறோம். இவ்வளவு இழிவான வாழ்க்கையை இந்த நாடு எவ்வளவு காலத்துக்குப் பொறுத்துக்கொண்டு இருக்கப் போகிறது? மகரிஷிகளும் முனிவர்களும் வாழ்ந்த இந்தப் புண்ணிய வீர நாட்டில், இவ்வளவு கொடுமையான இடிந்த நிலை ஒருபோதும் ஏற்பட்டதில்லை.”

“ஆனால் இன்று அது ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே, அபயரே. நாற்புறமும் இருளைத் தவிர எனக்கு வேறு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. பாரதநாடு முழுவதுமே மயானமாகிவிட்டாற்போல இருக்கிறது” என்றாள் விஜயா.

“இல்லை விஜயா, இது மயான அமைதியல்ல. புயலுக்கு முந்திய அமைதி இது. நிலைமை இந்தப் பேரெல்லைக்கு வந்துவிடும்போது அதன் விளைவும் பயங்கரமாகத்தான் இருக்கும். இது இயற்கை

யின் முடிந்த முடிபான உண்மை; சரித்திரம் இதற்கு அத்தாட்சி. இந்தப் பாரத நாட்டிலும் இது நடந்தே தீரும்.”

“என்ன நடக்கும், அபயரே?”

“என்ன நடக்குமா? கடுமையான புரட்சி நடக்கும்; அதன் தீக்கொழுந்துகள் இந்தப் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தைச் சாம்பலாக்கிவிடும். இதில், பாரத நாட்டின் மனிதத் தன்மையும் சாம்பலாகலாம்; ஏனென்றால், மிருகபலத்தின் முன்பு ஆன்மிகச் சக்தி கணப்பொழுதுக்குத் தோல்வியுறக் கூடும். ஆனால் இப்படி அனைத்தும் அழிந்து போவது, இந்த ஆண்மையற்ற அவமான வாழ்வைவிட எவ்வளவோ மேலானது; ஒளி பொருந்தியது. ஏனெனில், இந்த ஆன்மிகத் தியாகமென்னும் சாம்பலின் மீதுதான் நமது புதுமாளிகை எழும்பும். உண்மையான தூய பற்றுடன் செய்யும் தியாகம் என்றும் வீணாகாது. விஜயா, இதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை உண்டு.”

“இத்தனை பெரிய தியாகத்துக்கு நம் நாடு தயாராக இருக்கிறதா? அப்படியானால் இவ்வளவு தன்னல அவாவும், இவ்வளவு பயங்கொள்ளித்தனமும், இவ்வளவு வீழ்ச்சியும் எங்கும் பரவியிருப்பானேன்?” என்று கேட்டாள் விஜயா.

“நாடு ஆயத்தமாக இல்லையென்று யார் சொல்வது?”— அபயன் திகைத்துப் போய், படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான்..

கூண்டில் அடைபட்ட புலிபோல, அறையில் இங்குமங்கும் வேகமாக உலவலானான்; “நாட்டின் மனத்தை அறிபவர், காந்தியடிகளைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. நாட்டில் தியாகம் இல்லை என்று இதுவரை அவர் சொல்லவில்லையே. என்னைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான இளைஞர்கள் தியாகத்துக்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். நான் நாட்டுக்காக அனைத்தையும் அர்ப்பணிக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன். மனித வாழ்க்கை ஒரு தடவைதான் கிடைக்கிறது; எப்போதாயினும் அதை இழக்கத்தான் வேண்டும். எனவே, நாட்டுக்காக அதை ஏன் துறக்கக்கூடாது? இதனிலும் அழகிய, இதனிலும் மேன்மையான சாவு ஏது?”

சாவு என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே விஜயாவின் உள்ளம் நடுங்கியது. இன்று அவளது இல்லற வாழ்வின் முதல் இரவு; இன்று இந்தச் சாவுப் பேச்சு ஏன்?

கர்ப்பூர ஆரத்தி அனைந்த அபசகுனம் அவளுக்கு மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது; அவளது உள்ளம் திடுக்கிட்டது. ‘இறைவா, உன் மனத்தில் இருப்பதை நீயே அறிவாய். ஆனால் எது எப்படி ஆனாலும், எனது இந்தச் சந்திப்பின் இனிய கணத்தை அழிவற்றதாக்கி, என் உயிருக்கு ஒளியான அபயரைக் காத்தருள வேண்டும்’ என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

ஆனால், ‘இது தன்னைத் தானே சாம்பலாக்கிக்கொள்வதோடு நில்லாமல், அக்கம்பக்கத்து

உலகையும் நீருக்கும் அணையாத நெருப்பு' என்பதை அவளுடைய அக உள்ளம் உணர்ந்தது. வீட்டுக்குக் கொள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று பேசுகிறவன், எப்படிப் பாதுகாப்போடு இருக்க முடியும்?

எதிரே அபயன், அமைதியின்றி, ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன், கூண்டுப் புலி போல அறையில் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.

அவனுடைய கடுமையான உள்ளப் போராட்டத்தைக் கண்டு, அவள் உள்ளம் விண்டு வேதனையுற்றது. “இரவு வெகு நேரம் கடந்து விட்டது, அபயரே. சற்றுத் தூங்குங்களேன்” என்றாள்.

இப்படியே பேசிக்கொண்டிருந்தால் பொழுது விடிந்துவிடுமோ என்று அவள் கவலைப்பட்டாள். அபயனுடைய மனக் கலக்கத்தையும் அக வேதனையையும் அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. வலுக் கட்டாயமாக அவனைத் தன்படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ள வற்புறுத்தினாள்; அவன் தலையைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். மிகுந்த அன்புடன் அவனது தலையை அணைத்தபோது, கடுமையான சிந்தனைப் போராட்டத்தினால் அவன் மண்டை கொதித்ததை உணர்ந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் துயரம் நிரம்பியது. அன்பும் உருக்கமும் பொங்கின. அவனுடைய நெற்றியைத் தன்புறம் திருப்பி முத்தமிட்டாள்.

அபயனின் உள்ளத்திலிருந்து நன்றிப் பெருமூச்சு வெளிவந்தது. அந்த அணைப்பிலே ஒப்பற்ற ஆறுதல் பெற்று அவன் கண்ணைசந்தான். விஜயா அவன் கையை எடுத்துத் தன் மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டாள்.

4

1941-ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில், சிங்கப்பூர்த் துறைமுகத்தில் இரண்டு ஆங்கிலேயக் கப்பல்களை ஜப்பான் மூழ்கடித்தபோது, 'உலகப் பெரும் போர் நமது வாசற்கதவைத் தட்டுகிறது' என்று கருதும்படியான சூழ்நிலை இந்தியாவில் ஏற்பட்டது. வங்கத்திலும் இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையிலும் மக்கள் பயந்தோடும் கலவரம். கல்கத்தா நகரம் காலியாயிற்று.

நாடு முழுதிலும் விந்தையான ஒரு கிளர்ச்சி. அற்புதமான ஒரு சூடு பரவியது: 'இனி நாம் ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும். இப்படியே கையைக் கட்டிக்கொண்டு எத்தனை நாளைக்கு உட்கார்ந்திருப்பது? உலகில் இவ்வளவு பயங்கர நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. உலகமே தடுமாறும் பெரிய புரட்சி நடக்கிறது. புது உலகம், வாழ்வு பெறுவதற்காகப் பிரசவ வேதனையில் துடிக்கிறது. இந்த நிலைமையில்

நாம் ஒன்றுமே செய்யப் போவதில்லையா? சரித் திரத்தின் ஏடுகளில் நம் பெயரே இல்லாமற் போய்விடுமோ?

‘ஆனால் நாம் என்னதான் செய்வது?

‘எ வ் வ ள ளே வ ரா செ ய் ய விரும்புகிறோம்; ஆனால் யாராவது செய்ய விட்டால்தானே? நம்மைப் பொறுத்தவரையில், நமக்குள் நாம் யார்? நாம் ஒன்றுமே இல்லை. இவ்வளவு பெரிய நாடு நம்முடையது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளின் பரம்பரையும் நாகரிகமும் அதில் பதிந்திருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுவதற்கும் அது ஒளி தந்தது. ஆனால் இன்று அது என்ன? கைப்பிடியளவு ஆங்கிலேயர்கள் அதை அடிமையாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். நம்மிடையே பெரிய பெரிய தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள்; இலக்கிய மேதைகள் இருக்கிறார்கள்; கலைஞர்கள் இருக்கிறார்கள்; சிந்தனையாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்களை யாரும் மதிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் அடிமை நாட்டில் வாழ்கிறவர்கள்.

‘உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று நம்மைக் கேட்கக்கூட இல்லை. நாமும் ஆங்கிலேயரோடு போரில் கலந்திருப்பதாக, பிணைந்திருப்பதாக, உலகின் முன்னால் பறைசாற்றியாயிற்று. வீழ்ந்த, மறுவுற்ற, பராதீனமான ஒரு நாட்டுக்குச் சுதந்திர நிலை என்பது ஏது? வெள்ளையனான ஒரு சாதாரணச் சிப்பாய், நம்

பெருந்தலைவரான காந்தியடிகளை விடப் பெருமதிப்புக் கொண்டிருக்கிறான். ஆயினும் நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இவ்வளவு பெரிய நாட்டிலே பிண அமைதி பரந்திருக்கிறது; பேடித்தன்மை வந்திருக்கிறது.’

ஆனால் போர்க் கிளர்ச்சியில் பங்குகொள்ள, நாடு ஆவல் கொண்டிருந்தது. அது சொன்னது இவ்வளவுதான் — “நீங்கள் குடியாட்சிக்காகவும் விடுதலைக்காகவுந்தானே போரில் இறங்கியிருக்கிறீர்கள்? போலந்தை ஜர்மனி தாக்கியது என்பதற்காகத்தானே ஆயுதம் தாங்கியிருக்கிறீர்கள்? அதற்காகத்தானே இவ்வளவு இரத்த வெள்ளம்? அப்படியானால், ஒரு துளி இரத்தம் சிந்தாமலே, பேனாவின் ஒரு கீற்றினால் நீங்கள் இந்த நாட்டுக்கு விடுதலை தர முடியுமே; அதை ஏன் செய்யவில்லை? இப்போது அதைச் செய்யாமல், வருங்காலத்தில் செய்வோம் என்று தவணை போடுகிறீர்கள். அதை எப்படி நம்புவது? நாங்கள் விடுதலை பெற்றுவிட்டால் உங்கள் போர் என்ன ஆகுமோ என்று நம்பிக்கையற்றிருக்கிறீர்கள். எங்கள் உதவி இல்லையென்றால் இருபுறமும் ஏமாற்றமாகுமே என்று கருதுகிறீர்கள். அதற்காக உங்களுடன் ஓர் உடன்படிக்கையில் கட்டுப்பட நாங்கள் தயார். நீங்கள் எங்களுக்கு விடுதலை தந்ததும், உங்கள் போரை நாங்கள் எங்கள் போராகக் கருதி எங்கள் குருதியைப் பாய்ச்சத் தயாராக இருக்கிறோம்.”

நாட்டின் இந்தப் பேச்சு, எவ்வகையிலும் பயன் தரவில்லை. ஆங்கிலேயர் இதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நாடு ஆவல் கொண்டிருந்தும், ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் அதை ஒன்றும் செய்ய விடவில்லை. அவர்கள் தமது ஆட்சியைப் பின்னும் வலுப்படுத்திக்கொண்டு, 'போருக்குப் பின்பு நாங்கள் இதைச் செய்வோம், அதைச் செய்வோம்' என்று ஆயிரம் பேரங்கள் பேசினார்கள்; ஒன்றும் கூடி வரவில்லை. இதன் விளைவாக, அவர்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையே இருந்த வேற்றுமையகழி பின்னும் அகலமாயிற்று. நாட்டிலே துயில் கொண்டிருந்த வீரம், ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பியது; ஆனால் அயல்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் அதற்கேற்ற சூழ்நிலையை உண்டாக்கவில்லை.

நாட்டின் மூச்சு இப்படியே முட்டிக்கொண்டிருந்தால் அது பிணமாகிவிடும்; பிறகு அதையாரும் தட்டியெழுப்ப முடியாது என்று காந்திகருதினார். நாற்புறமும் பயம் குடிகொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயரை எதிர்க்க எவனுக்கும் துணிச்சல் இல்லை; ஆனால் அவர்களுக்குப் போரில் உதவத் தயார். படையில் சேர இளைஞர்கள் ஆவலோடு இருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்குப் பண ஆசை பிடித்திருக்கிறது. போருக்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்து பட்டமும் பாராட்டும் பெறுவதிலே சர்க்கார் உத்தி

யோகஸ்தர்கள் முனைந்திருக்கிறார்கள். விலைவாசிகள் ஏறுகின்றன; தேவையான பண்டங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஏழை மக்கள் சோற்றுக்கு ஆலாய்ப்பு பறக்கிறார்கள். பணவீக்கம் சொல்லி முடியாது; எல்லாரும் வெள்ளி வண்டியில் ஏறக்கண்மண் தெரியாமல் ஓடுகிறார்கள். பணம் பண்ணினால் போதும்; அரிசியில் கல்லைக் கலந்து கொடுத்தால் பரவாயில்லை. இதுதான் பெருவிழா; இனி இத்தகைய சந்தர்ப்பம் வராது. ஆகையால் எவ்வளவு குவிக்க முடியுமோ இன்றே குவித்துக்கொள், அப்பனே!

பணம் சம்பாதிப்பதற்குப் பர்மிட், புகழ்ச்சி, லஞ்சம், யுத்தத்துக்கு நன்கொடை ஆகியவை தேவை; எனவே இவையெல்லாம் எங்கும் உருக்கொண்டன. போர்வீரர்களுக்குத் தேநீர் கொடுப்பதற்காக, உயர்குலத்துப் பெண்கள் அந்தப் புரத்தை விட்டு வந்து, காண்டின்களில் உட்காரத் தலைப்பட்டார்கள். போர்வீரர்களுக்காக ஆடை நெய்ய வேண்டும்; காயத்துக்குக் கட்டுக் கட்ட, மருந்துத் துணிப் பட்டைகள் வேண்டும்; படிக்கப் புத்தகங்களும். பொழுது போக்குக்குச் சினிமாவும் கூத்தும் பாட்டும் வேண்டும். போர்க்களத்துக்குப் போகிறவன்தான் இன்று தெய்வம்; அவனை வழிபடு. வெளிநாட்டு ஸோல்ஜர்கள் பாரத நாட்டுப் பெண்களைச் சீண்டினால், அதைப் பொறுத்துக்கொள். எத்தகைய அவமானமாக இருந்தாலும் 'ஈ ஈ' என்று பல்லைக் காட்டிப் பொறுத்

துக்கொள். என்ன நடந்தாலும் சரி, ஒரு பேச்சு எழுது; பாரத நாட்டினுடைய இரத்தம் கொதிக்காது. அதுதான் பணிக்கட்டி போலக் குளிர்ந்து உறைந்திருக்கிறதே!

இந்த நிலையில் காந்தி சொன்னார்— “நாடு மயானமாகிவிட்டது. மனிதர்கள் மனிதர்களாக இல்லை; விலங்காகிவிட்டார்கள். இந்த நாட்டை இப்போது காக்கவில்லையென்றால் பிறகு அது எப்போதுமே உயிருடன் இராது.” இவ்வளவு பரந்ததும் புராதனமானதும் கிழமுமான நாட்டை ஆண்மையற்றதாக, வலுவற்றதாகச் செய்த பாவம் யாருடைய தலையில் சுமந்திருந்ததோ அத்தகைய வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களைப் பார்த்து, “இந்தியாவை விட்டுப் போ” என்றார் காந்தி.

முதலில் அவர்கள், “காந்தி ஒரு பைத்தியம்; அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஜப்பானியப் படைகள் இந்தியாவின் எல்லையில் நிற்கின்றன; இந்த ஆசாமியோ, தன்னைக் காப்பவர்களையே ‘போய்விடு’ என்கிறான். இவன் நேரிடையாகத் தீயில் குதித்துத் தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்புகிறானா? முடியாது, நாங்கள் அப்படி நடக்க விடமாட்டோம். பாரதத்தை நாங்கள் காப்பாற்ற வேண்டும்; நாங்கள் பாரத நாட்டைக் காத்தே தீருவோம்” என்றார்கள்.

“எதற்காக இந்த நாட்டைக் காக்க விரும்புகிறீர்கள்? உங்கள் சொந்த நலனுக்காகவா?” என்று மகாத்மா கேட்டார்.

“நாங்கள் உங்களை ஜப்பானியரின் பிடியி யிலிருந்து காப்பாற்ற விரும்புகிறோம். அவர் களுடைய ஆட்சியில், உங்களைக் குண்டு போட்டுச் சுட்டுவிடுவார்கள். அவர்கள் காட்டுமிராண்டிகள்; உங்களுக்குக் கடுமையான எதிரிகள்” என்று ஆங்கிலேயர் சொன்னார்கள்.

“நீங்கள் இருப்பதனால்தான் அவர்கள் எதிரி களாக இருக்கிறார்கள். பொதுவாக எங்களுக்கு எதிரி யாருமில்லை; ஏனெனில் நாங்கள் யாருக் கும் ஒரு தீங்கும் செய்ததில்லை. உங்களுடைய எதிரிகள்தாம் எங்களிடமும் பகைமை பாராட்டு கிறார்கள். நீங்கள் போனபிறகு எங்களுக்கு எதிரி எவனும் இருக்கமாட்டான். அப்படி எவனாவது இருந்தால் அவனை நாங்கள் சமாளித்துக்கொள் கிறோம். இதைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன?” என்று விடையிறுத்தார் காந்தி.

இதற்கு வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்கள் சொன் னார்கள்—“இவர்கள் எ திரி க ளே ரா டு கலந்து கொள்ளச் சதியாலோசனை செய்கிறார்கள். நம் முதுகில் கத்தியைப் பாய்ச்ச விரும்புகிறார்கள். எங்களுக்கு இவ்வளவு பயங்கர ஆபத்து இருக்கும் சமயத்திலே, ‘நீ போய்விடு; பாரத நாட்டை விட்டுவிடு’ என்கிறார்கள். பாரத நாட்டை விட்டு விட்டால் நாங்கள் எந்தத் துணையைக் கொண்டு ஜர்மனியோடு போரிடுவது? இவர்கள் சொல்வ தற்கு என்ன அர்த்தம்? எங்கள் நகரங்களை ஜர்மன் குண்டு தகர்க்கட்டும், எங்கள் பெண்டுகள்

விதவைகளாட்டும், எங்கள் நாட்டு இளமை போர்த் துப்பாக்கிகளுக்கும் பிரங்கிகளுக்கும் இரையாகட்டும், அதைப்பற்றி இவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை என்பதுதானே அர்த்தம்? இது மோசம், நம்பிக்கைத் துரோகம். இதற்காக இவர்களுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்க வேண்டும். கொடுங்கோல் ஆட்சியைத்தான் இவர்களுக்குக் காண்பிக்க வேண்டும்.”

“புரட்சியாளரிடம் எவ்வகை ஈவிரக்கமும் கொள்ளாதே. தேவைப்பட்டால் அவர்களைக் குண்டினால் சுட்டுப் பொசுக்கிவிடு. அதைச் செய்தாலன்றி அவர்களுக்குப் புத்தி வராது” என்று கட்டளையிட்டார் சர்ச்சில் துரை.

இந்தப்புறம் காந்தியடிகளின் எழுத்தும் பேச்சும் தீயைக் கக்கின. அவருக்குள் இருந்த எரிமலை தகதகவென்று நெருப்புக் குழம்பை ஊற்றியது. அது வெடிக்க விரும்பியது.

அபயன் அவருடைய கட்டுரைகளைப் படித்தும், அவரைப் பின்பற்றும் தலைவர்களின் பிரசங்கங்களைக் கேட்டும் வீராவேசம் கொண்டான்; “விஜயா, இதோ பார், நாட்டில் புரட்சி நடக்கப் போகிறது. சரித்திரம் பிறக்கப் போகிறது. தயாராக இரு. பெருமனிதனுக்கு நடக்கும் உயிர் வழிபாட்டிலே நாம் அர்க்கியங்கூடச் செலுத்த முடியாத துரதிருஷ்டர்கள் ஆகிவிடக் கூடாது. நடக்கட்டும்; ஒரு தடவை பிரளயமே வரட்டும். பிழைப்பிலும் சாவிலும் என்ன இருக்கிறது? ஒரு

கணப் பொழுதுதான் என்றாலும், தீப்பொறி போலப் பளிச்சிட்டு ஒளிர்ந்து, பிறகு எப்போதெக்கும் இருண்டுவிட்டாலும் நல்லது தானே?” என்றான்.

“என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள் விஜயா.

“காந்தி என்ன சொல்கிறாரோ அதைத்தான் செய்வேன். அவருக்குத்தான் நாட்டின் ஜீவநாடி தெரியும்; வேறு எவருக்கும் அது தெரியாது. அவர் சொல்வது நாம் கடைத்தேறும் வழியாக இருக்கும். அதனால் நெருப்பில் குதிக்க வேண்டியிருந்தாலும் எனக்குத் தடை இல்லை.”

அன்றைக்கே அவன் காந்தியடிகளுக்குக் கடிதம் எழுதினான்—

“பாரத நாட்டின் பாக்கியத்தை விதிப்பவரே, இன்று உங்கள் மூச்சில் இந்நாட்டு நாற்பது கோடி மக்களின் மூச்சு உயிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. உங்கள் உள்ளத்தின் ஒலியே இந்த நாட்டு மக்களுடைய இதய ஒலி. இராமனும் கண்ணபிரானும் உலவிய இந்த நாட்டில், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு வேறு எது தெரியுமோ தெரியாதோ, இந்த நாட்டின் ஆன்மாவை மட்டும் நன்றாக அறிவீர்கள். நீங்கள் உத்தரவிடுங்கள்—என்னைப் போன்ற ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். நான் தயாராக இருக்கிறேன்.”

மகாத்மாவின் பதில் உடனே வந்தது—“சரி, பொறுத்துக்கொள். விரைவில் தருணம் வரப் போகிறது. இனி அதிக நாள் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை.”

இந்தக் கடிதம் கைக்குக் கிடைத்ததும் அவன் பைத்தியம் போலக் கூச்சலிட்டான்— “அடி விஜயா, இதோ பார். காந்திஜி தாமே தம் கையால் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அடி பைத்தியமே, உன் அபயன் எவ்வளவு பாக் கியசாலி என்பதைத் தெரிந்துகொள்! இந்தக் கடிதத்தை மிகவும் நன்றாகப் பாதுகாத்து வை; உயிரைவிட அதிகக் கவனத்துடன் பாதுகாத்து வை. இது நமக்கு மிகப் பெரிய ஆஸ்தி!”

கடிதத்தைத் தாய்க்குக் காண்பித்ததும் அவள், “இப்படிக் கொடு மகனே, இதை நான் என் பூஜைப் புத்தகத்தில் வைத்துக்கொள் கிறேன்” என்றாள்.

5

வர்தாவில் ஜூலை 14-ஆம் தேதியன்று காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியின் கூட்டம் நடைபெற்றது. ‘இந்தியாவை விட்டுப்போ’ என்ற தீர்மானம் அங்கு நிறைவேறியது.

அபயன் வர்தாவுக்குப் போயிருந்தான். பஜாஜ்வாடியில் காரியக் கமிட்டியின் கூட்டங்கள்

நடந்த இடத்திலே அவன் வளைய வந்துகொண்டிருந்தான். கூட்டத்துக்கு வருகிறவர்களும் போகிறவர்களுமாக இருந்த தலைவர்களைத் தொலைவிலிருந்து தரிசித்தான். அவர்கள் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக அனைத்தையும் துறந்தவர்கள்; உடலில் உயிருள்ள வரையில் அந்தத் தெய்விக வழியிலிருந்து வழுவாதவர்கள்; வெள்ளாடையணிந்து, தவத்தினால், தூய புரட்சியொளியினால் மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவர்கள். அவர்களை அவன் தன் உள்ளத்துள் வணங்கினான்.

கடைசிக் கூட்டம் முடிந்ததும் அபயன் பார்த்தான்—ஸர்தார் வல்லப்பாய் பட்டேல், சங்கர் ராவ் தேவுடன் வீராவேசத்தோடு வெளிவந்தார். வெளியே அவருடைய நெருங்கிய சீடர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன ஆயிற்று?” என்று அவர்கள் கேட்டார்கள்.

“அவ்வளவுதான்; இனிப் பெற்றுக் க முடியாது.”

“என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“எல்லாந்தான்!” — இடிபோன்ற அவருடைய கடுங்குரலைக் கேட்டதும், ‘இந்த மகாபுருஷரின் இரும்பு வீரம் என் நாட்டில் பரவுமா?’ என்று தோன்றிற்று அபயனுக்கு.

வர்தாவுக்குப் பிறகு பம்பாய். 7-ந் தேதி ஆகஸ்டு, 1942. 'கோவாலியா டாங்க்' என்னும் இடத்தில், அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் கூட்டம் நடைபெற்றது. வர்தாத் தீர்மானத்துக்கு முத்திரையிடும் பணி இங்கு நடக்க வேண்டும்.

மக்களிடையே அற்புதக் கிளர்ச்சி. ஆழ்ந்த அமைதியான சூழ்நிலை; ஆனால் தனிப்பட்ட உல்லாசமும் நிலவியது. உள்ளத்தில் அச்சம்; ஆவலும் இருந்தது. பனிபோல் தண்ணென்றிருந்த இரத்தத்தில் இப்போது சிறிது சூடு உறைப்பதாகத் தோன்றியது. தூங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த நாட்டுத் தேசிய மகாபுருஷன், ஆழ்ந்த துயிலிலிருந்து கொட்டாவி விட்ட வண்ணம் விழித்தெழுகிறான். அவன் ஏதோ செய்ய விரும்புகிறான்; செய்யாமல் இருக்கப் போவதில்லை.

நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. ஆனால், கட்டாயம் ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்பதை மட்டும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். பரவாயில்லை, ஏதாவது ஒன்று நடக்கட்டும்! இந்த மயான அமைதி, அசையாத இந்த ஜடத்தன்மை, இடுகாட்டுக் கல்போன்ற இந்தத் தன்மை, பேடியான இந்தச் செயலற்ற தன்மை—இது அழிந்தால்

போதும். எல்லாமுமே அழிவதற்கு முந்திய துடி-
துடிப்பாக இது இருந்தாலும் சரி; விளக்கொளியில்
பாயும் விட்டிலின் தாவலாக இருந்தாலும் சரி;
எப்படியும் இதுதான் கதி, வாழ்க்கை, உயிர்ச்-
சக்தி; இது சாவு; ஆயினும் வாழ்வுக்கு அமரத்-
தன்மை தரும் பேரியக்கம் கொண்ட செயல்.
எத்தகைய அழகிய திருவிழா இது! உண்மை
யாகவே நம் கண்ணெதிரில் சரித்திரம் உருவாகப்-
போகிறதோ?

அபயனும் பம்பாய்க்குப் போயிருக்கிறான்.
அவன் காங்கிரஸ் பிரதிநிதியல்ல; ஆயினும்
காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளைக் காணும் ஆவ-
லோடு சென்றிருக்கிறான்.

அவன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபொழுது,
“எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்
விஜயா.

“அங்கேதான் ; புரட்சிப் பொறி கிளம்பும்
இடத்துக்கு.”

“அங்கே என்ன நடக்கும், அபயரே?”

“சொல்ல முடியாது. ஆனால் இன்றுள்ள
சோர்வுக்கு, செயலின்மைக்கு முடிவு ஏற்படும்.”

“ஆனால் உங்கள் ‘தீஸிஸ்’ என்ன ஆகும்,
அபயரே?”

“இனி அந்தத் ‘தீஸிஸி’ல் எனக்கு நாட்ட-
மில்லை, விஜயா. இப்போது என் நரம்புகளில்
புதுத் துடிப்பை, புதிய அசைவை நான் உணரு

கிறேன். இனி என் வாழ்வின் புதிய 'தீஸிஸை'த் தான் நான் எழுத விரும்புகிறேன்.”

“எப்போது திரும்புவீர்கள்?”

“யாருக்குத் தெரியும், விஜயா? திரும்பி வந்தால் கட்டாயம் சந்திப்பேன். திரும்பி வரா விட்டால்—”

“வராவிட்டால்?” — திடீரென்று அச்சத் துடன் விஜயா கேட்டாள். அவள் குரல் நடுங்கியது. மூச்சு அடைப்பதுபோல இருந்தது அவளுக்கு.

“எரிமலை வெடிக்கும் நிலையில், எவன் வருவான், எவன் போவான் என்று யார் சொல்ல முடியும், விஜயா? இன்று இல்லாவிட்டால் நாளைக்குத் தீயில் எரிந்துதானே பஞ்சபூதங்களோடு கலக்கவேண்டும்!”

“இப்படி அமங்கலமாகப் பேசாதீர்கள், அபயரே! என் மனம் அஞ்சுகிறது.”

“அடிபைத்தியமே, இதில் அஞ்சுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? இது விழா; பெருவிழா! சிவ பெருமானின் தாண்டவம் நடக்கப் போகிறது. உடுக்கையின் ஒலி கேட்கிறது. புவி முழுவதும் அசைந்தாட ஆயத்தமாக இருக்கிறது. இது ஆனந்தத்துக்குரிய, பேரானந்தத்துக்குரிய கணம். வா, கூத்தாடு; இந்த ருத்திர பைரவரின் ஆடலுடன் சமரசமாகிவிடு.”

அபயன் வெகு நேரம் வரையில் நின்றபடியே என்ன என்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

‘இவன் பழைய சாந்தமான அபயனல்ல; இவனிடம் அறவே மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது’ என்பது விஜயாவுக்குத் தெரியும். உடலிலே அல்ல; சிந்தனைகளிலும் உணர்ச்சிகளிலும் மாறுதல். இப்பொழுது இவன் தனி ஆளல்ல; அறிய இயலாத, நெருங்க இயலாத, அடைய இயலாத சக்திக்கு அடையாளமாக இருப்பவன். இவன் தானே தன் விருப்பப்படி செயலாற்றுவதில்லை. இவன் பின்னால் ஒரு தூண்டுதல், ஓர் ஆற்றல் இருக்கிறது; அது இவனைக் கொண்டு செயல் புரிவிக்கிறது. இவனைத் தடுக்க முடியுமா? கங்கை வெள்ளத்துக்கு அணைபோட முடியுமா? இமய மலையின் பனிப்பாறைகளைத் தடுக்க முடியுமா?

பாக்கியமுள்ளவர்களின் வாழ்வில் இத்தகைய நற்பொழுது வருகிறது. அந்தக் கணத்தில் அவர்களிடம் தெய்விக ஒளி வீசுகிறது. இவ்வுலகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒரு சக்தி அவர்களைத் தொட்டு, அவர்களின் வாழ்வில் ஒப்பற்ற தெய்வத்தன்மையையும் நிலையான ஆனந்தத்தையும் நிறைத்துவிடுகிறது. புத்த பகவான் போதி மரத்தினடியில் ஒளி பெற்றபோதும், இராமகிருஷ்ணர் பரமஹம்ச நிலையை எய்தியபோதும் இதுதான் நடந்திருக்க வேண்டும். பரமனின் அருளால் இத்தகைய நற்பொழுது வருகையில், மனிதன் ஆனந்தபரவசனாகிக் குரல் தழுதழுக்க, “நான் அடைந்துவிட்டேன்! எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது! இனி நான் பெற வேண்டியது ஏதுமில்லை!”

என்று கூவுகிருள். உலகின் கட்டுகளிலிருந்து மனிதனை விடுவிக்கும் இந்த ஆனந்தமென்னும் தூய சமாதிலிலையில், சாட்சாத் சச்சிதானந்தத்தின் தரிசனமே கிடைத்தாலும் வியப்பில்லை.

அபயன் இத்தகைய நிலையில் இருப்பதாகவே விஜயாவுக்குத் தோன்றியது. ஆ யி ர ம ர யி ர ம் ஆண்டுகளின் பண்பாடும் பரம்பரையும் நாகரிகமும் வளமுற்றுப் பழமையான சரித்திரமுடைய இந்த நாட்டுக்கு, இன்று உயிரோடுள்ள ஒரே அடையாளமாக விளங்குகிறவர் காந்திதான் என்பது அபயனுடைய கொள்கை.

எப்படிப்பட்ட நாடு இது? இமயமலையின் அழகிய வெள்ளிக் கொடி எந்தக் காலத்திலிருந்து வானவீதியில் வீசுகிறதோ, யார் அறிய முடியும்? புவியிலே முதல் வைகறையின் ஒளிக் கிரணங்கள் பரவிய நாடு இது. இந்த நாட்டின் தபோவனங்களில் வேதங்களும் உபநிடதங்களுமாகிய மந்திரகீதம் ஒலித்தது. கங்கையும் யமுனையும், மனிதனுடைய கருணையே உருகிப் பெருகியதற்கு அடையாளமாக இன்றும் பாய்கின்றன. இந்த நாடு எப்போதுமே மனிதத் தன்மைக்கு மதிப்புக் கொடுத்திருக்கிறது; வேறு எந்தச் சக்தியையும் இது வழிபட்டதில்லை. காரணமின்றி இரத்த வெறி கொண்டு போரிடுவதையோ, சாம்ராஜ்யப் பேராசையையோ இது கற்பிக்கவில்லை; பகைமைக்கும் ஹிம்சைக்கும் பெருமை தந்ததில்லை. ஜடமான பௌதிக உலகத்தின் மதிப்புக்களைவிட, ஆன்மிகமும் தெய்விக

முமான பொருள்களின் மதிப்புக்கள் உயர்ந்தவை என்ற கொள்கையை நிறுவிய நாடு இது. தெய்வத்துக்கும் மனிதனுக்குமிடையே எப்போதும் வேற்றுமையைக் குறைத்துப் பாலமிட்ட நாடு இது. இந்த நாட்டுக்கு அடையாளமாக இன்று விளங்குகிறவர் காந்தியடிகள்.

இன்று காந்தியின் நரம்பில் வியாசர், வால்மீகி, கபீர், துளசிதாசர், நானக், துகாரம், மீராபாய், லட்சுமிபாய் ஆகியவர்களின் இரத்தம் ஓடுகிறது. பாரத நாட்டுக்கு இன்று ஒரே சத்தியம் அவர்; ஒரே ஒளி அவர். அவரிடந்தான் நம்முடைய ஆவல்களும் கனவுகளும் இடங் கொண்டிருக்கின்றன. அவரை விட்டால் வேறு எதுவுமே இல்லை. அவர் என்ன செய்கிறாரோ அதுதான் நடக்கும். புவியே பிளந்தாலும், வானமே இடிந்தாலும், அவர் செய்யாதது ஒருபோதும் நடக்காது. இதைப் பற்றி அபயனுக்கு எவ்வகை ஐயமும் இல்லை; சங்கடமும் இல்லை. அவனுக்கு இருப்பது ஒரே வழி; ஒரே இலட்சியம்: காந்தியின் பின்னால் செல்வது; அவர் சொல்வதைச் செய்வது. ஆமாம், அவர் நெருப்பில் குதிக் கச் சொன்னால், குதிக்க வேண்டும்; சிறிதும் தடை சொல்லாமல்! ஏனெனில் இப்படிக் குதிப்பதுதான் வாழ்க்கை; அதற்குப் புறம்பே இருப்பது சாவு.

விஜயாவினால் அபயனைத் தடுக்க முடியாது; அவள் தடுக்க விரும்பவுமில்லை. அவனுடைய இந்த வீர ஒளி — வாழ்வுடன் விளையாடும் பான்மை — அவளது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்க

கிறது. அபயனைப் பற்றி அவளுக்குப் பெருமை, பெருமிதம். அவளை அடைந்து அவள் மனம் பூரிக் கிறது. இத்தகைய பேராண்மை வாய்ந்த ரத்தினம் தன்னுடையது, இந்தப் பாக்கியம் தனக்கே உரியது என்று எண்ணும்போது, அவள் தன்னைக் குறையற்றவளாக உணருகிறாள். 'பெண் என்பவள் பந்தனத்துக்கு அடையாளமல்ல; விடுதலைக்கு அடையாளம்; பலவீனத்துக்கு அடையாளமல்ல; சக்திக்கு அடையாளம்' என்பது அவள் கொள்கை. எனவே, அபயனுடைய வழிக்கு அவள் எப்படித் தடையாக இருப்பாள்?

ஆம், ஒரே ஒரு கவலை அவள் மனத்தை அழுத்தியது. கூடவே ஓர் ஒப்பற்ற இனிமையும் அவள் வாழ்வில் நிரம்பியிருந்தது. இன்றைக்கு மூன்று மாதமாகிறது; ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு கணமும், தன் வயிற்றில் ஒரு புது உயிர் இருப்பதை அவள் மேல்மேலும் நன்றாக அறிந்து வருகிறாள். அந்த அறிவில் அவள் தன் உள்ளத்தில் அற்புதமான அசைவு ஒன்றை, நிலையான புல்லரிப்பு ஒன்றை உணருகிறாள். தெய்விக இன்னிசையும், வானவில்லின் அழகிய நிறங்களும் வாழ்வை வனப்புறச் செய்வதாக அவளுக்குத் தோன்றுகிறது.

தாய்மை மகிழ்ச்சியில், விண்ணுலகமே தனக்கென்று வந்துவிட்டதாக அவள் களிக்கிறாள். ஆனால் புதிய உயிரைக் காக்கும் பொறுப்பை எண்ணியதுமே, கவலை முகில்கள் அவள் நெஞ்சைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றன. சாதாரண நிலைமையாக

இருந்தால் அவளுக்குக் கவலை ஏதுமில்லை. அபயனுக்கு ஆராய்ச்சிப் பயிற்சிக்கான உபகாரச் சம்பளம் கிடைத்து வந்தது; இரண்டொரு நல்ல டியூஷன்களும் இருந்தன. அவன் தாயும், ஆயிரம் தடுத்தும் கேட்காமல், அக்கம்பக்கத்தில் வேலை செய்து ஏதோ சம்பாதித்து வந்தாள். வறுமை வாழ்வுதான் என்றாலும், கஷ்டம் ஏதுமில்லை. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்கள் கிடைத்து வந்தன. ஆனால் பெரும்பாலும் எங்கும் குறைவாகத் தென்படும் ஒரு பொருள் அவர்களிடம் இருந்தது; அதனால் அந்தச் சிறு குடும்பத்தார், உலகிலேயே தாம் சுகமாக வாழ்கிறவர்கள் என்று எண்ணினார்கள்: அந்த மூவருக்கிடையே நிர்மலமான, ஆழ்ந்த அன்பு இருந்தது. அவர்களின் வீட்டில் பரிவு ஓயாமல் பொழிவது போலத் தோற்றியது. மூவரில் ஒவ்வொருவருக்கும், தன் சுகத்தைக் குறைத்து, மற்றவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் வசதியும் அளிப்பதே நோக்கமாக இருந்தது.

அபயனின் அம்மா தழுதழுத்த குரலில், “சொர்க்கம், மேலே ஆகாயத்தில் இல்லை; அது சாவுக்குப் பின்பு கிடைப்பதுவுமல்ல. சொர்க்கம் என்று ஏதாவது இருந்தால் அது இங்கே, இந்த உலகில், எனது இந்தச் சிறு குடிசையில் இருக்கிறது. என் விஜயா சாட்சாத் மகாலட்சுமி. அவள் வந்ததிலிருந்து என் வீடு நிறைந்திருக்கிறது. போதும், இனி எனக்கு ஏதும் தேவையில்லை. ஆண்டவனே, உன்னிடம் கேட்பதற்கு இனி

ஒன்றுமில்லை. என் அபயனையும் விஜயாவையும் சுகமாக வாழும்படி காத்தருள வேண்டும். நான் அபயனுடைய தோளில் ஏறியே இறுதியாத்திரை செய்ய வேண்டும். இவ்வளவுதான் என் ஆசை” என்று சொல்வாள்.

இத்தகைய தாய்க்கு மகனாகப் பிறந்தது எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம் என்று அபயன் எண்ணுவான். அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு துணிச்சல், எவ்வளவு பொறுமை, எவ்வளவு விவேகம்! அவனுக்கு இரண்டு வயதாக இருக்கையில், பிளேக்கில் தகப்பனார் காலமானார். அப்போதிருந்து இன்றுவரையில் அம்மாதான் அவனை எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு வளர்த்துப் பெரியவனாகியிருக்கிறார்!

அவனுடைய தந்தை, நடுத்தரப் பள்ளியொன்றின் வாத்தியாராக இருந்தார். அவர் ஆஸ்தியாக முந்நூறு ரூபாய்ப் பணம்தான் வைத்துப்போனார். அது தபால் ஆபீசில் இருந்தது. ஆனால் அவர் அபயனுக்கும் அவர் தாய்க்கும் விட்டுச் சென்ற பெரிய ஆஸ்தி, ஆன்ம பலமும் நல்லொழுக்கமுமே. அவர்கள் இருவரும் வாழ்வின் கடுமையான போராட்டத்தில் நிலைநிற்க உதவியது இந்த ஆஸ்திதான். வறுமை, ஓயாத உழைப்பு, அவமானம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவன் தாய் பொறுத்தாள். அவமானமிழைத்தவர்களுக்கும் அவளது உள்ளத்தில் அன்புதான் சுரந்தது.

கசப்பான எந்தத் தீவிர அநுபவத்தையும், “ஊம், இப்படி நடப்பது சகஜம்” என்று சொல்லி, அந்தத் தாய் ஜீரணம் செய்துகொள்வாள். உபவாசம் இருப்பது அவளுக்குப் பழக்கம். மழைக் காலமான சாதுர்மாசத்தில் தினம் ஒரே தடவை தான் உண்பாள். ஆனால் அபயனுக்குப் பால் வாங்குவதற்கோ, குளிரிலிருந்து காக்கத் துணி வாங்குவதற்கோ அவளுடைய சாதுர்மாசம் பன்னிரண்டு மாதங்களாக நீண்டுவிடும். இது தவிர, ஏகாதசி, சோமவாரம், சிவராத்திரி எல்லாம் உபவாசந்தான். இந்த ஒழுங்கு இடைவிடாமல் நடந்து வந்தது. ஒரு நாளைக்கல்ல, ஒரு மாதத்துக்கல்ல, ஓர் ஆண்டுக்கல்ல—ஆண்டின் பின்னால் ஆண்டாக, அவளுடைய வாழ்வின் நிலையான ஒழுங்காக இது அமைந்துவிட்டது.

இதன் பயனாக, அவள் முகத்தில் சுருக்கங்கள் படிந்தன; நாற்பத்தைந்தாவது வயதிலேயே தலை முழுவதும் நரைத்தது. ஆனால் அவள் எப்பொழுதும் யாரிடமும் குறை கூறியதில்லை. மனத்தில் அதிருப்தி இல்லை; உள்ளத்தில் வருத்தம் இல்லை. அற்புதமான ஆன்ம அமைதி அவளது முகத்தில் நிலையாகக் குடிகொண்டிருந்தது. கண்ணிலும் சாத்துவிகமான ஒளி வீசியது. அவள் எப்போதாவது புன்னகை பூத்தால், தூய்மையே ஒரு வடிவங்கொண்டு அந்தப் புன்னகை வாயிலாக வெளிவருவதுபோலத் தோற்றும்.

எந்த ஆபத்திலும், எந்தச் சங்கடத்திலும், அவள் கலங்கியதை யாரும் கண்டதில்லை. கணவர் இறந்தபோது, சுவத்துடன் தானும் மயானத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று அவள் பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

“பெண்கள் எங்காவது மயானத்துக்குப் போவதுண்டா?” என்று மக்கள் அவளைத் தேற்றினார்கள்.

“நான் உங்கள் பின்னாலேயே வருகிறேன், அண்ணன் தம்பிகளே! அவருடைய உத்தரக் கிரியை சரியாக நடக்கிறதா என்பதை என்கண்ணால் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் எனக்கு அமைதியாக இருக்கும்” என்றாள் அவள்.

மடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த இரண்டு வயதுக் குழந்தையான அபயனை எடுத்துக்கொண்டு, அவள் அவர்களோடு சென்றாள். எரியும் சிதையில் அவள் குதித்துவிடுவாளோ என்று ஊரார் பயந்தார்கள். அவர்கள் நான்கு பேரைக் காவலுக்கு வைத்து, அவளைச் சிதைக்கு இப்பால் இருபது கஜ தூரத்துக்குள் வரவிடாமல் தடுத்தார்கள்.

“உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா, தம்பிகளே? அபயனை இந்த உலகில் தனியாக விட்டு நான் போவேனா? நான் அப்படிப் பயங்கொள்ளியல்ல” என்று அவள் சொன்னாள்.

சிதை எரிந்தபொழுது அவள் தொலைவில் அரசமரத்தடியில் காலை மடக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். சிறிதும் அசையவில்லை; நகரவு

மில்லை. வெறித்த கண்ணால் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அருகில் தரையிலே, கிழிசல் துணிப் போர்வையில், அபயன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்—ஒன்றும் அறியாதவனாய்! தன் உலகம் தலைகீழாக மாறிவிட்டதைக் குழந்தை உணர்வே இல்லை!

அப்போதிலிருந்து இன்று வரையில் அந்தத் தாய், அபயனைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காத்து வருகிறாள். அவளை அவள் படிக்க வைத்தாள். அவள் படித்தது மூன்றாவது வகுப்பு வரையில் தான்; ஆனால் கணவர் வாத்தியாராக இருந்ததால், இராமாயணம், கீதை முதலிய சமய நூல்களைப் படிக்குமளவு தகுதியை அவளுக்கு உண்டாக்கி விட்டார். அவளுடைய பெரும்பாலான பொழுது ஆண்டவன் நினைவிலேயே சென்றது. தாயன்பு, தாய்நாட்டுப் பற்று, பண்பாடு சமயம் சரித்திரம் ஆகியவற்றினிடம் அன்பு, நல்லொழுக்கத்தினால் வரும் தூய வல்லமை—இவையெல்லாம் அபயனுக்குத் தாயின் வாசகத்திலிருந்தே கிடைத்தன. தாய் அவனுக்குச் சாட்சாத் சக்திதேவியின் வடிவம். இறைவனின் திருவருளும் வரமும், இரக்கமும் அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் மங்கலமும் ஒன்றாகத் திரண்டு உருவெடுத்தாற்போல அவன் கண்ணுக்குக் காட்சியளித்தாள் தாய்.

அவன் தாய், காந்தியடிகளை எப்பிபாழுதோ ஒரே ஒரு தடவைதான் பார்த்திருந்தாள்; ஆயினும் அவள் தனக்குள், 'இவர் இராமன், கிருஷ்

ணன் ஆகியவர்களின் அவதாரம். “யுகந்தோறும் தோன்றுவேன்” என்று இறைவன் கூறியதற்கேற்ப, இவர் பாரத நாட்டில் பிறந்திருக்கிறார் என்று தெளிவாகத் தீர்மானித்துவிட்டாள்.

அவள் அபயனிடம், “இதோ பார், மகனே! காந்தி அவதார புருஷர். அவருடைய யுகத்தில் வாழப்பெற்ற நாம் மிகவும் பாக்கியசாலிகள். இந்த நாட்டை அவர்தாம் கடைத்தேற்றப் போகிறார் என்பதை மட்டும் கவனத்தில் வைத்துக்கொள். அவருக்கு உன்னைத் தொண்டு செய்ய முடிந்தால், சாட்சாத் பகவானுக்கே பணி செய்ததாக எண்ணிக்கொள்” என்று சொன்னாள்.

அவள் காந்தியடிகளின் உபதேசப்படி, தினமும் இராட்டையில் தவறாமல் நூல் நூற்று வந்தாள். அதிலிருந்து அவளுக்கு வேண்டிய துணியும் அபயனுக்குச் சட்டையும் வேட்டியும் போதுமான அளவு கிடைத்தன. அவள் கீதையை ஒழுங்காகப் பாராயணம் செய்வாள்; ‘ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்’ என்ற பஜனையை இனிமையாகப் பாடுவாள்.

இவை யாவும் மனத்தில் நல்ல விளைவை உண்டாக்கின. அவன் திடமான காந்தி பக்தனானான். சேவாக்கிராமம் அருகில் இருந்ததனால், வருடத்தில் இரண்டொரு முறை, புண்ணியக்ஷேத்திர யாத்திரை போல, அங்கே போய்வருவான். கல்லூரிப் பிரசங்கங்களிலும், விவாத அரங்குகளிலும், கட்டுரைகளிலும் அவன் காந்தியடிகளின் அறிமீச்சை நோக்கத்தையே விளக்குவான்.

‘ஹரிஜன்’ பத்திரிகையைத் தவறாது படித்த துடன், காந்தியின் கட்டுரைகளில் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கவனம் செலுத்துவான். பல்கலைக் கழக நூல்நிலையத்தில், காந்தியைப் பற்றி ஆங்கிலேயர், அமெரிக்கர், பிரெஞ்சுக்காரர் முதலிய வெளி நாட்டு ஆசிரியர்கள் எழுதிய நூல்கள் அனைத்தையும் அவன் படித்திருந்தான். அவனுடைய ஒவ்வொரு நரம்பிலும் காந்தியின் சிந்தனைப்போக்கு ஊறிவிட்டதோ என்று தோன்றும்படி, அவன் காந்தியத்தில் ஆழ்ந்தான்.

ஆனால், காந்தியடிகளைச் சந்திக்கவோ அவரிடம் எதையேனும் கேட்கவோ அவன் எப்போதுமே விரும்பியதில்லை. “அடிகளின் பொழுதை வீணாக்குவதில் என்ன பயன்? எனக்கு எதிலும் சந்தேகமில்லை; புரியாததுமில்லை. அவருடைய பேச்சிலோ எழுத்திலோ, என் உள்ளத்தில் பதியாத சொல் ஒன்றுகூட இல்லை. இந்த நிலையில் நான் ஏன் அவரிடம் போய்ச் சிரமப்படுத்த வேண்டும்? வீண் சந்தேகம் கொண்டவரும், காந்தியைத் தாங்கள் பார்த்ததாகப் பத்திரிகைகளில் தமது பெயர் வெளிவர வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களுமே அவரிடம் போகட்டும்” என்று அவன் சொல்வான்.

அயல்நாட்டுச் சர்க்காரிடம் வேலை செய்யக் கூடாது என்று அவன் முடிவு கட்டியதில் வியப்பு ஏதுமில்லை. பல்கலைக்கழகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்வது; அரசாங்கச் சார்பற்ற ஏதாவது ஒரு கல்லூரியில், இயலுமானால், ஆசிரியப் பணியாற்று

வது; மீதிப் பொழுதை மக்கள் பணிக்குப் பயன்படுத்துவது என்று அவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

7

1942-ஆம் ஆண்டில், அபயன் தனது ஆராய்ச்சியை முடிக்கும் தறுவாயில் — இறுதி ஆண்டில் — இருந்தான். அவனுக்கு உபகாரச் சம்பளத்துடன், மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி அவர்களின் வீட்டில் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்வதில் நல்ல வருமானமும் கிடைத்து வந்தது. பணமோ பணம் என்று தவிப்பவர்கள், அவன் குடும்பத்தில் யாருமே இல்லை. அவனுக்கும் அவன் தாய்க்குந்தான் அது சுபாவமாகிவிட்டது; அதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் இந்த விஜயா இருக்கிறாளே, அவள் மிக அற்புதமான பெண்!

பணக்காரச் சிற்றப்பாவின் குடும்பத்தை விட்டு, இந்த வறுமையில் வாழ்க்கைப்பட்டும், அவள் தான் சுகமாகவும் மங்களமாகவும் வாழ்வதாகவே கருதுகிறாள். பெரிய பெரிய அலங்கார மஞ்சங்களில், பஞ்சணைகளில் படுப்பது, மேஜையில் சுவையான உணவுகளை உண்பது, கிளப்புக்கும் சினிமாவுக்கும் போவது - இவையெல்லாம் அவள் வாழ்வில் பதியவே இல்லை. தண்ணீரில் தாமரை போல அவள் அந்தப் பணக்காரக் குடும்பத்தில் இருந்திருக்கிறாள்.

தனக்கு எல்லாம் அபயனே என்பது அவள் கருத்து. அவனை அடைந்ததும், அவள் வேறு எதையுமே விரும்பவில்லை. மூன்று அறைகள் கொண்ட அந்தச் சிறு வீட்டை அவள் சொர்க்க மாக்கினாள். தரையில் படுத்து ஆனந்தமாகத் தூங்குவாள். சாப்பாட்டில் சில சமயம் பருப்பு இராது; சில சமயம் கறிகாய் இராது. பால் கிடைப்பது அருமை. எப்பொழுதாவது அசந்து மறந்து தான் நெய்யைக் காண முடியும்.

“விஜயா ராணி, உனக்கு இந்தக் கடுமையான வாழ்க்கை பழக்கமில்லை. மிகவும் கஷ்டமாக இருக்குமே!” என்று எத்தனையோ தடவை அபயன் வருத்தத்துடன் கூறுவான்.

“யார் சொன்னது? எனக்கு இங்கே என்ன குறை? அங்கே சிற்றப்பாவின் வீட்டில்தான் வாழ்க்கை செயற்கையாகத் தோன்றியது. சாப்பிடுவது, விளையாடுவது, தூங்குவது, வம்பளப்பது - இவைதவிர வேறு வேலை இல்லை. காட்டு மரங்கள் வளர்வது போன்ற வாழ்வு அது. ஒரு நோக்கம், ஓர் இலட்சியம், ஒரு கேள்வி - ஏதுமில்லை. உட்கார்ந்தபடியே உள்ளூற உளுத்துப் போவதாக எனக்குத் தோன்றியது. இங்கோ, வாழ்வில், உயிர் வெள்ளத்தில் நீந்துவதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. எவ்வளவு அமைதி, எவ்வளவு அன்பு, எவ்வளவு சுகம், இங்கே எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன! நல்லவரான அம்மா கிடைத்திருக்கிறார்; சிறுவயதில் இழந்த தாயை மீண்டும் பெற்றார்

போல உணருகிறேன். நீங்கள்? உங்களைப் பெற்ற எந்தப் பெண்தான் தன்னைப் பாக்கியவதியாகக் கருதமாட்டாள்?” என்பாள் விஜயா.

அபயன் தழுதழுத்த குரலில், “விஜயா ராணி, நீ அன்புக் கண் கொண்டவள்; எப்போதும் நல்ல தையே பார்க்கிறாய். நாற்புறமும் நன்மையையே பரப்புகிறாய். நீ வந்து எங்கள் குடிசையில் ஆனந்த மென்னும் மங்கள விளக்கை ஏற்றி வைத்தாய்” என்பான்.

அவர்கள் மூவரில் யார் அதிகப் பாக்கியசாலி என்பது பற்றிப் போட்டி எழும். அனைவரும் தமது மனத்தில் தாமே முதல்வர் என்று கூறிக்கொண்டுகளிப்படைவார்கள். உண்மையில் எவ்வளவு சுகமாக வாழ்ந்தது அந்தக் குடும்பம்!

9-ஆகஸ்டு 1942 கிளர்ச்சிக்கு முன்பே, பாரத நாட்டுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள ஆங்கிலேயர் ஒரு தடவை முனைந்தார்கள். இந்தியத் தலைவர்களும் சமாதானத்தை விரும்பினார்கள். ஆதலால் கிரிபீஸ் தூதுகோஷ்டி வந்தது. நிறையச் சந்திப்பும் நீண்ட பேச்சுவார்த்தைகளும் நடந்தன; தினமும் பத்திரிகைகளில் பத்தி பத்தி யாகச் செய்திகள் நிரம்பின. அந்த நாளில் இதைத் தவிர்த்து இந்தியாவில் வேறு விஷயமே இல்லை.

ஒரு நாள் மாலையில் அபயன் ரேடியோச் செய்தியைக் கேட்டு வந்ததும் “அம்மா, சமாதானமாகி விட்டது. காலம் மாறிவிட்டது” என்றான்.

“எப்படி? இது எப்படி நடந்தது?” என்று அம்மா கேட்டாள்.

“எல்லாம் சுமுகமாகத் தீர்மானமாகியிருப்பதாக, டில்லியிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது. ஏதோ கையெழுத்திட வேண்டியதுதான் இப்போது பாக்கியாம்” என்று அபயன் உற்சாகத்தோடு கூறினான்; “நமது கோட்டை இனித் தொலைவில் இல்லை, அம்மா!”

“நீ சொல்வதனால் இதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன், மகனே! ஆனால் இரத்தம் கொடுக்காமல், மதிப்புள்ள பொருள் எதுவும் கைக்கு வராது. இப்பொழுது நாடு எந்தக் கஷ்டங்களை அநுபவித்து விட்டது, உட்கார்ந்தபடியே சுயராஜ்யம் கிடைக்க? ஏழு கடல்களைக் கடந்து வெள்ளைக்காரர்கள் வந்தார்கள்; சுயராஜ்யம் கொடுத்துச் சென்றார்கள் என்று எப்போதாவது நடந்தது உண்டா? எனக்கு என்னவோ நம்பிக்கை விழவில்லை.”

அம்மாவுக்குச் சரி என்று தோன்றியதுதான், கடைசியில் நடந்தது. கிரிபஸ் பேச்சு முறிந்து போனதாகவும், தூதுகோஷ்டியினர் தமது நாட்டுக்குத் திரும்ப ஏற்பாடு செய்வதாகவும் மறுநாள் செய்தி வந்தது. காந்தியடிகள் மோனம் பூண்டு, சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

நாட்டிலும் ஒரு வகைக் கலவரம் நிலவியது. ஒரேயடியாக இனி அடக்குமுறை ஆரம்பமாகும் என்று மக்கள் நினைத்தார்கள். ஆனால் தலைவர்கள், “சற்றுப் பொறுங்கள். நிலைமையைக் கவனி

யுங்கள். அப்புறம் அடியெடுத்து வைக்கலாம்” என்றார்கள். கிரிபீஸ் பேச்சு ஏன் முறிந்தது என்பதை விளக்க, நாடு முழுவதும் கூட்டங்கள் நிகழ்ந்தன.

8

ஏப்ரல் ஆறாம் தேதி, நாடு தேசியவாரம் கொண்டாடியது; ஏப்ரல் பதின்மூன்றாம் தேதி, ஜலியான் வாலா பாக் நினைவுக்கு அறிகுறியாக, வீர வணக்கம் செலுத்தியது; ஜூன் பதினெட்டாம் தேதி, ஜான்ஸி ராணி லட்சுமிபாயின் புண்ணிய தினத்தன்று, கண்ணீர் பெருக்கியது. காங்கிரஸ் பணியாளரிடையே ஊக்கம் பரவியது. காங்கிரஸ் கமிட்டிகளுக்குப் புத்துயிர் வந்தது. கூட்டங்கள் நடந்தன; ஊர்வலங்கள் புறப்பட்டன; ‘நாம் ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும்’ என்பது மக்களின் மனத்தில் பதிந்தது.

இந்தப்புறம் காந்தி, ‘பாரதத்தை விட்டுச் செல்லுங்கள்!’ என்று அறைகூவினார்.

அந்தப்புறம் நாடு முழுவதும், ‘பாரதத்தை விட்டுச் செல்லுங்கள்!’ என்று ஒலி எழுப்பியது.

அதிகார வர்க்கம் தன் படைக்கலங்களைக் கூர்மையாகத் தீட்டத் தலைப்பட்டது. இரகசியப் போலீசார் எங்கும் வலை வீசினார்கள். போலீசி

லும் இராணுவத்திலும் சிறையிலும் ஆட்களைச் சேர்த்தார்கள். ‘இந்தத் தடவை எவனாவது சிறிது பலவீனம் காட்டினாலும், அவன் ஐந்தாம் படைக்காரன் என்று முடிவுகட்டி, கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்போம். ஊக்கம் காட்டினால் சம்பள உயர்வு கிடைக்கும்’ என்று சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இரகசியத் தாக்கீதுகள் பிறந்தன. இதன் பயனாக, மிகக் குறைந்த பேர்களே பலவீனம் காட்டினார்கள். ஊக்கம் காட்டினவர்களே அதிகம். அவர்கள் துப்பாக்கிக் குழல்களைச் சுத்தம் செய்தார்கள்; பூட்ஸின் அடியில் ஆணிகள் அடித்துக் கொண்டார்கள்; சிறையில் இருண்டிருந்த அறைகளைத் துப்புரவு செய்தார்கள்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் பம்பாய் மகாநாடு வந்தது.

சர்தார் பட்டேல் தமது பிரசங்கத்தில் தீ மூட்டி விட்டார். மௌலானா ஆஜாத் வீராவேசமாகப் பேசினார்; பண்டித நேருவோ, கனலை உமிழும் கொழுந்தாக இருந்தார். ஆனால் எல்லாரையும் விட அபயனின் நெஞ்சில் பதிந்தவர் காந்தியடிகள் தாம். மலரினும் மெல்லியவராக இருந்த அவர், இப்போது இடியினும் கடுமையானவராகி விட்டார்.

அவர் பேசினார்—“நான் நாட்டில் அமைதியை விரும்புகிறேன்; ஆனால், மயான அமைதியை அல்ல. ஆங்கிலேயரான நீங்களோ, அமைதியை நிலவ விட விரும்பவில்லை. பாரத நாடு

போரில் மடிய வேண்டும்; உங்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும்; நீங்கள் அதற்கு ஒன்றும் கொடுக்கக்கூடாது என்பது உங்கள் எண்ணம். அப்படியானால் நான் சொல்கிறேன்—அடிமை இந்தியாவின் பிணத்தை முதுகில் சுமந்துகொண்டு, நீங்கள் ஒருகாலும் போரிட முடியாது. அதை விடுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் பாரம் மிகவும் இலேசாகி யிருப்பதைக் காண்பீர்கள். அந்தப் பிணத்துக்கும் உயிர் வந்து விடும்; அதுவும் உங்கள் சார்பில் போரிடத் தொடங்கும்.

“ஆயினும் நீங்கள் இதனை விரும்பவில்லை. ‘நாங்கள் ஆபத்தில் இருப்பதனால் எங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் உதவுங்கள்; ஆனால் உங்கள் விஷயத்தை இப்போது ஒன்றும் பேசவேண்டாம்; பிறகு பார்க்கலாம்’ என்றே நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். இனிமேல் இது நடக்காது. ‘நாங்கள் செயலாற்று வோம் அல்லது மடிவோம்’ என்று நான் நிச்சயம் செய்துவிட்டேன். என்னுடன் எவரும் வராவிட்டாலும், நான் தனியாகவே இவ்வழியில் நடப்பேன்; ஏனெனில், இதைத் தவிர வேறு போக்கு இல்லை என்று இப்போது எனக்கு நம்பிக்கை விழுந்துவிட்டது. இதற்குப் பின்பு நாட்டில் மீண்டும் என்ன நடந்தாலும் அதற்குப் பொறுப்பாளி நானல்ல; நீங்களே. நாடு முழுவதிலும் இனி என்ன நடந்தாலும் சரி, என் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.”

அபயன் மிகுந்த கவனத்துடன் காந்தியடிகள் என் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு சொல்லும் தெளிவாகவும் உயிருள்ளதாகவும் வெளிவந்தது. யுகத்தின் வாக்கு அதில் ஒலித்தது. பொருத்தமின்மையோ கூச்சமோ பல்வீனமோ எங்கும் புலப்படவில்லை. பாரதநாட்டில் குவிந்துள்ள சக்தி முழுவதும், புண்ணியம் முழுவதும், அந்த ஒரு மகாத்மாவாக வடிவெடுத்துக் காட்சியளிக்கிறதோ என்று தோற்றியது. அபயன் சொக்கிப் போய் நின்றான்.

காந்தி மற்றுமொரு விஷயம் சொன்னார்; அது அவன் சிந்தனையை நீண்ட தொலைவுக்குக் கொண்டு சென்றது.

“நான் நினைப்பதும் செய்ய விரும்புவதும், பாரதநாட்டை மட்டும் நோக்கத்தில் கொண்டு அல்ல; உலகம் முழுவதையுமே நோக்கத்தில் கொண்டிருக்கிறேன். நான் எல்லா நாடுகளுக்கும் நண்பனாக இருக்க விரும்புகிறேன். நான் ஆங்கிலேயருக்கும் நண்பன்; உலகத்தில் போரிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கும் நண்பன். இன்று உலகம் அழிவதைக் கண்டு என் உள்ளம் அழுகிறது. மனிதன் அடியோடு வீழ்ச்சியடைந்திருக்கிறான்; விலங்காகியிருக்கிறான். இப்போது நிகழும் இவையெல்லாம், நான் வாழ்நாள் முழுவதும் கொண்டிருக்கும் கொள்கைக்கு அறைகூவல். நான்கு புறமும் ஹிம்சைத் தீ பரவியிருக்கையில், அஹிம்சையில் முழு நம்பிக்கை கொண்ட நான்

எப்படிச் சும்மா உட்கார்ந்திருக்க முடியும்? நான் செயலற்று அமர்ந்திருந்தால், ‘அட பைத்தியமே, நான் உனக்கு ஓர் இரத்தினம் கொடுத்திருந்தேனே. சமயத்தில் அதை நீ ஏன் பயன்படுத்தவில்லை?’ என்று என் இறைவன் என்னைக் கேட்பானே; அதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது? ஆகையால், நான் எதைக் கொள்கையாக மதித்திருக்கிறேனோ அதைச் செய்வது அல்லது இறந்து விடுவது என்பதுதான் ‘எனது கடமை’. நான் இந்தியாவை மட்டுமின்றி, உலகம் முழுவதையுமே தட்டியெழுப்ப விரும்புகிறேன்; ‘உன் வழி தவறு; அதை விட்டுவிடு’ என்று அறிவிக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் என் நாட்டிலேயே நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் போனால், உலகத்துக்கு எந்த முகத்தைக் கொண்டு இதைச் சொல்ல முடியும்? ஆகவே, விடுதலையை நாங்கள் பெற்றே தீரவேண்டும். அது கிடைத்து விட்டால் நான் உலகத்தினிடம், ‘நீங்கள் ஹிம்சையை விட்டுத் தொலையுங்கள்’ என்று சொல்ல முடியும்; அப்போது உலகமும் என் பேச்சைக் கேட்க இயலும். ஆனால் இன்று நான் என்ன சொல்ல முடியும்? நானே கதியற்றவனாக இருக்கிறேனே!

“ஆயினும் இனி நான் கதியற்றவனாக இருக்க விரும்பவில்லை. நான் ஆங்கிலேயரின் பழைய நண்பன். இன்றும் அவர்கள் தேடினால், அவர்களது சட்டடைப்பையில் நான் இருக்கிறேன். நான் சொல்லும் வழி, அவர்களுக்கும் நல்லது. அவர்கள்

அதை ஒப்புக்கொண்டு, இந்தியாவுக்கு விடுதலை தந்துவிட்டால், உலகம் முழுவதிலும் ஒரு மந்திர சக்தியைப் போன்ற விளைவு ஏற்படும்; போரின் உருவமே மாறிவிடும். என் போர், இந்தியாவின் நலனுக்காக மட்டுமல்ல; உலகின் நலனுக்காகவுந்தான். ஆனால் ஆங்கிலேயர் அதை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால், இனிப் பொறுத்திருக்க என்னிடம் பொழுது இல்லை. உலகில் ஹிம்சை இப்படி வளர்ந்து கொண்டிருக்கையில், நான் சும்மா இருக்க முடியாது. நான் செய்வேன் அல்லது சாவேன். அது என் தர்மம். இவ்விரண்டைத் தவிர, மூன்றாவது பேச்சு என்னிடம் இல்லை.”

அடிகள் பேசியபோது அவருடைய முகத்தோற்றம் இருந்த நிலையை அபயன் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டான். மலர்போல் மென்மை வாய்ந்திருந்தவர், அன்று இடிபோலக் கொடுமுழக்கம் செய்தார். சந்தடியற்ற அந்த இரவில், ஆண்களும் பெண்களும் மாகப் பேரவையில் குழுமியிருந்த எல்லையற்ற அந்த மக்கள் கூட்டம் விடுதலை மந்திரத்தில் மயங்கி, பாரதநாட்டு ஆன்மாவின் வாக்கை—ஒவ்வொரு சொல்லையும் விடாமல்—உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்டது. சுற்றுப்புற மெங்கும் ஒப்பற்ற தூய்மை! நாம் எழுகிறோம், மேலே எழுகிறோம் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. காலத்திரையிலே இந்தக் கணங்கள்; அழியாத அடையாளத்தை நிச்சயமாக விட்டுச் செல்லும் என்றே தோற்றியது.

ஒரே பிரசங்கம் புரட்சியை விளைவித்த நிகழ்ச்சிகள் உலக சரித்திரத்தில் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அன்றைப் பிரசங்கம் அந்த வகையைச் சேர்ந்தது.

அபயன் உணர்ச்சிவசமானான். ஏதோ ஒரு தெய்விகச் சக்தி தன்னுள் நடமாடுவதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. 'இவர் எத்தகையவர், இறைவனா அல்லது அவதாரமா என்பதெல்லாம் ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். தமக்காக இவர் ஒரு தடியும் கோவணமும் தவிர வேறு ஏதும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இவர் தம் வீட்டை எரித்துவிட்டு எல்லாருடைய வீடுகளையும் அழிக்க விரும்புகிறார். செத்து வாழும் பாடத்தைக் கற்பிக்கிறார். இவரது உள்ளத்தில், மனித இனம் அனைத்துக்குமாக, இரக்கமும் அன்பும் நிரம்பியிருக்கின்றன. பாரத நாட்டின் ஆன்மிகப் பசி அவ்வளவும், இவரைக் கண்டதும் அடங்கி ஆறுதல் பெறுகிறது. பாரத மக்கள் இவருடைய மூச்சில் தாங்கள் உயிர்த்திருப்பதை உணருகிறார்கள். இவருடைய உள்ளத்துடிப்பில், பாரதத்து ஆன்மாவின் இதயம் ஒலிக்கிறது. நாடு முழுவதுமே இவராக வடிவெடுத்து விளங்குகிறது. உண்மையில் காந்தி ஒரு தனி மனிதரல்ல; நாட்டின் எழுச்சி இவர்! இவருடைய யுகத்தில் பிறந்து, இவரைக் கண்டு தூய்மைபெற்ற நாம் எவ்வளவு பாக்கியசாலிகள்! வரும் தலைமுறையினர் நமது இந்தப் பாக்கியத்தை நினைந்து ஏன் பொருமைப்படலாகாது?' என்று அவன் எண்ணலானான்.

அவன் மனத்துக்குள்ளேயே அவரைப் போற்றி
னான்; எதனாலோ, தன் கண்ணில் நீர் துளும்புவ
தைக் கண்டான்.

9

காந்தியின் சொற்கள் மக்களின் காத்தில் ஒலித்
துக் கொண்டிருந்த இதே சமயத்தில், ஆகஸ்டு
எட்டாம் தேதியன்று, அந்தக் காரிருளில், கடகட
வென்று போலீசாரின் மோட்டார் வண்டிகள்
ஓடிய ஒலியும், இராணுவத்தினரின் டப்-டப் என்ற
பூட்ஸ் சத்தமும் பம்பாய்த் தெருக்களில் எதி
ரொலித்தன. இரவோடு இரவாக, மகாத்மா காந்தி
யையும், சர்தார் பட்டேலையும், ஜவாஹர்லால்
நேருவையும், மௌலானா ஆஜாதையும், காரியக்
கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் அனைவரையும் கைது
செய்து, ஸ்பெஷல் வண்டிகளில் புறவுக்கும் அக
மது நகர்க் கோட்டைக்கும் அனுப்பி வைத்தார்
கள். அங்கே அவர்களைக் கடுங்காவலில் வைக்க
முன்னமே ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது.

தலைவர்களைக் கைது செய்ததனால், ஏற்கனவே
கொதித்திருந்த மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தார்கள்.
'கோவாலியா டாங்கி'ல் பாரதக் கொடிக்கு வணக்
கம் செலுத்த அபாரமான மக்கள் கூட்டம் குழுமி
யிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தின்மீது போலீசார்

குதிரைகளைப் பாய விட்டார்கள்; கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை எறிந்தார்கள். பம்பாய் நகரில் இருபத்துமூன்று முறை துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. இதனால் பஸ்கள் எரிந்தன. டிராம், ரெயில் தண்டவாளங்கள் பறித்து எறியப்பட்டன. தந்திக் கம்பிகள் வெட்டுண்டன. மக்கள் தமக் குத் தோன்றியதையெல்லாம் செய்தார்கள். அவர்களைத் தலைமை தாங்கி நடத்துகிறவர், அவர்களுடைய ஜீவநாடியை அறிந்தவர், அவர்களைத் தமது வசமாக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவர்—இத்தகைய மகாத்மா, முன்னமே சிறையில் அடைபட்டிருந்தார்.

நாட்டில் ஹிம்சையையும் அராஜகத்தையுமே சர்க்கார் நிலைநாட்ட விரும்பியதோ என்று தோற்றியது. பாரத நாட்டு மக்கள் இனிப் பல ஆண்டுகளுக்குத் தலைதூக்க முடியாதபடி இரக்கமில்லாமல் கொடுமையாக அவர்களை அடக்கித் தந்தடியரசை நிலையாகவும் பாதுகாப்புடனும் வைத்துக்கொள்வதில் சர்க்கார் முனைந்தது.

பாரத மக்களும், 'இந்தத் தடவை வல்லமையோடு வல்லமையைப் போராட விடவேண்டியது தான்' என்று முனைந்திருந்தார்கள். எதற்கு எடுத்தாலும் போலீசார் டபார் டபார் என்று சுட்டார்கள். மக்களில் நால்வர் அல்லது ஐவர் படபடவென்று இறந்துபோவது சாதாரண நிகழ்ச்சியாயிற்று. குருதி பெருகாத நாளே இல்லை.

மக்களும் சில இடங்களில் மனம் போனபடி நடந்துகொண்டார்கள். போலீஸ் டாணுக்களை அவர்கள் முற்றுகை யிட்டார்கள்; சர்க்கார் கஜா னுக்களைக் கொள்ளை யிட்டார்கள்; சர்க்காரின் படைக் கலங்களைப் பறித்துக் கொண்டார்கள். கோர்ட்டுகளையும், சர்க்கார் கச்சேரிகளையும் கொளுத்தினார்கள். இரண்டோர் இடங்களில், சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் கொல்லவும்பட்டனர். ரெயிலைக் கவிழ்க்கவும், பாலத்தை இடிக்க வுங்கூட எப்பொழுதாவது முயற்சிகள் நடைபெற்றன.

ஏட்டிக்குப் போட்டியாக, சர்க்காரின் அடக்கு முறைத் தாண்டவம் பயங்கர உருவெடுத்தது. பல கிராமங்களை இராணுவத்தினர் ஒரேயடியாகச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அவர்கள் மக்களின் வீடுகளில் புகுந்து, அங்கிருந்த பாத்திரம் பண்டங்களை ஜப்தி செய்தார்கள், ஆண்களைக் கைது செய்தார்கள். பெண்கள், துப்பாக்கி முனையிலுள்ள கத்திகளின் நிழலில் ஊர்வலம் வந்தார்கள். இராணுவத்தினர் விலங்குகளாகி, பெண்களின் கற்பை அழித்ததாகவும் கூக்குரல்கள் கேட்டன.

காந்தியைப் பின்பற்றியவர்கள், தம்மாலான வரையில் உயிரையும் பணயம் வைத்து அமைதியை நிலைநாட்ட முயன்றார்கள். “மக்கள் எந்த நிலையிலும் ஹிம்சைச் செயல் மட்டும் செய்யவேண்டாம்; வேறு எதையும் செய்யட்டும். சாகத்தான் வேண்டுமென்றால் அஹிம்சைக்காகவே சாவோம்.

எதிரிக்கு எதிராக விரலைக்கூட அசைக்கலாகாது; பார்வை சிறிதும் மாறக்கூடாது; உள்ளத்திலும் பகை வேண்டாம்” என்றார்கள்.

ஆனால் நாட்டிலே ஒரு பெருங் கூட்டம், “செய்வோம் அல்லது சாவோம் என்று காந்தியே சொல்லிச் சென்றிருக்கிறாரே. செய்வோம் என்றால், ‘எல்லாவற்றையும் செய்வோம்; செய்வதில் எவ்வகைக் குறையும் விட்டு வைக்க மாட்டோம்’ என்று பொருள். நாங்கள் கட்டாயம் சாவோம்; ஆனால் கொன்றுவிட்டுச் சாவோம்; நோக்கம் ஏதுமின்றி வீணாகச் சாகமாட்டோம்’ என்று பேசியது.

இரண்டு கட்சியினரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கேற்பச் செயலாற்றினார்கள். காந்தியவாதிகள் உடல்-பொருள்-ஆவியைத் தந்து ஹிம்சையைத் தடுக்க முயன்றார்கள். மறுகட்சியினர், காந்தியின் சிறை வாசத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஹிம்சை வழியில் முன்னேறினார்கள். “இது புரட்சி. நாடு முழுவதும் கொந்தளித்திருக்கிறது. நெருப்புப் பற்றி எரிகிறது. காந்தியவாதிகளான இவர்களுக்குப் புத்தகங்களிலுள்ள தத்துவந்தான் தெரியும்; உலக உண்மை தெரியாது. அடக்கத்தினாலும் அமைதியினாலும் எங்காவது புரட்சி விளைவதுண்டா!” என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

பாரதநாட்டுச் சிறைகள் முட்டமுட்ட நிறைந்து கிடந்தன; அரசியல் கைதிகளுக்காகப் புதிய ‘பார்க்கு’கள் கட்ட வேண்டியதாயிற்று. வயதுவந்த எவனாவது ஓர் இளைஞன் சிறைக்கோ போர்

முனைக்கோ செல்லாத வீடே எதுவும் இல்லை. துயரமும் பிரிவும், அவமானமும் பழியும், தடங்கலும் முகஸ்துதியும் எங்கும் பரவியிருந்தன. அடக்குமுறையின் கொடுமை தாங்காமல், இயக்கத்தின் இடுப்பு ஒடிந்துவிடும்போலத் தோற்றியது. தலைவர்கள் இல்லாமையால் மக்கள் உற்சாகமிழந்தார்கள். நாட்டில் எங்கும் பிணச் சோர்வு பரவியது. நாட்டின் ஒளிக்குரல்களைத்தான் சர்க்கார் முன்னமே சிறைகளில் அடைத்து, மென்னியை முறித்துவிட்டதே! வெளியே மயான அமைதி சூழ்ந்திருந்தது. மக்கள் தலைவன் எவனும் சிறைக்கு வெளியே இல்லை. எனவே மக்கள் யாருடைய வல்லமையைச் சார்ந்து நடப்பார்கள்?

10

பம்பாயில் தலைவர்கள் கைதான பிறகு, எஞ்சியிருந்தவர்களைத் தேடிப் பிடித்து, அவர்களைக் கொண்டு ஓர் இரகசியக் கூட்டம் நடத்த ஏற்பாடாயிற்று. அபயனையும் இதற்கு அழைத்திருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஒருவர், டைப் செய்த திட்டமொன்றை வெளியிட்டார். காந்தியடிகள் வெளியே இருந்தால் இந்தத் திட்டத்தைத் தான் கூறுவார் என்று அவர் சொன்னார்.

சத்தியாக்கிரகத்தையும், அஹிம்சையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட திட்டத்தைத் தவிர வேறு எதையும் கடைப்பிடிக்கலாகாது என்று காந்தீயவாதிகள் கூறினார்கள். “எங்கள் திட்டப் படி ரெயில் தண்டவாளங்களைத் தகர்க்கலாம்; தந்திக் கம்பங்களை வெட்டலாம்; எவ்வகையிலாவது போருக்குத் தடை விளைவிக்கும் எந்தச் செயலையும் செய்யலாம்” என்று கம்யூனிஸ்ட் புரட்சியாளர்கள் சொன்னார்கள்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் சார்பில் ஒரு வேண்டுகோள் வெளியாயிற்று. ‘காங்கிரஸ் பணியாளர்கள் இதைத் தங்கள் பிரதேச நிலையங்களுக்குக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும்; அதற்கு முன்னால் அவர்கள் கைதாகாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று தாக்கீது வந்தது. குறிப்பிட்ட இடத்தில் இந்த வேண்டுகோள் செய்தியைக் கொண்டு சேர்த்துத் தமது பொறுப்பை நிறைவேற்றாதவரையில், இந்தப் பணியாளரைச் சிறைப்படுத்த வழியும் இல்லை. அபயனுக்கும் இந்த வேலையை ஒப்படைத்தார்கள்.

அபயன் எப்போதுமே கதர்ச் சட்டையும் வேட்டியும் அணிவது வழக்கம். பொதுவாகத் தேசீயப் பணியாளர்கள் அணியும் உடை இது. இந்த உடுப்பில் அவன் புறப்பட்டால், சிறைப்படுவது திண்ணம். ஆனால் காங்கிரஸ் துண்டுப் பிரசுரங்களின் கட்டுக்களை நாக்பூருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்காமல் அவன் கைதாக விரும்பவில்லை. அது.

இப்போது அவனுடைய தேசீயக் கடமை. போலீசார் ஒருவேளை முற்றுகையிட்டால் முதலில் அவன் உயிர் போகும்; பின்புதான் துண்டுப் பிரசுரங்கள் அவர்களின் கைக்குக் கிட்டும்!

பம்பாயில் கண்ணெதிரே நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டவனால்தான் அவனது உள்ளத்தில் வெறிபோன்ற ஆவேசம் நிலவியது. காந்தி கைதான பிறகு மூண்ட நீயின் கொழுந்துகள் வீட்டுக்கு வீடு பரவியிருந்தன. நாடு பைத்தியமாகியிருந்தது. மூலைக்கு மூலை, ஊருக்கு ஊர், வீட்டுக்கு வீடு ஒரே குரல்தான் ஒலித்தது—‘செய்வோம் அல்லது சாவோம்.’

ஆம், இது திருவிழாக் காலம்; விடுதலை பிறக்கும் வேளை; பாரதநாடு எழுச்சி கொள்ளும் சமயம்! கண்ணெதிரே சரித்திரம் உருவாகிறது. இப்பொழுது கண்முன்னால் ‘நாடு’ என்னும் ஒரே காட்சி தான் தோன்றுகிறது. ‘நாட்டின் குரல்’ என்ற ஒரே குரல்தான் காதில் விழுகிறது. உள்ளத்திலுள்ள ஒரே துடிப்பு, ‘நாட்டுப்பற்று’ என்பது தான். ஒரே ஓர் ஆற்றல், நீண்ட சந்திப்புக்காக, ஆன்மாவைக் கூவியழைக்கிறது; அந்தச் சக்தி தான் பாரதத்தின் ஆன்மா. சொந்த இன்ப துன்பங்கள், தன்னலம், உலக விவகாரம் ஆகியவை இந்தச் சமயத்தில் எதற்கு? வாழ்வின் ஒவ்வொரு மூச்சும், உடலின் ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும் நாட்டுக்கு அர்ப்பணம். இந்த நாட்டு மண்ணிலுள்ள உணவினாலும் நீரினாலும் இந்த உடல் வளர்ந்திருக்கிறது. ஆமாம், அனைத்தையும்

கொடுத்துவிட வேண்டும்; நம்மிடம் எதையும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எவன் கொடுக்கிறானோ அவனுக்குத்தானே கிடைக்கிறது! கொடுக்கும் இந்தக் களிப்பில்தான் அபயன் துள்ளியெழுந்தான்.

பழைய இராணுவ உடைகள் விற்கும் கடையிலிருந்து அவன் காக்கி உடுப்பொன்றை வாங்கிக்கொண்டான். காக்கி உடை, தொப்பி, பூட்ஸ் முதலியவை அணிந்ததும் அவனைத் தெரிந்து கொள்வதே சிரமமாக இருந்தது. தோல் ஸூட்ட்கேஸில் துண்டுப் பிரசுரங்களை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, கையில் பிரம்பைச் சுழற்றிக்கொண்டு, எவனோ இராணுவச் சிப்பாய் விடுமுறையில் செல்வதுபோல, அவன் சுற்றிவரலானான். மெயில், எக்ஸ்பிரஸ் வண்டிகளைப் போலீசார் கடுமையாகக் கண்காணித்து வந்தார்கள்; ஆகையால் அவன் இரவு பாசஞ்சர் வண்டியில் புறப்பட்டான். எந்த இடத்தில் பொழுது விடிந்தாலும் வண்டியிலிருந்து இறங்கிவிடுவான். பகல் முழுவதும் சத்திரத்திலோ ஹோட்டலிலோ தங்கியிருப்பான். இரவில் மீண்டும் ரெயிலில் ஏறிக் கொள்வான். பதினாறு மணி நேரத்தில் போய்ச் சேரவேண்டிய நாக்பூருக்கு, அவன் இவ்வாறு மூன்று நாட்களில் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நாக்பூர் ஸ்டேஷனை அபயன் அடைந்த பொழுது, இரவு பத்தரை மணி. ஜன்னல் வழியே அவன் வெளியே எட்டிப் பார்த்தபோது, போலீ

சாரின் பெருங்கூட்டமொன்று, மாஜிஸ்திரேட்டுடன் பிளாட்பாரத்தில் சுற்றுவதைக் கவனித்தான். ஒவ்வொரு பிரயாணியையும் அவர்கள் உற்று உற்றுப் பார்த்தார்கள். 'நான் வரும் செய்தி போலீசுக்கு எட்டிவிட்டதோ?' என்று அபயன் நினைத்தான். பெரும்பாலான போலீஸ்காரர்களின் கையில் தடி இருந்ததைக் கண்டான். ஏழெட்டு மிலிட்டரிச் சிப்பாய்களும், கையில் துப்பாக்கி முனையோடு நின்றிருந்தார்கள். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களிடம் பிஸ்டல்கள் இருந்தன. பம்பாயிலிருந்து காங்கிரஸின் போர்ப் பிரசுரங்களை எடுத்துக் கொண்டு எவனோ வருகிறான் என்ற செய்தி இரகசியமாக அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்தப் பிரசுரங்களை அவர்கள் பறிமுதல் செய்தாக வேண்டும். அவனை வரவேற்கத்தான் இந்த ஏற்பாடு!

பிளாட்பாரத்தில் இறங்கினால் கட்டாயம் கைதாவோம் என்று அபயனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நாக்பூர் பல்கலைக் கழகத்தில் அவன் புகழ்பெற்ற மாணவனாக விளங்கியவன். பல சொற்பொழிவுகளிலும் விவாதங்களிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டவனாதலால் மக்களுக்கு அவனைத் தெரியும். இப்பொழுதோ அவன் அணிந்திருப்பது காக்கி உடை; இதற்கு முன்பு அவன் ஒருபோதும் அணியாத உடை. இன்று இதைப் பார்த்ததுமே அவர்களுக்குச் சந்தேகம் எழும். அவனுடைய ஸூட்கேஸைச் சோதனை போட்டால், அவனுக்கு

அப்புறம் வேறு போக்கே இல்லை. கைதாவதுபற்றி அவனுக்குக் கவலை இல்லை; 'இந்தப் பிரசுரங்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டியிடம் போய்ச் சேராவிட்டால் என்ன ஆகும்?'—இதுதான் அவனுக்குக் கவலை. இதற்கு முன்னால் உயிரே போனாலும் அக்கறை இல்லை.

வண்டி நாக்பூருக்கு அப்புறம் போகாது. பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில் அது காலியாகிவிட்டது. அவன் அதில் தனியாக இருந்தாலும் போலீசாரின் பார்வை அவன்மேல் விழத்தான் விழும். இதுவரையில் அவன் ஏன் இப்படித் தனியே உட்கார்ந்திருக்கிறான்? வேறு என்ன செய்வது? எப்படித் தப்பிச் செல்வது?

அவன் சாமான்களைப் பிளாட்பாரத்தில் இறக்கிக் கொண்டு, தொலைவில் இருளில் சுற்றலானான். திடீரென்று, "அடே அபயா, இங்கே எப்படி?" என்ற குரல் அவன் காதில் விழுந்தது.

அவன் திடுக்கிட்டான். கடைசியில் பிடிபட்டு விட்டானோ? பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான்.

எதிரே இருந்தவன் 'யூனிபார்ம்' அணிந்திருந்தான்; ஆனால் இது போலீஸ் உடையல்ல; ரெயில்வே உடை.

"யார், பார்க்கவனா?" என்று கேட்டான் அபயன்.

"ஆமாம், நீ என்னைக் கண்டுகொண்டது ஆச்சரியந்தான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பொறுத்துச் சந்திக்கிறோமே; நீ என்னைத் தெரிந்து கொள்வாயோ மாட்டாயோ என்று நினைத்தேன்."

பார்க்கவன் தன்னுடன் மூன்றாவது நான்காவது வகுப்புக்களில் படித்தது அபயனின் நினைவுக்கு வந்தது. இருவரும் சேர்ந்து ஹாக்கி விளையாடுவார்கள். பள்ளியில் ஸ்கவுட் குழுவினரும் ஒருக இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவன் ரெயில்வே கார்டாக இருக்கிறான்.

பள்ளியிலோ கல்லூரியிலோ பழகிய பழைய மாணவர்களின் உறுதியான நட்பு, இரத்தக் கலப்புள்ள உறவைவிடச் சில சமயம் வலிமை வாய்ந்ததாக இருக்கும்.

பார்க்கவன் சொன்னான்—“நகரை இராணுவம் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. தலைவர்கள் கைதான பின்பு நாலைந்து முறை துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. இதுவரை இருபத்துமூன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர் என்கிறான் ஒருவன்; எழுபத்தேழு பேர் இறந்தார்கள் என்கிறான் இன்னொருவன். ஸெக்ரெடேரியட் கொடிக் கம்பத்தில் ஏறி, ஒரு மாணவன் யூனியன் ஜாக் கொடியை இறக்கிக் கொண்டிருந்தானாம்; அவனைக் குண்டு போட்டுச் சுட்டார்களாம். நகரில் பல வகையான வதந்திகள் உலவுகின்றன. எது நிஜமோ எது பொய்யோ ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம். இப்பொழுது ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். வெளியே போவது, ஆபத்துக்கு இடமானது. நான்கு புறமும் பீதி பரவியிருக்கிறது.”

தினசரிகள் நின்றுவிட்டன. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் மறைந்தன. தந்தி, டெலிபோன்

கம்பிகள் வெட்டுண்டன. ‘பார்க்கவன் சொல்லும் செய்திகள், எந்தத் தினசரிச் செய்தியையும்விடக் குறைவா என்ன?’ என்று அபயனுக்குத் தோன்றிற்று.

“நீ இந்தச் சமயம் வெளியே போகாதே, அபயா! இருட்டில் அவர்கள் சுட்டுவிட்டாலும் பெரிதில்லை. வீணாக ஏன் உயிரை ஆபத்துக்குள்ளாக்குகிறாய்?” என்றான் பார்க்கவன்.

“ஆனால் பிளாட்பாரமும் ஆபத்திலிருந்து விலகியது அல்லவே! போலீசார் இங்குந்தான் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு வண்டியின்மீதும் அவர்களுக்குக் கண் இருக்கிறது” என்றான் அபயன்.

“அப்படியானால் வா, என்னுடன் ‘குவார்ட்டர்ஸ்’க்குப் போகலாம். இரவு அங்கேயே இரு. நாளைச் செய்தியை நாளைக்குப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

“வேண்டாம் தம்பி; எனக்காக உன் வேலைக்கு உலை வைத்துக்கொள்ளாதே. நான் இதை விரும்பவில்லை.”

“அடே நண்பா, பழைய சிநேகிதனுக்காக மனிதன் என்னதான் செய்யமாட்டான்? நீங்கள் எல்லாரும் நாட்டுக்காகப் போராடுகிறீர்கள்; உங்களுக்கு நாங்கள் இவ்வுளவுகூடச் செய்யக்கூடாதா? நாங்கள் வயிற்றைக் கழுவும் வெறும் புழுக்கள். உங்களுக்கு இரண்டொரு கணம் பணி செய்யப் பெறும் பாக்கியம் எங்களுக்கு ஏது?”

அபயனின் நெஞ்சம் தழுதழுத்தது. ரெயில்வேக் குரிய கறுப்பு உடைக்குள்ளே பார்க்கவனுடைய தூய உள்ளம் மறைந்திருப்பதை அவன் கண்டான். மனிதனுடைய புறப் போர்வையைக் கொண்டு அவனுடைய உள் மனத்தைக் கண்டறிவதுதான் எவ்வளவு சிரமமானது?

அபயன் ரெயில்வே குவார்ட்டர்ஸுக்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டான். ஆகவே பார்க்கவன் அவனை அஜனி லோக்கலில் முதல் வகுப்புப் பெட்டியொன்றில் ஏற்றிவிட்டு, “இந்தப் பெட்டி முழுவதும் காலி. இரவெல்லாம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ‘ஷண்டிங்’ கில் போய்க்கொண்டிருக்கும். இதிலேயே படுத்துரு. உன்னை யாரும் கவனிக்கவே மாட்டார்கள். விடிகாலையில் வண்டி அஜனிக்குச் செல்ல வேண்டிய பிளாட்பாரத்தில் நிற்கும். அங்கிருந்து இறங்கிச் சிறைக் கட்டடத்தின் பின்வழியே வீட்டுக்குப் போய்விடு. அந்தப் பக்கத்தில் போலீஸ் காவல் இல்லை” என்றான்.

11

மறுநாள் காலையில் அபயன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அவனுடைய காக்கி உடையைக் கண்டதும் ஓர் இமைப்பொழுதுக்கு அம்மாவினால் அவனை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிய

வில்லை. ஆனால் அடுத்த கணமே அவள் அவனைத் தெரிந்துகொண்டு, “அடி பெண்ணே விஜயா, இவனுக்குச் சற்றுத் திருஷ்டி சுற்றிக் கொட்டு. நாலு நாளாகப் பசி தாகமே போய்விட்டது. பம்பாய்ச் செய்திகளைக் கேட்டு உள்ளம் நடு நடுங்கியது. அங்கே நடந்த கைது, துப்பாக்கிப் பிரயோகம், தீயிடல், அடிதடி ஆகிய செய்திகளைக் கேட்டு, நீ எப்படித்தான் நல்லபடியாகத் திரும்பி வரப்போகிறாயோ என்று நினைத்தேன். இன்று வந்துவிட்டாய்; இப்பொழுது இன்று நிம்மதியாகத் தூங்குவோம்” என்றாள்.

“அது எப்படி நடக்கும், அம்மா?” என்று கூறிய அபயன் தொடர்ந்து, “இது எரிமலையின் முதல் வெடிதான்; புரட்சியின் ஆரம்பம். இந்த நான்கு நாளுக்குள்ளேயே சிலர் உயிர் துறந்து அமர வீரர்களானார்கள். இனி இந்த நெருப்பு ஊருக்கு ஊர் பரவும். அப்பொழுது என்ன நடக்குமோ, யார் சொல்ல முடியும்? ஆகையால், வீட்டிலிருந்து போனவன் திரும்பி வந்தே தீருவான் என்று எதிர்பார்ப்பது வீண். அப்படியாக வந்தால் இரண்டொரு மணி நேரத்துக்கு வருவான்; ஆனால் இந்த வீட்டைவிடப் பெரிய வீட்டில் வாழ்வதுதான் இன்று பாரதநாட்டுப் பணியாளர்களின் விதியில் எழுதியிருக்கிறது. பெரும் பாக்கியம் வந்ததென்றால், துப்பாக்கிக் குண்டிலோ தூக்குக் கயிற்றிலோ தான் அது ஊசலாடும். அந்த நாள் எவ்வளவு பெருமையாக, எவ்வளவு புனிதமாக இருக்கும், அம்மா!”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் பெசுகிருய், மகனே? நான்கு புறமும் நெருப்பு எரிகையில் நமக்கு அனல் படாமலிராது என்பது எனக்குத் தெரியும். காந்தியடிகளின் உத்தரவினால் நாடு இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தால் இதில் தடை சொல்ல என்ன இருக்கிறது? பெரிய பெரிய தலைவர்கள் சிறை சென்றார்கள்; எத்தனையோ தாய்களின் மடி சூனியமாகிவிட்டது; பல வீடுகள் அழிந்து போயின — இந்த நிலையில் நம்மைப் போன்ற சாமானிய மக்களும் ஏதோ கொஞ்சம் கஷ்டப்பட வேண்டி யிருக்கிறதென்றால், இது என்ன பிரமாதம்? நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ, ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்; ஆனால் இன்று நீ சேமத்துடன் திரும்பி வந்திருப்பதற்கு நான் மகிழ்ச்சி கொண்டாட வேண்டாமா?”

“ஆமாம், அம்மா. இன்று வீடு திரும்பியிருக்கிறேன்; ஆனால் இரவே மீண்டும் புறப்படவேண்டும். ஊரூராகப் பம்பாய்க் காங்கிரசின் செய்தியைப் பரப்ப வேண்டும். தலைவர்கள் அனைவரும் சிறையில் அடைபட்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் வழி தவறிச் சென்றுவிடக் கூடாது; மூண்ட நெருப்பு அனைந்துவிடக்கூடாது. ஆயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பத்தேழாம் ஆண்டுப் புரட்சியை இப்போது ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தியிரண்டில் நிறைவேற்ற வேண்டும். இத்தகைய முகூர்த்தம் அடிக்கடி வருவதில்லை, அம்மா.”

“இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது, மகனே.

இப்போது நடப்பதெல்லாம் இறைவனுடைய தூண்டுதலினால் நடக்கிறது என்பது மட்டும் நன்றாகத் தெரியும். உனக்கு எது சரியாகத் தோன்றுகிறதோ அதைச் செய். ஆனால் உன்னைப் பாலூட்டி வளர்த்த தாய் வெட்கப்படும்படியாக எதையும் செய்யாதே. என் உணர்ச்சிகள் உன் வழிக்கு முள்ளாவதை நான் விரும்பவில்லை. எல்லாருடைய மானத்தைப் பற்றிய கவலையும் ஆண்டவனுக்கு உண்டு. அவன் உன்னையும் காப்பான்; என்னையும் காப்பான்.”

12

மாறுவேடம் பூண்ட தொண்டர்கள் வாயிலாக, அபயன் அன்று பகலுக்குள் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் செயலாளருடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு, துண்டுப் பிரசுரங்களின் கட்டை அவரிடம் ஒப்படைத்துக் கவலை தீர்ந்தான். நாக்பூரி லிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் ஒரு சிராமத்தில் பணியாளரின் கூட்டம் இரவில் கூடுவதாகவும், அதற்கு அபயன் கட்டாயம் வந்து, பம்பாய் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி வழிகாட்ட வேண்டுமென்றும் செயலாளரிடமிருந்து செய்தி வந்தது. பணியாளர் எல்லாருமே இரகசியமாக அங்குவரப்போகிறார்கள்; போலீசுக்குப் புலன் கிடைக்காதபடி நடந்து

கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் நாலைந்து லாரிகளில் வந்து எல்லாரையும் கைது செய்துவிடுவார்கள். மிகுந்த ஜாக்கிரதை தேவை. “சரி, உத்தரவை முற்றும் நிறைவேற்றுவேன்” என்று அபயன் விடை கூறினான்.

13

தாய் பூஜை செய்ய அமர்ந்ததும், விஜயாதன் படுக்கையறைக்குச் சென்றான். அபயன் அங்கே படுத்திருந்தான். அவன் முகம் சுவர்ப்பக்கமாக இருந்தது; கண்கள் மூடியிருந்தன. விஜயா மெதுவாகக் கால்மாட்டில் உட்கார்ந்து, தன் கையை அவன் காலில் வைத்தாள். பரிவு நிரம்பிய அந்த ஸ்பரிசத்தினால் அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து, “இது என்ன செய்கிறாய், ராணி?” என்றான்.

“மிகவும் களைத்துப்போய் வந்திருக்கிறீர்கள். காலைச் சற்றுப் பிடித்து விடலாமே என்று நினைத்தேன்.”

“வேண்டாம், வேண்டாம். களைத்துப் போகும்படி ஒன்றுமில்லை. படுத்தபடியே இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுதெல்லாம் நாள் முழுவதும் போலீஸ் தொந்தரவு. ஆகையால் வீட்டிலேயே பொழுதைப் போக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இரவு எங்களுக்குச் சொந்தம்.”

“இன்று இரவே புறப்பட வேண்டுமா?” என்று கேட்டாள் விஜயா.

“ஆம் விஜயா. இனி ஒரு நிமிஷம் வீணாக்க முடியாது.”

“இன்று இரவு போனால் எப்பொழுது திரும்புவீர்கள்?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“அதைச் சொல்வது சிரமம். ஆகஸ்டு 9-ஆம் தேதி வெடித்த புரட்சியின் தீக்கொழுந்துகள் மிகத் தொலைவில் பரவியிருக்கின்றன; பரவிக் கொண்டிருக்கின்றன. தலைவர்கள் வெளியில் இல்லாமையால், மக்கள் தவறான வழியில் போகா திருக்க வேண்டுமே என்று பயமாக இருக்கிறது. மக்களிடம் ஆவேசம் நிரம்பியிருக்கிறது; அது வெளியே வெடிக்கப் பார்க்கிறது. அதற்கு நேர் வழி கிடைக்காவிட்டால், தவறான வழியைப் பற்றிக்கொள்ளும். ஆனால் அது இனி அமைதியாக உட்கார்ந்திராது. ஹிம்சையில் நம்பிக்கையுள்ள புரட்சிக்காரர்கள், மக்களை ஹிம்சைக்குத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹிம்சை வெளிவர வேண்டுமென்று சர்க்காரும் விரும்புகிறது; ஏனென்றால் ஹிம்சையை அடக்க அதற்குத் தெரியும். மக்கள் ஏதாவது ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனிலோ சர்க்கார்க் கச்சேரியிலோ தீயிட்டால், சர்க்கார் அந்த ஊர் முழுவதையும் கொளுத்திவிடும். சர்க்கார் ஆபீசர் ஒருவர் கொலையுண்டால், முழுக் கூட்டத்தின் மீதும் ‘மெஷின்-கன்’னைச் செலுத்தி அது பிணக்காடாக்கி விடும். ஹிம்சையை எப்

படிச் சமாளிக்க வேண்டும் என்பது அதற்குத் தெரியும்; ஆனால் அஹிம்சைக்கு முன்னால் அதன் கொடுக்கு அறுந்து விடும். பயங்கொள்ளித் தனத்தைவிட ஹிம்சை நல்லது; ஆனால் அதைக் கொண்டு பெரிய அளவில் செயல் புரிவது சிரமம். ஒரு ஹிம்சைக்குப் பதிலாகச் சர்க்கார் நூறு மடங்கு கடுமையான ஹிம்சையைத் திருப்பித் தந்தால், மக்கள் மனமிடிந்து உட்கார்ந்துவிடுவார்களே என்று அஞ்சுகிறேன். இந்த நிலையைக் கட்டாயம் தடுக்க வேண்டும். இதற்காகத்தான் என் ஆற்றல் முழுவதையும் பயன்படுத்தப் போகிறேன்” என்றான் அபயன்.

“ஆனால் இந்தச் செயலை நீங்கள் எத்தனை நாளைக்குச் செய்ய முடியும்? பக்கத்து வீட்டு ராவ் சாகப்பின் பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்— முந்தாநாள் அவன் வீட்டில் இரகசியப் போலீசார் உங்களைப்பற்றி விசாரணை செய்ய வந்தார்களாம். ஒருவேளை உங்களைக் கைது செய்ய ஏற்பாடு நடக்கிறதோ என்னவோ!” என்றான் விஜயா.

“ஆம், இருக்கலாம். போலீசார் விசாரணை நடத்தும் போக்கைப் பார்த்தால், சிறிதளவு சந்தேகத்துக்கு இடமானவன் கூடச் சிறைக்கு வெளியே இருக்கமுடியாது என்று தோற்றுகிறது. கைதாகிவிடுவது எளிது. இப்பொழுதே நான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எதிரில் சென்றால் உடனே என்னைப் பிடித்துவிடுவார்கள். ஆனால் இதனால் வேலை எப்படி நடக்கும்? நிறையப் பணியாளர்கள்

கைதாகாமல் தப்பியிருந்து, புரட்சிப் பிரசாரம் செய்வதே இன்றைய தேவை. அவர்கள் ஓயாமல் சுற்றவேண்டும். ஓர் இரவுக்கு மேல் ஓரிடத்தில் இருப்பதும் அரிது. போலீசாரின் கூட்டம் ஓயாமல் கண்காணித்து வருகிறது.”

“ஆம், அது நடக்கத்தான் நடக்கும். ஆனால், நீங்கள் என்ன சொல்லிப் பிரசாரம் செய்வீர்கள்?”

“என்ன சொல்வேன்? பம்பாயிலிருந்து வந்த துண்டுப் பிரசுரங்களில் எழுதியிருப்பதைத்தான் சொல்வேன். அந்தக் கட்டளை ஊருக்கு ஊர் பரவி, மக்கள் போருக்கு ஒத்துழையாமல் இருக்க வேண்டும்; சட்டங்களை மீற வேண்டும்; எந்த வகையிலாவது காந்தியின் ஆணைப்படி நடந்து வெளிநாட்டு ஆட்சி என்னும் யந்திரத்தை டபக் என்று நிறுத்திவிட வேண்டும். மக்கள் அமைதியாக இருக்கும் இடத்தில் போலீசார் ஹிம்சையைக் கிளப்பி வருகிறார்கள்; ஏனென்றால் அவர்கள் மீண்டும் படைக்கலங்களை எடுக்க, அதனால் சாக்குப்போக்குக் கிடைக்கிறது. இது பயங்கரமான ஒரு விஷயம்; இதிலிருந்து மக்களை முடிந்த வரையில் காக்க வேண்டும்.”

“ஆனால் நீங்கள் அதிக நாளைக்குச் சுதந்திரமாகச் சுற்ற முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. பிடிபட்டால் எத்தனை நாளைக்குச் சிறையில் இருக்கவேண்டி வரும்?”

“சிறையில் அழுகிக் கிடக்க நான் விரும்பவில்லை, விஜயா. என்னால் முடிந்த வரையில்:

அதைத் தடுத்துக்கொள்வேன். ஆனால் சிறையில் என்ன ஆபத்து இருக்கிறது? கைதானவர்களை, போர் நடக்கும் வரையில் அடைத்து வைக்கக் கூடும். போர் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளோ, அதற்கு மேலுமோ நடக்கலாம். உண்மையில், ஆபத்து வெளியே இருக்கிறது. உண்மையான பணியாளர்கள் செயலாற்றவேண்டிய சரியான இடம் அதுதான்” என்றான்-அபயன்.

“வெளியே என்ன ஆபத்து?” என்று அச்சத்துடன் கேட்டாள் விஜயா.

“ஆபத்து இதுதான்—போலீஸ் தடி அல்லது துப்பாக்கிக் குண்டு! அடிமை இந்தியர்களின் உயிருக்கு இன்று மதிப்பு ஏது, விஜயா? போர் முயற்சிக்கு நாம் தடை செய்கிறோம்; இதைச் சாக்கிட்டு, ஊர்வலக் கூட்டம் முழுவதையும் “மெஷின்கள்”னைக் கொண்டு பறக்க அடித்துவிடுகிறது சர்க்கார். நாட்டுத் தொண்டர்களுக்குப் பீதியை விளைவிக்க, தூக்குத்தண்டனையும் நாடு கடத்தும் தண்டனையும் கொடுப்பது சிரமமா என்ன? ஆங்கிலேய ஆட்சி ஆட்டம் கொடுத்தால், ருஷ்யாவில் நடந்தது போல, தேச பக்தர்களை வரிசை வரிசையாக நிற்க வைத்துக் குண்டுகளால் படபட வென்று சுட்டுவிடவும் கூடும். ஆயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பத்தேழாம் ஆண்டில், புரட்சியாளர்களைப் பொதுச் சதுக்கங்களில் மரக்கிளைகளில் தொங்கவிட்டுப் பட்டப்பகலிலே தூக்கிலிட்டார்கள். 1857-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த கிளர்ச்சி

யைப் போலவே இன்றும் நாட்டில் புரட்சி தோன்றியிருக்கிறது, விஜயா! இதில் யார் எவ்வளவு விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்குமோ, யாருக்குத் தெரியும்? இன்றையதினம் கடந்துவிட்டது. நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ, யார் சொல்ல முடியும்?"

இதையெல்லாம் கேட்டு விஜயாவின் உள்ளம் நடுங்கியது. திருமணத்தன்று கர்ப்பூர ஆரத்தி அணைந்த அபசகுனம் திடீரென்று அவள் நினைவுக்கு வந்தது. உடனே அவள் கண்களில் நீர்துளும்பியது. அவள் விரும்பியும், அதை மறைக்க அவளால் முடியவில்லை.

அபயனின் உள்ளமும் உருகியது. அவன் அவளை அருகில் இழுத்து அணைத்து, “பைத்தியமே! இதில் அழுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நாம் இந்தச் சரித்திர காலத்தில் பிறந்து அதில் பணி இயற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறோமே இது நமக்குப் பெருமை; பெரும் பாக்கியம். சுதந்திரப் போர் என்னும் புனித விழா அடிக்கடி வருவதில்லை, விஜயா! நாம் வென்றால் நாடு சுதந்திரம் பெற்றதைக் காண்போம். தோற்றுப் போனால், தோல்வியைக் காண நாம் உயிருடன் ஏன் இருப்போம்? வெற்றி கிடைக்கும் வரையில் போரிடுவது, கிடைக்காவிட்டால் போரிட்டவண்ணமே மடிவது—இதைத் தவிர நம்மிடம் வேறு வழி இல்லை. காந்தி உயிர் போகும் வரையில் உபவாசம் இருக்கத் தொடங்கப் போகிறார் என்று பம்பாயில் வதந்தி பரவியிருந்தது. இதிலிருந்து அவர் எவ்

வளவு திடமாக இருக்கிறார் என்பதையும், நாம் எவ்வளவு திடமாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் அறிந்துகொள். இந்தத் தடவை எதிலும் எவ்வகைக் குறையையும் விட்டு வைக்கக்கூடாது, விஜயா. இது நமது சுதந்திரத்தின் இறுதிப் போர். எந்த விலை கொடுத்தும் இதில் வெற்றி கொள்ளத்தான் வேண்டும். இன்று கீதையின் இந்தச் செய்திதான் பயன் தருவது—‘கொலையுண்டால் விண்ணுலகம் பெறுவாய்; வென்றால் புவியை ஆள்வாய்; ஆதலால் குந்தி மகனே, போருக்கு உறுதிகொண்டு எழுந்துநில்!’” என்றான்.

அபயனுடைய ஒளிவாக்கைக் கேட்டு விஜயா தன் துன்பத்தையும் மறந்தாள். “நானும் இந்தப் போரில் என்னை நெய்யாக ஏன் வார்த்துக்கொள்ளலாகாது, அபயரே?” என்றாள்.

“நீயா? உன் வயிற்றில் புதிய ஜீவன் மறைந்திருக்கிறதே; இது இல்லையென்றால் உன்னை மிக்க மகிழ்ச்சியோடு இந்தச் செயலுக்குத் தூண்டியிருப்பேன். ஆனால் இதற்காக நீ ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.” — திடீரென்று அவளது நிலையை உணர்ந்ததுமே அவனுடைய உள்ளத்தில் இரக்கமும் கவலையும் நிரம்பின.

அவன் மிகுந்த பரிவுடன், “நீ லேடி டாக்டரிடம் பரிசோதனை செய்து கொண்டாய் அல்லவா? அவள் என்ன சொல்கிறாள்?” என்றான்.

“ஆம், பரிசோதனை செய்துகொண்டேன். ‘எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது; இன்னும்

ஆறு மாதம் செல்லவேண்டும்' என்று அவள் சொல்கிறாள். கால்சியம் இஞ்ஜெக்ஷன் எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னாள்; எடுத்துக்கொள்கிறேன்.”

“இதோ பார் ராணி, நான் இப்பொழுதே சொல்லிவிடுகிறேன்—பெண் பிறந்தால், ‘க்ராந்தி’ (புரட்சி) என்று பெயர் வை. மகனாக இருந்தால், ‘க்ராந்தி குமாரன்’! இந்தப் போரில் நான் உயிருடன் மீளவில்லையென்றால், ‘இந்தப் பரந்த நாட்டின் வானமண்டலத்திலிருந்து பராதினமென்னும் கருமுகில் முற்றும் விலகாத வரையில் இந்தப் போரைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும்’ என்று என் குழந்தையிடம் சொல்லு; தெரிகிறதா! அம்மா உன்னுடன் இருக்கிறாள்; ஆகையால் எனக்கு எதைப்பற்றியும் கவலை இல்லை. அவள் நல்ல அறிவாளி; மிகுந்த பொறுமை உள்ளவள். அவளுடைய புகல் இல்லையென்றால் நான் என்ன ஆகியிருப்பேனோ!” என்றுன் அபயன்.

“ஆம்; அவரை அடைந்ததும், நான் என் தாயைச் சிறு பிராயத்திலேயே இழந்த நிகழ்ச்சியை அடியோடு மறந்துவிட்டேன். எவ்வளவு பெரிய துணை அவர்! இடுக்கண் மலையாக இடிந்து விழுந்தாலும், தைரியம் இழப்பதென்பது அவரிடத்தில் இல்லை. இவ்வளவு ஆற்றலை, இவ்வளவு அறிவை, இவ்வளவு துணியை அவர் எங்கிருந்து தான் பெற்றாரோ, ஈசனுக்குத்தான் தெரியும்” என்றுள் விஜயா.

இதற்குள் பூசையறையிலிருந்து வேதக்குரல்

கேட்டது — “ஓம் யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவா:” (வேள்வி வடிவமான இறைவனைத் தேவர்கள் வேள்வியினால் வழிபட்டார்கள்.)

இருவரும் எழுந்து பூசையறையை நோக்கி ஓடினார்கள்; தாயின் குரலோடு தமது குரலை இணைத்து, அந்த மந்திர மலர்வழிபாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள்.

14

மாலையில் முகில்கள் சூழ்ந்து வந்தன; விரைவில் இருள் முடியது. அம்மா: சீக்கிரமே சாப்பாட்டைச் சமைத்துவிட்டு, அபயனுக்கும் விஜயாவுக்கும் தட்டுக்களைப் போட்டாள்.

விஜயா வேண்டாமென்று சொல்லியும், அம்மா வற்புறுத்தி, “இன்று அவனுடனே சாப்பிட்டு விடடி, பெண்ணே! மீண்டும் எப்பொழுது சந்தர்ப்பம் வருமோ சொல்ல முடியாது” என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும், விஜயாவின் உள்ளத்தில் துயரம் மண்டியது. அவள் உண்ண உட்கார்ந்தாள். அவளது உடல்நிலையை அறிந்திருந்த அம்மா, அவளுக்கு இப்பொழுது அதிக வேலை கொடுப்பதில்லை. அம்மாவின் கைகால்கள் இன்னமும் உறுதியாகத்தான் இருந்தன — பழங்காலத்து மண் அல்லவா! சமையலறையின்

பொறுப்பையும் அவள் இன்னமும் தன்னிடமே வைத்திருந்தாள். அவள் தடுக்கும்போது, விஜயாவுக்குக் கூச்சமாக இருக்கும்; ஆனால் அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இப்படிக்கணவனுடன் அவள் உண்ணும் பழக்கம் முதல்முதலில் இதுதான் என்பதில்லை. ஆயினும், இன்று ஏனோ அந்தச் சிறு வீட்டில் ஒரு வகையான அமைதியும் பளுவும் நிலவியிருந்தன.

மூவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள்; பேச்சு அதிகமில்லை. நெஞ்சில் ஏதோ சிக்கிக்கொண்டிருப்பது போலத் தோற்றியது விஜயாவுக்கு. சிறிதளவு ரொட்டியே சிரமப்பட்டு அவள் தொண்டையில் இறங்கியிருக்கும். அபயனுடைய கையும் செயலில் மெதுவாகவே இருந்தது. அம்மா இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்; பார்த்துப் புரிந்துகொண்டிருந்தாள்.

சாப்பிட்டு அரை மணி நேரத்துக்குள் காங்கிரஸ் தொண்டர் வரப்போகிறார்; அவருடன் அபயன் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள கிராமத்தில் நடைபெறும் கூட்டத்துக்குப் போக வேண்டும். அங்கிருந்து அவன் கிராமங்களில் பிரசாரம் செய்யச் சுற்றுப்பயணம் செல்வான். அவனுக்குப் பின்னாலேயே போலீஸ் படை இருந்தது. அதன் பிடியிலிருந்து எவ்வளவு நாளைக்குத் தப்ப முடியுமோ அவ்வளவு நாள் தப்புவது அவனுடைய கடமை. என்றைக்கு அவன் கைதாகி, அங்கிருந்து சிறைக்கு அனுப்பப்படுவானோ சொல்ல

முடியாது. நிலையில்லாத இந்தச் சூழலில் - வாழ்வா மரணமா என்ற போரில் நாடு ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையில் - நாலு புறமும் கொந்தளிப்பாக இருக்கும் நிலையில் - இந்தச் சிறு மனிதன் அபயன், இலவம்பஞ்சு போல, இங்கிருந்து எங்கே சிதறிப் பறப்பானோ, யார் சொல்ல முடியும்?

பாரத நாட்டில் இருந்த மயான அமைதியைக் குலைக்கப் புயல் கிளம்பி யிருக்கிறது. பூமியின் வயிற்றில் மறைந்துள்ள எரிமலைக் கொழுந்து போல, இன்று அது வெடித்திருக்கிறது. இந்தத் தீ மழையில் எவன் சாம்பலாவான், எவன் தப்பு வான், எவன் பிழைப்பான், எவன் மரிப்பான் என்பதை யார் சொல்ல முடியும்? இந்தப் புயல் எப்போது தணியுமோ, தெரியாது. அதற்குள் எத்தனை வீடுகள் இடியுமோ, தெரியாது. எத்தனை எத்தனை பேர்கள் தமது உயிரை அவிக்க வேண்டியிருக்குமோ! சிவபெருமான் இன்று உருத்திர வடிவம் கொண்டிருக்கிறான். படைத்தலும் நிலைபெறுத்தலுமாகிய செயல்களிலிருந்து ஓய்வு பெற்று, ஆண்டவன் இன்று நீக்கலாகிய விளையாட்டைத் தொடங்கியிருக்கிறான். இந்த நிலையில் நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று யார் சோசியம் சொல்ல முடியும்?

அபயன், அவனுடைய தாய், விஜயா - எல்லாருக்குமே தாம் ஒரு நீண்ட இருள் சுரங்கத்துக்குப் போகும் வழியில் நிற்பது தெரியும். ஆனால் அந்தச் சுரங்கம் எவ்வளவு நீளமானது, அதிலுள்ள

இருள் எவ்வளவு ஆழ்ந்தது என்பதுதான் தெரியாது. ‘இன்று நாம் விதியின் கைப்பொம்மைகள்; இந்த நீண்ட, ஆழ்ந்த, இருள் சூழ்ந்த வழியில் நாம் செல்லத்தான் வேண்டும்’ என்பது மட்டுமே அவர்களுக்குத் தெரியும். இன்று அவர்களின் சொந்த இன்பமும் அமைதியுமாகிய கதிரவன் மேலைக்கடலில் மூழ்கிக்கொண்டிருந்தான். மீண்டும் அவன் எப்போது உதிப்பானோ, அவர்களுக்குத் தெரியாது. ‘ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், ஒவ்வொரு வீட்டுக்குள்ளும், மினுமினுக்கும் விளக்கு அணைந்தே போனாலும் இந்தத் தூர்ப்பாக்கிய நாட்டின் அடிமைத்தனத்தையும் இருளையும் மறுவையும் நீக்கி, இங்கே சுதந்திர ஒளியின் உதயத்தை அண்மையில் வருவிப்பதற்கு நாம் அஸ்தமிக்கிறோம்’ என்ற தன்னம்பிக்கை மட்டும் அம்மூவருக்கும் இருந்தது. இரவின் இருள் நீங்கி, கதிரவனின் ஒளி தன் செல்வமனைத்தையும் கொண்டு புவியில் இறங்குகையில், சின்னஞ்சிறு விளக்குகள் அணையத்தானே வேண்டியிருக்கிறது?

அவர்களின் சாப்பாடு முடிந்ததோ இல்லையோ, கையில் தடியுடன், கம்பளம் போர்த்திக் கொண்டு ஒரு தொண்டர் வாசலில் வந்து நின்றார். புறப்படும் சமயம் வந்துவிட்டது.

அபயனும் தோளில் ஒரு கம்பளத்தைப் போட்டுக்கொண்டான்; துணிமணிகள் கொண்ட பையை எடுத்துக்கொண்டான்; தடியும் கையு

மாக நடக்க ஆயத்தமானான். தன் இராமன் வனம் செல்வதாகத் தாய்க்குத் தோன்றியது. விஜயாவுக்கும் தன் இராமன் வனம் செல்வதாகத் தோன்றியது; ஆனால் அவள் சீதையைப் போன்ற பாக்கியவதி அல்லவே அவனுடன் செல்ல!

அபயன் இறைவனை வணங்கி வந்து, “அம்மா, இதோ நான் புறப்படுகிறேன்!” என்று கூறிக் குனிந்து அவள் கால்களில் தலையை வைத்தான். தாயின் உள்ளம் வெடித்துவிடும் போல இருந்தது; ஆனால், நஞ்சின் துளிகளை விழுங்கியுங்கூட அவள் அமைதியாகவே இருந்தாள். விஜயாவிடம் பூஜைத் தட்டைக் கொண்டு வரச் சொன்னாள்; அதில் விளக்கேற்றி, தன் கையால் மகனுடைய நெற்றியில் குங்குமம் இட்டாள்; அவன் தலையில் அட்சதைகளைப் போட்டாள். அப்படியே அவள் அந்தத் தொண்டரைக் கூப்பிட்டு, “உன் பெயர் என்ன, மகனே?” என்று கேட்டாள்.

“தீனபந்து.”

“அநாதைகளின் நாதன் உன்னைக் காப்பா ராக!” என்று கூறி, அவள் அவருக்கும் திலக மிட்டாள். அந்த மங்கல விளக்கின் மின்னொளியிலே, தீனபந்து தன்னைவிடக் குறைந்தது பத்து வருடமாவது பெரியவராக இருப்பார் என்பதை அபயன் கண்டான். அவர் சிறு தாடி வைத்திருந்தார். முகத்தில் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. இரண்டொரு பற்களும் போயிருந்தன. ஆனால் அவர் முகத்தில் மிகுந்த அமைதியும் திருப்தியின்

மெல்லொளியும் ஒளிர்ந்தன. அவரது உள்ளத்தின் தூய்மையை அவை விளக்கின.

தீனபந்துவும் அம்மாவின் அடிகளில் பணிந்து வணங்கினார்.

“இதோ பார் மகனே; நீ அபயனைவிடப் பெரியவன். நீ அவனுக்குத் துணையிருந்து வழிகாட்ட வந்திருக்கிறாய். உன் துணை அவனுக்கு எப்போதும் இருக்கட்டும். ஆண்டவன் உன்னைக் காக்கட்டும். இதுதான் என் பிரார்த்தனை” என்றார் அம்மா.

“ஆம், தாயே. அபயருடனேயே இருக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கமிட்டி எனக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறது. இந்த வட்டாரத்தில் ஒவ்வோர் அடி நிலமும் எனக்குத் தெரியும். அபயர் கல்லூரியில் படித்தார்; ஆகையால் இந்த வட்டாரத்துக்குப் புதியவர். ஆயினும், ‘நாற்புறமும் ஒளி பரப்பும் வைரம் அவர்’ என்று எங்கள் செயலாளர் சொல்லியிருக்கிறார். அபயரால் எங்கள் போராட்டம் மிக்க பயன் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே என்னை அவருக்குத் துணையாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் அவருடன் இணைபிரியாமல் இருப்பேன், அம்மா” என்றார் தீனபந்து.

இனிப் புறப்பட்டே ஆக வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் கூட்டத்துக்குத் தாமதமாகி விடும். மூன்று மைல் தொலைவு; சேறும் சகதியுமான வழி; இருள் அடர்ந்த இரவு!

அபயன் செருப்பைப் போட்டுக்கொள்ளப்

போனபோது, விஜயா தரையில் மண்டியிட்டு அவனை வணங்கினாள். அவன் நெஞ்சு தழுதழுத்தது; கண்கள் நனைந்தன.

“இதோ பார், உன் உடல்நிலையைக் கவனித்துக்கொள். அம்மாவை நன்றாகப் பார்த்துக்கொள். அவளுடைய நிழல் இருக்கும்போது கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?” என்று கூறி, உடனே திரும்பி, “புறப்படுங்கள், தீனபந்து” என்றான்.

தீனபந்து, வலக்கையில் தடியும் இடக்கையில் கம்பளமுமாக முன்னேறினார். அபயன் அவர் பின்னால் சென்றான். வேகமாகச் செல்லுமுன்பு அவன் ஒரே ஒரு முறை பின்னால் திரும்பித் தாயையும் மனைவியையும் பார்த்தான்; பிறகு விரிரென்று நடந்தான்.

அந்தப் பெண்கள் இருவரும் கற்சிலை போல நின்று இருளில் மறையும் அந்த இரண்டு ஆண்களின் முதுகுப்புறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் கண்களிலிருந்து மளமளவென்று நீர் பெருகியது. இருவரும் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட வரையில், இவர்கள் கண் கொட்டாமல் பார்த்து நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள்; கண்ணிலிருந்து அவர்கள் மறைந்ததும், இவர்கள் தமது ஆழ்ந்த வேதனையை வெளியே எறிய முயல்வது போல, உள்ளத்திலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்கள். கறுத்துச் சூழ்ந்திருந்த இருளைத்

தவிர, இவர்கள் கண்ணுக்கு ஏதுமே புலப்படவில்லை.

15

பணியாளர்களின் கூட்டம் நடைபெற்ற ஊரில் சுமார் ஐம்பது அறுபது வீடுகள் இருந்தன. ஊருக்குப் பெரியவரான குடியானவரின் தொழுவத்தில் கூட்டம் நடைபெற்றது! தரையில் சாக்குப்பட்டைகள் விரித்திருந்தார்கள். மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் மூன்று, சிறிது சிறிது தொலைவில் வைத்திருந்தார்கள்.

அங்கே சுமார் அறுபது எழுபது பணியாளர்கள் கூடியிருந்தார்கள். தொழுவத்துக்கு அக்கம் பக்கத்தில் தொண்டர்கள் காவல் இருந்தார்கள். எங்கிருந்தாவது ஏதாவது மோட்டார் வண்டியின் வெளிச்சம் தென்பட்டால் உடனே கூட்டத்துக்குச் செய்தி எட்டிவிடும். அவர்கள் கலைந்துவிடுவார்கள். போலீசின் கையில் ஒருவனும் சிக்கமாட்டான். இந்தக் கூட்டம் நடைபெறும் செய்தி இரகசியப் போலீசாருக்குக் கிடைத்தால், அவர்கள் முற்றுக்கையிடாமல் விடமாட்டார்கள் என்ற பயம் கணந்தோறும் இருந்தது. 'புரட்சியைத் தூண்டும் எவனும் வெளியே இருக்கக்கூடாது' என்று கருதி, அவர்கள் நகரம் முழுவதையும்

சந்துபொந்து விடாமல் அலசித் தீர்த்துவிடுவார்கள் போலத் தோற்றியது.

வைக்கோல் வேய்ந்த அந்தச் சிறு குடிசையில் கூடியிருந்தவர்களுக்கு நாம் பிடிபடுவோம் என்ற பயம் இல்லை; பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பது போன்ற எளிய செயல் அல்லவா அது? கைதாகாமலே செயலாற்றுவதில்தான் அவர்களுடைய திறமை இருந்தது. புரட்சித் தீயை ஊருக்கு ஊர் பரப்பும் பொறுப்பு, இந்த அறுபது எழுபது பணியாளரிடமே இருந்தது. இந்தச் செயல் நிறைவேறிவிட்டால் பிறகு எத்தனை பேர் கைதானாலும் பரவாயில்லை; நெருப்புப் பற்றிய பிறகு புதிய தலைவர்களும் புதிய பணியாளர்களும் புதிய வீரர்களும் தாமே முன்வந்து, தீவட்டியைத் தாங்கி நடைபோடுவார்கள். இதுதான் அவர்களின் செயல் திட்டம்.

கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவை அபயனுக்குத் தெரியாது. இன்று வரையில் பிடிபடாத காங்கிரஸ் கமிட்டிச் செயலாளரும் அங்கு இருந்தார். அவரை அவன் சந்திக்கப் போகிறான். அவருக்கு அவனிடம் முழு நம்பிக்கை இருந்தது. காந்தியின் கொள்கைப்படியே அவன் செயலாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கை இருந்ததனால், செயலை நடத்தும் முழுச் சுதந்திரத்தையும் அவர் அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டார்.

போரின் தலைமைப் பொறுப்பை அபயன்

தாங்கினால் தொந்தரவு ஏதும் வராது. அவன் நன்றாகப் படித்தவன்; அறிவாளி. அவன் வாக்கில் கலைமகளே குடி கொண்டிருந்தாள். அநுடைய ஆற்றலைக் கண்டு மக்கள் உடனே வசமாவார்கள். மக்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் பண்புகள் யாவும் அவனிடம் இருந்தன. பம்பாய்க் கிளர்ச்சியின்போது நேரில் இருந்தவனாதலால் அதன் சரியான உணர்ச்சியையும் சூழலையும் தீப் பொறியையும் அவன் எடுத்துக்காட்ட முடியும். அவனைப் போன்ற தக்க பணியாளன் கிடைத்தது இந்த வட்டாரத்தின் தவப் பயனே என்று செயலாளர் கருதினார். முன்னமே மக்களுக்குத் தெரிந்திராதவர்களும், முன்னமே அவர்கள் கண்டிராதவர்களுமான புதிய தலைவர்களைப் பிறப்பிக்கும் வல்லமை புரட்சிக்கு உண்டு.

அபயன் வந்ததும் கூட்டத்தின் வேலை தொடங்கியது. செயலாளர் சொற்களை அளந்து பேசினார்:—

“தோழர்களே, நாம் எத்தகைய புரட்சியில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். நாட்டில் நாற்புறமும் நெருப்புப் பரவியிருக்கிறது. ‘செய்வோம் அல்லது சாவோம்’ என்று காந்தி அறுதியிட்டிருக்கிறார். நமது போர்க்களத்தின் வெற்றியொலி அதுதான். இயக்கத்தை நடத்த விடாதபடி, நம் தலைவர்களைச் சர்க்கார் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. ஆனால் இது இயக்கமல்ல; புரட்சி. இயக்கத்தை நடத்து

கிறவர்கள் தலைவர்கள்; புரட்சியை நடத்துவோர் மக்கள். பம்பாய்க் கிளர்ச்சியின் பொழுது நம் வீரத்தோழர் அபயர் அங்கு இருந்தார். நேரில் கண்ட நிகழ்ச்சிகளையும் கேட்ட செய்திகளையும் இதோ அவரே உங்களுக்குக் கூறுவார்.

“இன்றுவரை இவர் கைதாகாதது நமது நற்பயன். போலீசார் இவரை விடாமல் தொடர்வதாக நமக்குச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. ‘பம்பாயிலிருந்து துண்டுப் பிரசுரங்களைக் கொண்டு வந்தவர் இவரே; இப்பொழுது எங்கும் நெருப்பை மூட்டுபவர் இவரே’ என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இவர் எத்தனை நாள், எத்தனை மணி நேரம் விடுபட்டிருப்பாரோ, சொல்ல முடியாது. ஆனால் கைதாவதற்கு முன்பு இவர் தம்மால் இயன்ற அளவு நிறைய வேலைகளைச் செய்ய விரும்புகிறார். உங்களில் ஒவ்வொருவரும் புரட்சிக்கு உண்மைத் தொண்டராக இருந்து, இந்தக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளும் உறுதியுடன் நடந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“புரட்சிக்கு உண்மைத் தொண்டராக இருந்து, இந்தக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை எவ்வகையிலும் இரகசியமாக வைத்துக்கொள்வோம் என்று நாங்கள் அறுதியிடுகிறோம்” என்று கூட்டம் முழுவதும் மென்மையாக ஒரே குரலில் வெற்றிக் கோஷம் முழக்கியது.

“அப்படியானால் சரி” என்றார் செயலாளர்;

“வாருங்கள் அபயரே; இவர்களிடம் இனி உங்கள் செய்தியை அறிவியுங்கள்.”

அபயன் சிறிது முன்னால் வந்து பேசலானான்:—

“தோழர்களே, இந்தப் புரட்சி யுகத்தில் நாம் பிறந்து, இறுதியான இந்த விடுதலைப் போரில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைத்திருப்பது நமது பாக்கியம். நம் அடுத்த தலைமுறைகள் நமது இந்தப் பாக்கியத்தைக் கண்டு பெருமைப்படும்; பொருமை கொள்ளும்.

“இன்று நாம் யாவரும் வலுவான ஒரு கட்டுப் பாட்டில் பிணைந்திருக்கிறோம். நம் தலைவர்கள் நாட்டு மக்களை அறைகூவி அழைத்திருக்கிறார்கள்—‘செய் அல்லது செத்து மடி!’ என்று. நாம் ஏதாவது செய்து காண்பிக்க வேண்டும்; அதாவது நமது நாட்டை விடுவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்த முயற்சியில் நம்மை அவியாகச் சொரியவேண்டும். 1857-ஆம் ஆண்டில் ஜான்ஸி ராணி லட்சுமிபாய் தொடங்கிய பணியை இன்று நிறைவேற்ற வேண்டும்.

“நமது நாடு மிகப் பழமையானது. அதன் சரித்திரம் மிகப் பெரியது. அதன் தலையில் இமயம் மகுடமாகத் திகழ்கிறது. கங்கை, யமுனை ஆறுகள் அதன் கழுத்தணி. இந்து மகாசமுத்திரம் அதன் அடிகளை அலம்புகிறது. ஆனால் இன்று மலையரசான இமயத்தின் மீதும், தூய கங்கை-யமுனை ஆறுகளின், மீதும் இந்து மகாசமுத்திரத்தின் அலைகளின் மீதும் நமக்கு உரிமை இல்லை!

“நம் இனத்தவர் அல்லாதவர்களும், நம் தர்மத் தையோ பண்பாட்டையோ சாராதவர்களும், ஏழு கடல் தாண்டி வந்தவர்களுமான அந்நியர்கள் நம் மீது கட்டுப்பாடற்ற ஆட்சியைச் செலுத்து கிருர்கள். நாம் மனிதர்களல்ல, விலங்குகளிலும் இழிந்தவர்கள். இந்த நிலையை நாம் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. இதை ஒரேயடியாக மாற்றுவது நமது பெருங்கடமை; இதை நாம் மாற்றியே தீருவோம்.

“ஆங்கிலேய சாம்ராஜ்யம், குருதி பெருக்கும் பயங்கரமான நாசப்போரில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போரில் நாம் அதன் தோல்வியை விரும்பவில்லை; ஆயினும் நமக்கு விடுதலை தரா விட்டால் அதன் தோல்வி நிச்சயம் என்று கருதுகிறோம். நாம் சுதந்திரரானால் சரிசமமான உறவுடன் அதற்கு உதவி செய்வோம்; தோளோடு தோள் பிணைத்து அதன் விடுதலையையும் நமது விடுதலையையும் காப்போம்.

“ஆனால் ஆங்கிலேய ஆட்சி இதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. நமது உதவியினால்தான் அது போருக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்கிறது - நமது விருப்பம் இல்லாமலே, கொடுமையினாலும் வலுக் கட்டாயத்தினாலும்! இந்தச் செயல் அனைத்தையும் நாம் உடனே நிறுத்த வேண்டும். போருக்கான வேலையில் துளியும் உதவி கிடைக்காதபடி மக்கள் கிளர்ந்தெழ வேண்டும். ஒவ்வொன்றிலும் தடையும் ஒத்துழையாமையும் நிகழ வேண்டும்; ஆனால்

இதைக் காந்தியின் வழியில், அதாவது அறிமச்சை வழியில் செய்ய வேண்டும்.

“பயங்கொள்ளிகளைப் போலச் சாவதைவிட அறிமச்சையே மேல். சாவதென்றால் எறும்புகளைப் போலச் சாகலாகாது; வீரம் விளைத்துச் சாக வேண்டும். வீரச் சாவு அடிக்கடி வருவதில்லை. நாட்டுக்காக மடிகிறவர்களுக்கு விண்ணுலகக் கதவு எப்போதும் திறந்திருக்கிறது.

“அறிமச்சையில் நம்பிக்கையுள்ள புரட்சியாளர்கள் இந்த நாட்டில் போர்க்கலங்களைக் கொண்டு புரட்சி செய்து, அறிமச்சை வழியே சுதந்திரப் போரில் வெற்றிகொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அந்த வழியில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அப்படிச் செய்யட்டும். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் காந்தியின் வழியே நன்மை தருவது.

“காந்தி வழி பயங்கொள்ளிகளின் வழியல்ல; வீரர்களின் வழி. அது துணையற்றவர்களின் வழியல்ல; செயலில் நிலைநின்ற ஆண்மையாளர்களின் வழி.

“அதன்படியே நாம் அனைத்தையும் செய்வோம். சர்க்கார் ஸ்தம்பித்துவிட வேண்டும். போர்த் தொழில் டபக்கென்று நின்றுவிட வேண்டும். சர்க்காரின் பொக்கிஷம் காலியாக வேண்டும். போருக்கு ஆட்கள் கிடைக்கக் கூடாது. போக்கு வரத்துச் சாதனங்களுக்கு இடமே இருக்கக் கூடாது.”

“அப்படியானால் நாங்கள் ரெயில் பாலங்களைத் தகர்க்கலாமா?” என்று ஓர் இளைஞன் உற்சாகத் தோடு கேட்டான்.

“செய்யலாம்; ஆனால் நீ அதற்குப் பிறகு சிவப்புக் கொடியைத் தாங்கி நிற்கவேண்டும்; வருகிற ரெயில் வண்டியை அழிவிட்டு ந்து தடுக்க வேண்டும்.”

“அப்படியானால் இதில் என்ன சுவை இருக்கிறது?” என்று அந்த இளைஞனே கேட்டான்.

“இதில் சுவை என்ன வந்தது? ரெயில் வண்டியில் அமர்ந்துள்ள நிரபராதிகளான பிரயாணிகளை ஆபத்துக்கு உள்ளாக்குவதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? பாலம் பெயர்ந்தால் இராணுவத் தளவாடங்களை எடுத்துச் செல்வது தடைப்படும் - இவ்வளவுதான் நமது பயன்.”

“நாங்கள் போலீஸ்டாணுக்களை எரிக்கலாமா?” என்று மற்றொரு பணியாளன் கேட்டான்.

“டாணுவை எரிக்கலாம்; டாணுக்காரர்களை அல்ல. மக்களுக்கு வலிமை இருந்தால், டாணுக்காரர்களின் உடுப்பைக் கழற்றச்செய்து அவற்றை எரிக்கலாம்; ஏனெனில், அவை வெளிநாட்டு ஆட்சியின் சின்னங்கள். ஆனால் டாணுக்காரன் என்ற மனிதனைக் காப்பது நமது கடமை. சர்க்காரின் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துவது, அவர்களின் உடுப்பை எரிப்பது முதலிய செயல்களினால், ‘ஆங்கிலேய ஆட்சியின் ஆதிக்கமும் பெருமையும் இன்று இந்த நாட்டில் இரண்டு

தம்பிடி பெறமாட்டா' என்ற எண்ணம் மக்களுக்கு ஏற்படும். மக்களின் உள்ளத்தில் இந்த மனமாறுதலை உண்டாக்குவதே நமது நோக்கம்” என்றான் அபயன்.

“பெண்களான நாங்களும் இதில் செயலாற்றலாமா?” என்று ஓர் இளம்பெண் நின்றுகொண்டு கேட்டாள்.

அந்தக் கூட்டத்தில் பெண்களும் இருந்ததை அபயன் கவனிக்கவில்லை. மண்ணெண்ணெய் விளக்குகளின் அந்த மங்கிய ஒளியில், அங்கிருந்த அனைவரின் முகத்தையும் அவன் பார்க்க முடியவில்லை. மேலும் இந்தப் பெண் ஒரு புறமாக இருட்டில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“பெண்கள் மிகப் பெரிய காரியம் செய்ய முடியும். அவர்கள் உலகத் தாயான சாட்சாத் சக்தி தேவியின் வடிவம்; ஊக்கத்துக்கும் தூண்டுகோலுக்கும் ஊற்று. அவர்கள் புரட்சியில் குதித்தால் நமது வெற்றியில் சந்தேகம் என்ன இருக்கிறது?”

“நாங்கள் தயார்” என்று உறுதியுடன் கூறிய அந்த இளம்பெண், “எங்களுக்குச் சிறிது வழிகாட்டினால் போதும்” என்றாள்.

“எங்கள் இரகசியப் பிரசாரத்துக்கு நீங்கள் நன்றாக உதவலாம். செயல் திட்டங்கள் அடங்கிய பிரசுரங்களையும் புலெட்டிங்களையும் வீட்டுக்கு வீடு கொடுப்பது, இரகசியச் செய்திகளை அறிவிப்பது, தடியடியோ குண்டோ பட்டுக் காயமடைந்தவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது, புரட்சிக்குப் பணம்

திரட்டுவது முதலிய பல செயல்களில் நீங்கள் பங்கு கொண்டு உதவ முடியும்.”

“தெரிந்தது; பெண்கள் குழுவை நாங்கள் திரட்டுவோம்—”

இதற்குள் தொலைவிலே இருளைப் பிளந்து கொண்டு மோட்டார் வண்டியின் பளிச்சென்ற வெளிச்சம் வருவது தெரிந்தது. வெளியே காவலிருந்த தொண்டர்கள், ‘வருவது போலீசாக இருக்கக் கூடும்’ என்று எச்சரிக்கை செய்தார்கள். கசகசவென்று சகதியும் சேறும், மேடும் பள்ளமுமான அந்த வழி போலீசின் வருகையைத் தடைப்படுத்தலாம்; ஆனால் அவர்கள் நடந்து வரக்கூடும். காங்கிரஸ் செயலாளர் உடனே கூட்டத்தைக் கலைத்து, “எல்லோரும் நாலு திசைகளிலும் சிதறிப் போய்விடுங்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்.

“நல்லது தோழர்களே, வணக்கம். இனி நாம் சுதந்திர இந்தியாவிலோ, விண்ணுலகிலோ சந்திப்போம். எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு தடவை சொல்லுங்கள்—‘செய்வோம் அல்லது சாவோம்!’”

எல்லோரும் எழுந்திருந்து கம்பீரக் குரலில் உறுதியாக, “செய்வோம் அல்லது சாவோம்” என்றார்கள்.

செயலாளர் சொன்னார்—“தீனபந்து, அபயரையும் இந்த இரண்டு சகோதரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு மாந்தோப்புக்குப் பின்வழியே காப்ரிஸ்டேஷனுக்குப் புறப்படு—உடனே! அங்கிருந்து இந்தச் சகோதரிகளை ரெயிலில் ஏற்றி நாக்பூருக்குத்

திரும்ப அனுப்பிவிடு. நீங்கள் இருவரும் வர்தா - புல்காம் பக்கம் போய்விடுங்கள். விரைவில் செல்லுங்கள். அபயரின்மேல்தான் போலீஸ் பார்வை இருக்கிறது; அவரைக் காப்பதே நமது முதற்கடமை.”

“நல்லது” என்று கூறி, தீனபந்து தடியை எடுத்துக்கொண்டார்; “புறப்படுங்கள் அபயரே; நீங்களுந்தான், சகோதரிகளே” என்றார்.

ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் அவர்கள் நால்வரும் நீண்ட நடை போட்டு, அந்த ஊரிலிருந்து வெளிப்பட்டு, மோட்டார் வண்டியின் வெளிச்சத்துக்கு எதிர்த் திசையில் இருளில் மறைந்து போனார்கள். எல்லோருக்கும் முன்னால் இருந்தார் தீனபந்து; பின்னால் இரண்டு பெண்கள்; எல்லோருக்கும் பின்னால் அபயன். ஒவ்வொருவர் கையிலும் தடி இருந்தது. நாற்புறமும் அடர்ந்த மையிருட்டு. கீழே சேறு; அதில் முட்கள்! ஆனால் காலில் என்ன பொத்துகிறது என்பதைப் பற்றிய நினைவு யாருக்கும் இல்லை. அவர்கள் முன் சென்றார்கள்; முன்னேறிக் கொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களின் உள்ளத்திலோ மகிழ்ச்சி; ஒப்பற்ற எழுச்சி! எங்கே போகிறோம், இலட்சிய இடத்துக்கு எப்போது போய்ச் சேருவோம் என்பது எவருக்கும் தெரியாது. நடப்பது அவர்கள் செயல்—நடப்பது, நடந்துகொண்டே இருப்பது.

வரையறையற்றதும் ஒழுங்கானதுமான நிகழ்காலத்திலிருந்து அவர்கள், இன்னதென்று அறிய

இயலாததும் உறுதியானதுமான எதிர்காலத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் அவர்களில் யாருடைய நெஞ்சிலும் அச்சமோ ஐயமோ இல்லை. திடமான அடியிட்டு அவர்கள் செல்வதைப் பார்த்தால், தமது செயல்களைச் சரித்திரம் நிச்சயமாகக் காத்துப் போற்றும் என்ற தன்னம்பிக்கை அவர்களுக்கு முற்றும் இருந்ததாகத் தெரிந்தது. அவர்களுக்குத் தம்மைப் பற்றியோ, தம் இன்ப துன்பங்களைப்பற்றியோ கவலை ஏதுமில்லை. அவர்களுக்கு இருந்த ஒரே கவலை - 'நம் நாடு இந்தப் புரட்சியில் வெற்றியடைந்து எப்படி ஓங்கி எழுமோ!' என்பதுதான். நம் நாடு; நமது இனிய பாரத நாடு!

16

விஜயாவுக்கு அன்று இரவு தூக்கம் ஏது? அபயன் விடிகாலை வண்டியில் பம்பாயிலிருந்து வந்தான்; இருட்டும்போதே கம்பளத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். எவ்வளவு ஊக்கம், எவ்வளவு ஒளி, எவ்வளவு துணிச்சல் அவனுக்கு! தனது இலட்சியத்தில்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு பற்று! பணி செய்யும்போது அவன் முன்னும் பார்ப்பதில்லை; பின்னும் பார்ப்பதில்லை. அதனால் அவனுக்கு என்ன லாபம்? நஷ்டம் இவனுக்கு; கணக்கே சொல்ல முடியாத நஷ்டம்.

அவன் சோதியைப் போன்றவன். தன்னைத் தானே எரித்து நாற்புறமும் ஒளியைப் பரப்புவதே அவனுடைய ஓயாத முயற்சி. அவனுடைய இந்த இயல்புதான்—தனது நோக்கத்துக்காக அனைத்தையும் அர்ப்பணிக்கும் ஆற்றல்தான்—இவள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறது. தன்னுடன் படித்த கல்லூரிப் பெண்கள் பெரும்பாலும் எதிர்பார்த்த வசதியும் இன்பமும்—அதாவது புருஷனுக்கு நல்ல உயர்ந்த வேலை, பங்களா, கார், வேலைக்காரர்கள், கிளப், சினிமா முதலியவை—இந்தக் கணவனிடம் தனக்குக் கிடைக்க மாட்டா என்பது விஜயாவுக்குத் தெரியும். இவளுடைய சிற்றப்பாவின் வீட்டிலும் இந்த ஆடம்பரச் சூழல் இருந்தது. அதை இவள் வெறுத்தாள்.

இத்தகைய வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? உலகில் எப்பொழுது வந்தோம், எப்பொழுது போனோம், என்ன செய்தோம், என்ன ஈட்டினோம், என்ன விட்டுச் சென்றோம்—இவற்றுக்கு விடை இல்லை. காட்டில் எத்தனையோ விலங்குகள் பேசாமல் இறந்துவிடுகின்றன; அவற்றைப்பற்றி யாருக்குத் தெரிகிறது? மனிதனின் வாழ்க்கை அவற்றின் வாழ்வினின்றும் வேறுபட்டிருக்க வேண்டும். காலத்திரையில் தனது ஏதாவது ஓர் அடையாளத்தை விட்டுச் செல்லவில்லையென்றால்—வாழ்வில் ஒன்றும் செய்துகாட்டவில்லை என்றால், சாவிய்யாரையும் புலம்பச் செய்யவில்லையென்றால்—அது ஒரு வாழ்க்கையா?

இந்தச் சிந்தனைகளுடன்தான் விஜயா அபயனுடைய அடிகளில் தனது அனைத்தையும் அர்ப்பித்துவிட்டாள். இதைச் செய்தபிறகு ஒரு கணங்கூட அவள் இதற்காக வருந்தவில்லை. பருப்பு இருந்தால் கறிகாய் இராது; பால் திரிந்துவிட்டால் தேநீர் இல்லை; கட்டிலின் கச்சப்பட்டை கிழிந்துவிட்டால் அதைத் தைக்க வசதி இல்லை, எனவே தரையில் தூங்கவேண்டும்; பிறந்தகத்திலிருந்து கொணர்ந்த புடைவைகளுக்குப் பிறகு ஒரு கஜம் துணி வாங்கவும் வக்கு இல்லை. கண்ணாடி வளையல்களைத் தவிர வேறு நகை இல்லை. ஆனால், தன் சிறு வீட்டில் பேரானந்தம் இல்லை என்று ஒரு கணங்கூட விஜயாவுக்குத் தோன்றவில்லை. அபயனைப் பெற்று அவள் பெரும் பேறு அடைந்தாள். எத்தனையோ பிறவிகளில் சேர்த்த புண்ணியத்தினால் இந்த இரத்தினத்தினிடம் அவளுக்கு அன்பு உண்டாயிற்று. அன்பென்ன, பக்தி! கணவனா கிடைத்தான்? கடவுளே கிடைத்துவிட்டார்! இந்த நிலையில் அவளது நன்மங்கலத்தையும் இன்பப்பேற்றையும் கண்டு பொருமை கொள்ளாத பெண் உலகில் எவள் இருப்பாள்?

அபயனோ? அவனும் விஜயாவைப் பெற்று நிறைவு அடைந்தான். அவனுடைய காதல் தெய்வம் அல்லவா அவள்? ஊக்கத்தின் ஊற்று அல்லவா அவள்? அவளது காதல் அவனை வெறிபிடித்தவனாக்கவில்லை; கேளிக்கைக்குக் கவர

வில்லை; வீரத்தினின்று தொலைவில் இழுக்கவில்லை. அது அவனுக்கு ஒப்பற்ற தியாகத்தையும் புலனடக்கத்தையும் ஆண்மையையும் கற்பிக்கிறது. செயல் திறமை என்னும் வானத்திலே பறந்து அங்குள்ள நிலவையும் தாரகைகளையும் புவிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதே அவனுடைய ஓயாத கனவு. அவனது செயலாற்றலைக் கண்டு விஜயா களிப்புறுவாள். அவளுடைய எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியில்தான் அவனுடைய மகிழ்ச்சியும் அடங்கியிருக்கிறது. வாணை முட்டும் இந்த முயற்சியிலே, வானத்திலிருந்து திரும்பியே வர இயலா விட்டாலும் பெரிதில்லை. பயங்கொள்ளித்தனம் என்பது தோல்வியிலே இல்லை; முயற்சியின்மையில்தான் இருக்கிறது.

அபயன் அவளுடைய உடலெங்கும் வியாபித்திருக்கிறான் என்பதில் வியப்பில்லை. அவளுடைய இரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியிலும், உள்ளத்தின் ஒவ்வொரு அசைவிலும், உயிரின் ஒவ்வொரு ஓட்டத்திலும் அபயனுடைய எழில்மேனியும் வீரச்செயலும் பதிந்திருக்கின்றன. அபயன் அவளிடமிருந்து தொலைவிலே எப்பொழுது எப்படிப் போக முடியும்? தெய்விகக் காதலின் நிலையான ஒருமை என்பது, இதைத் தவிர வேறு வடிவம் கொள்ள முடியாது.

ஆயினும் அன்று மாலையில் அபயன் தீனபந்து வுடன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபொழுது, விஜயாவின் உள்ளத்தில், 'இந்த ஆவணிக் கருக்கிருட்டு

அவனை விழுங்கிவிடுமோ?’ என்ற ஏக்கம் எழாமலில்லை. பூமி வெடித்திருக்கிறது; எரிமலை குமுறுகிறது; அதன் கொடிய வாய்க்குள் எவர் எவர் புகுந்து அடங்கப்போகிறார்களோ, யாருக்கும் தெரியாது. திகிலினாலும், இன்னதென்று அறிய முடியாததும் எண்ண முடியாததுமான அச்சத்தினாலும் அவளது உள்ளம் நடுங்கியது. படுக்கையில் படுத்தபடியே கைகூப்பி அவள் கூறினாள், “அம்மா பகவதி, என் மாங்கலியத்தை நீதான் காக்கவேண்டும்.”

அவள் கண்ணசைக்கும் நேரத்தில் வெளியே வாசலில் யாரோ தடதடவென்று தட்டும் ஓசை கேட்டது. நள்ளிருள் கடந்த இந்த வேளையில், வீட்டில் இரண்டே பெண்மணிகள் இருக்கும் தருணத்தில், எவன் இப்படித் தட்டுகிறான்? ஒருவேளை கனவு காண்கிறேமோ என்று அவளுக்குத் தோற்றியது. அசையாமல் அவள் படுத்திருந்தாள். மீண்டும் டபடபவென்று ஓசை கேட்டது; இந்தத் தடவை பின்னும் பலமாகக் கேட்டது.

“யார் அது?”

வெளியிலிருந்து உரத்த குரல் வந்தது - “போலீஸ்!”

“இரு, கதவைத் திறக்கிறேன்” என்று அவள் துணிவுடன் சொன்னாள். எழுந்து விளக்கை ஏற்றினாள்; சேலையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டாள்; கூந்தலைக் கோதினாள்; பக்கத்து அறையில் இருந்த

அம்மாவை எழுப்பச் சென்றாள். அம்மாவோ முன்னமே எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“சண்டாளர்கள் வந்துவிட்டார்களா?” என்று தாய் கேட்டாள்.

வெளியே இது யார் காதிலாவது விழுந்ததோ இல்லையோ, தெரியாது. எவனோ ஒருவன் கதவை ஒரேயடியாகப் படபடவென்று பலமாகத் தட்டி, “கதவைத் திற! உடனே திறக்காவிட்டால் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுவோம்!” என்று கர்ஜித்தான்.

விஜயா போய்க் கதவைத் திறந்து பார்த்தாள் - எதிரே ஆஜானுபாகுவான போலீஸ் ஆபீசர் ஒருவர் ‘யூனிபார்ம்’ அணிந்து நின்றிருந்தார். ஒரு கையில் பிஸ்டலும், மற்றொரு கையில் ‘டார்ச்’சும்! அவர்பின்னால் மூன்று நான்கு இன்ஸ்பெக்டர்கள் ஓய்யாரமாக நின்றார்கள். அவர்களின்பின்னால் சுமார் முப்பது நாற்பது கான்ஸ்டபிள்கள் கையில் தடியுடன் வீட்டைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டு நின்றார்கள். தொலைவில் சாலை யிலே இரண்டு பெரிய கறுப்புப் போலீஸ் லாரிகள் நிற்பதை, அவள் மின்சார விளக்கின் ஒளியில் கண்டாள்.

விஜயாவைப் பார்த்ததுமே அந்த ஆபீசர் கடுமையாகக் கேட்டார் - “அபயகுமாரன் எங்கே?”

“அவர் இங்கு இல்லையே!”

“எங்கே போனான்?”

“எங்கே போனாரோ, தெரியாது.”

“இன்று காலையில் அவன் பம்பாயிலிருந்து

திரும்பி வந்தான்; இல்லையா? இன்றைக்கே எப்படிப் போய்விட்டான்? இதோபார், உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இல்லாவிட்டால் பெரிய தொல்லையில் மாட்டிக்கொள்வாய் என்பதைச் சொல்லிவைக்கிறேன்” என்றார் டெபுடி துரை.

“என்ன தொல்லை வரும்? நான் உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்.”

“அப்படியானால் சொல்: அவன் எங்கே போனான்?”

“எனக்குத் தெரியாதென்றால் எதைச் சொல்வது? இன்ன இடத்துக்குப் போகிறெனன்று அவர் சொல்லாதபோது நான் என்ன செய்வது?”

“அடே! என்னடா பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கான்ஸ்டபிள்களைப் பார்த்துச் சொன்ன அவர், “வீட்டைச் சூழ்ந்துகொள்ளுங்கள்; கடுமையாகச் சோதனை போடுங்கள். அவனை இவள் எங்கே மறைத்து வைப்பாள்? அவன் என்ன, மணிபர்ஸா!” என்றார்.

வீட்டைச் சுற்றி நான்கு புறமும் டப்டப் என்று பூட்சுகள் ஒலித்தன. அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கலக்கமாக இருந்தது. வாஸியில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு கக்கூசுக்குப் போக அவள் அடியெடுத்து வைத்தாள்.

உடனே ஒரு ஜமேதார் கடுமையான குரலில், “எங்கே போகிறாய், கிழவி? இப்பொழுது கக்கூஸ்கிக்கூஸ் ஒன்றும் கிடையாது. நில் அங்கேயே!” என்றான்.

அம்மாவின் கையிலிருந்து வாளி நழுவியது. அவள் அங்கேயே படக்கென்று உட்கார்ந்தாள்.

சோதனை போடத் தொடங்கினார்கள். டெபுடி துரை விஜயாவிடம், “சோதனை போடுகிறவர்களை முதலில் நீ சோதனை போட்டுப் பார்த்துக்கொள், அம்மா” என்றார்.

“சோதனை போட வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. உங்கள் சபாவம் உங்களேராடு இருக்கட்டும்” என்று சொல்லி, விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு அவள் அந்தச் சிறு வீட்டின் ஒவ்வோர் அறையையும் ஒவ்வோர் அலமாரியையும் ஒவ்வொரு பெட்டியையும் காண்பித்தாள். இரண்டு மணி நேரம் மும்முரமாகச் சோதனை நடந்தது. ஒவ்வொரு காகிதத் துண்டைப் பார்க்கும்போதும், அது ஒருவேளை பம்பாய்த் துண்டுப் பிரசுரமாக இருக்குமோ என்று கண் கொட்டாமல் கவனித்தார்கள். அபயனுடைய புத்தகங்களைப் புரட்டியும் பிரித்தும் பார்த்தார்கள். அவனுடைய ஒரு பெரிய போட்டோவை எடுத்துக் கொண்டார்கள். சில காகிதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அபயனும் விஜயாவும் எழுதிய கடிதக் கட்டுக்களை அவர்கள் எடுக்க விரும்பியபோது விஜயா கடுமையாக எதிர்த்தாள். ‘இதை விட்டு விடலாம்’ என்று ஆலோசனை கூறினார் மற்றோர் அதிகாரி. ஆனால் அந்தக் கட்டில் ஒவ்வோர் உறையின் மீதும் அவர்கள் இருவரைத் தவிர்த்து வேறு யாருடைய கையெழுத்தும் இல்லையா

என்பதை ஊன்றிப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பிறகுதான் அந்தக் கடிதக் கட்டுக்கு விடுதலை கிடைத்தது.

இரண்டு மணி நேரத்திற்குள், என்னவோ விலங்குகள் வந்து தங்கள் குளம்புகளால் கிளறி விட்ட நிலம்போல இருந்தது அந்தவீட்டின் நிலைமை. அபயனோ, பம்பாய்த் துண்டுப் பிரசுரங்களோ போலீசின் கைக்குக் கிட்டாமற் போகவே, டெபுடி துரை தமது சதுரங்கப் படையுடன் புறப்பட்டார்.

புறப்படும்போது அவர் விஜயாவிடம், “இதோ பார் அம்மா, அபயன் வீட்டுக்கு வந்தால் உடனே போலீசுக்குச் செய்தி தெரிவி. அவன்மீது கடுமையான குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. அவனைக் கைது செய்யும் ‘வாரெண்டு’ எங்களிடம் இருக்கிறது. குற்றவாளிகளைப் பிடித்துக் கொடுப்பதில் சர்க்காருக்கு உதவுவது உன் கடமை. இல்லை யென்றால் உன்னையும் கைது செய்வார்கள்.”

“வருங்காலத்தைப்பற்றி ஏன் பேசுகிறாய்? கைது செய்ய வேண்டுமென்றால் இதோ நான் தயார்; புறப்படு!”

“வேண்டாம், இப்பொழுது விட்டுவிடுகிறோம். ஆனால் அடுத்தபடி ஏதாவது சந்தேகம் தோன்றினால், கைதாவதிலிருந்து நீ தப்ப முடியாது; ஞாபகம் இருக்கட்டும்” என்று கூறிய டெபுடி துரை, “புறப்படுங்கள், இங்கிருந்து போகலாம். இன்று இங்கு ஒன்றுமே இல்லை!” என்றார்.

“இப்பொழுது இந்த வீட்டை யார் சரி செய்வார்கள்?” என்று கேட்டாள் விஜயா.

“ஓ! இது எங்கள் வேலையா?” என்றார் போலீஸ் அதிகாரி.

“பின்னே யாருடைய வேலை? நீங்கள் தானே இங்கு அமர்க்களம் செய்தீர்கள் இப்பொழுது நீங்களே இதைச் சரி செய்யாவிட்டால் வேறு யார் செய்வார்கள்?”

“நாக்கைச் சற்று அடக்கிப் பேசு, பெண்ணே! யாருடன் பேசுகிறாய் என்பது தெரியவில்லையா?” — டெபுடி துரை கண்ணை உருட்டிக்கொண்டு கேட்டார்.

“என்ன செய்வீர்கள் நீங்கள்? துப்பாக்கியால் சுடுவீர்கள் அல்லது துப்பாக்கி முனையிலுள்ள கத்தியை வயிற்றில் பாய்ச்சுவீர்கள் — இவ்வளவு தானே? பெண்கள் மீது கையை ஓங்கும் வீரத்தைக் காட்டவில்லை யென்றால், நீங்கள் தின்ற அந்நியர்களின் உப்பு எப்படி ஜீரணமாகும்?”

“பெரிய வாயாடியாக இருக்கிறாள்; பிடி இவளை!” என்று டெபுடி துரை உத்தரவிட்டார். மூன்று நான்கு காண்ஸ்டபிள்கள் தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு முன்னால் வந்தார்கள்.

அதற்குள் இரண்டாவது ஆபீஸர், “சற்று இருங்கள்” என்று சொல்லி, டெபுடி துரையின் காதோடு ஏதோ முணுமுணுத்தார். டெபுடி துரையின் பார்வை விஜயாவின் உப்பிய வயிற்றின் மீது சென்றது; அவளைக் கைது செய்யும் எண்ணத்தை

விடுத்தார். “தொலையட்டும்; நமக்கு வேண்டியது அபயன். இந்தப் பெண்ணின் லொடலொடப்பில் நமக்கு என்ன இருக்கிறது? புறப்படுங்கள் சீக்கிரம்” என்றார்.

இதைக் கூறியதும் அவர் எல்லோருக்கும் முன்னால் சென்றார். போலீஸ் முற்றுகை கலைந்தது. ஐந்து நிமிஷத்தில் அனைவரும் லாரிகளில் போய் உட்கார்ந்தார்கள். விரிரென்று லாரிகள் புறப்பட்டன. விஜயா கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்: மூன்று அடிப்பதற்கு இருந்தது.

17

அபயனும் தீனபந்துவும் அவ்விரு பெண்களும் சமார் இரண்டரை மணிக்கு, காப்ரி ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். தொலைவிலிருந்து கைகாட்டியின் சிவப்பு விளக்குத் தெரிந்தபோது அவர்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அசைவற்ற காரிருளில் ஒளியே கிடைத்துவிட்டது போல அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

வண்டி வர மூன்று மணி நேரம் இருந்தது. “சற்று இளைப்பாறலாம்” என்றார் தீனபந்து. இரு பெண்களும் களைத்துச் சேர்ந்து போயிருந்தார்கள். அபயனும் களைத்திருந்தான். ஸ்டேஷன் கட்டிடத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

தீனபந்து சிறிது நேரத்திலேயே குறட்டை விட

ஆரம்பித்தார். சாந்தாவின் தோழியும் விரைவில் தூங்கிவிட்டாள். ஆனால் சாந்தாவுக்கும் அபயனுக்கும் தூக்கம் வரவில்லை. 'மூன்று மணி நேரத்திற்குள் நாமும் அபயனும் பிரிந்து விடுவோம். பிறகு எப்பொழுது சந்திப்போமோ தெரியாது' என்று எண்ணினாள் சாந்தா.

அவள் நாக்பூரில், பெண் கல்லூரியில்தான் பி. ஏ. வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தந்தை 1923-ஆம் ஆண்டு கொடி சத்தியாக்கிரகத்தில் சிறையில் உண்ணாவிரதம் இருந்து இறந்தார். அப்பொழுது அவள், பால் குடிக்கும் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை. தந்தைக்குரிய கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காகவே இன்று அவள் புரட்சித் தீக்குத் தன்னை நெய்யாக இட விரும்பினாள்.

அபயனுடைய பெயரை அவள் கேள்வியுற்றிருந்தாள். இரண்டொரு தடவை விவாத அரங்கில் அவனுடைய பிரசங்கங்களையும் கேட்டிருந்தாள். பம்பாயில் புரட்சி ஒலி கிளம்பி, காந்தியடிகள் சிறைப்பட்டபிறகு, அவள் தன்னைத் தடுத்துக்கொள்ள முடியாமல் இயக்கத்தில் குதித்தாள். காங்கிரஸ் கமிட்டியின் செயலாளர், அபயனைச் சந்திக்கும்படி அவளிடம் கூறி, இரகசியக் கூட்டம் நடக்கும் இடத்தையும் சொன்னார். அவள் பாவம், தன் கல்லூரித் தோழி ஒருத்தியை அழைத்துக்கொண்டு, சேற்றிலும் சகதியிலும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு அங்கு வந்தாள்.

அங்கிருந்து அவள் அவனுடன் இருந்தாள்.

அந்தப் பெண்களுக்கு அபயனிடம் பெருமதிப்பு இருந்தது. சிலரைப் பார்த்ததுமே நம்மை அறியாமல் ஒரு பற்று ஏற்பட்டுத் தலை வணங்கி விடுகிறது; அவ்வளவு ஒளியும் தூய்மையும் வாய்ந்தவர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ‘அபயன் என்னை நெருப்பில் குதிக்க உத்தர விட்டால், அதற்குப் பணிய நான் ஒரு கணமும் தயங்கமாட்டேன்’ என்று சாந்தாவிற் குத் தோன்றியது.

வண்டி வரும் மணி அடித்தது. “எனக்கு ஏதாவது முக்கிய வேலை உண்டா?” என்று கேட்டாள் சாந்தா.

“புரட்சிக்கான செயல் திட்டத்தை நான் சொல்லியாயிற்று.”

“அது எனக்குத் தெரியுமே; அதைத் தவிர வேறு ஏதாவது?”

“அதைத் தவிரவா?” என்று கூறிய அபயன் சிறிது சிந்தித்து, “எப்பொழுதாவது ஒரு தடவை என் வீட்டுப்புறம் போய் வரவேண்டும். சிரமம் இல்லையென்றால் சற்று விஜயாவைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவளுடைய பிரசவத்தின் போது நான் எங்கு இருப்பேனோ!” என்றான்.

“நீங்கள் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் சொன்னபடி எதையும் செய்யத் தயாராக இருக்கும் சில மாணவிகளின் குழு, என்னிடம் இருக்கிறது. என்னால் முடிந்தவரையில் விஜயா

அக்காவுக்கு எவ்வகைத் துன்பமும் நேரவிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றாள் சாந்தா.

“அவ்வளவுதான்; இனி நீங்கள்தான் துணை, சகோதரி” என்று அபயன் உணர்ச்சி வேகத்தில் சொன்னான். விடை பெற்றபோது நின்ற விஜயாவின் உருக்கமான நினைவு, அவனது உள்ளத்தைக் கலக்கியது.

வண்டி வந்து போய்விட்டது. அந்தப் பெண்கள் இருவரும் நாக்பூருக்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள். வண்டி கிளம்பிய பின்பு, கணந்தோறும் தன்னை விட்டுத் தொலைவில் போய்க்கொண்டிருந்த அதன் பின்கோடி விளக்கையே அபயன் நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; ஆனால் அவனுடைய திசை அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. அவன் வீட்டை விட்டுத் தொலைவில், மிகத் தொலைவில்; யாரும் அறியாததும் அறிய இயலாததுமான திசையிலே, அடிமைத்தனம் என்னும் இருள் மடிந்து மங்கல ஒளிக்கதிர்கள் புலப்படக்கூடிய இடத்துக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. வழியிலேயே அடிபட்டு அவன் விழுந்தாலும், இறந்தே போனாலும் பெரிதில்லை; ஆனால் அந்தத் திசையை நோக்கி முன்னேறவது ஒன்றே அவனுடைய கடமை; அதுவே அவனது தர்மம்.

அவன் மீண்டும் தடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, “புறப்படுங்கள், தீனபந்து, மேலும் செல்வோம்” என்றான்.

தீனபந்து மிகவும் விந்தையான மனிதர். இவர் கலந்துகொண்ட எந்த இயக்கத்திலும் ஒரு வருஷமோ ஆறு மாதமோ சிறை செல்லாமல் இருந்ததேயில்லை. காந்தியடிகளின் 1921-ஆம் ஆண்டு ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் அழைப்புக்குரல், இவரது பதினாறுவது வயதிலேயே காதிற் விழுந்தது. பெற்றோர்களுக்கு 'டி மிக் கி' கொடுத்துவிட்டு இந்த ஐயா, ஸெக்ஷன் 144-ஐ மீறிச் சிறை புகுந்தார். மூன்று மாதம் ஓயாமல் ஏந்திரத்தில் மாவரைத்துவிட்டு வெளிவந்தபோது உடம்பு உளுத்துப்போன கூடாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் சிறையென்றால் யமப்பட்டணம் தான்.

நாலைந்து மாதங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டுக் குணமடைந்ததும், 1923-ஆம் ஆண்டு நாக்பூர் கொடி சத்தியாக்கிரகம் தொடங்கியது. இவர் அதிலும் சர்தார் வல்லபாய் பட்டேலின் படையில் சேர்ந்துகொண்டார். 1930-ஆம் ஆண்டு இயக்கத்தில் துண்டுப்பிரசுரங்களை விநியோகம் செய்யும்போது சிறைப்பட்டார். 1932 - இல் மீண்டும் ஒன்பது மாதம் சிறைத் தண்டனை அனுபவித்தார். 1940-இல் தனி நபர் சத்தியாக்கிரகம் மூண்டபோது, விநோபா பாவேயின் பின்னால்தான் இவரும் இருந்தார். அதாவது, நாட்டின்

கூக்குரல் எழுந்தபோதெல்லாம் தீனபந்து பின் தங்கியதே இல்லை.

இதனிடையில், இவர் மனம் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு, இவரது தேச பக்திப் பைத்தியம் தணியவேண்டுமென்று பெற்றோர்; வலுக்கட்டாயமாக இவருக்கு மணம் செய்வித்தார்கள். ஆனால் பெண்மையின் கவர்ச்சி, இவர் வாழ்வில் எவ்வகை மாறுதலையும் உண்டாக்கவில்லை. சொல்லிக்கொள்வதற்கு இவருக்கு ஒரு சிறு வியாபாரமும் இருந்தது— கடிகாரம் ரிப்பேர் செய்யும் தொழில். ஆனால் எங்காவது ஊர்வலம் கிளம்பினால், கடையை மூடிவிட்டு இவர் அதில் கலந்துகொள்வார். யாராவது தலைவர் கைதானால் முதல் மறியல் இவரது கடையிலிருந்துதான் ஆரம்பமாகும். தமது தொழிலில் இவருக்கு நல்ல தேர்ச்சி உண்டு; மிகப் பெரிய மனிதர்கள் வீட்டு விலையுயர்ந்த கடிகாரங்கள் இவரிடம் ரிப்பேருக்கு வரும். ஆனால் இவர் நாட்டுத் தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்ததனால் அவை வாரக்கணக்காக அப்படியே கிடக்கும். ஒரு தடவை இவர் கடையிலிருந்து கடிகாரம் சீராகிப் போனால் மறுபடி கெடவே கெடாது.

1924-இலிருந்து 1929 வரையில் அரசியலில் சோர்வு ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், தந்தை இவரைக் கடிகாரத் தொழில் கற்றுக்கொள்ளப் பம்பாய்க்கு அனுப்பினார். இவர் அங்கே ஒரு ஸ்விஸ் கடிகாரக் கம்பெனியில் அப்பிரென்டிஸ் ஆக இருந்து வேலை கற்றுக்கொண்டார். கூர்மை

யான அறிவுடன் இவருக்கு நல்ல ஊக்கமும் இருந்தது. நல்ல வேளையாக அந்த நாளில் அரசியல் இயக்கம் ஏதும் இல்லை; இல்லாவிட்டால் இவருக்குக் கம்பெனியாவது, கடிகாரத் தொழிலாவது!

தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டு வந்ததும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே இவருக்கு மார்க்கெட்டில் நல்ல பெயர் நிலைத்துவிட்டது. இதனிடையே கல்யாணமும் ஆயிற்று. இந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் பெற்றோரும் போய்விட்டார்கள். முதலில் தாய் காலமானாள். பிறகு தந்தையும் கண் மூடினார். ஆனால் போகும்போது அவர்களுக்கு ஓர் ஆறுதல்—பையன் வழிக்கு வந்து விட்டான், சம்பாதித்துச் சாப்பிடுகிறான், கல்யாணமும் ஆகிவிட்டது, குடியும் விளங்கும் என்பது.

ஆனால் விதியின் விளையாட்டினால் தீனபந்துவின் குடி விளங்கவில்லை. இரண்டு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன; ஆனால் அவை பிறக்கும்போதேயோ, பிறந்து மூன்று மாதங்களுக்குள்ளேயோ இறந்து போயின. இவர் மனைவிலட்சுமி ஒவ்வொரு தடவையும் அடித்துப் புடைத்துக்கொண்டு அழுவாள். “அழுது என்ன ஆகும், லட்சுமி? ஆண்டவனிடமிருந்து அவர்கள் வந்தார்கள்; அவரிடமே போய்விட்டார்கள். நம் தலைவிதியில் இல்லையென்றால் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளம்” என்று இவர் ஆறுதல் கூறுவார்.

ஆனால் லட்சுமிக்கு இதனால் ஆறுதல் உண்டாவ தற்குப் பதிலாக, பொறுக்க முடியாத துயரமே உண்டாயிற்று. பாவம்! அவள் நாள் முழுவதும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள்; சொற்ப வருமானத் தில் குடும்பத்தை நடத்துவாள். தீனபந்துவோ நாள் முழுவதும் வீட்டில் இருக்கவேமாட்டார். பொழுது சாய்ந்ததும் கடையை மூடிவிட்டு நேரே காங்கிரஸ் ஆபீசுக்குப் போய்விடுவார். அங்கே தம் தலையில் விழும் வேலைகளையெல்லாம் ஒரு தொண்டன் போல முனைப்போடு செய்வார். ஆபீசைப் பெருக்க வேண்டியிருந்தாலும் கூச்சப் படமாட்டார். தொண்டர் குழுவின் தலைவருக்கு இவரிடம் நம்பிக்கை அதிகம். 'தீனபந்துவிடம் ஒரு வேலை சொன்னால் அது நடந்தே தீரும்' என்பார். தீனபந்து ஒரு வேலையைச் 'சரி' என்று ஒப்புக்கொண்டால் அது கல்மேல் வரைந்த கோடுதான். உறுதியுடன் ஒரு வேலையில் முனைந்துவிட்டாரானால் இவரையாரும் அசைக்க முடியாது.

1930-ஆம் ஆண்டில் கட்வால் தின ஊர் வலத்தில், தீனபந்து முன்னணியில் இருந்தார். போலீசும் இராணுவமும் ஊர்வலத்தைத் தடுத்தன. ஊர்வலம் முழுவதும் அங்கேயே தரையில் உறுதியுடன் உட்கார்ந்துவிட்டது. போலீசார் கூட்டத்தைக் கலைய உத்தரவிட்டார்கள். துப்பாக்கி முனைகளைக் குறிவைத்தார்கள். குதிரைகளை மேலே பாய்ச்சுவதாகப் பயமுறுத்தினார்கள்.

துப்பாக்கிக் குழல்களைச் சுத்தம் செய்தார்கள். ஆனால் தீனபந்துவோ எதனோடும் தமக்குத் தொடர்பே இல்லாததுபோல அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் தக்ளியில் நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்தார். அசையாமல் அச்சமற்று அமர்ந்திருந்த அவரைக் கண்டு, கூட்டத்திலுள்ள மக்களுக்கெல்லாம் ஊக்கம் பிறந்தது. அவர்களும் கல்லைப்போல அசையாமல் இருந்தார்கள். கடைசியில் போலீசே தணிந்துவிட்டது. இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இராணுவம் அங்கிருந்து அகன்றது. ஊர்வலம் முன்னேறியது.

இவ்வளவும் இருந்தும் தீனபந்துவுக்கு அகந்தை துளியும் இல்லை. அவருடைய விநயத்தையும் பெருந்தன்மையையும் சொல்லி முடியாது. இன்ன கமிட்டியில் என் பெயர் இருக்க வேண்டும்; பத்திரிகையில் என் பெயரை அச்சிடுங்கள்; கூட்டம் நடக்கும்போது மேடையில் என்னை உட்கார வையுங்கள்; எனக்கு மாலை போடுங்கள் என்பவை போன்ற பேச்சுக்களை அவருடைய வாக்கில் மட்டுமல்ல, நடவடிக்கையிலுங்கூடக் காண முடியாது. யாராவது தம்மைப் பாராட்டினால் தொடர்ந்துசுருங்கி போலக் கூச்சத்துடன் உடனே பேச்சை மாற்றிவிடுவார். செய்யும் வேலைக்காக ஒரு தம்பிடி செலவுக்கு வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார். சொந்தத்திலேயே செலவழிப்பார். வேலையில் முனைந்தாரானால் பசி தாகமோ, வீடு வாசலோ நினைவே இருக்காது. லட்சுமி பாவம், அவர்

வழியில் விழி வைத்துக் காத்திருப்பாள்.

சில சமயம் இரவு ஒரு மணி, ஒன்றரை மணிக்கு அவர் வீடு திரும்புவார். ஆனால் அவளும் விந்தையான பெண்; அதுவரையில் அவருக்காகப் பட்டினியாகவே காத்திருப்பாள். அவர் சாப்பிட்ட பின்பு தான் அவள் சாப்பிடுவாள். “நீ எனக்காக மூடி வைத்துவிட்டு, சாப்பிட்டுத் தூங்கு” என்று அவர் ஆயிரம் தடவை சொல்லியிருக்கிறார்; அவள் கேட்டால்தானே?

“நீங்கள் நாள் முழுவதும் தெருத் தெருவாகப் பசி தாகத்துடன் அலைந்து கொண்டிருக்க நாள் வீட்டில் திம்மென்று உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதா? அது எப்படி நடக்கும்?” என்று அவள் சொல்லுவாள்.

தீனபந்து தினமும் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். அவளும் சாப்பிடாமலே இருப்பாள். ஆனால் இரவு ஒன்றரை மணிக்கு அவர்கள் இருவரும் மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் மங்கிய ஒளியில், உலர்ந்த ரொட்டித் துண்டுகளை உண்ண உட்காரும்போது, அந்தச் சிறுவீட்டில் சொர்க்கமே வந்துவிட்டாற் போலத் தோற்றும்.

அவளுக்குக் கணவனிடம் எவ்வளவு ஆழ்ந்த பற்று இருந்ததோ, அதைவிட அவருக்குத் துளியும் குறைவாக இல்லை. எழுத்தறிவு இல்லாத அந்தப் பெண்ணுக்குத் தீனபந்து தெய்வம் என்றால், அவருக்கும் அவள் சாட்சாத் லட்சுமியின் அவதாரமாகவே இருந்தாள். அவருக்கு நாட்டுத் தொண்டின் வெறி ஏறியிருக்கிறது; அவர் தாம்

சம்பாதித்த பணத்தையும் பொருட்படுத்துவதில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். வீட்டில் வறுமையோ குறையோ எது இருந்தாலும் அவருடைய தேச சேவைக்குத் தடை ஏதும் இராது.

அக்கம் பக்கத்துப் பெண்கள், “நீ அவரைத் தடுப்பதற்கு என்ன? தொழிலைக் கவனித்தால் குடும்பம் நன்றாக நடக்கும். நீயும் நல்ல ஆடை அணிந்து, நாலு நகை போட்டுக்கொள்ளலாம். எப்போது பார்த்தாலும் ஊர்வலம்! எப்போது பார்த்தாலும் ஜெயில்! இங்கே நீ பிச்சைக்காரிபோல உட்கார்ந்திருக்கிறாய்” என்று அவளிடம் சொல்லுவார்கள்.

“அவரை எதற்காகத் தடுப்பது, அக்கா? கணவனுடைய வாழ்க்கையில் நம்மை நாமே இழந்துவிடுவது அதாவது துறந்துவிடுவதுதானே நமது தர்மம்? அவருக்கு எதில் மகிழ்ச்சி கிடைக்கிறதோ அதற்கு ஏன் தடையாக இருக்க வேண்டும்? அவர் ஏதாவது தீமை செய்கிறாரா? நாட்டு நன்மைக்குரிய வேலைகளைத்தானே செய்கிறார்? இதைத் தவிர அவரிடம் என்ன வெறி இருக்கிறது? கள் குடிப்பதில்லை; சூதாடுவதில்லை; பீடியைக்கையால் தொடுவதில்லை; புகையிலையைத் தீண்டுவதில்லை. தொழிலாளிகளின் வீட்டில் இரவும் பகலும் குடியும் அடிதடியுமே நடக்கின்றன. பெண்டுகளின் அழகை கேட்காத இரவே இருப்பதில்லை. ஆனால் இவர் வீட்டுக்கு வந்ததுமே, என்ருக்கு உல்லாசமாகவும் ஆனந்தமாகவும் இருக்க

கிறது. நான் இவ்வளவு பாக்கியவதியாக இருக்கையில், அவரைத் தேசத் தொண்டு செய்யாதபடி நான் தடுத்து, என் தலையில் நானே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வதா? வேண்டாம் அக்கா, இது என்னால் முடியாது.”

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் இதைக் கேட்டு மனம் வாடி, வந்தபடியே எரிந்துகொண்டு போய் விடுவார்கள். லட்சுமியின் பதிபக்தியும் எப்பொழுதும் போல் அசையாமலே இருக்கும்.

ஆனால் ஒரு நாள் அவளுக்கும் கடுமையான துன்பம் ஏற்பட்டது. அவளுக்கு மூன்றாவது குழந்தை—ஒரு பையன்—பிறந்திருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் சொர்க்கங்கூட அவளுக்கு ஒரு பொருட்டாக இல்லை. அவனுக்கு முன்குழந்தைகள் பெண்ணாகவே பிறந்து விரைவில் இறந்து போயின. இந்தக் குழந்தைக்கு நாலு மாதம் ஆகியிருந்தது. இவனைச் சீராட்டுவதில் லட்சுமி தன்னையே மறந்துவிடுவாள். வர்ணிக்க முடியாத இந்த ஆனந்தத்தைக் கண்டு தீனபந்து தம் மனத்துக்குள்ளேயே, “ஆண்டவனே, இந்தக் குழந்தையையாவது நீ காப்பாற்று. இவனைப் பார்த்தாவது இவள் தன் வாழ்வின் வறுமையை மறந்து சிறிது மகிழ்வாள்” என்று சொல்லிக் கொள்வார்.

‘இரண்டாவது உலகப்போர் மும்முரமாக இருக்கிறது; காந்தி தாத்தா போர்முரசு கொட்டாமல் இருக்கமாட்டார்’ என்பது தீனபந்துவுக்குத் தெரி

யும். இந்தத் தடவை ஓர் ஆண்டு அல்லது ஆறு மாதத்துக்குள்ளேயே விடுதலை கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. போர் முடியும் வரையில் சிறையிலேயே அழகிக் கிடக்கவும் நேரலாம். அப்பொழுது பாவம், லட்சுமி என்ன செய்வாள்? “இந்தக் குழந்தை அவளிடம் இருந்தால் அவள்தன் துன்பம் அனைத்தையும் மறந்துவிடுவாள். ஆகையால், ஆண்டவனே, நீ கொடுத்த இவனை இப்பொழுது நீயே காப்பாற்று” என்று அவர் வேண்டினார்.

ஆனால் ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளத்தில் வேறொன்று இருந்தது. அன்று காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு தீனபந்து கடைக்குப்போனார். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் குழந்தைக்கு ஜூரம் கண்டது. லட்சுமியின் மனம் திக்கென்றது. அருகில் இருந்த வைத்தியரைக் கூப்பிட்டுக் குழந்தையைக் காண்பித்தாள். அவர் இரண்டொரு பொட்டலங்களைக் கொடுத்துப் போனார். மூன்று மணி நேரத்துக்குப் பின்பு தீனபந்துவின் கடைக்கு ஆள் அனுப்பியபோது கடை மூடி இருப்பதாகவும் அவர் இல்லை என்றும் செய்தி வந்தது.

அன்று 1942-ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 13-ஆம் தேதி. ஜலியான்வாலா தினம் கொண்டாடுவதற்குத் தடபுடலான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. மக்களுக்கு அபார ஆவேசம் இருந்தது. சுயராஜ்யப் போர் மீண்டும் எழும் என்பதற்கான அறி

குறிகள் புலப்பட்டன. மக்களிடம் மிகுந்த உற்சாகமும் ஆவலும் நிரம்பியிருந்தன. ஊர்வலங்களில் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருப்பார்கள். கூட்டங்களில் கும்பல் சொல்லி முடியாது. மக்கள் கொதித்தெழும்படி சூடான பிரசங்கங்கள் நிகழ்ந்தன. போராட்ட உணர்ச்சி எங்கும் பரவியிருந்தது. இந்த நிலையில் தீனபந்துவின் உற்சாகத்துக்குக் கேட்க வேண்டுமா?

நாள் முழுவதும் அவர் நகரெங்கும் சுற்றி ஊர்வலத்துக்கு விளம்பரம் செய்தார். மாலை யில் மாபெரும் ஊர்வலம் கண்கவரும் காட்சியாகப் புறப்பட்டது. மக்களின் எழுச்சியைக் கண்டு காங்கிரஸ் தலைவர்களே வியந்தார்கள். மாலை ஏழரை மணிக்கு மைதானத்துக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்த ஊர்வலம் ஒன்பதரை மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது; அவ்வளவு நீளமாக இருந்தது அந்த ஊர்வலம்!

அதற்குப் பிறகு பொதுக்கூட்டம் தொடங்கியது. ஆவேசச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன. உரத்த குரலில் அறைகூவல்கள் முழங்கின. தேசியப்பாடல்களைப் பாடினார்கள். இரவு ஒரு மணிக்குத்தான் கூட்டம் முடிந்தது.

தீனபந்து சுமார் ஒன்றரை மணிக்கு வீடு சேர்ந்த போது, தம் மனைவி லட்சுமி தலையில் அடித்துக் கொண்டு கல்லும் கரையும்படி அழுவதையும், அந்தப் புலம்பல் இரவின் அமைதியைப் பிளந்து வெட்டுவதையும் கண்டார். அக்கம் பக்கத்துப்

பெண்மணிகளில் சிலர் அவளருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பக்கத்திலே தரையில் ஓர் அழுக்குத் துணியில் போர்த்த அவர் குழந்தை அசையாமல் கல்லாய்க் கிடந்தது. இந்தக் காட்சியைக் கண்டதுமே, அவர் தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு தடாரென்று கீழே உட்கார்ந்துவிட்டார்.

19

குழந்தைக்கு இறுதிச் சடங்குகளை முடித்து விட்டு, ஒரு மணி நேரத்துக்குள் தீனபந்து திரும்பி வந்தபோது, தம் மனைவி தரையில் படுத்திருப்பதையும், அவள் கண்ணைசந்திருப்பதையும் கண்டார். கண்ணில் நீர் இன்னும் வற்றவில்லை.

அவரது உள்ளம் உருகியது. 'முற்பிறவியில் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ? இந்தப்பிறவியில் இத்தகைய குணவதி வாய்த்திருக்கிறாள். பெயருக்கு ஏற்றபடியே இவள் உண்மையில் லட்சுமி தான். என் வீட்டில் இவளுக்கு என்ன சுகம்? நல்ல சாப்பாடு இல்லை; பணமோ நகைநட்டோ இல்லை; சுகமோ சந்தோஷமோ இல்லை. எப்பொழுது பார்த்தாலும் காலை வரவை மாலை சரிப்படுத்துவதற்குள் தாவு தீர்ந்து போகிறது. இவளுக்குக் குழந்தைகளிடம் மிகுந்த ஆசை. ஆனால், இவள் மடி நிறைந்ததுமே சூனியமாகிவிட வேண்டுமென்பது இறைவனின் எண்ணம்.

‘நான் மணிக்கணக்காக, நாள்கணக்காக, வாரக் கணக்காக வெளியே சுற்றுகிறேன். வீட்டுக்கு வந்தாலும் வராதவன் போலத்தான்! உண்மையில் என்னால் இவளுக்கு என்ன சுகம்? ஆனால் இந்த அற்புதமான பெண்ணே என்னை எப்போதும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறாள். வீட்டில் வந்தால் எனக்கு எந்தக் குறையும் இருப்பதாக எப்போதும் ஒரு கணங்கூடத் தோன்றியதில்லை. என் வாய்க்குள் உணவு செல்லாத வரையில் இவள் சாப்பாட்டைத் தொடுவதில்லை; அதற்காக இருபத்துநான்கு மணி நேரமோ அல்லது முப்பத்தாறு மணி நேரமோ ஆனாலும் பட்டினி இருப்பாள். பத்து ரூபாய் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும் அதே சௌகரியந்தான்; பத்துத் தம்பிடி கொண்டு வந்தாலும் அந்த வசதிக்குக் குறைவில்லை. கரடு முரடான என் வாழ்க்கையில் முற்றும் கலந்து கொண்டு இவள் எப்படித்தான் இல்லறம் நடத்துகிறாளோ, பகவானுக்குத்தான் வெளிச்சம்! ஆனால் உண்மையில் இவள் தெய்வந்தான்’ என்று அவர் தம் மனத்துக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

அவர் அப்படியே நின்று, புழுதி படிந்த, கண்ணீரில் நனைந்த, சோர்ந்த, அமைதியான அவள் முகத்தைப் பார்த்தார். அவருடைய ஆன்மா அவளிடமுள்ள மதிப்பினால் குனிந்தது.

சத்தம் செய்யாமல் அவர் சர்க்காப் பெட்டியைத் திறந்தார். அதன் சக்கரம் சுழன்றபோது, அவள் கண் விழித்தாள். பரபரப்புடன் எழுந்து உட

கார்ந்து, “இந்தத் தூக்கத்தில் கொள்ளிவைக்க! நீங்கள் வந்த சந்தடியே தெரியாமல் செய்து விட்டது. எப்போது வந்தீர்கள்?” என்றார்.

“இப்போதுதான் வருகிறேன். சர்க்காவை எடுத்ததுமே உன் தூக்கம் போய்விட்டது” என்றார் தீனபந்து.

“இந்தப் பாழான தூக்கத்தில் எனக்கு.....”

“அதனால் என்ன லட்சுமி, நீ தூங்குவது தானே?”

“தூங்குவதா! அது எப்படி நடக்கும்? இதோ அடுப்பு மூட்டிப் பொங்கல் சமைத்து விடுகிறேன். நீங்கள் நாள்முழுவதும் பட்டினியாக இருக்கிறீர்களே.”

“இல்லை ராணி. நான் இன்று ஒன்றும் சாப்பிட மாட்டேன். ஆனால் நீ சாப்பிடுவதாக இருந்தால் நானே பொங்கல் சமைத்துவிடுகிறேன்.” என்று அவர் வற்புறுத்திப் பேசினார்.

“வேண்டாம். எனக்கு அடியோடு சாப்பாடே வேண்டாம். சற்றும் விருப்பமில்லை.”

“அப்படியானால் எனக்கும் வேண்டாம். நீ போய்த் தூங்கு.”

“நீங்கள்...?”

“நான் சர்க்காவில் சிறிது நூற்கிறேன். அடுத்த பஞ்சமியன்று உன் பிறந்த நாளாச்சே! மறந்து விட்டாயா? அன்று உனக்கு நான் நூற்ற நூலில் நெய்த புடைவையைக் கொடுக்கப் போகிறேன். ‘நீங்கள் நூல் கொண்டு வாருங்கள். அடுத்த

நாளே புடைவை நெய்து கொடுக்காவிட்டால் நான் கைக்கோளனுக்குப் பிறந்தவனல்ல' என்று பத்து கான் சொல்லியிருக்கிறான்.”

லட்சுமி அருகில் வந்து பாயைப் போட்டுக் கொண்டு தூங்கினாள். தீனபந்து அவள் தலையைத் தமது இடது மடியில் சாய்த்து வைத்துக் கொண்டார். அவள் ஒன்றும் சொல்லாமலே கண்ணயர்ந்தாள். அவள் முகத்தில் இப்போது சோகத்தின் நிழல் இல்லை. வர்ணிக்க இயலாத ஓர் அமைதியோடு - ஒப்பற்ற திருப்தியோடு - அவள் தூங்குவதாகத் தோற்றியது.

ஓய் என்ற இனிமையான ஒலியுடன் அவருடைய சர்க்கா சுழன்றது. அந்த இன்னிசையுடன் தமது குரலை இழைத்து அவர் மென்குரலில் பாடினார்— “வறிய எங்கள் நெஞ்சக் கணியாம் இந்த வந்தே மாதரம்! பறிக்க முடியா தாங்கிலேயர் எமது வந்தே மாதரம்!”

20

“இந்தப் பெரிய பையனுக்கு என்ன வந்து விட்டதடி கேடு? நமது மானத்தை வாங்காமல் விட மாட்டான் போலிருக்கிறதே!” என்று மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி அவர்கள், கோர்ட்டிலிருந்து வந்ததுமே மனைவியிடம் சொன்னார். அவர் இவ்வளவு கலங்கியதை அவள் என்றுமே பார்த்ததில்லை.

“ஏன், என்ன ஆச்சு? பெரியவன் என்ன செய்துவிட்டான்?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“மாணவர்களின் ஊர்வலத்தில் அவன் கலந்து கொள்ளச் சென்றதாகக் கேள்வி. நகரத்தில் 144 தடை உத்தரவு இருப்பது இந்தக் கழுதைக்குத் தெரியாதா? அதை மீறுகிறவனை உடனே கைது செய்வார்கள். இப்பொழுது தாட்சிணியத்துக்கு இடமே கிடையாது; அவன் மாஜிஸ்திரேட்டின் மகனாக இருந்தாலும் சரி, அவனுடைய அப்பனின் மகனாகவே இருந்தாலும் சரி!” என்றார் சௌத்ரி.

அவர் நகரத்தில் அதாவது ஹெட்குவார்ட்டர்ஸில் மாஜிஸ்திரேட். கிளர்ச்சி தொடங்கிய நாளிலிருந்து அவரிடம் மிகவும் சிரமமான பொறுப்புகளை ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். கோர்ட்டுக்குப் போய் வந்ததும் இரவில் கண்ட வேலைகளில் சோதனை போடவும் கைது செய்யவும் அவர் போக வேண்டும்; ஊரைச் சுற்றிவர வேண்டும்; அமைதிக்குப் பங்கம் விளைந்தால் தடியடிக்கும் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்துக்கும் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். காலை யில் எழுந்ததுமே போர்ட்டுக் கொண்ட சட்டையை மறுநாள் காலை வரையில் கழற்ற அவருக்குப் பொழுதில்லை. அது மிகத் தொந்தரவான காலம். இவ்வளவு வேலை அவர் தலையில் எப்போதுமே சுமந்ததில்லை.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாக அவர் வேலை செய்கிறார். பெரிய பெரிய இந்து முஸ்லிம் கலகங்களைச் சமாளித்திருக்கிறார். சத்தியாக்கிரக இயக்கங்

கனையும் பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் இது என்னவோ புதுமையாக இருந்தது. சர்க்காரின் கட்டளைகளோ மிகக் கடுமையாக இருந்தன. சற்றும் இளகுவதற்கு வழிஇல்லை. பாழாய்ப்போன எந்த எதிரி, கமிஷனர் துரையிடம் வத்தி வைத்துவிடுவானே; உடனே வேலைக்குத் தலை முழுக வேண்டியதுதான். இவ்வளவு நாள் நல்ல பெயர் வாங்கியாயிற்று. நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ, நாளைக்குத்தான் தெரியும்!

ஏதோ இன்றுவரை நன்றாக நடந்துவிட்டது. ஆனால், தம் பெரிய புதல்வன் மகேந்திரன் மாணவர்களின் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளப் போகிறான் என்று போலீஸ் வாயிலாகத் தெரிந்ததும், அவர் கலவரத்துடன் கச்சேரி தஸ்தா வேஜுகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு, வீட்டுக்கு ஓடி வந்து மனைவியிடம் முறையிட்டார். அவனுடைய இந்தச் செயலுக்கு அவளே பொறுப்பாளி என்று அவர் கருதினார் போலும்.

“ஊர்வலத்தில் சென்றால் கைதாகிவிட்டுப் போகிறான். அவனுக்காக இப்போது நான் என்ன செய்ய முடியும்? ஜட்ஜ் குப்தாவின் பெண்ணும் ஊர்வலத்துக்குப் போயிருக்கிறாளாமே. பாண்டே அவர்களின் பிள்ளை நேற்று இரவே கைதாகிவிட்டானாம்.”

“இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“டெபுடி துரையின் வீட்டுக்காரி இப்பொழுதுதான் வந்து எல்லாம் சொல்லிப் போயிருக்கிறாள். அவளுடைய கணவர்தான் பாண்டே அவர்களின் மகனைக் கைது செய்தாராம்.”

“அட ராமா! என்னைவிட உனக்கு நிறையத் தெரிந்திருக்கிறதே. ஆனால் பெரியவன் கைதானால், நான்தான் அவனைத் தூண்டி விட்டதாகக் கமிஷனர் துரைக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாதா?”

“அட்டா! இது என்ன பேச்சு? யாரை யார் தூண்டிவிடுவது? வீட்டுக்கு வீடு புயல் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. யாரை யார் தடுப்பது? தடுத்தாலும் எவன் கேட்கிறான்? ‘நான் கைதாகிவிட்டால், வீட்டிலிருந்து எங்கோ போய்விட்டே நென்று துரையிடம் அப்பாவைச் சொல்லச் சொல்லு. வேண்டுமானால் எழுதிக்கொடுக்கிறேன்’ என்று பெரியவன் சொல்லிப் போயிருக்கிறான். இப்போது சொல்லுங்கள்; என்ன செய்வது?”

“இந்த மகேந்திரனே விசித்திரமான பையன். நடுப்பையன் புத்திசாலி” என்று சொல்கிறார்.

“என்ன புத்திசாலி? ஊமை போல இருப்பதால் அப்படித் தோன்றுகிறது. ஆனால் என்னிடம் அவன், ‘அண்ணா கைதானால் நானும் ரணகளத்தில் குதிப்பேன்’ என்று சொல்லிப் போயிருக்கிறான். ‘அண்ணா சூரராக இருக்கும்போது நான் பயங்கொள்ளியாக வீட்டில் உட்கார்ந்திருப்பதா? என்னால் இது முடியாது’ என்கிறான். நான் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.”

“சம்போ மகாதேவா! இனி என் வேலைக்கே உலைவைத்த மாதிரிதான். பையன்கள் என் பேச்சைக் கேட்பதில்லை என்று கமிஷனர் துரையை நான் எப்படி நம்ப வைப்பது?”

“உங்கள் பேச்சையா பையன்கள் கேட்பார்கள்? பெற்ற தாய் நான்; என் பேச்சையே அவர்கள் கேட்பதில்லையே! அபயன் பெயரை அல்லவா அவர்கள் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?”

“அபயனா?” என்று, எதிரே எவனோ கொள்ளைக் காரன் நிற்பதுபோல மாஜிஸ்திரேட் திடுக்கிட்டார். “அபயனைக் கைது செய்ய ‘வாரெண்டு’ பிறப்பித் தாயிற்று. அவன்மீது கடுமையான குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. அவன் எவ்வகையிலும் தப்ப முடியாது. தான் கைதாவதற்கு அவன் தடை செய்தானால், அவனைக் குண்டு போட்டுச் சுட உத்தரவு வந்தாகிவிட்டது” என்றார்.

“ஐயோ ராமா! சுடுவதற்கு உத்தரவா?” என்று பதைபதைப்புடன் கேட்ட அவர்மனைவி, “பாவம், அவன் என்ன அப்படிச் செய்துவிட்டான்? அந்தச் சிறுபிள்ளைக்கு நம்மிடம் எவ்வளவு அன்பு, குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்ல வருவானே! அப்பொழுது அவனை அருகிலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன். மென்மையான சுபாவம், நிர்மலமான உள்ளம்! குழந்தைகளைத் தன் சொந்தத் தம்பிகளாகவே நினைப்பான். என்னை அம்மா என்றே கூப்பிடுவான். மலர் போன்ற மென்மையான பிள்ளை அவன். குண்டு போட்டுச் சுடும்படி அந்த அப்பாவிப் பையன் என்ன செய்து விட்டான், சொல்லுங்கள்?” என்று ஆவேசத்துடன் சொன்னார்.

“பம்பாயிலிருந்து கிளர்ச்சிப் பிரசுரங்களை

அவன்தான் கொண்டு வந்தான். அவன்தான் நாற்புறமும் கொந்தளிப்பைப் பரப்பினான். அவன் பேச்சினால்தான் தொண்டர்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். நகரில் போலீஸ் ஜமேதார் ஒருவன் கொலையுண்டிருக்கிறான். அபயன் வர்தா நதிப் பக்கம் போயிருப்பதாகக் கேள்வி. அங்கே ஊருக்கு ஊர், சர்க்காருக்கு எதிராகக் கலகங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அங்கும் ஏதோ கொலை நடந்திருப்பதாக ரிப்போர்ட்டு வந்திருக்கிறது.”

“ஆனால் அவன் ஏறும்பைக் கொல்வதுகூடப் பாவம் என்று நினைப்பவனாச்சே; பிறரைக் கொலை செய்ய அவன் ஏன் தூண்டுவான்? இதெல்லாம் தவறான செய்தி. காரணம் ஏதுமின்றி வலுக்கட்டாயமாக ஒருவனைக் கழுவில் ஏற்ற வேண்டுமென்றால் ஏற்றிவிட்டுப் போங்கள்.”

“நீ என்னதான் சொல்கிறாய்! டெபுடி துரையின் வீட்டுக்காரிதான் இதையும் உனக்குச் சொன்னாளா?”

“அவள் ஏன் சொல்கிறாள், பாவம்! இப்படி அபசகுனமான பேச்சை யார் பேசுவார்கள்? அதுவும், தெய்வம் போன்ற அபயன் விஷயத்தில்! வேண்டாம், வேண்டாம் ஆண்டவனே!” என்று கூறி, அவள் தன் இரண்டு கன்னங்களிலும் லேசாக அடித்துக்கொண்டாள்.

மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி அவர்கள் தம் மனைவியின் அந்த உறுதியைக் கண்டு அறிவிழந்து நின்றார். சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராய், வாய் திற

வாமல் சென்றார். அவர் மனைவி சமையற்காரியைக் கூப்பிட்டு, “ஐயாவுக்கு டீ போடக் கும்மட்டியில் தண்ணீர் வை” என்று உத்தரவிட்டு, நேரே பூஜையறைக்குச் சென்றாள். நெய் விளக்கையும் ஊதுவத்தியையும் ஏற்றி வைத்து, “தாயே, அபயனைப்பற்றிக் கேட்ட அவ்வளவும் பொய்யாகப் போகட்டும். அவனைக் காப்பாற்று தாயே!” என்று தேவியிடம் கைகூப்பி வேண்டினாள்.

21

இயக்கமாகிய தீ நகரங்களில் மூண்டது என்றாலும், அதன் ஜ்வாலை இப்பொழுது கிராமங்களுக்கும் பரவியது. பம்பாய்க் கிளர்ச்சியைப் பற்றிய செய்திகள் மற்ற நகரங்களுக்கு எட்டிய போது அங்கும் கிளர்ச்சிகள் எழுந்தன. நகரச் செய்திகள் கிராமங்களுக்குச் சென்றபோது அங்கும் கிளர்ச்சிகள் மூண்டன. மக்கள் அனைவரிடமும் புரட்சி எண்ணம் உருவெடுத்தது. அயல்நாட்டு ஆட்சிக்கு எதிராக, ஒவ்வொரு நரம்பிலும் வெறுப்புணர்ச்சி தோன்றியது. நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாக ஆங்கில ஆட்சியின் வலுவான பிடியிலே, அந்த உணர்ச்சி தூங்கினாற்போல, செத்தாற்போலத் தோற்றியது; ஆனால் அது அடியோடு மறைந்துவிடவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததுமே ஒரேயடியாகப் பொங்கியெழுந்தது.

ஆகஸ்டு புரட்சியைப் பற்றிய வீரச்செய்தி, பிணங்களுக்கும் உயிர் கொடுத்தது; மண்ணாந்தைகளாக இருந்தவர்களும் வீரக் குரலெழுப்பி நிமிர்ந்து நின்றார்கள். 'இறுதி விடுதலைப் போர் இதுதான். செயலாற்ற இதுதான் தருணம். செத்து மடிவதற்கும் இதுதான் தருணம். இதில் தான் முக்தி கிடைக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பம் தவறினால் மீண்டும் இந்தப் புண்ணிய காலம் வராது' என்ற எண்ணம் எல்லோருக்கும் இருந்தது.

காந்தியின் வாழ்க்கை முறையில் நம்பிக்கை கொண்டவன் அபயன். அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புரட்சியின் வாயிலாகப் பாரத நாட்டை விடுவிக்கும் வல்லமை காந்தியடிகளுக்குத்தான் உண்டு என்பது அவன் கொள்கை. அவருடைய தலைமையில் இந்தியாதன் அடிமைத்தனத்தினின்று விடுதலை பெறுவதில் வெற்றியடைந்துவிட்டால், உலகில் பிறருடைய ஆட்சிக்குட்பட்டு அழுத்தப்பெற்ற மற்ற நாடுகளுக்கும் ஆற்றல் கிடைத்துவிடும்; தம் அடிமைத்தனைகளை உடைத்தெறியும் வழி அவற்றுக்கும் கிடைத்துவிடும். இப்படியே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லா நாடுகளும் அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக நிலையை நோக்கிச் செல்லும். போர் என்னும் காட்டுத் தீயில் பொசுங்கித் தவிக்கும் உலகத்தில், உண்மையான அமைதியையும் மனித தர்மத்தையும் நிலைநாட்ட

அப்பொழுது வழி ஏற்படும். மேலை நாடுகள் ஹிம்சையும் எதிர்ஹிம்சையுமாகிய தீய சக்கரத்தில், தப்ப முடியாதபடி சிக்கியிருக்கின்றன. அவர்கள் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வோர் அடியும் அவர்களை அந்தச் சகதியில் மிகவும் ஆழமாகப் புதையச் செய்கிறது. தம்மையே காக்க முடியாத அவர்கள் உலகையா காக்கப் போகிறார்கள்? கொடிய ஏமாற்றத்திலும் துன்பத்திலும் வெல வெலத்துப்போன உலகுக்கு அமைதி வழியைக் காண்பிக்கக் கூடிய அற்புதமான சக்தி—சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி—காந்திதான். எனவே, நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவதோடு நில்லாமல், உலகமெங்கும் அமைதியும் நல்லமைப்பும் விளைவிப்பதில்தான் இந்த இயக்கத்தின் பெருமை இருக்கிறது.

இத்தகைய சிந்தனைகளில் ஊறியவனாய், அபயன் அஹிம்சை வழியில் இயக்கத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், 1940-41-ஆம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த தனி நபர் சத்தியாக்கிரகத்தைப் போல, இந்த இயக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனத்தின் சிறப்பான செயல் திட்டமாக இல்லாமையினால், எந்தச் சிந்தனைப் போக்கைச் சார்ந்தவனும் இதில் வந்து குதிப்பதற்குத் தடை ஏதும் இல்லாதிருந்தது. ஆகவே, ஹிம்சையில் நம்பிக்கை கொண்ட புரட்சியாளர்களின் கூட்டமொன்று, கஜானாக்களைக் கொள்ளையிடுவது, ஆயுத சாலைகளைச் சூறையாடுவது, கொடுங்கோலரான

சர்க்கார் அதிகாரிகளைக் கொலை செய்வது, டைனமைட் வைத்து ரெயில் பாலங்களைத் தகர்ப்பது ஆகிய செயல் திட்டங்களில் பங்கு கொள்வதற்கு மக்களைத் தூண்டி வந்தது.

இராஜ்யத்தின் சில வட்டாரங்களில், அஹிம்சை வழியில் செல்லும் காந்தீயவாதிகளின் ஆதிக்கம் ஓங்கியிருந்தபோதிலும், மற்றும் சில வட்டாரங்களில், ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சியாளர்கள் தலைமையும் தலையெடுத்தது. அங்கே போலீசாரும் இராணுவத்தினரும் சூழ்ந்துகொண்டு, மெல்ல மெல்ல நெருக்கமான வளைவு ஏற்படுத்திக் கொண்டு, புரட்சியாளர்களின் முக்கிய இடங்களை முற்றுகையிடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்து வந்தார்கள். எதைச் செய்யவும் அவர்களுக்கு முழு உரிமையைச் சர்க்கார் அளித்தது. அவர்களிடம் 'மெஷின்கன்கள்' இருந்தன. சிறிது எதிர்ப்பு இருந்தாலும் உடனே குண்டுமாரி பொழியும்படி உத்தரவு! பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிலைக்கவேண்டுமென்றால், போர் முயற்சியைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும் என்றால் மக்களுக்குப் பீதியை உண்டாக்கி அவர்களின் இடுப்பை ஓடிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. ஜனங்களிடம் ஏமாற்றமும் சோர்வும் தோல்விமணப்பான்மையும் வந்துவிட்டால் எல்லாம் முடிந்த மாதிரிதான்!

குக்கரி என்னும் கிராமத்தில் வீராவேசம் பொங்கியது. ஊரில் ஏற்கனவே விழிப்பு இருந்தது; இப்பொழுது புரட்சி நிலைமை; கேட்க வேண்டுமா! “செய் அல்லது செத்து மடி” என்ற கூக்குரல் எங்கும் எதிரொலித்தது.

இந்த ஊரில் சுமார் இரண்டாயிரம் பேர் இருந்தார்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷன் இருந்தது; தபால் நிலையம், ஆரம்பப் பள்ளி முதலிய வசதிகள் இருந்தன. தேசிய விழிப்பிலோ இந்த ஊர், பெரிய பெரிய தாலுகாக்களையும் சில மாவட்டங்களையுங்கூடப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டது. அந்தப் பகுதியில் இருந்த தலைவர்கள் இந்த ஊரின்மீது பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். முனிசீப், கர்ணம் முதலிய நாலைந்து பேர்களின் இருப்பிடத்தைத் தவிர்த்து, இந்த ஊரில் தேசியக் கொடி பறக்காத வீட்டையோ, காந்தியின் படம் விளங்காத வீட்டையோ காண முடியாது. தேசியப் பாடல்களையும் பஜனைகளையும் இனிமையாகப் பாடும் குழு இருந்தது. அவர்களிடம் ஆர்மோனியம், தபலா, தம்பூரா, கிங்கிணி முதலிய இசைக்கருவிகள் இருந்தன. அந்த வட்டாரத்தில் இருந்த எத்தனையோ ஊர்களைப் போல இந்த ஊரும் பாவா மானவதாஸ் என்ற பெரியவரிடம் பக்தி கொண்டிருந்தது.

பாவா மானவதாஸ் அந்தப் பகுதியில் புகழ் பெற்ற துறவி. 'ஆண்டவனிடம் அன்பு செலுத்து வதுடன் மாந்தருக்குப் பணி செய்யவும் வேண்டும்' என்பது, மக்களுக்கு இவர் கூறிவந்த நல்லுரை. சுவாமி விவேகானந்தரைப் போல இவரும், 'அருவான கடவுள் உருவான மனிதனுடைய உள்ளத்தில் உறைகிறார். ஆகையால் மாந்தருக்குப் பணி செய்வதே கடவுளைப் பெறும் வழி' என்று உபதேசித்தார்.

இவர் கஞ்சிராவை வைத்துக்கொண்டு ஆனந்தமாகக் கீர்த்தனங்கள் பாடும் போது, மக்கள் தம்மை மறந்து அவற்றில் லயித்து அசைந்து ஆடுவார்கள். எளிய நடை, எளிய கருத்து; ஆகவே அந்தக் கீர்த்தனங்கள், படிப்பே இல்லாதவர்களின் உள்ளத்தையும் கவர்ந்தன. பக்தியுடன் செயலும் இணைய வேண்டுமென்பது இவர்கொள்கை. ஆகையால் இவருடைய பக்தர்கள் வெண்ணீறு அணிந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததையாரும் கண்டதில்லை. இவர்கள் கையில் துடைப்பமும், மருந்துப் பெட்டியும், கரும்பலகையும், எழுதுகோலும் கொண்டு ஊரில் துப்புரவு, நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை, எழுத்தறிவைப் பரப்புவது முதலிய பணிகளைச் செய்து வந்தார்கள்.

பாவா மானவதாஸ் காந்தியின் பெரும் பக்தர். கீதையில் கண்ணன் கூறியபடியே காந்தி அவதரித்திருப்பதாக இவர் எண்ணினார். ஒரு தடவை

சேவாக் கிராமத்துக்குப் போய், காந்தியிடமே இதைச் சொல்லிவிட்டு வந்தார்.

ஆனால், பாவாவிற்கு அரசியலில் நேர்த் தொடர்பு ஏதும் இல்லை. நிர்மாணத் திட்டத்தில் மட்டும் சிறிது பங்கு கொண்டார். மாந்தருக்குப் பணி, நாட்டுக்குப் பணி, கடவுளுக்குப் பணி—எல்லாம் ஒரே பக்தியின் வெவ்வேறு வடிவங்கள் என்பது இவர் கருத்து. இவருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்ட யாரும், 'இவருக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது' என்பதை ஒப்பமாட்டார்கள். இவருடைய சிந்தனைகள், வாழ்வின் அநுபவங்களிலும் அநுபவ ஞானங்களிலும் உதித்தவை. பேச்சில் மென்மையும், உள்ளத்தில் பரிவும், பழகு வதில் இனிமையும் இவரிடம் வருகிறவர்களை எளிதில் பக்தி கொள்ளச் செய்தன. எனவே அந்த வட்டாரத்தில் அனைவரும் இவரைப் போற்றியதில் வியப்பு இல்லை.

அன்று வியாழக்கிழமை. பாவாவின் பக்தர்கள் குக்ரியில் பஜனைக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பஜனை தொடங்கியது. அக்கம்பக்கத்து ஏழெட்டு ஊர்களிலிருந்து, ஆண்களும் பெண்களும் கிழவர்களும் குழந்தைகளுமாக நிறையப் பேர் வந்தார்கள். முந்திய நாள் அதாவது புதன்கிழமையன்று, குக்ரியிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் ஆம்காம் என்னும் ஊரில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. அதில் அவ்வூர்க் குடியானவன் பாகு என்பவன் கொல்லப்

பட்டான். பெண்களுக்குக் கொடுமை இழைத்த தாகவும் செய்திகள் வந்தன. இதனால் எங்கும் துயரமும் சினமும் மூண்டன. அக்கம்பக்கத்து இருபது ஊர்களுக்கு, இந்தக் கொலை நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய செய்தி பரவியது.

குடியானவன் பாகு, ஊரில் எல்லோருக்குமே பிரியமானவன்; எளிய சுபாவம்; ஏழை; பாவா வின் பக்தனுங்கூட. காரணமின்றி அவன் கொலையுண்டதனால் ஊராரின் உள்ளம் புண்பட்டது. தமது துயரத்தின் பளுவை இலேசாக்கிக் கொள்ள, அவர்கள் யாவரும் பாவா மானவ தாளின் பஜனைகளைக் கேட்பதற்குத் தம் குழந்தை குட்டிகளுடன் குக்ரிக்கு வந்தார்கள். அந்தத் துரதிருஷ்டக் குடியானவனின் கிழத்தாயும் அவர் களில் ஒருத்தி. முதுமையினாலும் வறுமையினாலும் அவளால் நடக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அவ்வூர் இளைஞர்கள் இருவர், அவளைத் தோளில் சுமந்து வந்தார்கள். பாகு அவளுக்கு ஒரே மகனாதலால், அவள் கண்ணீர் வற்றவே இல்லை. “நிரபராதியான என் ஏழைப் பாகுவை விழுங்கிய இந்த ஆங்கில ஆட்சி நசித்து ஒழியட்டும்!” என்று அவள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். பஜனைக் கூடத்துக்கு அவள் வந்ததும், “இவள்தான் பாகு வின் தாய்” என்று மக்கள் சொன்னார்கள்.

அவள் வடித்த கண்ணீரைக் கண்டு, மற்றப் பெண்களும் சில ஆண்களுங்கூடத் தம் கண்ணீரைத் தடுக்க முடியவில்லை. பாவா மானவ

தாஸ், அவனை வரவேற்க மேடையில் எழுந்து நின்றார்; குனிந்து, அவள் கால்களைத் தொட்டு, “தாயே, நாட்டுக்காக உயிரைத் தந்தான் உன் மகன். நீ மிகுந்த பாக்கியசாவி. நீ வீரத்தாய்” என்றார்.

அன்று அவருடைய பஜனைகளின் களையை வர்ணிக்கவே முடியாது. எப்போதும் அவர் பஜனைகளில் லயித்துவிடுவார்; அன்று அவர் அவற்றில் மூழ்கியே விட்டார். அசைந்தசைந்து அவர் பாடினார். அவரோடு மக்களும் அசைந்த தாடினார்கள். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் குரலில் வேகம் ஏறியது; சுவை பெருகியது.

“கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தவனே வாராய்!”

என்று அவர் உருக்கமாகப் பாடியபோது, இறைவனை நேரில் அழைத்து, ‘ஓடி வா. பாரத நாட்டில் ஆபத்தான வேளை இது. ஆட்சியாளர்களின் கொடுமையினால் மக்கள் தவிக்கிறார்கள். பெண்களின் மானம் பறி போகிறது. ஓடி வந்து இந்த நாட்டின் பெருமையைக் காப்பாய்’ என்று கூவுவது போல இருந்தது.

“வல்லமரில் அருச்சுனைக் காத்தவனே வாராய்!

மெல்லியலாள் துரோபதையின் மானமதைக்

காத்தவனே!”

என்று அவர் பாடியபோது, மக்களின் கண்முன்னால் கௌரவர்களின் அரசவை புலப்பட்டது. துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் சேலைகளை மலையாகக் குவித்ததும், பாண்டவர்கள் கதியற்று நின்றதும்,

துருபதன் மகள் உருக்கமாகக் கூவியதும் அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன.

“வல்லசுரர் குலங்களைந்தே எமைக்காக்க

வந்தருள்வாய்”

என்று பாவா பாடினார்.

உணர்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்த மக்கள், தமது துயரத்தையும் அவமானத்தையும் மறந்து, பக்திச் சுவையில் மூழ்கினார்கள். பாகுவின் தாயும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு உருக்கமாகப் பாடினாள். ஏமாற்றத்திலும் கவலையிலும் கொதித்த மக்களின் உள்ளம் ஆறுதலடைந்தது. ‘அனை வருக்கும் தலைவரான காந்தி சிறை சென்றிருந்த போதிலும், அவர் சிறையில் இருப்பதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சர்க்கார் நம்மைக் கொடுமைப்படுத்திய போதிலும், இப்பொழுது நாம் தனியே துணையற்றவர்களாக இல்லை; சாட்சாத் கடவுளே நம் உதவிக்கு ஓடி வருகிறார்’ என்று அவர்களுக்குத் தோற்றியது. அவர்கள் இப்படிச் சமாதி நிலையில் ஆழ்ந்த சுவைக்கடலில் மூழ்கியிருக்கையில், பாவா உரத்த குரலில் மீண்டும் பாடினார்—

“போதுமிந்தப் பாழும் தூக்கம்

விழித்தெழுவாய் மகனே!”

கேட்டவர்கள் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார்கள். இறைவன் இருப்பதை அறிவித்து, அவர்களைச் செயற்களத்துக்குப் பாவா அழைப்பதாகத் தோற்றியது. மீண்டும் அவர் அறைகூவி அழைத்து, “கேளுங்கள் அன்பான தம்பி

தங்கைகளே, போதுமிந்தப் பாழும் தூக்கம், விழித்தெழுவாய் மகனே” என்று பாடினார்.

அவருடைய மலைக்குரல் இரவின் அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டு அற்புதமாக எழுந்தது. அவருடைய கஞ்சிரா, சிவபெருமானின் உடுக்கை போல ஒலித்தது. மக்கள் விழித்துக்கொண்டார்கள்; விழித்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார்கள். ஏதாவது செய்வதற்கு, செய்து முடிப்பதற்கு ஆவல் கொண்டு துடித்தார்கள்.

பாவா மேலும் பாடினார் —

“கோதிலாத குழந்தை துருவன் கிளரொளியாய்

நிலைத்தான்;

ஏதுமிலாப் பிரகலாதனும் எட்டா அரசு பெற்றான்.

போதுமிந்தப் பாழும் தூக்கம் விழித்தெழுவாய்

மகனே!”

மீண்டும் அவர் பாடினார்—

“ஓதுவாய் நீ பரமன் நாமம், இரவில் சத்திரம்

தங்கினாய்;

போதுமிந்தப் பாழும் தூக்கம் விழித்தெழுவாய்

மகனே!”

கடைசியில் அவர் பைரவி ராகத்தில், “இன்று நாம் அமரர் ஆனோம், என்றுமே சாவுதீர்ந்தோம்” என்று பாடினார். பிறகு, “ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்” என்ற ஒலி வாணையே முட்டியது.

மக்கள் அனைவரும் ‘ராம்துன்’னில் கலந்து கொண்டார்கள். சுமார் நான்கு மணி நேரம் தம்மை மறந்து பஜனையில் ஈடுபட்டிருந்த அவர்களின் ஆவலும் உல்லாசமும் இந்த வெற்றி

யொலியில் உருவெடுத்தன. அரைமணி நேரம் 'ராம்துன்' நடந்தது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அதன் வேகம் வளர்ந்தது; லயம் விரைந்தது. கிங்கிணிகளின் கணகணவொலியும், கஞ்சிராவின் டமடமவொலியும், மிருதங்கத்தின் 'தி க் தா ம்' என்ற ஒலியும், மக்களின் கைத் தாளமும் ஓர் அற்புதச் சூழலை உண்டாக்கின. 'நாம் எங்கிருக்கிறோம், என்ன செய்கிறோம்' என்பதையே சிறிது நேரம் அவர்கள் மறந்திருந்தார்கள். தம்மைச் சூழ்ந்த உலகை மறந்த அவர்கள், கண்ணை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்த பாவாவையே கண்டார்கள். பாவாவின் தாடி, கறுப்பும் வெளுப்புமான கேசம், கழுத்தில் பூமாலையும் உருத்திராட்சமும், காவி உடை - இவற்றைத் தவிர்த்து மற்ற ஏதும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

பஜனை முடிந்ததும், கிருஷ்ணனுக்கும் இராமனுக்கும் பாரத மாதாவுக்கும் அவர்கள் முழக்கிய வெற்றிக்கோஷம் வானத்தில் எதிரொலித்தது.

“பாவாவின் இத்தகைய பஜனையை நாம் என்றுமே கேட்டதில்லை. இன்று நம் பிறவியே கடைத்தேறியது” என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

கிழக்கு வெளுக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் தத்தம் ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் சேராததுமாக, 'பஜனை முடிந்து ஒரு மணி நேரத்துக் கெல்லாம் போலீசும் இராணுவமும் குக்ரியை முற்றுகையிட்டன; பாவா மானவதாஸ் கைதாகி

விட்டார்' என்ற செய்தியைத் திடீரென்று கேள்வி யுற்றார்கள்.

23

பாவா மானவதாஸ் கைதாகவே, மக்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். “நேற்றுக் குடியானவன் பாகுவைக் கொன்றார்கள்; இன்று பாவாவைக் கைது செய்தார்கள். இனி இந்த ஆட்சியில் நீதியோ நேர்மையோ இல்லை. நாம் கையைக் கட்டிக்கொண்டு வாழமாட்டோம். புறப்படுங்கள் தோழர்களே! இனி நாம் ஏதாவது செய்து காண்பிப்போம். செய்வோம் அல்லது செத்து மடிவோம்!” என்றார்கள்.

குக்ரி கிராமத்து இளைஞர்கள் யாவரும் முனைந்து நின்றார்கள். கிராம முன்சீப் அவர்களைத் தடுத்தார். புராணம் சொல்லும் பண்டிதர், “ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்” என்று எச்சரித்தார். இரண்டொரு கிழவர்கள், “காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது. நன்றாகச் சிந்தித்துத் தான் செயலில் இறங்க வேண்டும்” என்றார்கள். ஆனால் இளைஞர்கள், எவர் பேச்சையும் கேட்கத் தயாராக இல்லை; “மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் என்ன? தூக்கில் போடுவார்கள்; போட்டுமே! உயிர் ஒரே தடவைதான் போகப்போகிறது. இப்படித்தான் போனால் என்ன? நாட்டுக்காக

நாங்கள் தூக்கில் தொங்கினோம் என்று எங்கள் பெயரையாவது நாலு பேர் சொல்லுவார்கள்” என்றார்கள். அவ்வளவுதான், இதற்குப் பிறகு யார் என்ன சொல்வது? முனிசீப்பும், புராணம் சொல்லும் பண்டிதரும், அனைவரும் வாயை மூடிக் கொண்டார்கள்.

அன்று அபயன் குக்ரியிலிருந்து ஏழு மைல் தொலைவில் ஓர் ஊரில் தங்கியிருந்தான். பாவா கைதானதால் குக்ரி மக்கள் கிளர்ச்சிக்கு எழு கிறார்கள் என்ற செய்தி தெரிந்ததுமே அவன், “புறப்படுங்கள் தீனபந்து, உடனே குக்ரிக்குப் போவோம்” என்றான்.

“ஆனால் அங்கே போலீசும் இராணுவமும் முகாம் போட்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் கைதாகாமல் தப்ப முடியாது. சாவின் வாயில் நாமாகப் போய் விழுவதில் என்ன பயன்? உங்களைப் பிடிக்கத் தானே போலீஸ் படாதபாடு படுகிறது!”

“படட்டும்! ஆனால் இந்தத் தடவை குக்ரி மக்களை வழிக்குக் கொண்டுவராவிட்டால் பெரிய அனர்த்தம் விளையும். அவர்களைச் சரிப்படுத்துவது முக்கியம். சரியான வழியில் அவர்களின் ஊக்கத் தைத் திருப்ப வேண்டும்.”

இரண்டு குதிரைகளில் சேணத்தைப் பூட்டினார் தீனபந்து. ஒரு மணி நேரத்துக்குள் அவர்கள் இருவரும் குக்ரி வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்த வர்களுக்குத் தீனபந்துவைத் தெரியும்; அபய னுடைய பெயரைக் கேள்வியுற்றிருந்தார்கள்.

அபயன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பதினைந்து நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அவனுக்கு முகக்ஷவரம் செய்துகொள்ளப் பொழுதில்லை. டி. ஐ. ஜி. ஒரு வரையும், இராணுவமும் போலீசும் சேர்ந்த ஒரு தனிப் பிரிவையும் தன்னைக் கைது செய்யச் சர்க்கார் நியமித்திருக்கிறது என்று தெரிந்ததும் அவன் தாடி வளர்த்துக்கொள்ளவே தீர்மானித்தான். செக்கச்செவேலென்ற பலசாலியான அந்த அழகிய இளைஞன், கறுத்த தாடியுடன் தவமுனிவன் போலத் தோன்றினான். குக்ரி மக்கள் அவனை மிகுந்த அன்போடு வரவேற்றார்கள்.

அவன் குக்ரி போய்ச் சேருவதற்கு முன்பே, போலீசாரும் இராணுவத்தினரும் பாவாவை அழைத்துப் போய்விட்டார்கள். அங்கே ஒரு ஹெட் காண்ஸ்டபிளும், சுற்றுப்பயணத்துக்கு வந்த சர்க்கிள் ஆபீசர் ஒருவருமே இருந்தார்கள். தவிர, எட்டுக் காண்ஸ்டபிள்கள் இருந்தார்கள். குக்ரியின் கொதித்த சூழ்நிலையைக் கண்ட சர்க்கிள் ஆபீசர், போலீஸ் படையின் உதவியை வேண்டி, ஒரு காண்ஸ்டபிளை மாவட்ட நகருக்கு அனுப்பினார். மாவட்ட அதிகாரி, போலீசை அனுப்புவதற்கு முன்னால் மாஜிஸ்திரேட்டை உடனே காரில் அனுப்பினார். தாசில்தாருடனும் இரண்டு ப்யூன்களுடனும், மாஜிஸ்திரேட் குக்ரியில் 'டாக் பங்களா'வில் வந்து தங்கியிருந்து, போலீஸ் படையின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

குக்ரியில் முக்கியஸ்தர்களான பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் இரகசியமாகக் கூடினார்கள். அபயனும் தீனபந்துவும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார்கள். “அபயரே, இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டும்; சொல்லுங்கள். நீங்கள் உத்தரவிட்டால் நாங்கள் நெருப்பிலும் குதிப்போம். நாங்கள் அணைவரும் தயார்! நீ என்ன சொல்கிறாய், சோமா?” என்றார் தலைவர்.

“ஆமாம், நாங்கள் அணைவரும் தயாராக இருக்கிறோம்” என்று சோமா மட்டுமல்ல; எல்லோருமே ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்.

“வீணாக நாம் நெருப்பில் குதிக்க வேண்டிய தில்லை. புரட்சி முன்னேறுவதற்குத் துணையான செயலையே நாம் செய்ய வேண்டும். அதற்கு நெருப்பில் விழுவது அவசியமானால் அதையும் செய்யலாம்” என்றான் அபயன்.

“இல்லை, அபயரே! இன்று நாங்கள் தீ மூட்டத்தான் போகிறோம். எரிவதானால் அதிலேயே எரிந்து மடிவோம். சர்க்கார் முந்தாநாள் பாகுவைத் துப்பாக்கியால் கொன்றது; பெண்களின் மேல் கை வைத்தது; இன்று பாவாவைக் கைது செய்து அழைத்துப் போயிற்று. இந்த நிலையில் நாம் வளையல் அணிந்து உட்கார்ந்திருப்பதா?”

“வேண்டாம்; வளையல்கள் ஏதுக்கு அணிய

வேண்டும்? சர்க்காரை ஓயாமல் எதிர்த்து அதன் வேலையை எல்லா வகையிலும் நிறுத்த முயலுங்கள்.”

“இன்று நாங்கள் ஊர்வலமாகச் சென்று போலீஸ் ஸ்டேஷனை வசப்படுத்துவோம். போலீசார் எதிர்த்தால் போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கொளுத்தி விடுவோம்.”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கொளுத்துவதற்குப் பதிலாக, அதனுள் இருக்கும் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துவது நல்லது” என்று கூறிய அபயன், “போலீஸ் ஸ்டேஷனை எரித்தால் அதனுள் இருக்கும் போலீஸ்காரர்கள் எரிந்துவிடமாட்டார்களா?” என்று கேட்டான்.

“எரிந்துபோனால் என்ன?” என்று கூறிய தையற்காரனான சோமா, “பாகுவைத் துப்பாக்கியால் கொன்றதற்கு நாங்கள் பழி வாங்க வேண்டாமா? இன்று பாபாவைக் கைது செய்துவிட்டார்கள். அவர் பாவம், பஜனையும் பூஜையும் செய்து கொண்டிருந்தார். இந்த ஆட்சியில் அதுகூடக் குற்றமாகிவிட்டது! இனி நாங்கள் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கமாட்டோம். போலீசாரின் மூக்கு அறுபட்டாலன்றி எங்கள் மனம் குளிராது” என்றான்.

“வேண்டாம்; இப்படி நாம் பழி வாங்கக்கூடாது. காந்தியின் வழியில் செல்ல விரும்பினால் நாம் இப்படிச் செய்யக்கூடாது. போலீசின் மூக்கை நீங்கள் அறுக்க விரும்புகிறீர்கள் அல்லவா? அதற்கு, சர்க்கார் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துங்கள். ஹெட்

கான்ஸ்டபிள்களின் உடுப்புகளையும் கான்ஸ்டபிள்களின் உடுப்புகளையும் கழற்றச் செய்து அவற்றை நெருப்பில் எரியுங்கள். இவையெல்லாம் வெளிநாட்டு ஆட்சியின் அடையாளங்கள். பிறகு போலீஸ் ஸ்டேஷன் மீது மூவர்ணக் கொடியைப் பறக்க விடுங்கள். அதுதான் உங்களுக்கு வெற்றி! பழி வாங்கக் கருதும் உங்கள் விருப்பமும் இதனால் நிறைவேறும். போலீஸ் ஸ்டேஷன் ஒரு மணி நேரமே மக்களின் வசத்தில் இருந்தது என்றாலும், 'மக்களின் ஆட்சி வந்துவிட்டது' என்று அதற்குப் பொருள். பிறகு அவர்கள் துப்பாக்கிகளின் வலிமையைக் கொண்டு மீண்டும் போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளட்டும். ஆனால் அது அவர்கள் கொள்ளையடித்து வசப்படுத்துவது போலத்தான். நியாயப்படி அவர்களுக்கு அதன் மீது உரிமை போய்விடும்" என்றான் அபயன்.

சிலருக்கு இது விளங்கியது; சிலருக்கு விளங்கவில்லை. "போலீசார் தடுத்தால்—?" என்று சோமாகேட்டான்.

"அவர்கள் தடுக்கத்தான் தடுப்பார்கள். ஆயினும் அதற்கு ஈடு கொடுத்து நீங்கள் முன்னேறி, போலீஸ் ஸ்டேஷனை வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். போலீசார் குண்டுகள் போட்டால் நீங்கள் அவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் மனிதர்கள் சாவார்கள், காயமடைவார்கள், விழுவார்கள்; ஆனால் போலீஸ் ஸ்டேஷன் உங்கள் வசமானதும் இந்தத் தியாகங்கள் யாவும்

பயனும். ஊர்வலம் அமைதியாக இருந்தால் வெற்றி கிடைக்காமற் போகாது. இதனால், போலீசாரிடம் இருக்கும் குண்டுகள் தீர்ந்துவிடலாம்; அல்லது அவர்கள் கையிலிருந்து துப்பாக்கி நழுவி விழலாம். வெளிநாட்டு ஆட்சியிலுள்ள இந்திய வேலையாட்களின் உள்ளமே மாறிவிட்டால் இவ்வளவு பெரிய ஆட்சி எப்படி நடக்கும்? அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புரட்சியின் நோக்கமே இதுதான்” என்றான் அபயன்.

“அபயரே, நாங்கள் அமைதியாக இருக்க முயற்சி செய்வோம். ஆனால் போலீசார் கோணல் மாணலாக ஏதாவது செய்தால், ஒன்றும் நம்பிக்கை சொல்ல முடியாது. என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம்! மக்கள் கொதித்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தடுப்பது சிரமம்; தடுக்காவிட்டாலும் சிரமம்!”

“அப்படியானால் நானே உங்கள் ஊர்வலத்தில் வருகிறேன். உங்கள் நன்மை தீமையில் நானும் துணை இருக்கிறேன். காந்தியின் கொடி தாழாமல் இருக்க, நாம் கடைசி மூச்சு வரையில் முயலுவோம்” என்றான் அபயன்.

“வேண்டாம், அபயரே. உங்களை எங்களோடு வரவிட மாட்டோம். எது செய்வதானாலும் குக்ரி மக்களே செய்வார்கள். குக்ரிக்காக உங்கள் உயிரை ஆபத்துக்குள்ளாக்கமாட்டோம்” என்றார் தலைவர். எல்லோரும் ஒரே குரலில் அதை ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

“இதில் ஆபத்துக்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று கூறிய அபயன், “ஆபத்தான வாழ்க்கை எப்போதுமே நம்மிடம் இருக்கிறது. நாடே போர்க்களமாகியிருக்கும் பொழுது, இந்த நாட்டில் வாழும் எந்தத் தேசபக்தன் பாதுகாப்புடன் இருக்க முடியும்? சொல்லுங்கள்!” என்றான்.

“அது சரி. ஆனால் உங்கள் உயிருக்குச் சிறிது சேதம் நேர்ந்தாலும் குக்ரியின் மானம் போய் விடும். உங்கள் பேச்சை நாங்கள் உள்ளத்தில் போற்றி வைத்துக்கொள்கிறோம். நீங்களும் எங்கள் பேச்சைக் கேளுங்கள். இந்தக் குதிரைகளின்மீதே ஏறிக்கொண்டு, ‘ஸோனா காட்’ மலைச்சாரல் வழியாகப் போய்விடுங்கள். உணவுப்பொருள்களைக் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். அங்கு ஏதாவது ஒரு மலைக் குகையில் அடுப்பு வைத்துச் சமைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றான் சோமா.

“சோமா சொன்னது அவ்வளவும் சரி” என்றார், வயதான ஒருவர். அவர் சோமாவின் சிற்றப்பா என்பது பின்னால் தெரிந்தது. “இப்பொழுது நீங்களும், அண்ணா தீனபந்துவும் இங்கிருந்து உடனே போய்விட்டால்தான் எங்களுக்கு அமைதியாக இருக்கும்” என்றார் அவர்.

அபயன் ஏதோ சொல்லுமுன்னமே, இரண்டு துணிப் பைகளில் கோதுமை மாவும் அரிசியும் வந்தன; அவர்களைக் குதிரைமேல் ஏற்றி, உண்மையாகவே துரத்திவிட்டார்கள்!

அவ்வளவு மாபெரும் ஊர்வலத்தைக் குக்ரி கிராமத்தின் சரித்திரத்திலேயே யாரும் கண்ட தில்லை. ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் இளைஞர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர், பாவா மானவ தாஸின் பக்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆண்களுக்குச் சரியான எண்ணிக்கையில் பெண் களும் இருந்தார்கள். பல பெண்கள், கையில் குழந்தையோடு வந்திருந்தார்கள்.

“இன்று போக வேண்டாம். துப்பாக்கிப் பிர யோகம் நடக்கலாம்” என்று கிராமத்துப் பிரமுகர்கள் தடுத்துச் சொல்லியும், அந்தப் பெண்கள் கேட்கவில்லை. “குண்டுகள் பாய்ந்தால் பாயட்டும். பாகு செத்ததுபோல நாங்களும் சாவோம். இந்தப் பிறவிக் கடலிலிருந்து நாங்கள் அக்கரை சேர்ந்து விடுவோம். நேற்று இரவுதானே பாவா படித்துப் படித்துச் சொன்னார்? அதை இன்றே மறந்து விடுவதா? தடியால் அடித்தாலும், குண்டுகளால் துளைத்தாலும் நாங்கள் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளத்தான் போகிறோம். குழந்தைகளை விட்டும் நாங்கள் போக முடியாது. அவர்களைப் பிரிந்தால் மீண்டும் எப்போது சந்திப்போமோ? எங்களுக்கு நடப்பது அவர்களுக்கும் நடக்கட்டும்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களின் உறுதியைக் கண்டு யாரும் ஒன்றும்

சொல்ல முடியவில்லை.

“அவர்களும் வரட்டும், தலைவரே. அவர்கள் உலகத் தாயின் அவதாரமாக இருப்பவர்கள். அவர்களால் நமது சக்தி அதிகரிக்கும்; குறையாது. அவர்கள் இருக்கும்போது ஆண்களும் ஓட முடியாது. வரட்டும் அவர்கள்” என்றான் சோமா.

காலை எட்டு மணிக்கே, பொங்கும் கடல் போல, அந்த ஜன சமுத்திரம் எழுந்தது. மூவர்ணக் கொடிகளையோ கணக்கிட்டு முடியாது. தலைவர்களின் செய்திகளும் குறிக்கோள்களும் பொறித்த பலகைகளைச் சில தொண்டர்கள் தாங்கிச் சென்றார்கள். “1857-ஆம் ஆண்டு வேலையை 1942-இல் செய்து முடி!” என்று ஒரு பலகையில் இருந்தது. “ஆங்கிலேயரே! இந்தியாவை விட்டுச் செல்லுங்கள்!” என்று இன்னொன்றில் இருந்தது. “செய்வோம் அல்லது செத்து மடிவோம்” என்றது மூன்றாவது பலகை. கொடியோ கொள்கைப் பலகையோ இல்லாதவர்கள் தம் தடிகளை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

“தடிகள் தேவையில்லை” என்று கிராமத் தலைவர் தடுத்தார். ஆனால் இவர்களோ, “இது எப்போதுமே கோவணத்தைப் போல எங்களுடன் இருப்பது. மைதானத்தில் வெளிக்குப் போகும் போதும் இதை நாங்கள் விடுவதில்லை. இன்று இதை எப்படி விடுவது? எங்களை யாரும் சீண்டவில்லை என்றால் இதை ஏன் பயன்படுத்தப் போகிறோம்?” என்று சொன்னார்கள்.

“இன்று நாம் போலீஸ் ஸ்டேஷனையே தாக்கும் போது போலீசார் எப்படிச் சீண்டாமல் இருப்பார்கள்?” என்றார் தலைவர்.

‘அநுமான் உடற்பயிற்சி நிலைய’த்தை நடத்தி வந்த பயில்வான் போலாநாத், மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு, “சும்மாவாவது சிலரைக் கைது செய்தால் நாங்கள் வாய் திறக்கமாட்டோம். ஆனால் நம் பெண்களின்மீது எவனாவது கை வைத்தால் - இப்பொழுதே சொல்லிவிடுகிறேன், மோதல் ஏற்பட்டே தீரும்! அப்பொழுது போலீசுக்குத் தெரியும், பயில்வான் போலாநாத்தின் குஸ்திப் பெருமை!” என்றார்.

இதில்தான் ஆபத்து இருக்கிறது என்று தலைவருக்குத் தோன்றியது. “போலாநாத், இன்றைய ஊர்வலம் மிகவும் அமைதியாக நடக்கும். நாம் யாரையும் அடிக்கக்கூடாது; சாகத் தயாராக இருக்க வேண்டும். போலீசார் தடியால் அடித்தாலும் சரி, குண்டுகளைப் பொழிந்தாலும் சரி, நாம் பதில் சொல்லக்கூடாது. காந்தியின் உத்தரவு -” என்றார்.

“காந்தியின் உத்தரவு, “செய்வோம் அல்லது சாவோம்” என்பது. எனவே நீங்கள் செத்துக் கொண்டிருங்கள்! நாங்கள் செய்வோம்; கட்டாயம் செய்வோம்” என்றார் போலாநாத்.

“செய்வோம் என்ற சொல்லுக்கு, ‘நாங்கள் விடுதலை பெற்று வாழ்வோம். இல்லையென்றால் அதற்காகப் போரிட்டுக்கொண்டே மடிவோம்’

என்று பொருள். கொலையும் ஹிம்சையும் செய்வோம் என்பது அதற்குப் பொருளல்ல!” என்றார் தலைவர்.

“தலைவரே, இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. எங்களிடமும் இந்தச் சிவப்புத் துண்டுப் பிரசுரம் இருக்கிறது. செயல் திட்டம் முழுவதும் இதில் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறது” என்று கூறிய போலாநாத், வேட்டி நுனியின் முடிச்சிலிருந்து, கசங்கிப் போன சிவப்புத் துண்டுப் பிரசுரத்தை எடுத்துக் காண்பித்தார். செம்புரட்சிக் கட்சியின் செயல் திட்டம் அதில் இருந்தது. போலீஸ் ஸ்டேஷன்களைக் கொளுத்துவது, பாலங்களைத் தகர்ப்பது, ஆயுதசாலைகளைச் சூறையாடுவது, கொடுங்கோல் அதிகாரிகளைத் தண்டிப்பது முதலிய வேலைகள் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தன.

“அடடா! இது காந்தியின் பிரசுரமல்ல; மறு கட்சியின் பிரசுரம்” என்று சிறிது கலவரத்துடன் சொன்னார் தலைவர்.

“அப்படியானால் ஒவ்வொரு பிரசுரத்திலும் காந்தியின் கையெழுத்து இருக்குமா என்ன? அவர் பாவம், சிறையில் கிடக்கிறார்; அவர் எப்படிக்கையெழுத்து இட முடியும்? சொல்லுங்கள்! இந்தப் பிரசுரம் மறுகட்சியாருடையது என்றே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; அவர்களும் இந்தியர்கள் தானே? செயல் திட்டம் அச்சாகியிருக்கிறது; கையால் எழுதியதில்லை! அது எப்படித் தப்பாக இருக்கும்?” என்றார் போலாநாத்.

இதற்குள் பின்னாலிருந்து வந்த சோமா, “தலைவரே, என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஜனங்கள் பின்னாலிருந்து தள்ளுகிறார்கள். முன்னால் செல்லுங்கள்! என்றான்.

“பாரத மாதாவுக்கு ஜே!”, “பாரத நாடு நம்முடையது!”, “செய்வோம் அல்லது சாவோம்”, “முன்னேறுங்கள், இளைஞர்களே! முன்னேறுங்கள்” என்ற கோஷங்கள் எழுந்தன. மக்களின் முழக்கம் வானத்தை முட்டியது.

ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் சென்றவர்கள், “அடிதடி வேண்டாம், தோழர்களே, முதலில் சாகக் கற்போம் நாம்” என்று பாடிச் சென்றார்கள்.

பயில்வான் போலாநாத்தின் கூட்டமோ, “செம்மையும் வெண்மையும் கலந்த வண்ணத்தில் எழிலாடை, எம் பகத்சிங் போல் அணிந்து விடுதலை பெறுவோமே!” என்று பாடிச் சென்றது.

ஊருக்கு வெளியே ஒரு சிறு குன்றின் மேல் இருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி ஊர்வலம் முன்னேறியது. ஊரில் எந்த வீட்டிலும் மனிதர் இல்லை. இரண்டொரு நோயாளிகளையும் கிழவர்களையும் தவிர்த்து, மற்ற யாவரும் - ஆண் பெண் குழந்தைகள் உட்பட - ஊர்வலத்தில் உற்சாகமாகக் கலந்துகொண்டார்கள். பாகுவின் சாவும், முந்திய இரவு நடந்த பாவா மானவதாஸின் பஜனையும் சேர்ந்து, குக்ரி மக்களிடம் ஒரு புதிய உயிர்ப்பை உண்டாக்கின. ‘இன்று துப்பாக்கிகள்

என்ன, 'மெஷின்-கன்'னே சீறினாலும் சிரித்துக் கொண்டே உயிர் விடுவோம்' என்ற உறுதி அவர்களிடம் இருந்தது. அடுத்த கணம் என்ன நடக்கும் என்பதைப் பற்றிய கவலை அவர்களுக்கு இல்லை. நடப்பது நடக்கட்டும்! விதியை மாற்ற முடியாது. எதற்கும் அவர்கள் தயார்.

குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷன், இப்பொழுது ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் குலாப்ராவின் பொறுப்பில் இருந்தது. இந்த ஸ்டேஷனின் பொறுப்பை அவர் ஏற்றுச் சுமார் ஒரு வருஷம் ஆகிறது; ஆகையால் இந்த ஊரைப்பற்றி அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் மனைவி ஜானகி, அம்பாளிடம் பக்தியுள்ளவள். தினமும் இரண்டு மணி நேரம் பூஜையும் பாராயணமும் செய்வாள். அன்று இரவு ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆயிரம் தடுத்துங்கூட, ஜமேதார் ராம்பிரசாத்தின் மனைவியுடன் அவள் பாவாவின் பஜனைக்கு வந்திருந்தாள். இருட்டில் உட்கார்ந்திருந்ததனால் அவளை யாரும் கவனிக்கவில்லை. ஆயினும் அவளுடைய ஆனந்தம் சிறிதும் குறையவில்லை. மறுநாள் காலையில் பாவா கைதான செய்தியைக் கேட்டு அவளும் வருந்தினாள். ஆனால் இது தன்கணவரின் கையில் இல்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இந்தக் கைது உத்தரவு தலைநகரிலிருந்து வந்திருந்தது. அவளுடைய ஆதிக்கம் இருந்ததனால், குலாப்ராவ் கொடுமையோ, அநீதியோ இழைக்க முடிவதில்லை. அவருக்கு அப்படிப்

பட்ட கெட்ட பெயரும் இல்லை. மக்களை அப்பா, தாயே என்று வேண்டிக்கொண்டே, அவர் தமது பெரும்பாலான வேலையை நிறைவேற்றிக் கொள்வார். பொருத்தமாகத் தோன்றினால், க்களும் அவர் பேச்சைத் தட்டமாட்டார்கள்.

ஆனால் இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு உதவி மாக அனுப்பப்பட்ட சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், இதற்கு மாருன இயல்பு உள்ளவர். அவர் பெயர் பாபுராம்; ஆனால் தமது சூழலிலுள்ள கான்ஸ்டபிள்கள் தம்மை, 'லாலா பாபுராம் துரையவர்களே!' என்று கூப்பிட வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்தினார். சிலர் அவருடைய பெயரை இப்படியே சரியாகச் சொல்வார்கள்; சிலரால் சொல்ல முடியாது. இதைச் சொல்வதில் சிறிது தவறு ஏற்பட்டாலும், கவனமற்ற கான்ஸ்டபிளுக்கு இடிக்குரலில் வசவுகள் கிடைக்கும்.

சிலர் அவரை, 'டெபுடி துரை அவர்களே!' என்று முகஸ்துதி செய்வார்கள். அதைக் கேட்டதும் அவர் பணிந்து, மகிழ்ச்சி கொள்வார்; "அடே தம்பி! இப்பொழுது எங்கே டெபுடி துரை ஆகிவிட்டேன்? ஆம், இந்த இயக்கத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் அமுக்கிவிட்டால் எனக்கு டெபுடி பதவி கிடைக்காமற் போகாது. டி.ஐ.ஜி. துரையே இதை நேரில் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். அதனால்தானே இந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் இப்படி அலைந்து அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறேன்?" என்பார்.

லாலா பாபுராம் நல்ல உயரமும் வளர்த்தியும் பருமனும் உள்ளவர். கன்னங்கறேலென்ற நிறம். வாயில் எப்போதும் வெற்றிலையும் புகையிலையும் நிறைந்திருக்கும். அதனால் பற்கள் கறுத்திருந்தன. மீசை முறுக்காக இருந்தது. அவர் அதை ஓயாமல் விரல்களால் தடவி விட்டுக்கொண்டே இருப்பார். கோழியும் ஆடும் இருந்தாலன்றி அவருக்கு உணவு ஜீரணமாகாது. இரவில் கட்டாயம் மது அருந்துவார். வாரத்தில் ஒரு தடவையாவது மனைவியை அடிக்காமல் இருக்கமாட்டார். அடிபட்டு அவள் அழுதால் பின்னும் அடி விழும். அவருக்கு எட்டிலிருந்து பண்ணிரண்டு வயதுக்குள் ஒரு மகனும் ஒரு மகளும் இருந்தார்கள். ஆயினும் பெண்டாட்டியை அடிக்க அவர் தவறியதில்லை. அடியும் குத்துந்தான் விழும் என்பதில்லை; பிரம்பையும் சாட்டையையும் ஆணியடித்த சர்க்கார் பூட்சையுங்கூட அவ்வப்பொழுது உபயோகப்படுத்துவார். ஒவ்வொரு தடவை அடிக்கும் போதும், 'துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுகிறேன் பார்!' என்று பயமுறுத்துவார். ஆனால் தமது மிகுந்த இரக்க குணத்தினால், அவர் இந்தப் பயமுறுத்தலை இதுவரையில் அமலுக்குக் கொண்டுவந்ததில்லை.

குழந்தைகள் இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்ற கவலை அவருக்கு இல்லை. அவர் வீட்டுக்குள் வருவதைப் பூட்ஸ் சத்தம் விளம்பரப்படுத்தியதுமே இரு குழந்தைகளும் பதுங்கி, பலமாக மூச்சுக்கூட விடாமல் தமது அறையில் மறைந்து

தூங்குவதாகப் பாசாங்கு செய்வார்கள். அப்பா வின் அறையில் வானமே இடிந்து விழுந்தாலும், பூமியே தகர்ந்தாலும், பாவம்! அவர்களின் தூக் கம் கலையாது. மனைவியும் குழந்தைகளும் தம்மை நிமிர்ந்தும் பார்ப்பதில்லை என்பதுபற்றி, பாபு ராமுக்குப் பெருமை சொல்லி முடியாது. “இதுதான் ஸார் ‘டிஸிப்ளின்’ என்பது!” என்று அவர் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு தம்மைத் தாமே பாராட்டுவார். தம் மனைவியை அவர் எப்பொழு தாவது அசந்து மறந்து தர் ம ப த் தி னி ள் ன் னு சொல்லிவிடுவார்; ஆனால் அவளிடமே ஒழுங்காக இருக்க வேண்டுமென்பது அவர் வழக்கமல்ல.

அவர் நீண்ட சுற்றுப்பிரயாணங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது; அதனுடன் சற்று உல்லாசமான தன்மையுங்கூட! அதனால் ஹெட் காண்ஸ்டிபிள் களும் ஜமேதார்களும் அவரது இயல்பை அறிந்து, சுற்றுப்பிரயாணத்தில் அவருக்கு முழுவசதிகளும் செய்து கொடுப்பார்கள். ‘சர்க்கிள் துரை குஷி யாக இருந்தால் போதும். எ ச ம ன னு டை ய இஷ்டம்!’ என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

அவருடைய சம்பளம் அவருக்குப் போதுமோ போதாதோ; ஆனால் வறுமை நிலையில் அவரை யாரும் கண்டதில்லை. “ஸிவில் ஸர்ஜன்களும் டாக்டர்களும் ‘பிரைவேட் பிராக்டிஸ்’ செய்யலா மென்றால், திராபைப் போலீஸ்காரரான நாங்கள் மட்டும் அது செய்யக்கூடாது என்பதற்கு என்ன பாவம் இழைத்துவிட்டோம்?” என்ற

அவருடைய நேரான கேள்விக்கு, யாரும் விடை கூறியதில்லை. “இதற்குச் சரியான விடை கிடைக்காத வரையில் ‘பிரைவேட் பிராக்டிசைஸ்’ விட முடியாது” என்று அவர் சொல்லி வந்தார். இது வரை யாரும் விடை கூறவில்லை; எனவே ‘பிராக்டிசைஸ்’யும் விடவில்லை. இது நியாயந்தானே!

ஆகவே, அவருடைய மனைவியின் முதுகில் பிரம்படியும் குத்தும் பதிந்திருந்தாலும், அவற்றை மூடுவதற்குப் பட்டாடையும் ‘ஸாட்டினு’ ம்த வி ர வேறு ம்லிவான துணிகள் இருந்ததில்லை. அவள் அணிந்திருந்த நகைகள் போலி வெள்ளியிலோ போலித் தங்கத்திலோ செய்தவையல்ல; எல்லாம் அசல் தங்க நகைகள். தெய்வா தீனமாக என்றைக்காவது கெட்ட காலம் வந்தால் இந்தப் பொன்னைத் தவிர்த்து வேறு எதுதான் பயன்படப் போகிறது? எனவே அவர் பாவம், ஓடியாடி நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட்டுத் தங்கத்தைத் திரட்டினார்.

அவருக்கு உட்பட்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர்களும், குமாஸ்தாக்களும், கான்ஸ்டபிள்களும் அவரைக் கசாப்புக்காரன் என்று எண்ணி வந்தார்கள். ஆனால் அவருடைய சுபாவம் தெரிந்தவர்கள் அவரைத் தம்விருப்பத்துக்கு ஆட்டி வந்தார்கள். அவருடைய சுற்றுப்பயணம் என்றால், எவனாவது ஒரு பெரிய வியாபாரியின் வீட்டுக்கொலை அமுங்கி விடும்; அதற்காகக் கோழி முட்டையிலிருந்து மெத்தென்ற பஞ்சணை வரையில் அவருக்கு ராஜ

போக ஏற்பாடுகள் நடக்கும். அங்கிருந்து புறப் படும்போது ஒரு மோதிரமோ, பொற்சங்கிலியோ பரிசாக வேறு கிடைக்கும். மேலதிகாரிகள் அவரிடம் சினந்துகொண்டதில்லை. ஏதாவது கஷ்டமான அல்லது தொந்தரவான வேலை இருந்தால், இரக்கமற்ற கொடுமை தேவையாக இருந்தால், அவரிடமே அந்த வேலையை ஒப்படைப்பார்கள். பிறகு அது நிறைவேறாமல் ஏன் போகிறது? மொத்தத்தில், லாலா பாபுராம் துரையவர்களுக்கு அந்த நாளில் போலீஸ் வட்டாரங்களில் நல்ல கியாதி இருந்தது.

எனவே குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷனின் அவகேடான நிலையைச் சீர்படுத்துவதற்கு அவரையே நியமித்ததில் வியப்பில்லை. நான்கு நாளாக அவர் அங்கே கூடாரம் போட்டுத் தங்கியிருந்தார். ஆம்காமில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம், பஜனைக்குப் பிறகு பாவா மானவதாஸைக் கைது செய்தது முதலியவற்றுக்கெல்லாம் அவருடைய திருத்தமான செயல்திறமையே காரணம். குக்ரி வட்டாரத்தவர்கள் சர்க்காரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்ததற்காக, அவர்களுக்கு நல்ல படிப்பினை கற்பிக்க வேண்டுமென்று, அவர் பலமாக மீசையைத் திருகி விட்டுக்கொண்டார். 'இந்த வேலையை மட்டும் செய்துவிட்டால் போதும்; நாம் டெபுடி துரை ஆவதில் சந்தேகமே இல்லை' என்று அவர் எண்ணலானார்.

போலீஸ் ஸ்டேஷன் நெருங்கி வர வர, கூட்டத்தின் ஆவேசம் பொங்கியது. வெற்றி முழக்கம் பலமாக இருந்தது. தேசீய கீதங்களில் தீவிர உணர்ச்சி நிரம்பியிருந்தது. மண்ணில் வளர்ந்த மக்களின் முகத்தில் ஒருவகை வெறி படர்ந்தது.

போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து சுமார் நூறு கஜங்களுக்கு இப்பால் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. கிராமத் தலைவர் ராமநாதனுடைய மனைவி ராமேசுவரியம்மாள், கையில் பூஜைத் தட்டுடன் அங்கே நின்றிருந்தாள். ஊர் வலத் தலைவர்களின் முன்னணி அங்கே வந்ததுமே, அவள் அவர்களை அணுகிக் கர்ப்பூர விளக்கேற்றி, ஊர்வலம் முழுவதற்கும் ஆரத்தி எடுத்தாள். முன் வரிசையில் ராமநாதனும், தையற்காரன் சோமாவும், பஜனைக் குழுவின் செயலாளர் ராமதாஸும்—அவருக்கு வயது பத்தொன்பதுகூட ஆகவில்லை—, பெண்கள் பள்ளியின் வாத்தியாரம்மா சரஸ்வதியம்மாளும் இருந்தார்கள். ராமேசுவரியம்மாள் எல்லோருக்கும் குங்குமமிட்டாள். அவர்களின் நெற்றியில் இந்த மூலையிலிருந்து அந்த மூலைவரையில் அது இரத்தவண்ணம் கொண்டு விளங்கியது.

பிறகு அவள், சண்பகம், செவ்வலரி, செவ்வந்தி ஆகிய மலர்களாலான மாலைகளை அவர்கள் கழுத்

தில் அணிவித்துத் தலையில் அட்சதையிட்டாள். மீண்டும் ஒரு முறை ஆரத்தி செய்துவிட்டு, அவள் பூஜைத்தட்டைத் தரையில் வைத்தாள்; ஊர்வலம் முழுவதையும், நெடுஞ்சாண்கிடையாகப் பணிந்து வணங்கினாள். இந்த மக்கள் வழிபாட்டுக்கு இரண்டொரு நிமிஷந்தான் பிடித்திருக்கும். ஆனால் ஊரில் யாவரும் மதிக்கும் உயர்குலத்துப் பெண்மணியான ராமேசுவரியம்மாள் இப்படித் தரையில் பணிந்து வணங்கியவுடனே, மக்களின் உள்ளத்தில் உயர்வான உணர்ச்சிகள், மின்சார ஓட்டம்போலப் பரவின. பிறகு அங்கே எழுந்த சிம்ம கர்ஜனைகள்—ஆகா! வானமே இடியும் போலத் தோற்றியது. குருகேஷத்திரத்தில் கண்ணனுடைய பாஞ்சஜன்னியமே ஒலிப்பதுபோல இருந்தது—செய்வோம் அல்லது சாவோம்! செய்வோம் அல்லது சாவோம்! செய்வோம் அல்லது சாவோம்! மகாத்மா காந்தி வாழ்க!

ஒரே நெருக்கம், முட்டுதல், அடர்த்தி! இந்தப் பரந்த ஜனசமூகத்துக்குப் புயல்போன்ற வல்லமையை எந்த ஆற்றல்தான் தந்ததோ, அது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். நேற்றுவரையில் இந்தக் கிராம மக்கள் எவ்வளவு அமைதியாக, எவ்வளவு தண்மையாக, பசுப்போல இருந்தார்கள்! யாராவது தம்மை அவமானப்படுத்தினாலும், அடித்தாலும் வாய் திறக்கமாட்டார்கள். இவர்களின் இரத்தம் மிகவும் தண்மையானது; ஒரு போதும் கொதித்ததில்லை. இவர்கள் மனிதர்களா

அவ்வது கல்லா என்ற சந்தேகங்கூட எழும். ஆனால் இன்று இந்த மண் பொம்மைகளுக்கு உயிர் எங்கிருந்து வந்தது? இவர்களில் நாலேந்து பேரைத் தவிர்த்து வேறு யாரும் காந்தியண்ணலைக் கண்டதில்லை. ஆனால் இன்று அவர் இவர்களுடைய ஒவ்வொரு நரம்பிலும் நிறைந்திருக்கிறார். நேற்று அமைதியாக இருந்த கடல், இன்று இவ்வளவு பயங்கரமாக ஏன் கொந்தளிக்கிறது? நேற்றுத் தண்மையாக இருந்த மனிதன், இன்று எப்படி உருத்திர தாண்டவத்துக்கு ஆயத்தமானான்? நேற்று உறங்கிக்கிடந்த எரிமலை, இன்று எவ்வாறு கிளர்ந்தெழுகிறது? இரகசியங்களுக்கு உறைவிடமானவனும், ஆழங்காண இயலாதவனும், வெல்ல முடியாதவனுமான மனிதனுடைய இந்தப் புரட்சிகரமான மாறுதல் என்னும் புதிரை, மாந்தருக்குள்ளே உறையும் இறைவனையன்றி வேறு யார் விடுவிக்க முடியும்?

27

மக்களின் இந்தப் போக்கைக் கண்டதும், சப் இன்ஸ்பெக்டர் குலாப்ராவ் பயந்து போனார். சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் லாலா பாபுராமுக்கும் சிறீது கலக்கம் ஏற்பட்டது; ஆனால் இந்த நிலைமையில், கொடுமையாக நடந்துகொள்வதும், பீதி விளைவிப்பதுமே பயன் தரும் என்பது அவருடைய

எண்ணம். ‘இவர்கள் இந்தியர்கள்; எதிர்த்து நிற்கும் சக்தி இவர்களிடம் ஏது? இவர்கள் நீர்க் குமிழி போன்றவர்கள்; வேகமாகக் காற்று அடித்தால் படபடவென்று வெடித்து மறைந்தொழிவார்கள்! பார்ப்பதற்கு மனிதர்களாகத் தோற்றுகிறார்கள்; ஆனால் உள்ளே சத்து ஏதும் கிடையாது! அதனால்தானே நாற்பது கோடி இந்தியர்களை ஒரு லட்சம் ஆங்கிலேயர்கள் அடக்கி ஆளுகிறார்கள்? இவர்கள் வலுவற்றவர்கள், ஆண்மையற்றவர்கள், பயங்கொள்ளிகள்! சரியான ஆட்டுமந்தை! சற்றுப் பயமுறுத்தினால் போதும், சற்று அதட்டினால் போதும், சிறிது நேரம் தடியைக் காண்பித்தால் போதும்; வந்த சுவடே தெரியாதபடி கலைந்துவிடுவார்கள். ஆகையால் இந்தக் கூட்டத்தைக் கலைக்க எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கப் போகிறது!’ என்று நினைத்த அவர், தமது காற்சட்டைப் பையில் கைவிட்டுத் திடீரென்று கைத்துப்பாக்கியைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டார்.

லாலா பாபுராமுக்கு ஒரே ஒரு பயம்—மாவட்ட நகரிலிருந்து போலீஸ் உதவி இன்னும் வரவில்லையே என்ற கலக்கம். இதோ வந்துவிடும், இதோ வந்துவிடும் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருந்தார். சப் இன்ஸ்பெக்டர் குலாப்ராவிடம், “என்ன செய்யலாம்?” என்று அவர் ஆலோசனை கேட்டார்.

“குக்ரி மக்கள் இயற்கையில் சாந்தமானவர்கள்; அவர்களைத் தூண்டாமலோ சீண்டாமலோ இருந்

தால் அதிகத் தீங்கு நேரிடாது. ஊர்வலத்தினர் என்ன விரும்புகிறார்கள் என்பதை முதலில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம்” என்றார் சப் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இதை எப்படித் தெரிந்துகொள்வது?” என்று வினவினார் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்.

“நான் போய், கிராமத் தலைவரிடம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்” என்றார் குலாப்ராவ்.

“இதனால், போலீஸ் வலுவற்றிருப்பதாக எண்ணத் தோன்றும்; இந்தத் தரித்திரங்கள் நம் தலைமேல் ஏறும்!” என்றார் லாலா பாபுராம்.

“அப்படி இராது, துரையவர்களே! இவர்களைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். சற்று நல்ல துணமாகவோ தட்டிக்கொடுத்தோ பேசினால், இவர்களைக் கொண்டு எதையும் நடத்திவிடலாம். ஆனால் இவர்களிடம் சிறிது மாறாக நடந்து கொண்டாலோ, எந்தத் தெய்வமும் இவர்களைப் பணியவைக்க முடியாது. நிலைமை சற்று எக்கச் சக்கமாக இருக்கிறது. ஜாக்கிரதையாக நாம் நடந்துகொள்வதுதான் நல்லது.”

“இவர்கள் என்ன விரும்புகிறார்கள்? என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?” என்றார் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்.

“என்னிடம் இரகசியத் தகவல் வந்திருக்கிறது. இவர்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷன் தஸ்தாவே ஜுகளைப் பெற விரும்புகிறார்கள்; அவற்றைக் கொளுத்தப் போகிறார்கள். நம் இருவருடைய

போலீஸ் உடைகளையும் கழற்றச் செய்து எரிக்கப் போகிறார்கள். பிறகு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தேசியக் கொடியைப் பறக்கவிட விரும்புகிறார்கள்” என்றார் குலாப்ராவ்.

“அது எப்படி நடக்கும்?” என்று கொதித்தெழுந்த லாலா பாபுராம், “நாம் இருக்கும்போது நம் கண்ணெதிரில் இதை எப்படி நடக்கவிட முடியும்?” என்றார்.

“துரையவர்களே, காரியத்தை எப்படியாவது சமாளித்துக்கொண்டு போக வேண்டிய தருணம் இது” என்று தொடங்கிய குலாப்ராவ், “என்னிடம் முக்கியமான பேப்பர்கள் எவையுமில்லை. சாதாரண வழக்குகளும், நாலேந்து சில்லறை ரிப்போர்ட்டுகளும் இருக்கின்றன. அட்டென்டென்ஸ் ரிஜிஸ்தரும், டிஸ்பாட்ச் ரிஜிஸ்தரும் இருக்கின்றன. இவை எரிவதனால் நமது வேலை எதுவும் தடைப்படாது. அடுத்த விஷயம், நமது போலீஸ் உடை; இது எரிந்தால் மற்றொன்று நமக்குக் கிடைத்துவிடும். இதனால் நமக்கு என்ன நஷ்டம்? இவர்கள் தேசியக் கொடியை ஏற்றினாலும், போலீஸ் உதவி வந்ததுமே அந்தக் கொடியை இறக்கிச் சர்க்கார்க் கொடியைப் பறக்க விடுவோம். எல்லாம் நாலேந்து மணி நேர விளையாட்டு. புயல் எவ்வளவு வேகமாக எழுந்ததோ அவ்வளவு வேகமாகத் தணிந்துவிடும்” என்றார்.

“இதென்ன பிதற்றல், குலாப்ராவ்?” என்று

லாலா பாபுராம் சீறினார்; “நீங்கள் போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டரா, அல்லது ஆப்காரி இலாகா இன்ஸ்பெக்டரா? ‘பேப்பர்களை எரிக்கட்டும், போலீஸ் உடைகளைக் கொளுத்தட்டும், தேசியக் கொடியை ஏற்றட்டும்’ என்கிறீர்களே! டி. ஐ. ஜி. நம்மை உயிரோடு கிழித்துத் தின்றுவிடுவான், தெரியுமா? அவன் பெயர் டைகர், தெரியுமா ஐயா, டைகர்! பெயரைப்போலத்தான் அவன் செய்கையும். இப்பொழுது எவனாவது பலவீனம் காட்டினால், டைகர் அவனை உடனே சட்டினியாக்கிவிடுவான்! —உம், இந்த ஊர்வலக்காரர் என்ன செய்துவிடுவார்கள், ஐயா? நாலைந்து குண்டுகள் பாய்ந்தால் போதும், இவர்கள் ஓடும் வழியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ‘சே! இவர் சொல்வதைப் பார் ஐயா, பேப்பரைக் கொளுத்திவிட வேண்டுமாம், —சேச்சே!’” என்றார்.

“ஆனால் நம்மிடம் தோட்டாக்கள் எவ்வளவு இருக்கின்றன, பார்த்தீர்களா? நம் இருவருடைய கைத்துப்பாக்கிகளிலும் தோட்டாக்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. இன்னும் இரண்டு அல்லது மூன்று, கைவசம் இருக்கும். நாம் துப்பாக்கியால் சுட்டதும் கூட்டம் கொதித்தெழுமானால், தோட்டாக்களை நிரப்புவதற்குக்கூட நமக்குப் பொழுது இராது” என்றார் ஸப் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ஏன், நம்மிடம் இவ்வளவு தோட்டாக்கள்தானா இருப்பது? இன்னும் அதிகமாக இருக்க வேண்டுமே?”

“இருக்கிறது; வீட்டில் இன்னும் ஒரு ‘பெல்ட்’ வைத்திருக்கிறேன்.”

“பிறகு அதை வரவழைத்துக்கொள்ளுங்கள். இரண்டொரு தரம் சுட்டதுமே, கூட்டம் சின்ன பின்னமாகிவிடும். மறுதடவை தோட்டா நிரப்ப வேண்டிய தேவையே இருக்காது என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. ஹிந்து முஸ்லிம் கலவரங்களிலும், முந்திய தேசிய இயக்கங்களிலும் இப்படி எத்தனையோ நிலைமைகளை நான் சமாளித்திருக்கிறேன். இன்னும் எவனாகவாவது இருந்திருந்தால் இத்தனை நாளைக்கு டி. எஸ். பி. ஆகியிருப்பான்; உம்!” என்று பெருமூச்சு விட்டார், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்.

“துரையவர்களே, நீங்கள் சொல்லும் வழியில் ஆபத்து இருக்கிறது என்பது என்பணிவான கருத்து. உள்ளூர் நிலைமையை உங்களுக்குத் தெரிவித்து எச்சரிப்பது என்கடமை. பிறகு நீங்கள் என்ன உத்தரவிட்டாலும் சரி.”

“என்ன ஐயா, ஆபத்தாவது விபத்தாவது! என்ன உளறுகிறீர்கள்? சற்று நேரத்துக்குள் நிலைமையைச் சமாளித்து அடக்கிவிடுகிறேன், பாருங்கள். உம், மாஜிஸ்திரேட்டைக் கூப்பிட ஆள் அனுப்பிவிடுங்கள்.”

“முன்னமே ஆளை அனுப்பிவிட்டேன். ஆனால் அவர் தங்கியிருக்கும் பங்களா, கால்வாய்க்கு அந்தக் கரையில் இருக்கிறது. கால்வாயிலோ வெள்ளம் நிறைந்து ஓடுகிறது. ஆகையால் அவர்

வரச் சிறிது நேரம் பிடிக்கும். இதோ, ஊர்வலம் வாசற்கதவுவரை வந்துவிட்டது...”

மக்களின் முழக்கம் காதைப் பிளந்ததனால், இதற்கு மேல் பேசவோ கேட்கவோ முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷனின் வாசலை நெருங்கிய கூட்டம், தாணுவை நாலுபறமும் முற்றுகையிட்டது. இப்பொழுது புதிய முழக்கம் எழும்பியது—

“சிறைக் கதவுகளை உடைத்தெறியுங்கள்!
எங்கள் தலைவர்களை விடுவியுங்கள்!
சிறைக் கதவுகளை உடைத்தெறியுங்கள்!
எங்கள் தலைவர்களை விடுவியுங்கள்!”

பிறகு இதைப்போலவே இன்னொரு முழக்கம் எழுந்தது—

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் கதவுகளை உடைத்
தெறியுங்கள்!

சர்க்கார் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துங்கள்!”

அவ்வளவுதான், இந்த முழக்கம் வரவர ஓங்கியது. இதுவே அவர்களின் போர்முழக்க மாயிற்று. அவர்களின் தோக்கமே இதுதான்—

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் கதவுகளை உடைத்
தெறியுங்கள்!

சர்க்கார் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துங்கள்!”

இப்படி மக்கள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தபோது, சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் லாலா பாபுராம் கணைத்துக் கொண்டே, “ஜாக்கிரதை! வாசலுக்குள்ளே காலை வைத்தால் உங்களைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவேன்!” என்று கர்ஜித்தார்.

லாலா பாபுராமின் குரல், ஆட்டுப் புலாலைத் தின்று தின்று கொழுத்த குரல். அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் நாலைந்து விநாடிகளுக்கு எங்கும் நிச்சப்தம் பரவியிருந்தது. கூட்டத்தினர் இவ்வளவு கடுமையை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை என்று தோற்றியது. ஆனால் உடனே, தலைவர் ராமநாதனும், தையற்காரன் சோமாவும் தம் கையிலிருந்த தேசீயக் கொடியை உயரே பறக்கவிட்டு முழக்கம் செய்தார்கள்—

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் கதவுகளை உடைத்

தெறியுங்கள்!

சர்க்கார் தஸ்தாவேஜுகளைக் கொளுத்துங்கள்!”

இதைச் சொன்னதுதான் தாமதம், கூட்டம் முழுவதும் இதே முழக்கத்தைப் பலமாகக் கூவியது; வானே பிளந்துவிடும் என்று தோற்றியது. பயில்வான் போலாநாத்தின் சீடர்கள் பின்னாலிருந்து கூட்டத்தைப் பலமாக முட்டினார்கள்; போலீஸ் ஸ்டேஷனின் வாசற்கதவு, சரக்கென்ற ஓசையுடன் முறிந்து விழுந்தது. அந்த மோதலில், மக்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனின் எல்லைக்குள் புகுந்து விட்டார்கள். கதவு உடைந்ததுமே, ஊர்வலத்தினர் வெற்றிமகிழ்ச்சியில் மீண்டும் ஒரு முறை முழக்கம் செய்தார்கள்—

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் கதவுகள் உடைந்தன!

போலீஸ் ஸ்டேஷன் கதவுகள் உடைந்தன!”

மக்கள் இவ்வாறு பயங்கரமாகப் பாயும் நிலையில் இருந்ததைக் கண்ட சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர்

லாலா பாபுராம், கைத்துப்பாக்கியை எடுத்தார்; 'டனூல் டனூல்' என்று, கூட்டத்தை நோக்கி நேரே சுட்டார். ராமதாஸின் துடையில் ஒரு குண்டு பாய்ந்தது. மற்றொன்று, சரஸ்வதியம்மாளின் வயிற்றில் பாய்ந்தது. இருவரும் தடா லென்று கீழே விழுந்தார்கள். ராமதாஸ் உணர் விழந்து கிடந்தார். சரஸ்வதியம்மாள், "ஐயோ ராமா!" என்று கூறி உடனே உயிர் துறந்தாள்.

துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தினால் கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியில் பயம் பிறந்தது; சிலர் ஓட முயன்றார்கள். ஆனால், சரஸ்வதியம்மாளுக்குக் குண்டு பட்டிருப்பதை அறிந்ததுமே பெண்கள், ஓட முயன்றவர்களை அறைகூவி அழைத்தார்கள்; "எங்கே ஓடுகிறீர்கள், பயங்கொள்ளிகளே? ஒரு பெண் குண்டுபட்டுச் செத்துக் கிடக்கையில் நீங்கள் ஓடுகிறீர்களே; ஆண்மையற்றவர்களே!" என்று கூவினார்கள்.

இதைக் கேட்டதும், ஓடியவர்களின் கால்கள் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றன. அவர்கள் திரும்பி வந்து, போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி முன்னேறினார்கள்.

சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தரவிட்டார் - "சுடுங்கள், ஸப் இன்ஸ்பெக்டர்! என்ன பார்க்கிறீர்கள்? இல்லாவிட்டால் என்னிடம் துப்பாக்கியைக் கொடுத்துவிட்டு, என் துப்பாக்கியில் தோட்டாக்களை நிரப்புங்கள்."

குலாப்ராவ் உடனே தமது துப்பாக்கியைச்

சர்க்கிள் துரையிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவருடைய துப்பாக்கியில் குண்டுகளை நிரப்பலானார். சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் மீண்டும் இரு முறை சுட்டார் - டணல், டணல்!

இரண்டு பிணங்கள் சாய்ந்தன. லாலா பாபு ராம் குறி தவறாமல் சுட்டார்; பயமுறுத்துவதற்காக அல்ல, உயிரை வாங்குவதற்காகச் சுடலானார்.

ஒரு குண்டு, பயில்வான் போலாநாத்தின் உடலை இலேசாகத் தொட்டுக்கொண்டே, அவருடைய உடற்பயிற்சிச் சாலையைச் சார்ந்த ஒரு தொண்டனின் தோளில் பாய்ந்தது. அவன் சடரென்று கீழே உருண்டான்.

சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டரின் துப்பாக்கி, தோட்டாக்களினறிக் காலியாக இருப்பதைக் கண்டு கொண்டார் போலாநாத்; புலியைப் போலப் பாய்ந்து லாலா பாபுராமின் மென்னியை அழுத்திப் பிடித்தார். சர்க்கிளின் தொண்டை கரகரத்தது. போலாநாத்தைக் கண்டு அவர் கூட்டத்தவர்கள் முன்வந்து, குலாப்ராவின் கையிலிருந்து துப்பாக்கியைப் பறித்தார்கள். அதில் இருந்த குண்டுகள் தரையில் சிதறின. அவற்றை ஒருவன் எடுத்து வைத்துக்கொண்டான்.

சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் இந்த நிலையிலும், “ஸப் இன்ஸ்பெக்டரே, வீட்டிலிருந்து தோட்டாக்கள் வரவழைத்துச் சுடுங்கள். இல்லாவிட்டால் என் உயிர் போய்விடும்” என்று கூவினார்.

குலாப்ராவ் தமது குவார்ட்டர்ஸுக்கு ஒரு கான்

ஸ்டபினை ஓட வைத்தார் — தோட்டாக்கள் கொண்டு வருவதற்காக. ஆனால் அவன் போனவன் போனவன்தான். தோட்டாக்கள் அடங்கிய பெல்ட்டு, அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால், முன்னமேயே அதை ஜானகியம்மாள் கிணற்றுக்குள் எறிந்துவிட்டிருந்தாள். இந்த நிலையில் அவன் மிகவும் பயந்துபோய், வெடவெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

போலீஸ் ஸ்டேஷனில் குண்டுகள் இல்லாமையால் துப்பாக்கிகள் பயனற்றுப் போயின என்பது தெரிந்தவுடனே, போலாநாத்தின் ஆற்றலைக் கேட்க வேண்டுமா? “பாயுங்கள்! என்ன பார்க்கிறீர்கள்? போலீஸ் ஸ்டேஷனை வசப்படுத்துகிறீர்கள். இவர்களிடம் குண்டுகள் தீர்ந்து விட்டன” என்று அவர் உத்தரவிட்டார்.

இதைச் சொன்னதுதான் தாமதம், மக்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் பாய்ந்தார்கள். குலாப் ராவினிடம் போலீஸ் உடையைக் கழற்றச் சொன்ன போது, அவர் பேசாமல் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டு, பனியனும் லங்கோட்டும் அணிந்தவராக நின்றார். இரண்டு மூன்று காண்ஸ்ஸ்டபிள்களும் வாய் திறவாமல் உடையைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் லாலா பாபுராமும், ஜமேதார் முன்னூகானும் எதிர்த்தார்கள். அவர்களுக்கும் போலாநாத்தின் சீடர்களுக்குமிடையே அடிதடிச் சண்டை நடந்தது. “இவர்கள் இருவரையும் கம்பத்தில் கட்டுங்கள்” என்று போலாநாத் உத்

தரவிட்டார். ஒரு கம்பத்தில் லாலா பாபுராமையுமும், இன்னொன்றில் முன்னூகானையும் கட்டினார்கள்.

போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்த சர்க்கார் தஸ்தாவேஜுகளைக் கும்பலாக வைத்தார்கள். மேஜை நாற்காலி, பேனா மைப்புட்டி எல்லாவற்றையும் அதனோடு வைத்துக் கொடுத்தார்கள். உடைந்த வாசற் கதவையும் அக்கம் பக்கத்தில் கிடைத்த சுள்ளிகளையும் கொண்டு வந்து அதில் போட்டார்கள். டின்டின்கை மண்ணெண்ணெயைக் கொண்டு வந்து, போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்த நெருப்பிலும், கூரையிலும் கதவுகளிலும் சுவர்களிலும் நிறைய ஊற்றித் தீ வைத்தார்கள். தலைவர் ராமநாதனும் தையற்காரன் சோமாவும் எவ்வளவோ தடுத்தார்கள்; எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார்கள்; ஆனால் எவர் காதிலும் அது ஏறவில்லை. கூட்டத்தின் தலைமையை இப்பொழுது போலாநாத்தும், தடி தாங்கிய அவர் சீடர்களும் கைப்பற்றியிருந்தார்கள்.

பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் போலீஸ் ஸ்டேஷன் குபுகுபுவென்று எரிந்தது. தீயின் நாக்குகள் வாளைத் தீண்டின. சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் லாலா பாபுராமும், குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷனின் ஜமேதார் முன்ஷி முன்னூகானும் அந்தத் தீக்கு இரையானார்கள். போலீசார், மக்களில் மூவரின் உயிரைப் பறித்தார்கள்; அவர்களில் ஒருத்தி பெண். மக்கள், ஆங்கில ஆட்சியைச்

சார்ந்த இரண்டு உத்தியோகஸ்தர்களை உயிரோடு எரித்து அதற்குப் பழி வாங்கினார்கள். அவர்களைக் கேட்பாரோ, அவர்களுக்குச் சொல்லுவாரோ யாருமில்லை. யாருடைய பேச்சைக் கேட்கவும் அவர்கள் தயாராக இல்லை. போலீசும் மக்களும், விதியின் பொம்மையாகி, ஏதோ ஒரு பயங்கரமான, விபத்தான, கோரமான வினையாட்டை நடத்துவது போலத் தோற்றியது. ஒருவனுக்கு மற்றவன் பணிவதாக இல்லை. தான் செய்வது எத்தகைய செயல் என்பது எவனுக்குமே தெரியவில்லை. கட்டுப்பாடற்ற வெறியுணர்ச்சிக்கு ஆளாகி, அவர்கள் தம்வசமின்றி, ஏதோ செய்வதைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் செயலுக்குப் பொருள் என்ன, பயன் என்ன என்பதை எவனுமே அறியவில்லை.

குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷனாக இருந்த அந்தச் சிறு கட்டிடம் தகதகவென்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் கட்டிடத்துக்குள்ளே இரண்டு பேர் எரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? ஆங்கில ஆட்சியினரின் உப்பைத்தின்று வயிறு வளர்ப்பதற்காக, அந்த ஆட்சியை நிலைநாட்டுவதற்கு எவ்விதக் குறையையும் விட்டு வைக்காதவர்கள்; அந்த நோக்கத்துக்காக எவ்வளவு அசுத்தமான வேலை செய்யவும் இழிவான வேலை செய்யவும் ஒருபோதும் பின்வாங்காதவர்கள்!

குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கொளுத்திய துடன், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பாபுராமையும் முன்ஷி முன்னூகானையும் உயிரோடு மக்கள் எரித்துவிட்ட செய்தி, மாகாணத்தின் தலைநகரையே ஆட்டிவைத்துவிட்டது. கவர்னர் மாளிகையில் முக்கியக் காரியதரிசியும், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலும், இரண்டொரு பெரிய ஆபீசர்களும் கூடினார்கள். அவர்கள் யாவரும் ஆங்கிலேயர்கள். ஒரே ஓர் இந்தியர் அவர்களுடன் இருந்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூட்டத்தில் நுண்ணிய ஆராய்ச்சி நடந்தது. அரசியல் துறையில் இது பெரிய ஆபத்து என்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தார்கள். “பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு, குக்ரி சம்பவம் ஓர் அறை கூவல். ஏற்கனவே ஆகஸ்ட் புரட்சியினால், என்று மில்லாத அற்புத மாறுதல்கள் விளைந்து, இந்திய ஆபீசர்களின் நேர்மைக்குச் சோதனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இயக்கத்தில் தொடர்பு கொள்ளாத சொந்த உறவினனோ தூர உறவினனோ உள்ள சர்க்கார் வேலைக்காரன் எவனுமில்லை. காந்தியின் ஆற்றல் வீட்டுக்கு வீடு இடங்கொண்டிருக்கிறது. பெரிய பெரிய சர்க்கார் அதிகாரிகளின் வீட்டுப் பெண்கள், காந்தியடிகளின் படத்தை வைத்துப் பூஜை செய்வதாக ஸி. ஐ. டி. ரிப்போர்ட்டுகள்

கூறுகின்றன. அங்கே ஐரோப்பாவில் இரத்த வெறி கொண்ட போர் நடக்கிறது. இங்கிலாந்தின் மீது வேண்டுமென்றே குண்டுமாரி பொழிகிறார்கள். ஆங்கிலேய ஆபீசர்களின் உறவினர்களும் பிள்ளை பெண்டுகளும் போரில் செயலாற்றுகிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளமும் மூளையும் மிதமிஞ்சி அலுத்திருக்கின்றன. இங்கே இந்திய ஆபீசர்களுக்கும் வேறு வகையான பளு இருக்கிறது. இந்த நிலையில் ஆட்சியின் ஆதிக்கமும், அதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும், அறவலிமையும் நிலைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். 'இந்தப் புரட்சியில் நமது நிலையும், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பாபுராமின் நிலை போன்றதுதான்' என்ற அச்சம் இந்திய அதிகாரிகளுக்குத் தோன்றிவிட்டால், ஆட்சி வேலை எப்படி நடக்கும்? நடக்காது; ஆகையால் பயங்கரமான கொடுமையைக் கொண்டு, குக்ரி சம்பவத்துக்குப் பழி வாங்க வேண்டும். குக்ரி மக்களின் இடுப்பை ஓடித்தாலன்றி, மற்ற மக்களுக்குப் புத்தி வராது. குக்ரியில் நடந்தது போன்ற நிகழ்ச்சி, மீண்டும் இந்த மாகாணத்தில் நடக்க விடக்கூடாது. இது சர்க்காரின் மதிப்பு, மானம், ப்ரெஸ்டிஜ் பற்றிய விஷயம்; கொள்கை பற்றிய விஷயம்" என்று எண்ணினார்கள்.

அதே கூட்டத்தில் மடமடவென்று இரண்டு மூன்று பெரிய தீர்மானங்கள் செய்து, அவற்றை உடனே அமலுக்குக் கொண்டுவர உத்தரவிட்டார்கள்.

முதல் உத்தரவு, லாலா பாபுராமின் விதவை மனைவிக்கு ஐயாயிரம் ரூபாயும், முன்னூகானின் மனைவிக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாயும் இனாம் அளிக்க வேண்டும் என்பது. இந்த இனாம் தொகையை, டி. ஐ. ஜி. துரையான டைகர், நேரே கொண்டு போய்க் கொடுத்துவர ஏற்பாடாயிற்று.

“குக்ரியில் தீயிட்ட சம்பவம் நடந்ததற்குச் சில மணி நேரம் முன்புதான் அபயகுமாரன் என்ற இளைஞன் அங்கு வந்திருந்ததாகவும், பம்பாயி லிருந்து துண்டுப் பிரசுரங்களைக் கொண்டு வந்த வன் அவன்தான் என்றும், இன்றுவரையில் போலீ சாரை ஏமாற்றிக்கொண்டு அவன் பல இடங்களில் திரிவதாகவும் போலீஸ் ரிப்போர்ட்டுகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது. ஆகவே அவனை உடனே கைது செய்யுங்கள். அவனுடைய படத்தை எல்லா இடங்களிலும் ஒட்டி, அவனை உயிருடனே பிண மாகவோ சர்க்காரிடம் கொண்டு தருகிறவர்களுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் ரொக்க இனாம் கிடைக்கும் என்று விளம்பரப்படுத்துங்கள். கொலை செய்விக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவன் குக்ரியி லுள்ள படிப்பில்லாத அறிவற்ற மக்களைத் தூண்டி யிருக்கிறான். எனவே அவன்மீது கொலைக் குற்ற மும், மக்களைத் தூண்டிச் சதி செய்த குற்றமும் சாட்டி விசாரணை நடத்த வேண்டும்” என்பது அடுத்த உத்தரவு.

இது தவிர, குக்ரி மக்களின் இராஜத் துரோகத் துக்கு ஏற்ற படிப்பிணையைக் கற்பிப்பதற்காக,

டி. ஐ. ஜி. யுடனும் ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட்டுடனும் இராணுவத்தின் பகுதியொன்றை அங்கே அனுப்பினார்கள்.

குக்ரி சம்பவம், மாகாண ஆட்சியின் தலைமைப் பீடத்துக்கே நெருப்பு வைத்தாற்போல் ஆகிவிட்டது. அதே நெருப்பைக் குக்ரிமீது பொழிய, ஆட்சியினர் தீர்மானித்தார்கள். இரத்தத்துக்குப் பதில் இரத்தம், தீக்குப் பதில் தீ, தனிமனிதனின் ஹிம்மைக்குப் பதில் ஆட்சியினரின் கட்டுப்பாடான ஹிம்மை - இதுவே தொடர்ச்சியாக எப்பொழுதும் ஆங்கில ஆட்சியில் இருந்து வந்திருக்கிறது. கல்கத்தா இருட்டறைக் காலத்திலும் இதுதான் நடந்தது. 1857-ஆம் ஆண்டிலும் இதுதான் நடந்தது. 1942-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் வேறு வகையாக எப்படி நடக்கும்?

29

இராணுவ வரிசைகள் குக்ரிக்கு வந்து சேர்ந்த பொழுது, ஊர் அமைதியாகக் கிடந்தது. காலை யிலே நடந்த பயங்கரச் சம்பவம் காரணமாகத் தெருக்களும் கடைகளும் பள்ளிக்கூடங்களும் வெறிச்சென்று இருந்தன. ஊரார் ஏதோ ஒரு வகையாகச் சரஸ்வதியம்மாளுக்கும், குண்டுபட்டு இறந்த மற்றும் இரண்டு இளைஞர்களுக்கும் அந்தி

மக் கிரியை செய்துவிட்டு, எல்லாரும் தத்தம் வீடுகளில் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். ஊர் முழுவதுமே சோகத்தில் மூழ்கியிருப்பது போலத் தோற்றியது. ஆண்களும் பெண்களும் மட்டுமல்லாமல், கிராமத்திலுள்ள பசுக்களும் எருமைகளும், நாய்களும் விலங்குகளுங்கூடப் புலம்புகின்றனவோ என்று தோன்றிற்று. காலையில் உஸ் உஸ் ஸென்று வீசிய காற்றுக்கூட, போலீஸ் ஸ்டேஷனையும் சரஸ்வதியம்மாள் முதலிய வீரத்தியாகிகளின் சிதைகளையும் சாம்பலாக்கிய பின்பு, இப்போது தணிந்துவிட்டிருந்தது.

பார்த்தாலே அச்சம் விளையும்படியான பயங்கர அமைதி நிலவியது. நாற்சந்தியில் அநுமாரகோயிலுக்கு அருகிலிருந்த அரச மரமும் அசையாமல் ஒலியிழந்து நின்றது. ஆழ்ந்த மோனத்துயரத்தில் கலங்கி, அதுமரம்போல நின்றது! ஆடவும் இல்லை; அசையவும் இல்லை.

வீடுகளில் மக்கள் காதோடு பேசிக்கொண்டார்கள். “தலைவர் ராமநாதனும், தையற்காரன் சோமாவும், பயில்வான் போலாநாத்தும், குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகக்கூடிய மற்றவர்களும், போலீசார் வருவதற்கு முன்னமே காடுகளுக்குள் ஓடிப்பதுங்கிக்கொண்டால் நல்லது; இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தப்ப முடியாது. சர்க்கார் மிகவும் கொடுமையாகவும் பயங்கரமாகவும் பழி வாங்கும்; அதிலிருந்து தப்புவதற்கு வேறு வழியே இல்லை” என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

ஆனால் இப் பேச்சை ராமநாதன் முதலியவர்கள் விரும்பவில்லை. “பயங்கொள்ளிகளாக நாங்கள் ஏன் ஓட வேண்டும்? செய்ததை ஒப்புக் கொள்வோம். தண்டனை எது கிடைத்தாலும் ஆனந்தமாக அநுபவிப்போம். நாங்கள் எதையும் எங்கள் சொந்த நலனுக்காகச் செய்யவில்லை. சரியோ தவறோ, நாட்டுக்காகச் செய்தோம். ஆகவே நாட்டுக்காகச் சாக வேண்டிய தருணம் இன்றே வந்திருக்கிறது. இதற்காக ஓடி மறைவ தேன்? பதுங்கி வாழ்வதேன்? எது நடப்பதாயினும் எங்கள் கண்ணெதிரிலேயே நடக்கட்டும். நாங்கள் எதற்கு ஓட வேண்டும்?” என்றார்கள்.

இராணுவம் குக்ரிக்கு வந்து சேர்ந்த அரை மணி நேரத்துக்குள், ஊர் முழுவதையும் சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிட்டுக் கொண்டது. போக்கு வரத்துக்கான எல்லா வழிகளும் தடைப்பட்டன. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்திலேயே பெரிய கூடாரமடித்து, அங்கே டி.ஐ.ஐ. துரை அரியணை அமைத்துக் கொண்டார்; இராணுவ வீரர்களைக் கிராமத்துக்குள் புக விட்டார்.

இராணுவத்தினர் துப்பாக்கி முனையுடன் ஒவ்வொரு வீட்டுக்குள்ளும் நுழைந்து, அங்கிருந்த ஆண்மக்களைக் கைது செய்தார்கள். எவனாவது சிறிது தடை செய்தாலும் சரக்கென்று கத்தியால் குத்தினார்கள். குருதி பாய்ந்ததைக் கண்டதும் மற்றவர்களின் மிடுக்கு மறைந்தது. நீண்ட பூட்ஸுகளுடன் இராணுவத்தினர் வீட்டுக்குள் தாராள

மாக நடமாடினார்கள்; சமையலறையோ, பூஜையறையோ - அவர்கள் நுழையாத இடம் ஏதுமில்லை. ஒவ்வோர் அறையையும் சோதனை போட்டார்கள்; பெட்டிகளையும் மண்குதிர்களையும் நெற்களஞ்சியங்களையும் அலசி ஆராய்ந்தார்கள். கைக்குக் கிடைத்த பண்டங்களை எடுத்துச் சென்றார்கள். எவ்வளவு பணமும் நகைகளும் போயின என்பதற்குக் கணக்கு வழக்கே இல்லை. வாயில் எப்பொழுதும் வசை மொழிதான். பெண்களும் இதற்குத் தப்ப முடியவில்லை. இளைஞர்களின் இரத்தம் கொதித்தெழுந்தது.

“அடே சிப்பாய்ப் பயலே! நாக்கை அடக்கிப் பேசு. மிஞ்சிப் போனால் நீ என்னைத் தூக்கில் தானே இடுவாய்? ஆனால் அதற்கு முன்னால் உன்னைப் பிய்த்து எறியாவிட்டால், நான் அநுமானுடைய சிஷ்யனல்ல; ஆமாம்!” என்று கர்ஜித்தான் போலாநாத்.

இராணுவச் சிப்பாய் ஒரு கணம் அசந்து நின்று விட்டான்; ஆனால் நான்கு துணைவர்களின் துப்பாக்கி முனைகளைப் பக்கபலமாகக் கொண்டு, அவன் போலாநாத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு, அவனுடைய கைகளிலும் கால்களிலும் விலங்கிட்டான். போலாநாத் தடுமாறி நடந்த போதெல்லாம் அவர்கள் பின்னாலிருந்து பூட்சினால் அவனை உதைத்தார்கள். இந்த அவமானத்தைத் தாங்காமல் போலாநாத்தின் கண்களில் இரத்தம் சுரந்தது. ஆயினும், எல்லையற்ற மிருகபலத்தின்

முன்பு, அவனும் வணங்க வேண்டியதாயிற்று. பாவம், அவனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் இந்த வலிமைதானே! இந்த வலிமைக்கு முன்பு யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்பதே அவன் கொள்கை.

பதினாறு வயதுக்குமேல் இருந்த ஆண்மக்கள் அனைவரையும் அன்றைக்குக் கைது செய்தார்கள். கைதான ஆண்கள் 192 பேர் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரையும் கிராமத்துக் கொண்டித் தொழுவில் அடைத்து, சுற்றுப்புறத்தில் துப்பாக்கி முனையுடன் சிப்பாய்களைக் காவல் வைத்தார்கள்.

கைது செய்யும் வேலை முடிந்து, சந்தேகத்துக்குரிய ஆட்கள் யாவரும் கொண்டித்தொழுவில் குழுமிய பின்பு, அவர்கள் எல்லாரையும் இரண்டு இரண்டு வரிசையாக, இருபுறமும் துப்பாக்கி முனைகளுக்கு நடுவே, வெளியே வரச் சொன்னார்கள். அவர்களின் கையாலேயே மண்ணைத் தோண்டு வித்தும், செங்கற்களை அடுக்குவித்தும், துப்பாக்கி முனைகளின் மேற்பார்வையிலேயே அந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனை மீண்டும் கட்டுவித்தார்கள். தங்கள் கையால் கொளுத்திய போலீஸ் ஸ்டேஷனை மீண்டும் கட்டியபொழுது ஊராரின் கை சிறிது தளர்ந்தால், துப்பாக்கி முனையால் குத்தும், பூட்ஸ்களினால் உதையும், பிரம்படியும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. எல்லாரும் ஒரு கையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே, மறு கையால் கட்டிடத்துக்குக் காரையைப் பூசி

னார்கள். ஓய்ச்சல் ஒழிவு இல்லாமல் வேலை நடந்தது. ரொட்டி தின்பதற்காக அரை மணி நேரம் விடுமுறை கிடைத்தது. ஊர்க் கடைகளையும் தானியக் களஞ்சியங்களையும் சர்க்கார் பறிமுதல் செய்த பின்பே, இந்த ரொட்டி உணவுக்கு ஏற்பாடு ஆயிற்று!

இப்படி மூன்றே நாட்களுக்குள் குக்ரி போலீஸ் ஸ்டேஷன் கட்டிடம் மீண்டும் எழும்பி நின்றது. அதற்குப் பிறகு, ஊரிலிருந்த எல்லாப் பெண்களையும், எஞ்சியிருந்த ஆண்களையும் ஓர் ஊர் வலமாக அழைத்து வந்தார்கள். துப்பாக்கி முனைகளின் மேற்பார்வையிலேயே இதுவும் நடந்தது. ஊர்வலத்தில் முதல் வரிசையில் இருந்தவர்களின் கையில் யூனியன் ஜாக் கொடியைக் கொடுத்தார்கள். பிணங்கள் நடக்கின்றனவோ என்று நினைக்கும்படி, அந்த ஊர்வலம் மிகவும் அமைதியாகவும் மெளனமாகவும் களையிழந்தும் சென்றது. சிப்பாய்களின் பூட்ஸ் சத்தமும், சில சமயம் துப்பாக்கிக் கத்தி முனைகள் தமக்குள் மோதும்போது எழும் கிண் என்ற ஓசையும் தவிர, வேறு ஒலியே இல்லை.

ஊர்வலத்தில் பெரும்பாலும் பெண்களே இருந்தார்கள். அவர்களின் முகம் வாடியிருந்தது; கை கால்கள் எந்திரங்களைப் போல் இயங்கின.

ஊர்வலம் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நெருங்கியதும், கொண்டித்தொழுவின் கதவைத் திறந்து, உள்ளே அடைத்திருந்த ஆண்மக்களையும் அந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள விட்டார்கள். அவர்

களை ஊர்வலத்தின் முன்னால் நிற்க வைத்தார்கள்.

மூன்று நாட்கள் ஓயாமல் உழைத்து, அவமானமும் துயரமும் தாங்காமல் எலும்பும் தோலுமாக இருந்த தலைவர் ராமநாதனை, ஒரு போலீஸ் ஆபீசர் இடிமுழக்கத்துடன் கூப்பிட்டு, முன்னால் வரச் சொன்னான். ராமநாதனின் உடல் இந்த மூன்று நாட்களில் ஒரேயடியாக வற்றிவிட்டது; அந்த உடலிலிருந்து துளி ரத்தம் எடுக்க வேண்டுமானால், ஓர் அங்குல ஆழமாவது குத்தியெடுக்க வேண்டியிருக்கும். அவருடைய நிலைமையைக் கண்ட அவர் மனைவி ராமேசுவரி, ஊர்வலத்தில் நின்றிருந்தபடியே விக்கி விக்கி அழலானாள். அவளைப் பார்த்து மற்றப் பெண்களும் அழுதார்கள்.

டி.ஐ.ஜி. துரை, அருகில் இருந்த இந்திய ஆபீசருக்குச் சமிக் கை செய்தார். அவன் ராமநாதனைப் பார்த்து, “உன் பெயர்தான் ராமநாதனா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்.”

“அன்றைய ஊர்வலத்துக்குத் தலைமை தாங்கியது நீதானா?”

“ஆமாம்!”

“போலீஸ் ஸ்டேஷன் மீது மூவர்ணக் கொடியை நீதான் ஏற்றினாயா?”

“ஆமாம்!”

“அப்படியானால் இந்தா, இன்று உன் கையாலேயே இந்தச் சர்க்கார் கொடியை இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷன் மீது ஏற்று.”

ராமநாதன் தயங்கி நின்றார்; அவர் கை எழவில்லை. பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில் அவர் கன்னத்தில் பளாரென்று கடுமையான அறை விழுந்தது; அவர் கன்னம் சிவந்தது; தலை சுற்றியது. மிகவும் சிரமப்பட்டு அவர் தம்மைச் சமாளித்து நின்றார்.

“பிடி இந்தக் கொடியை!” என்று முழக்கம் செய்த அந்த ஆபீசர், “இனித் தாமதம் கூடாது!” என்றான்.

ராமநாதன் ஒரேயடியாக உணர்ச்சியே அற்றவராக, ஒன்றுமே விளங்காமல் நின்றார். என்ன செய்கிறோம், ஏன் செய்கிறோம் என்ற உணர்வே அவருக்கு இல்லை. கொடியின் கயிற்றை அவர் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார். பின்னாலிருந்து கும்மென்று ஒரு குத்து விழுந்தது; உடனே கயிறு இழுபட்டது. கொடி பாதி ஏறுவதற்குள் இன்னொரு குத்து விழுந்தது. கொடி முற்றும் ஏறி விட்டது. ஆனால் காற்று இல்லாமையால் அது படபடத்துப் பறக்கவில்லை. ராமநாதனுடைய கண்கள் பொங்கின. அவருடைய உடலில்தான் இரத்தமே இல்லையே; ஆகையால் கண்களிலிருந்து இரத்தம் வடியவில்லை; கண்ணீர்தான் வடிந்தது. அவர் கொடியைப் பார்த்ததுதான் தாமதம்; மூர்ச்சையுற்றுத் தடாலென்று தரையில் சாய்ந்தார். பாரையில் மோதி அவர் மண்டை கிழிந்தது.

கூட்டத்தில் திடீரென்று, “ஐயோ ராமா!” என்று ஒரு பெண்ணின் உருக்கமான ஓலம் கேட்டது.

ஆகஸ்டு 9-ஆம் தேதிக்குப் பிறகு, முதலில் இரண்டொரு வாரத்துக்கு, சர்க்கார் தடுமாற்றத்தில் தான் இருந்தது. மக்களுடைய புரட்சியின் ஆழத்தை நன்றாக அறிந்துகொள்ளச் சிறிது காலம் பிடித்தது. இது சற்றும் எதிர்பாராத அபூர்வக் கிளர்ச்சியாக இருந்ததனால், இதன் ஆழத்தை அறிவது சிரமமாகத்தான் இருந்தது. புயல் எவ்வளவு வேகமாக வீசப் போகிறது என்பதை முன்னமே யாராவது சொல்ல முடியுமா? ஆனால் கிளர்ச்சி நடந்ததுமே, சர்க்காரின் கட்டுப்பாடான ஹிம்சை இந்த இயக்கத்தைக் கொடுமையாலும் ஈவிரக்கமற்ற தன்மையாலும் அடக்கிவிட்டது.

துளி இடமில்லாமல் சிறைகள் நிரம்பியிருந்தன. வெளியிலும் மயான அமைதி பரவியிருந்தது. புரட்சியில் செயலாற்றிய அனைவரும் சிறைக்குள் இருந்தனர். அவர்களிடம் அநுதாபம் கொண்டவர்கள் இப்போது நடுநிலையில் இருந்தார்கள். முன்னமே நடுநிலையில் இருந்தவர்கள், சர்க்கார்பக்கம் சாய்ந்தார்கள். இயக்கத்தில் இவர்களுக்குச் சிறிது அநுதாபம் இருக்கக்கூடுமோ என்று தொலைவிலிருந்துகூட யாரும் சந்தேகிக்க இயலாத வகையில், இவர்கள் போருக்கு உதவி செய்வதிலும், பெரிய பெரிய காண்டிராக்டர்கள் எடுத்து அவற்றினால் பயன் பெறுவதிலும், சர்க்கார்

ஆபீசர்களை முகஸ்துதி செய்து அவர்களிடம் சபாஷ் வாங்குவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். 1920-21- ஆம் ஆண்டுகளில் வெள்ளைக் குல்லாய் அணிந்திருந்தவர்கள் இப்போது அவற்றைச் சாயக்காரனிடம் கொடுத்து எட்டணவுக்குக் கருங்குல்லாய் ஆக்கிக்கொண்டனர். வியாபாரிகளும், அன்றாட ஊதியம் சம்பாதிக்கிறவர்களும், எல்லோரையும்விடக் கேவலமாக நீதிநெறி இல்லாமல் நடந்துகொண்டார்கள். காந்தி, நாடு முதலியவற்றை நினைப்பதே அவர்களுடைய தகிடுதத்தத் தொழிலுக்குத் தொந்தரவாக இருந்தது.

இராணுவத்தில் ஏராளமான ஆட்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். நாணயச் செலாவணி மிதமிஞ்சி இருந்ததனால் விலைவாசிகள் ஏறின. ஏழைகளுக்கும் நடுத்தர மக்களுக்கும் இரண்டு வேளைச் சோறு கிடைப்பது அரிதாயிற்று; அதற்கு அவர்கள் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல; ஆகவே, எல்லாரும் போர்த்துறையில் வேலைகளை நோக்கித் திக்குத்திசை தெரியாமல் பாய்ந்தார்கள்.

உலகப் போரினால் ஐரோப்பாவிலும் அபிசீனியாவிலும் இரத்த ஆறுகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன; ஆனால் இந்தியாவிலோ வெள்ளிப்பணம் கொள்ளையாகக் கிடைத்து வந்தது. பளபளவென்ற அந்த வெள்ளி நாணயம், கன்னங்கரிய ஆன்மாவையுடைய ஏழை எளியவர்களும் எதிர்ப்புச் சக்தியற்றவர்களுமான பாரத மக்களின் உள்ளத்தை மயக்கியது. காந்தியும் மற்றத் தலைவர்களும்

நிகழ்த்திய இயக்கத்தினாலே, போர்த் தளவாடம் சேகரிப்பதற்கும் போரை நடத்துவதற்கும் இம்மியளவு தடையும் நேரவில்லை என்று பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் இந்தியாவிலும் லண்டன் பார்லிமெண்டிலும் அறிக்கை விடுத்தது. இந்தியாவின் நாற்பது கோடி மக்களுக்குள்ளே, 10 கோடி முஸ்லிம்களும், 13 கோடி இந்திய சமஸ்தான மக்களும், 11 அல்லது 12 கோடி தாழ்த்தி அழுக்கப்பட்ட இனத்தவரும், 30 கோடி ஹிந்துக்கள் சேர்ந்த ஹிந்து மகாசபையும் காந்தியுடன் சேரவில்லை என்று கணக்கிட்டுச் சொன்னார்கள். ஆனால், நாற்பது கோடி மக்களுக்குள்ளே 64 கோடி மக்கள் எவ்வாறு காந்தியின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படாமல் வெளியே இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள், கூட்டலைச் சரியாகப் போட்டு விளக்கிக் கூறவில்லை! இதற்காகக் கணிதவியலைப் போற்றுவதா, அல்லது சற்றும் பிழையே நேர முடியாத கணித சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தான் நினைத்ததை வெளியே சொல்லியும் செய்தும் சாதித்துக்கொள்கிறானே, அத்தகைய மனிதனைப் போற்றுவதா?

ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், காந்தியடிகளும் தேசியத் தலைவர்களும் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்ததனால் பாரத நாட்டின் ஆன்மாத்மயருற்றிருந்தது; அவமதிப்பை உணர்ந்தது. இந்தியாவில் அப்பொழுது இரண்டு ஆற்றல்கள் செயல் புரிந்து வந்தன. ஒன்று, வெளிநாட்டுச்

சர்க்காரின் ஆற்றல் ; மற்றொன்று தேசிய பாரதத்தின் ஆற்றல். ஒன்று, கட்டுப்பாட்டுடன் ஆட்சியில் இருந்தது; ஆகையால், 'அதுவே எல்லாம்; அதற்கு வெளியே இருப்பது ஏதுமில்லை' என்ற சூழ்நிலையை அதனால் உண்டாக்க முடிந்தது. மற்றொன்று, வனவாசத்தில் இருந்தது; பழியும் ஏமாற்றமும் துயரமுமே அதனுடன் உறவாடின; பாரத நாடு முழுமையின் ஆன்மா, உள்ளம், அதனுடன் ஒன்றியிருந்தது. இராம பிரான் அரியணையில் அமர வேண்டிய தருணத்தில் அடவியில் புகுந்தார்; மணிமகுடத்துக்குப் பதிலாக முள்கிரீடம் அவர் தலையில் விளங்கியது; ஆனால் இதனால் அவருடைய இராமத்தன்மை அழிந்து விடவில்லை. அயோத்தியில் இருந்தாலும் சரி, பஞ்சவடியில் இருந்தாலும் சரி, இராமர் இராம ராகத்தான் இருந்தார். அது போலவே, காந்தியடிகள் சிறையில் இருந்தபோதும், மக்களின் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தார். ஆம், மக்களின் உடல் மட்டும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சட்டத்துக்குள் அடைபட்டு எந்திரம்போல் இயங்கி வந்தது. ஆனால் அவர்களின் உள்ளத்துக்கு இறைவராக இருந்தவர், ஆகாகான் மாளிகைக்குள் சிறைப்பட்டிருந்த கோவணாண்டிப் பக்கீர்! கிருஷ்ண பகவானுடைய காலம் முதல் இன்று வரையில் சிறையில் அடைபட்டவர்களின் பரம்பரை மிகவும் மேன்மையுற்றுத்தான் இருக்கிறது. கிறிஸ்து பெருமானைச் சிலுவையில் அறைந்து

சித்திரவதை செய்தவர்களே பிற்காலத்தில் அவரைப் போற்றி வழிபட்டார்கள். காலசக்கரத்தின் இந்தப் பிரம்மாண்டச் செயலை அறிந்தவர்கள், 'காந்தியடிகள் தன்னந்தனியராகவே பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒதுங்கிப் போக ஆணையிட்டிருக்கிறார் என்றாலும், இன்று இல்லையேல் நாளைக்கு அது ஒதுங்கிப் போகத்தான் வேண்டியிருக்கும்; அதன் இராணுவமும் துப்பாக்கிகளும் மிஷின்-கன்களும் அதைக் காத்து நிறுத்திவைக்க முடியாது!' என்பதை அறிந்திருந்தார்கள்.

ஆனால் பெரும்பாலான மக்களின் உள்ளத்தில் சோர்வும் அக்கறையின்மையுமே இருந்தன. வீட்டுக்கு ஓர் ஆண்மகன் சிறை சென்றிருப்பான், அல்லது போருக்குப் போயிருப்பான்; ஆகையால் குடும்பத்தில் பண்டிகைகள் வெறிச்சென்று இருந்தன. சிறை சென்றவனுக்குத் தூண்டுதல் வேறு, போருக்குச் சென்றவனுக்குத் தூண்டுதல் வேறு; இரண்டுமே மாருனவை என்றாலும், வீட்டில் பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் அவர்களைப் பிரிந்த துயரம் ஒன்றுபோலத்தான் இருந்தது. தீபாவளியில் விளக்கு வரிசை இல்லை; இனிய தின்பண்டங்கள் இல்லை. நாடெங்கும் துயரநிழல் சூழ்ந்திருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையைக் கண்ட அபயன், "தீன பந்து, இனி வெளியே இருப்பதனால் பயன் என்ன? நடந்தது நடந்துவிட்டது; நாடு தன் வீரத்தைப் புலப்படுத்தி யாயிற்று. ஆனால் இப்பொழுது

சூழ்நிலை அறவே மாறிவிட்டது. ஆகையால், நாம் கைதாவதிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டே இருப்பதனால் இனிப் பயன் என்ன? போலீஸ் வலை எனக்கு அக்கம்பக்கத்தில் நெருங்கிக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்தால், அதிக நாள் கடத்த முடியாதென்றே தோன்றுகிறது” என்றான்.

“அதெல்லாம் சரி, அபயரே! ஆனால், எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் யாராவது உரலில் தலையை விடுவார்களா? நீங்கள் வெளியே இருக்கிறீர்கள் என்ற செய்திதான், இயக்கத் தொண்டர்களுக்கு ஊக்கமளித்து வருகிறது. எல்லாரும் தங்கள் இடத்தில் பதுங்கிக்கொண்டு, மீண்டும் எப்பொழுது பாயலாம் என்று தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறீர்கள். கிழக்கிலே போர் கடுமையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லாருடைய பார்வையும் ஸுபாஷ் போஸின்மீது பதிந்திருக்கிறது. அவர் ஜெர்மனியிலோ ஜப்பானிலோ இருக்கிறார். அவருடைய விடுதலைச் சைனியம் தாக்கிய வுடனே, நாட்டுக்குள்ளும் வெடி வெடிக்க வேண்டியதுதான்” என்றார் தீனபந்து.

அவர்கள் இருவரும் பி.என். ரெயில்வேயின் மீட்டர் கேஜிலுள்ள ஒரு சிறு ஸ்டேஷனில் உட்கார்ந்து, வண்டியின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். விடிகாலை மணி நாலரை இருக்கும். இன்னும் இருள் கலையவில்லை. தீனபந்து ஏற்கனவே தாடி வைத்திருந்தார். இப்பொழுது

அபயனும் தாடி வளர்த்து வந்தான். இருவரும் காவியுடை அணிந்திருந்ததனால் சாமியார்கள் போலத் தோற்றினார்கள். தீனபந்துவின் கையில், பைராகிகளிடம் இருப்பது போன்ற சிம்டாவும், அபயனின் கையில் சுரைக்குடுவையும் இருந்தன. இவற்றைக் கொண்டுதான் அவர்கள் இதுவரையில் போலீஸின் பிடிக்குள் சிக்காமல் தப்பியிருந்தார்கள். ஆனால் கணந்தோறும் அந்தப் பிடி இப்போது இறுகித் தம்மை அணுகுவதையும், இனி அதனின்றும் தப்பியிருப்பது சில நாளைக்குத் தான் சாத்தியம் என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அந்தப் பிடி அவர்களின் கழுத்தை இறுக்கிப் பிடித்துத் தூக்கிட்டுத்தான் ஓய்வு பெறுமோ?

தூக்கின் நினைவு வந்ததுமே அபயனுக்கு மெய் சிலிர்த்தது. வாழ்வில் என்றுமே கண்டறியாத ஒரு களைப்பை அவன் உணர்ந்தான்.

கிழக்கு வெளுத்தது. இருள் மெல்லத் தன் கரும்போர்வையை அப்புறப்படுத்தியது. பிரயாணிகள் தங்குமிடத்தில் தனியே விளக்கு இல்லா மையால், அங்கு இதுவரை இருள் கவிந்திருந்தது; இப்பொழுது அந்தக் காரிருள் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறைந்து, ஒளிக்கதிர்கள் பரவின. அந்த வெளிச்சத்தில் அபயன் தற்செயலாகச் சுவரைப் பார்த்தான்; “அதோ பார்த்தீர்களா, தீனபந்து!” என்றான்.

அபயன் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தைத் தீனபந்து

கவனித்தபொழுது, ஒரு பெரிய சுவரொட்டி விளம்பரம் தென்பட்டது. அதன் நடுவில், அபயனின் பெரிய படமொன்று இருந்தது. அதில் கண்ட வாசகம் இது:—

(“பரிசு! பத்தாயிரம் ரூபாய் ரொக்கப் பரிசு!)

“அரசாங்கத்தார் இந்தச் சுவரொட்டி மூலம் விளம்பரப்படுத்துவது என்னவென்றால், பல்கலைக் கழகத்து ஆராய்ச்சி மாணவனான அபய குமாரன் ஒரு தீவிரப் புரட்சிக்காரன்; அவன் போலீசை ஏமாற்றித் தலைமறைவாகப் பதுங்கி ஓடியிருக்கிறான். மக்களுக்கு ஆவேசத்தையூட்டி அவர்களை இராஜத்துரோகமும் கொலைகளும் செய்யத் தூண்டியதாக அவன்மீது குற்றம் சாட்டப் பட்டிருக்கிறது. குக்ரியில் போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கொளுத்தியதற்கும் அங்கே நடந்த கொலைகளுக்கும் அவனே பொறுப்பாளி என்பதற்கான அத்தாட்சிகள் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. கொலை, கொலைக்குத் தூண்டி உதவி செய்தது, சர்க்கார் கட்டிடத்துக்கு நெருப்பு வைத்தது முதலிய கடுங்குற்றங்களை அவன் இழைத்ததாக அறிகிறோம். கைதானவுடனே அவன்மீது வழக்குத் தொடுக்கப்படும். சட்டத்துக்கும் பாதுகாப்புக்கும் அவனால் பேராபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“ஆகையால் அரசாங்கத்தார் பிரகடனப் படுத்துவது என்னவென்றால்; அவனை உயிருடனே இறந்த நிலையிலோ பிடித்துச் சர்க்காரிடம் ஒப்படைப்பவருக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் ரொக்கப் பரிசு கொடுக்கப்படும்.

“அரசாங்கத்தார் இதனால் மேலும் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், சட்டத்தின் நோக்கத்தில் அபய குமாரன் கடும் குற்றவாளியாகையால், அவனுக்கு உணவளிக்கவோ, நீர் ஊற்றவோ, வேறு எவ்வகை உதவியும் செய்யவோ கூடாது; இது பொது மக்களின் கடமையாகும். இவற்றைச் செய்தால் அவை குற்றமாகும்; இந்தக் குற்றங்களைச் செய்பவர்களும் கடும் தண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள்.

—இது சர்க்கார் போலீஸ் இலாகா வினால் வெளியிடப்பட்டது.”

சுவரொட்டியின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் தீன பந்து படித்தார்; இரண்டாம் முறை படித்தார். அவருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. கண்களில் நீர் துளும்பியது; வரப்போகும் ஆபத்தை எண்ணியதுமே நெஞ்சம் நடுங்கியது.

“அதோ அந்தக் கடை திறந்திருக்கிறதா இல்லையா என்று பாருங்கள், தீனபந்து! போய்க் கொஞ்சம் தேநீர் அருந்துவோம்; சிறிது களைப் பாவது தீரும்” என்றான் அபயன்.

அந்தச் சுவரொட்டியைப் பார்த்த பிறகு, இனி-
 ரெயிலிலோ பஸ்ஸிலோ பிரையாணம் செய்வது
 கூட ஆபத்தாகத்தான் இருந்தது. இப்பொழுது
 அவர்கள் ஊரூராகச் சுற்றிக்கொண்டே, சிந்த
 வாடா மாவட்டத்தில், ஸாத்துடா மலைவரிசை
 களிடையே வந்துவிட்டார்கள்; அங்கே ஆழ்ந்த
 மடுவைச் சார்ந்த குகைக்குள் பதுங்கியிருந்
 தார்கள்.

“தீனபந்து, நம் சுதந்திர வாழ்வு முடிவதற்கு
 இனித் தாமதமாகாது. கைது செய்து ஒரு தடவை
 சிறைக்குள் அடைத்து விட்டார்களானால் பிறகு
 இந்த மலைகளையும், இன்னிசை பாடும் அருவி
 களையும், அழகிய அடிவானத்தையும் மீண்டும்
 பார்க்க முடியுமோ முடியாதோ, யார் கண்டார்கள்!
 அதற்கு முன்பே மகாதேவரைத் தரிசித்துக்
 கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். அவ்வளவு
 தான், அங்கே நாலைந்து நாள் அமைதியாக
 இருக்கக் கிடைத்தால் எனக்குப் போதும்.
 எனக்குப் பிறகு விஜயாவையும் அம்மாவையும்
 காத்தருள வேண்டுமென்று அவரிடம் சொல்லி
 விட்டு வருவேன்” என்றான் அபயன்.

“இதில் ஒன்றும் ஆபத்து வராது. இங்கிருந்து
 சுமார் முப்பத்தைந்து மைல் தூரத்துக்கு மேல்
 இராது. காட்டு ஒற்றையடிப் பாதையில் யாத்த

திரிகர் கூட்டத்துடன் நாம் போய்விடுவோம். யாரும் நம்மைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது” என்றுர் தீனபந்து.

அபயன் சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்; பிறகு, “சிறைக்குள் அடைபடுவதற்கு முன்னால் நான் ஒரு தடவை விஜயாவைப் பார்க்க முடியுமா? எனக்கு அவள் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது, தீனபந்து. இந்தச் சுவரெட்டி விஷயத்தை அவளும் கேள்வியுற்றிருப்பாளே. அவள் என்ன நிலையில் இருக்கிறாளோ, பகவானுக்குத்தான் தெரியும்” என்றான்.

“உங்கள் வீட்டைச் சுற்றிக் கடுமையான காவல் போட்டிருப்பார்கள், அபயரே! அங்கே போனால், நீங்கள் கைதாவதிலிருந்து தப்ப முடியாது; வீட்டு மனிதர்களையும் பார்க்கவே முடியாது. இம்மாதிரியான ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்வதனால் என்ன பயன்?”

“சரியாகச் சொன்னீர்கள், தீனபந்து. மனத்தில் இருந்த பலவீனத்தை உங்களிடம் வெளிப்படுத்தினேன். வீட்டுக்குப் போக வேண்டாம். முதலில் மகாதேவரின் தரிசனத்துக்குச் செல்வோம். தப்பியிருந்தால் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

மகாதேவ மலை பச்சுமடித் தொடரைச் சார்ந்தது; சிவலிங்க வடிவில் எத்தனையோ யுகங்களாக வீற்றிருக்கிறது. பச்சுமடியிலிருந்து சுமார் ஏழு கல் தொலைவில், மலைத் தொடர்கள் சூழ்ந்த ஓர் அழகிய குகைக்குள் மகாதேவர் காட்சியளிக்கிறார். அந்தக்

குகையில் தண்ணென்ற அருவி பாய்கிறது. அதைக் கடந்துதான் இருளில் லிங்கத்தினிடம் செல்ல வேண்டும். தரிசனத்துக்கு முன்பு, ஊக்கமூட்டும் அருவிநீரில் மக்கள் மூழ்கிக் குளிப்பார்கள். காட்டு மக்களுக்கு இந்த இடம் மிகவும் தூயது; அவர்கள் இதைப் 'பெரிய மகாதேவன்' என்பார்கள். சுற்றுப்புறத்தில் இருநூறு கல் தொலைவிலிருந்து நடந்து வந்து யாத்திரிகர்கள் மகாதேவரைத் தரிசிக்கிறார்கள். மகாசிவராத்திரியன்று இங்கு பெருங்கூட்டம் கூடுகிறது. இது மிகவும் அமைதியான, தனிமையான, அழகிய இடம்.

தீனபந்துவும் அபயனும் யாத்திரிகர் குழுவுடன் சேர்ந்து மகாதேவ மலைக்குப் புறப்பட்டார்கள். வழி முழுவதும் இயற்கையெழில் குலுங்கியது. மழைக்காலம் பாதி கடந்துவிட்டமையால் ஸாத்தபுடா மலைக் காடுகள் பசுமையாக இருந்தன. அருவிகளிலும் பாறைகளிலும் கட்டாந்தரைகளிலும் ஆனந்தமாகக் குதித்துப் பாடிக் கொண்டே அவர்கள் சென்றார்கள். ஏதாவது நல்ல காட்சியைக் கண்டதும் அபயன் தன் தடியை ஊன்றி நின்று, அந்த எழிலமுதத்தை ஆவலோடு பருகுவான். இந்த இயற்கை வைபவத்தில் அவன் கண்கள் எதைத்தான் தேடினவோ, தெரியவில்லை. வகைவகையான சிந்தனைகள் எழுந்தன. இனி இந்தக் காட்சிகளை அவன் பார்க்கவே முடியாது என்று யாரோ

அவன் மனத்துடன் சொல்வது போல இருந்தது. 'எவ்வளவு அழகிய தூய புண்ணிய பூமி இது! இதன்மீது நமக்கு உரிமை இல்லை; வெளிநாட்டினருக்கு இருக்கிறது உரிமை. இந்த மலையழகின் மீதும், கங்கை நதியின்மீதும், இமயமலையின்மீதும் சுதந்திரக் கதிரவனின் பொன்னொளி வீசும் நாள் என்றைக்குத்தான் உதயமாகும்?' என்று அவன் நினைக்கலானான்.

மகாதேவ குகையில் ஓடும் தண்ணீரின்மீது மூழ்கிக் குளித்தபோது, எல்லையற்ற அமைதியை அவன் உணர்ந்தான். அந்த நீரின் ஓடும் தண்மை, அவனுள்ளே கொதித்த சிந்தனைத் தீக்கும் உணர்ச்சி நெருப்புக்கும் குளுமையைத் தந்தது. இத்தனை நாளும் அவன் சொல்லொணாத வேதனையில் இருந்தான். உடலின் களைப்புடன் அவனது மனமும் ஓய்ந்திருந்தது. உள்ளத்தில் பளுவாக இருந்தது, ஓர் ஆழ்ந்த வேதனை. குக்ரியில் மக்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனைக் கொளுத்திய நிகழ்ச்சியும், நாடு முழுவதும் ஈவிரக்கமற்ற கொடிய அடக்குமுறையும், போலீசும் இராணுவமும் இழைத்த அநீதிகளும் அக்கிரமங்களும், பாரத நாட்டு மக்களுக்கு—ஆண்களுக்கும் சரி, பெண்களுக்கும் சரி—ஓயாமல் நேர்ந்து வந்த அவமானங்களும் பழிகளும், மக்கள் எவ்வகைத் துணையுமின்றித் தத்தளித்துக் குன்றியிருந்த நிலையும் அவனுடைய உணர்ச்சியுள்ளத்தைப் பெரிதும் புண்படுத்தின. 'இந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்வுக்கு

என்ன அர்த்தம்? என் உயிரைக் கொடுத்தாவது என் நாட்டினரை இந்த எல்லையற்ற துயரத்தி லிருந்து விடுவிக்க வழி ஏதும் இல்லையா?" என்று அவன் கருதலானான்.

மகாதேவரை அணுகி, அவன் தலைவணங்கி வேண்டினான்: “உலகுக்கெல்லாம் இறைவனே! நீ கைலாசத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாய்; இராமேசுவரத்திலும் உன் அரியணை விளங்குகிறது; நாட்டின் நடுவில் இந்த ஸாத்துடா மலைக்குள்ளும் நீ வெண்ணீர் றணிந்து வீற்றிருக்கிறாய். உனக்குப் பெருமை இல்லாத, உனக்கு ஓயாமல் வழிபாடு இல்லாத, மூலைமுடுக்கே இந்தப் பரந்த நாட்டில் இல்லை. ஆயினும், உன் பெருமை பரவிய இந்தப் புண்ணிய பூமியில் உன் பக்தர்களின் கொடி பறக்காமல், உன்னைக் கல்லாகவும், உன்னை வழிபடுகிறவர்களை விலங்குகளாகவும் எண்ணும் வெளிநாட்டினரின் கொடி பறக்கிறதே! இதைக் கண்டு உனக்கு வெறுப்பாக இல்லையா? ஆகஸ்டு ஒன்பதாம் தேதியிலிருந்து இன்றுவரையில் இந்தப் பழம்பெரு நாட்டில் எத்தகைய அக்கிரமங்களும் கொடுமைகளுந்தாம் நடக்கவில்லை? உன் பக்தர்கள் எப்படி யெல்லாம் ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாகி யிருக்கிறார்கள்? உலகத் தாயான மலைகளின் புதல்விகளுக்கு எத்தகைய அவமானந்தான் நேரவில்லை? இவற்றையெல்லாம் கண்டும் உன் மூன்றுவது கண் ஏன் திறக்கவில்லை? எந்த நாளைக்காக அந்தக் கண்ணை நீ காத்து வைத்திருக்

கீராய்? இறைவனே, இந்த நாடு அநுபவிக்கும் அளவற்ற துயரங்களும் கொடுமைகளும் அநுநுடைய பொறுமையை மீறிப்போய், அதன் இடுப்பே ஒடிந்துவிடும் நிலைமை வந்துவிடுமோ? அப்படியானால் உன்னை வழிபட இங்கே எவன் வருவான், சொல்! நூற்றாண்டுக் கணக்காக, இழிவான அவமான அடிமைத்தனத்திலும் அயல் நாட்டு ஆட்சியின் மாசு படிந்த கருநிழலிலும் அவதிப்பட்டு ஒளியையே இழந்துவிட்ட பாரத நாட்டு மக்களைப் போலவே நீயும் ஒளியிழந்து விட்டாயோ? பிரளயதாண்டவம் புரியும் பரமனே, எழு; விழித்துக்கொள்! உன் உடுக்கையொலியினால் மீண்டும் இந்த நாட்டை எழுப்பு. மீண்டும் இங்கே தாண்டவமாடி, அந்தப் பிரளய அலைகளில் எங்கள் பாவங்களும் பலவீனங்களும் அடிமைத்தனமும் மறைந்து மடியும்படி அருள்வாய். சரித்திரம் அத்தாட்சி கூறுகிற அந்தப் பழம் பெருமையை நீயும் உன் பக்தர்களும் மீண்டும் பெறும்படி அருள்வாய்.”

மகாதேவரின் காதில் அபயனுடைய பிரார்த்தனை விழுந்ததோ இல்லையோ, தெரியாது. விழுந்திருந்தால் அவர் என்ன ஆறுதல் கூறினார் என்பதும் தெரியாது. ஆனால் தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்ன பிறகு, அபயனுடைய மனம் பெருநிம்மதியைப் பெற்றது.

அவன் தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு, “புறப்படுங்கள், தீனபந்து! நமது இந்த யாத்திரை

நிறைவேறிவிட்டது. இனி நேரே வீட்டுக்குப் போவோம். நடப்பது நடக்கட்டும்!” என்றான்.

32

தீனபந்துவை அபயன் நேரே வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னான். அவர்மீது போலீசாரின் கடும்பார்வை அவ்வளவாக இல்லை. சிறைகள் முழுவதும் நிரம்பியிருந்தன; பெரும்பாலான முக்கியத் தொண்டர்கள் கைதாகியிருந்தார்கள். ஆகையால் சர்க்கார் இப்பொழுது தொண்டர்களைக் கைது செய்வதில் தளர்ச்சியடைந்திருந்தது. ஆனால் குறிப்பிட்ட சிலர்மீது, அவர்களைக் கண்டாலே விழுங்கிவிடுவதுபோல, சர்க்கார் கணவைத்துக் காத்திருந்தது. எனவே, தீனபந்து ஏதும் சிரமமின்றி, செளக்கியமாக நகரத்துக்குள் வந்துவிட்டார். தமது வீட்டுக்குப் போவதற்கு முன்னால், அவர் அபயனின் வீட்டுக்குச் சென்றார். அப்பொழுது இரவு பதினொரு மணி.

அவர் மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டதைக் கேட்டதுமே, அபயனுடைய தாய் திகைப்புடன் எழுந்து உட்கார்ந்து, “யார் அது?” என்று கேட்டாள்.

“நான்தான் அம்மா, தீனபந்து.”

“வா மகனே; என் அபயன் எங்கிருக்கிறான்? அவன் போனதுமுதல் எனக்கு நிம்மதியே இல்லை.

அவன் சிறைக்குள் இருக்கிறானா, வெளியே இருக்கிறானா என்பதும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை குண்டுபட்டு இறந்துவிட்டானோ?”

“இல்லை தாயே; இதுவரைக்கும் அவன் சௌக்கியமாகத்தான் இருக்கிறான். ஆனால் இனி என்ன நடக்குமோ, சொல்ல முடியாது.”

“ஆண்டவன் தான் துணை. என் அபயனை ஒரு தடவை நான் கண்ணால் பார்த்து விட்டால் போதும்; சத்தியநாராயணனுக்குப் பூஜை செய் விப்பேன்.”

“அவன் இங்கேதான் வரப் போகிறான். மகாதேவரைத் தரிசித்துவிட்டுத் திரும்புவான். ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது கல் தொலைவு இருக்கிறது; ஐந்தாறு நாட்கள் எப்படியும் பிடிக்கும்.”

இதற்குள் விஜயாவும் எழுந்து வந்தாள். ஆறு வார காலத்துக்குள் அவள் துரும்பாக இளைத்திருந்ததைத் தீனபந்து கண்டார். அவளைப் பார்த்ததுமே அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது; கண்களில் நீர் துளும்பியது. அவர் தமது உணர்ச்சி வேகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “போலீசார் அபயனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவன் சாமியார் வேஷத்தில் தனியே நடந்து வருகிறான்” என்று சொன்னார்.

“அவன் பெயரால் போலீசார் அங்கங்கே சுவரொட்டிகள் ஒட்டியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன், அப்பா. நம் வீட்டின் முன்பும் இரண்டு போஸ்டர்கள் ஒட்டியிருக்கிறார்கள். போலீசார்

இருபது முப்பது தடவை வீட்டுக்குள் வந்து, 'அபயன் எங்கே இருக்கிறான், சொல்லு. இல்லா விட்டால் உன்னையும் சிறையில் அடைத்து விடுவோம். அவன் உனக்குச் செய்தி அனுப்பவில்லை என்பது எங்காவது நடக்கக்கூடியதா?' என்று மிரட்டினார்கள்; 'அவனுடைய கடிதம் ஏதாவது கிடைக்கிறதா, அவன் எங்கிருக்கிறான் என்று தெரிகிறதா, பார்க்கலாம்!' என்று சொல்லி ஏழெட்டுத் தடவை சோதனை போட்டார்கள். நான் கண்ணில் உயிரை வைத்துக்கொண்டு, அவன் வரவை எதிர்பார்த்தவண்ணம் இருக்கிறேன், தீனபந்து. என் பொன்னான புதல்வன் போலீசாரின் கையில் சிக்கினால் அவர்கள் அவனை என்ன பாடு படுத்துவார்களோ? சுவரொட்டியில் அவனைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுவதாக எழுதியிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அவனைக் கொன்று தான் அவர்கள் நிம்மதியாக மூச்சு விடுவார்கள் என்று தெரிகிறது. என் உள்ளத்தில் உறையும் இறைவனே, என் மருமகளின் மாங்கல்யத்தை நீதான் காக்க வேண்டும்" என்று அபயனின் தாய், நெஞ்சம் தழுதழுக்கக் கூறினாள்.

அந்தத் தாய்க்கு என்ன ஆறுதல் சொல்லுவது என்ற பயம் ஏற்கனவே தீனபந்துவுக்கு இருந்தது; ஆனால் மேலுக்குச் சமாதானமாக அவர் பேசினார்: "அப்படியெல்லாம் நடக்காது, தாயே. ஏன் கெடுதல் நினைக்கிறீர்கள்? அவனுடைய உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்து வராது; ஆனால் இனி

அவன் சிறைக்குத் தப்ப முடியாது. அங்கேயே ஏழெட்டு வருஷம் அவன் மங்கிக் கிடக்க வேண்டி யிருக்கலாம்.”

“அதைப்பற்றிக் கவலையே இல்லை, தீனபந்து! அதற்கு என் மனத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் சுவரொட்டியில், ‘கைதாகும் போது அவன் தடங்கல் செய்தால் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுவோம்’ என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்; அதற்குத்தான் பயப்படுகிறேன்!”

“அவன் ஏன் தடங்கல் செய்வான், தாயே? மகாத்மா காந்தியின் பக்தன் அவன். வெளியே இருப்பதனால் இனிப் பயனில்லை; சிறை செல்வது தான் கடமை என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு வந்து விட்டால் அவன் நேரே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய், தன்னைப் போலீசாரிடம் ஒப்படைத்து விடுவான். அவன் ஏன் தடை செய்யப் போகிறான்? சிறையைக் கண்டு அவன் அஞ்சுகிறவனல்ல.”

“இப்போதுதான் என் மனம் இலேசாகியிருக்கிறது, தீனபந்து! ஒன்றரை மாதமாக அவனைப் பற்றி ஒரு தகவலும் கிடைக்காமல், பயங்கரமான வதந்திகளை மட்டும் கேட்டதனால் நான் நடுங்கிப் போயிருந்தேன். ஆனால் மகனே, இப்பொழுது நீ வந்ததனால் எல்லாம் தெரிந்து, என் மனம் அமைதியுற்றது. நீ வீட்டுக்குப் போ, அப்பா. விஜயாவைப் போலவே, உன் லட்சுமியும் வீட்டில் கணவன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு

இருப்பாள். ஆனால் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப் போ, அப்பனே. அக்கம்பக்கத்தில் இரகசியப் போலீசார் காவல் இருக்கிறார்கள்.”

விஜயா இந்த உரையாடலில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவில்லை; ஆயினும் அந்தத் தாயின் ஆனந்தத்தில் கலந்துகொண்டாள். தீனபந்துவின் காலில் அவள் மதிப்புடன் தலைதாழ்த்தியபோது, அவரிடம் தனக்குள்ள நன்றியைப் புலப்படுத்தினாள்.

33

அபயன் மகாதேவ மலையிலிருந்து இறங்கிய பொழுது இருட்டிவிட்டது. அவன் எப்போதுமே இரவில்தான் நடந்து செல்வது வழக்கம்; ஆனால் மனிதப்பூண்டே இல்லாத, முன்பின் தெரியாத, அந்தக் காட்டில் அவன் இரவை எங்கே கழிப்பது? எப்படிக் கழிப்பது? காட்டு விலங்குகளிடமும் அவன் அஞ்ச வேண்டியிருந்தது. ஏதாவது ஒரு விலங்கு அவனை இரையாக்கிக்கொண்டால் என்ன செய்வது? சாவுக்கு அவன் அஞ்சவில்லை; ஆனால் இப்படி, எந்தச் செயலும் செய்யாமல், காரணம் ஏதுமில்லாமல், தனி மனிதனுக்கோ சமூகத்துக்கோ எவ்வகை நன்மையுமின்றி, யாருக்கும் தெரியாத நிலையில் அவன் மோனச்சாவு சாவதனால் என்ன பயன்? மகாதேவரை அவன்

புகலாகப் பற்றியிருக்கிறான்; அவர்தாம் அவனை அக்கரை சேர்க்க வேண்டும்.

அன்றைக்கு அமாவாசை இரவோ என்னவோ, தெரியவில்லை; அந்தக் காரிருளில் ஓர் அடி எடுத்து வைப்பதுகூடச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது. ஒற்றையடிப் பாதை எங்கே திரும்பிவிடுமோ, நிலை சொல்ல முடியாது. வழி தவறினால் நேரே யமனுலகுக்குப் போக வேண்டியதுதான். ஆண்டவனே துணை. அபயன் பயந்துவிட்டான். உடல் ஒரேயடியாக வேர்த்தது. கால்கள் தள்ளாடின. அவன் எவ்வகை உதவியு மற்றவனாய், பரிதாப நிலையில், ஒரு பாறைமேல் உட்கார்ந்தான். “ராமா!” என்ற சொல் அவன் வாயினின்றும் வெளிவந்தது.

“அஞ்சாதே, குழந்தாய்!” - இருளை ஊடுருவிக் கொண்டு ஓர் அன்புக் குரல் வந்தது. உண்மையில் பகவானே தரிசனம் கொடுக்க வருவதாக அபயனுக்குத் தோன்றிற்று. மகிழ்ச்சியினால் அவன் குரல் தழுதழுத்தது. பதிலுக்கு, அவன் பாறைமேல் தடியைத் தட்டி ஓசை செய்தான்.

“அஞ்சாதே, மகனே! நானும் மனிதன்தான். அருகிலுள்ள குடிசையில் இருக்கிறேன். என் பின்னாலேயே வா; இரவை இங்கேயே கழிக்க லாம்” என்ற பேச்சு அவன் காதில் விழுந்தது.

அபயனுக்கு மிகுந்த தைரியம் உண்டாயிற்று; ஆறுதல்கிடைத்தது. அவன் சிறிதும் கவலையின்றி, கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்த மனிதருடைய

மரப்பாதுகையின் ஒலியைக் கேட்டுக்கொண்டே அவரைத் தொடர்ந்தான்.

இருவரும் பத்து நிமிஷ நேரம் நடந்து சென்றார்கள். ஒருவருடன் ஒருவர் ஏதும் பேசவில்லை. திடீரென்று அந்த அற்புத மனிதர் நின்று, “நில்!” இதோ என் குடிசை வந்துவிட்டது. நான் உள்ளே போய் விளக்கேற்றுகிறேன்” என்றார்.

இருளைப் பார்த்துப் பார்த்து அபயன் கொஞ்சம் பழகிவிட்டிருந்தான். அவனுக்குக் கொஞ்சம் தெரியவும் ஆரம்பித்தது. எதிரில், வைக்கோல் வேய்ந்த குடிசையையும், அதன் கதவு திறந்திருப்பதையும் அவன் கண்டான். சிறிது நேரத்தில் அகல் விளக்கு எரிந்தது; அந்தக் கும்மிருட்டில் மின்னல் வீசினாற்போல் அது பளிச்சிட்டது. அந்த ஒளியில் அவன் முதன்முதலாக அவரைப் பார்த்தான். அடடா! அவர் ஒரு சாமியார்; வயிறுவரைக்கும் தாடியும், இடுப்புவரையில் சடைகளும் தொங்கின! அவருக்கு வயது எழுபதிலிருந்து எண்பதுவரை இருக்கும். நிர்ஜனமான இந்தப் பயங்கர அமைதிக் காட்டில் அவர் தனியே வாழ்கிறார்; இது எல்லாராலும் சாத்தியமல்ல. பாம்பு தேள்களுக்கும், புலி சிங்கங்களுக்கும், பேய் பிசாசுகளுக்கும் அங்கே குறைவில்லை. ஆயினும் இந்த அடர்ந்த வனத்தில் அவர் ஆனந்தமாக வசிக்கிறார். அவரிடம் கட்டாயம் ஏதோ மந்திர சக்தி இருக்கத்தான் வேண்டும்.

“நான் இருட்டிலேயே இருந்துவிடுவேன்..

உனக்காக இன்று எத்தனையோ நாட்கள் கழித்து விளக்கேற்றியிருக்கிறேன். உனக்கு இருட்டில் சிரமமாக இருக்குமே” என்றார் சாமியார்.

“உங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது என் பாக்கியம், சுவாமி. இல்லாவிட்டால் இன்று என் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ?”

“இதில் பாக்கியம் என்ன இருக்கிறது, மகனே! நீ தொலைவில் மகாதேவ மலையிலிருந்து இறங்கி வருவதைப் பார்த்தேன். இந்த வழியாகத்தான் வருவாய் என்று எண்ணினேன். உன் துணிச் சலைக் கண்டு வியந்தேன். இருட்டிய பிறகு இந்த வழியில் யாருமே வருவதில்லை. நீ பயந்து விடக்கூடாதே என்றுதான் நான் உன்னை எதிர் பார்த்து நின்றிருந்தேன்.”

திடீரென்று அபயனுடைய முகத்தைச் சாமியார் கவனித்தார்; கருகருவென்று வளர்ந்திருந்த அவனுடைய தாடியைக் கண்டதும், “இந்த இளம் பிராயத்தில் நீ இல்லத்தைத் துறந்துவிட்டாயா, குழந்தாய்! மிகப் பெரிய துயரமோ?” என்று கேட்டார்.

சாமியார் அன்புடன் பழகியதைக் கவனித்ததும், அவரை நம்பலாம் என்ற துணிவு அபயனுக்கு உண்டாயிற்று. அவர் யாருக்கும் ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டியவரல்ல; யாரிடமும் ஏதும் வாங்க வேண்டியவருமல்ல; அவரிடம் மனம் விட்டுப் பேசுவதனால் தீமை உண்டாகாது; நன்மையே விளையும் என்று அவன் நினைத்தான்.

“இல்லை சுவாமி, நான் இல்லத்தைத் துறக்க வில்லை. துயரம் உண்டு; ஆனால் அது சொந்தத் துயரமல்ல; சமூகத் துயரம். நாட்டில் எவ்வளவோ விபத்தையும் அவமானத்தையும் புறக்கணிப்பையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதனால், இன்றைச் சூழ்நிலையில் தன்மதிப்புள்ள எவனும் வாழ்வது கடினம். ஆங்கில ஆட்சி ஏழைகளையும் உதவியற்றவர்களையும் குற்றமற்றவர்களையும் கொடுமைப்படுத்துவதைக் காணும் போது நெஞ்சம் வெடிக்கிறது. எனக்கு இது பற்றிய துயரந்தான், சுவாமி.”

“ஏன் துயரப்படுகிறாய்?”

“மகாத்மா காந்தி விடுதலை இயக்கத்தை எழுப்பியிருக்கிறார். இயக்கமாவது; பாரத நாடு முழுவதையும் ஆட்டுவிக்கும் புரட்சி அது! அதை அடக்குவதற்கு, அயலாட்சி வெறிநாயைப் போலப் பாய்கிறது. அக்கிரமங்களுக்கு எல்லையே இல்லை; மக்கள் துடிக்கிறார்கள்.”

“புரிந்தது. 1857 - ஆம் ஆண்டில் இதுதான் நடந்தது, இதையும்விடப் பயங்கரமாக நடந்தது. இப்பொழுது 1942 - இல் மீண்டும் அது நடக்கிறது. இதில் அஞ்சுவதற்கு என்ன இருக்கிறது, மகனே! சுதந்திரத் தேவிக்கு இரத்த வழிபாடு செய்தாலன்றி அவள் நம்மிடம் வரமாட்டாளே? பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில் எளிதில் அவள் வந்து விடுவாளா? உறுதியுடன் இருந்து உன்

கடமையைச் செய்; அப்பொழுது அவள் வராம லிருக்கமாட்டாள். இதை நம்பு.”

1857 - ஆம் ஆண்டுபற்றிய செய்தி கேட்டு, அபயனுக்குப் பெருவியப்பு உண்டாயிற்று. சாமி யாருக்குப் பழைய தேசீய சரித்திரம் எப்படித் தெரிந்தது? “1857 - இல் நடந்ததெல்லாம் உங்க ளுக்குத் தெரியுமோ, சுவாமி?” என்று அவன் கேட்டான்.

“நான் அப்பொழுது இல்லை. என் குரு இதே இடத்தில் இருந்தார். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் சமாதியடைந்தார். 1857 - ஆம் ஆண்டில் விடுதலை எழுச்சியின் பொழுது என் குரு இங்கேதான் இருந்தார். அவர் அந்தக் காலத்தைப் பார்த்தவர். அவர் வாயிலாக, விடு தலைப் போரைப்பற்றிய பல செய்திகள் எனக்குத் தெரிந்தன. நாக்பூரை ஆங்கிலேயர் தாக்கிய போது, அப்பாஸாஹப் போன்ஸ்லே ஓடி வந்து, இதே குடிசையில்தான் என் குருவினிடம் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தான். பிறகு அவன் சித்திர கூடத்துப் பக்கம் போய்விட்டான். என் குரு, ஜான்ஸி ராணி லட்சுமி பாயையும் பார்த்திருக்கிறார். அப்பொழுது அவர் பதரி யாத்திரையி லிருந்து திரும்பி வந்த சமயம். எழுச்சியை அடக்க ஆங்கிலேயர் எல்லா வகையிலும் முயன்றனர். பூமியிலிருந்து பெயர்ந்துவிட்ட அவர்களின் கால் மீண்டும் ஊன்றிவிட்டதுதான் ஆச்சரியம். நாட்டின் துர்ப்பாக்கியம் தீரவில்லை; ஆதலால்

அரசி தன் உயிரையே தியாகம் செய்ய வேண்டி வந்தது. ஆயிரமாயிரம் இந்திய மக்களின் வேள்வி அது; பூர்ணாஹுதிக்கு முன்பு பலர் தம்மையே அவியாகத் தந்தனர். இப்பொழுது நாடு மீண்டும் வேள்விக்குத் தயாராக இருக்கிறது. எத்தகைய பலியும் வீணாவதில்லை. இதற்கெல்லாம் பலன் கட்டாயம் கிடைக்கும். விதியின் சட்டத்தை யாரும் மாற்ற முடியாது.”

“உண்மையிலேயே பயன் கிடைக்குமா, சுவாமி? அல்லது எனக்கு ஆறுதலாக இதைச் சொல்லு கிறீர்களா?”

“இல்லை, மகனே. பொய்யாக ஆறுதல் சொல் வதனால் என்ன பயன்? நானே சாமியார்; யாருக் கும் ஏதும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை; யாரிடமும் ஏதும் வாங்க வேண்டியதில்லை. அரசியின் படைத்தலைவர்களிடம் குரு அப்பொழுதே, ‘நீங் கள் கட்டாயம் பலி கொடுங்கள்; கொடுக்கத்தான் வேண்டும்; ஆனால் பூர்ணாஹுதிக்கு இன்னும் நேரம் இருக்கிறது’ என்று சொன்னார். அரசி இறந்தபிறகு ஏமாற்றமும் தோல்வி மனப்பான்மை யும் பரவியதனால், புரட்சியாளரில் பலர் இமய மலைக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்களில் சிலர் இன்றும் அங்கே தவமியற்றுவதைக் காணலாம்” என்றார் சாமியார்.

“ஆனால் அவர்கள் ஏன் இல்லத்தைத் துறந்து விட்டார்கள், சுவாமி? போர்க்களத்தை ஏன் துறந்தார்கள்?”

“அவர்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும், மகனே. அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் சென்றார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் அங்கே சென்றதும் அவர்களின் இயல்பு மாறிவிட்டது. நீங்கள் நாட்டின் அரசியல் முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கிறீர்கள்; நாங்கள் அதன் ஆன்மிக முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கிறோம். அரசியல் சுதந்திரம் கிடைத்ததுமே நம் தொல்லைகள் யாவும் தீர்ந்துவிடுமென்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்; நாங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை. பண்பாடு மிக்க இந்தப் பரந்த நாட்டில் ஆன்மிக மதிப்புக்களுக்கு நிலையான உயர்வு கிடைக்காத வரையில் இங்கே சுகமும் அமைதியும் ஏற்பட முடியாது; அது மட்டுமல்ல, உலகிலேயே அமைதி ஏற்பட முடியாது என்பது எமது கொள்கை. பாரத நாடு ஆன்மிக உயர்வையே அடிப்படை இயல்பாகக் கொண்டது. இதற்கு மாருகச் சென்று யாராவது இந்த நாட்டை நிறுவ முயன்றால் அவர்களுக்குத் தோல்விதான் கிட்டும். கங்கை எதிர்த்திசையில் பாயாது; இமயமலை பனியின்றி இருக்க முடியாது.”

“அப்படியானால் சுவாமி, எங்கள் அரசியல் புரட்சிவழி பயனற்றதுதானா?”

“இல்லை மகனே, நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. அரசியல் சுதந்திரத்தினால்தான் ஆன்மிகத் துறையில் விழிப்பும் சிறப்பும் ஏற்படும்; ஆகையால் அது எப்படிப் பயனற்றதாகும்? ஆனால் நான் சொல்வதன் கருத்து, அது வெறும்

சாதனமே தவிர, போய்ச் சேர வேண்டிய இடமல்ல என்பதுதான். நம் நோக்கத்தை அடைவதற்கு அது ஒரு படி; முக்கியமான படி; ஆனால் அதுவே இறுதி நோக்கமல்ல. இதை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டால் நமக்கு ஏமாற்றம் வராது; உண்மை உண்மையாகவே புலப்படும்; கனவாக அல்ல. விடுதலை பெறுவதென்பது, பாரத நாட்டுப் பெருஞ்செயலின் முடிவல்ல; ஆரம்பமே.”

“இதெல்லாம் மிகத் தொலைவிலுள்ள எதிர்காலத்து விஷயம், சுவாமி! சர்க்காரின் கொடுமையான அடக்குமுறையினால் நம் விடுதலையே நம் மிடமிருந்து விலகிவிட்டது என்றுதான் இன்றைக்குத் தோன்றுகிறது. சமூகத்திலுள்ள ஏமாற்றத்தையும் வீழ்ச்சியையும் பார்த்தால் இன்னும் பத்து அல்லது இருபது ஆண்டுகளுக்கு நாம் தலைதூக்கவே முடியாமற் போகுமோ என்று தோற்றுகிறது!”

“பைத்தியமா உனக்கு! மகனே, காலசக்கரம் மிகவும் வேகமாகச் சுழலுகிறது. ஆங்கிலேயர்களின் கதிரவன் இந்த நாட்டில் அஸ்தமிக்கப் போகும் நாள் தொலைவில் இல்லை. இப்பொழுது புலப்படும் அந்த ஆட்சியின் பயங்கர ஹிம்சை, தீ அணைவதற்கு முந்திய ஒளிதான். ஆங்கிலேயரின் சாம்ராஜ்யம் முடிவடைவதனால் மட்டும் உனக்கு இன்பம் கிடைக்குமென்றால், இப்பொழுதே நான் சொல்லிவிடுகிறேன்—இது இனிக் கொஞ்ச நாள்

வினையாட்டுத்தான்! இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் பாரத நாடு விடுதலை பெறும் என்று சுவாமி இராமதீர்த்தர் தீர்க்கதரிசனத்துடன் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அதனுடைய பொற்காலம் இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் தொடங்கும். 1857-ஆண்டைப் போலவே, 1957-ஆம் ஆண்டும் நீண்ட நாள் நினைவில் கொள்ளக்கூடிய ஆண்டாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளம் எப்படியோ, பார்க்கலாம்.”

இதைக் கேட்டதும் அபயன் பெருநிம்மதி பெற்றான். அவருடைய ஜோஸ்யம் பலிக்குமா, பலிக்காதா என்பது அவனுக்குத் தெரியாது; ஆனால் அவர் சொல்வது அறிவுள்ள பேச்சு என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அந்தப் பேச்சு அவனை வெகு தூரம் வரைக்கும் சிந்திக்க வைத்தது.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தபின் அவன் பேசலானான் — “தொலைதூர எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்குமென்பது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும், சுவாமி! ஆனால் நீங்கள் கூறுவது போல, நமது அரசியல் சுதந்திரம் தொலைவில் இல்லை யென்றால், நாம் ஏமாற்றமும் சோர்வு உணர்ச்சியும் கொள்ளவேண்டியதே இல்லை. என்னைப் போன்ற இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் எமது அனைத்தையும் சுதந்திரத்துக்குப் பணயமாக்கி விட்டோம், சுவாமி. விடுதலை பெற்றாலே நாங்கள்

பாக்கியசாலிகள் ஆகிவிடுவோம். அந்த விடுதலையை என்ன செய்வது, சுதந்திர பாரதத்தைப் புதிதாக நிர்மாணம் செய்வது எப்படி என்பவையெல்லாம் அடுத்த தலைமுறையின் செயல்கள். விடுதலைக்காக எங்களை அபியாகச் சொரிவது மட்டுமே எங்கள் கடமை. எங்கள் உயிரை அர்ப்பிப்பதனால் இந்த ஜ்வாலை கொழுந்துவிட்டு எரிந்தால் அதுவே எங்கள் பாக்கியம். இன்று இதுதான் எமது நோக்கம். இதற்குப் பிறகு நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்பது பற்றிக் கவலைப்படுவது எங்கள் செயலல்ல.”

“நீ சொல்வது சரியான பேச்சு, மகனே! புத்திசாலித்தனமான பேச்சு. நீங்கள் கோயிலின் அடிக்கற்கள். நீங்கள் மண்ணில் புதைந்து மறையாவிட்டால், பிரம்மாண்டமான இந்தக் கோயில் எப்படி எழும்? அதன்மீது தங்கக் கலசம் எப்படி ஏறும்? உங்களை அழித்துத் தியாகம் செய்வதே உங்கள் செயல். உங்களுடைய இந்தத் தியாகத்துக்காக யாரும் கண்ணீர் வடிக்காமலே இருக்கவும் கூடும். அஸ்திவாரக் கல்லுக்கு யாரும் கணக்கு வழக்கு வைத்துக்கொள்வதில்லை; யாரும் சரித்திரம் வரைவதில்லை; ஆனால் அந்தக் கல்லில்லாமல் கோயில் எழாது; அதுவே அதன் உயிர். எனவே குழந்தாய், ராணி லட்சுமிபாயிலிருந்து இன்றுவரை உயிர் கொடுத்த வீரர்களைப் போல, நீயும் அஸ்திவாரக் கல்லாக உதவுவாய். ஆனால் நீ கல் அல்ல; தெய்வம். நான் உன்னை வணங்கு

கிறேன்” என்று சொல்லி, அந்தக் கிழச்சாமியார் உணர்ச்சி வசமாகி, அபயனின் முன்னால் தரையில் தலைகுவித்தார்.

அபயன் இதைக் கண்டு ஸ்தம்பித்து நின்றான். அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. “இதென்ன செய்கிறீர்கள், சுவாமி! நீங்கள் வயதான பெரியவர்; நான் சிறு பையன்! இன்றுவரை நான் சென்று வந்திருக்கும் வழியில் திடமாக இருக்கவேண்டும்; தீயோ புயலோ கடும்பனியோ எதுவானாலும், நான் அந்த வழியில் அசையாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசியைத்தான் உங்களிடம் கோருகிறேன்” என்றான்.

“அப்படியே நடக்கும், மகனே!” என்று அருளிய சாமியார், “நீ மிகப் பெரும் பாக்கியத்துடன் பிறந்திருக்கிறாய்” என்றார்.

34

காடாகவே இருக்கும் இடத்தில் அபயன் நாள் முழுவதும் நடந்து சென்று, இரவில் எங்காவது தங்குவான். ஆனால் மைதானமாகவும் குடியிருப்புப் பிரதேசமாகவும் இருந்தால், பகலில் ஏதாவது கோயிலிலோ சத்திரத்திலோ மறைந்துவிட்டு, இரவில் வழி நடப்பான். எப்படியாவது ஒரு முறை வீட்டுக்குப் போய், அம்மாவையும் விஜயாவையும் பார்க்க வேண்டுமென்பதே இப்பொழுது

அவனுடைய நோக்கமாக இருந்தது. ஒரு தடவை யாவது அவர்களைக் கண்ணூரப் பார்த்துவிட்டால் போதும்; பிறகு அவன் சிறைவாசத்தை அல்லது எதிர்கால நிகழ்ச்சி எதையுமே பொறுத்துக் கொள்ள மகிழ்ச்சியுடன் தயாராகிவிடுவான்.

அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அற்புதத் துடிப்பு - அற்புதத் தவிப்பு - அவன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. நடந்துகொண்டே இருக்கையில், 'நான் எப்பொழுதுதான் அவர்களைக் காணப் போகிறேனோ?' என்று அவனுக்குத் தோன்றும். அவர்களை விட்டு அவன் புறப்பட்டு ஒன்றரை மாதத்துக்குமேல் சில நாட்களே ஆகின்றன. சரியாக ஐம்பது நாட்களில் ஐம்பது ஆண்டுகளின் அநுபவம் அவனிடம் நிரம்பி இருந்தது.

இந்த ஐம்பது நாட்களில் என்னதான் நடக்க வில்லை? ஒவ்வொரு கணமும் ஆழ்ந்த அநுபவம் நிரம்பிய தீவிர வாழ்க்கை அது. ஒவ்வொரு அநுபவத்தின் மோதலினாலும் எதிர்மோதலினாலும் அவனுடைய ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் உயிர்த்துடிப்புப் பரவியது. இத்தகைய வாழ்வை அவன் இதுவரை கண்டதில்லை. இந்த அநுபவம் முழுவதுமே அவனை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. தன்னலமும் தியாகமும், லட்சியமும் ஜடத்தன்மையும், வீரமும் பயங்கொள்ளித்தனமும், மனிதத்தன்மையும் மிருகத்தன்மையும், இரக்கமும் கொடுமையும், நடத்தையின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் அவன் முன்பு உருவெடுத்துக் காட்சியளித்தன.

நஞ்சையும் அமுதத்தையும் வெளியிடும் இந்தப் பெருங்கடலின் கொந்தளிப்பு, அவனை அறவே சுழற்றி மாற்றியது. உலகின் இந்தப் பிரம்மாண்ட வடிவத்தை இதற்கு முன்பு அவன் கண்டதில்லை. முன்பு எவனாவது இதை வர்ணித்திருந்தாலும் அதை அவன் நம்பியிருக்க மாட்டான்.

இதையெல்லாம் கண்டு உணர்ந்த பின்பு, 'கால புருஷனுடைய இந்தப் பெரும் யாத்திரையில், மனிதன் எழுந்து வீழும் இந்த வேளையில் நிகழும் பிரளய ஆட்டங்களிலே நான் தனியாக எங்கே நிற்கிறேன்? நான் என்ன செய்ய முடியும்?' என்ற கேள்விதான் அவனுள் எழுந்தது. விதியின் இந்தப் பிரம்மாண்ட நாடகத்தில் அவனுடைய பங்கு எவ்வளவு குறைவு! அவனை யார் கேட்கிறார்கள்? அவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவன் ஒன்றுமே இல்லை. அவன் ஏதோ செய்வதாகவும் செய்விப்பதாகவும் தெரிகிறதே என்றால், அறிய இயலாத ஏதோ சக்தியின் வன்மைதான் அதற்குக் காரணம். பெரும்புயலில் சிக்கிச் சீறும் கடலலைகளிடையே, ஒரு துரும்பு தனக்குத் தானே தன் வழியைத் தீர்மானித்துக்கொள்ள முடியுமா? விருப்பமின்றியும் வகையின்றியும், தன்னைக் காற்று வீச்சு எடுத்துப்போகும் இடத்துக்குச் செல்வதைத் தவிர, அதற்கு வேறு வழியில்லை. அங்கே போக அது விரும்பினாலும் சரி, விரும்பாவிட்டாலும் சரி; அதன் விருப்பத்துக்கோ விருப்பமின்மைக்கோ அங்கு மதிப்பு ஏது?

ஆகையால் அபயன் இப்பொழுது தன் படகை வெள்ளப்போக்கில் விட்டுவிட்டான்; துடுப்பைச் செலுத்துவதை நிறுத்திவிட்டான். துடுப்பைச் செலுத்துவதனால் ஒன்றும் ஆகப் போவதில்லை. படகை ஓட்டுகிறவன் எவனோ ஒருவன். அவன் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது என்பது அபயனுக்குத் தெரியாது. அவனுடைய திருவுள்ளத்தின் முன்னால் உறுதியுடனும் அமைதியுடனும் தலை வணங்குவதைத் தவிர்த்து அபயனின் கையில் வேறு எதுவுமில்லை.

அபயனுக்கு இருப்பதெல்லாம் ஒரே ஓர் ஆசை; அடக்க முடியாத ஒரே ஓர் ஆவல் - ஒரு தடவை தாயின் திருவடிகளில் கண்ணீரை அர்ப்பித்து விட்டு, விஜயாவை மார்புறத் தழுவி அவளுடைய கண்ணீரை அவன் கையால் துடைக்க வேண்டும். ஆண்டவன் அவன்மீது இவ்வளவு அருள் பொழிந்தால் போதும்; அவன் பிறவிப் பயனை எய்திவிடுவான்.

இந்தச் சிந்தனைச் சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே யிருக்க அவன் மேன்மேலும் நடந்தான். வீடு நெருங்க நெருங்க, அவனது நடையின் வேகம் வளர்ந்தது. அன்றைக்கு அவன் விபத்தைப் பொருட்படுத்தாமலே பகல் முழுவதும் நடந்தான். நின்றால் அவனுக்கு உயிர் போய்விடும் போல இருந்தது. நடந்து நடந்து அவன் கால்கள் ஓய்ந்தன; வெடிப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன. உடலில் வலியும் தோன்றியது. சில சமயம் அவன் நாள்

முழுவதும் பட்டினியாகக்கூட இருப்பான். ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை யென்றால் கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்தே பொழுதைக் கடத்தி விடுவான். அவன் எப்படியும் எங்கும் நிற்க விரும்ப வில்லை. எதனாலோ, இனி அதிகப் பொழுதில்லை என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. விரைவிலும் விரைவாக வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை, ஓர் வெறி, அவன் உள்ளத்தில் சூழ்ந்திருந்தது. அதில் ஆபத்து இருக்கிறதா, இல்லையா என்று சிந்திக்க அவன் மனம் தயாராக இல்லை.

நடந்துகொண்டே யிருக்கையில் இருட்டி விட்டது. அவனுடைய ஊரிலிருந்து இருபத்து நான்கு கல் தொலைவிலிருந்த ஒரு தாலுக்கா நகருக்கு அவன் வந்து சேர்ந்திருந்தான். அன்றிரவு அங்கே தங்காவிட்டால், வழியில் களைப்பினால் விழுந்து செத்துப் போவோம் என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. தனக்குப் பிரியமானவர்களைப் பார்க்காமல் அவன் சாக விரும்ப வில்லை. நடந்து நடந்து அவன் களைத்துச் சேர்ந்திருந்தான். இன்னும் ஒரே நாள் பயணந்தான் பாக்கி. அதற்காக அவன் இளைப்பாறுவது தேவையாக இருந்தது. ஆகையால் அன்று அந்த ஊரில் தங்கியிருக்கத் தீர்மானித்தான்.

ஊருக்கு வெளியிலேயே முதல் வெளிச்சம் தெரிந்த வீட்டுக்குள் அவன் நுழைந்து, வாசலில் நின்றபடியே, “அம்மா, பிச்சை கிடைக்குமா?” என்றான்.

ஒரு குரல் கொடுத்ததுமே கதவு திறந்தது. வசதியுள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாகத் தோற்றிய ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள். அவளுக்கு வயது இருபத்தைந்து இருக்கும். சாதாரண வெண்ணிறச் சேலையணிந்து, பார்ப்பதற்குத் தண்மையாகவும் நல்லவளாகவும் தோன்றினாள்.

எதிரே கையில் சுரைக்குடுவையுடன், காலில் மண் படிந்து, களைத்துப் போய், ஓர் இளைஞனையோகி நிற்பதை அவள் கண்டாள். அவனுடைய நெடிய சாத்துவிக வடிவைக் கண்டதுமே, 'இவன் போலிச் சாமியல்ல; உண்மையான துறவி' என்பதை அவள் அறிந்தாள். இவ்வளவு சிறுவயதில் அவன் இல்லறத்தைத் துறந்தது கண்டு, அவளது உள்ளம் இரக்கத்தால் கனிந்தது. "வரவேண்டும், சுவாமி, வர வேண்டும். வீட்டில் உட்கார்ந்தபடியே எனக்குத் தங்களைப் போன்ற மகானின் தரிசனம் கிடைத்தது என்னுடைய பாக்கியம். என்ன வேண்டுமோ, உத்தரவிடுங்கள்" என்று வரவேற்றாள்.

"உத்தரவு ஏதுமில்லை, தாயே! கொஞ்சம் ரொட்டித்துணுக்கும், இரவுப் பொழுதுக்கு இடமும் வேண்டும். தனிமையில் இறைவனை வழிபடும்படி வீட்டில் ஏதாவது ஒரு மூலை கிடைத்துவிட்டால் பேருதவியாக இருக்கும்."

"தங்களுக்கு இல்லாத இடமா! வீடு முழுவதுமே தங்களுடையதுதான். தாங்கள் இறைவனை வழிபடுவதை நானும் பார்க்க முடியுமோ?"

“நான் மெளனமாக மாணஸ் பூஜைதான் செய்கிறேன், தாயே. அதற்கு வெளிச்சங்கூடத் தேவையில்லை. என்னைப் போல ஊர்சுற்றும் யோகிகளுக்கு இந்த வழிபாடுதான் ஏற்றது.”

“தங்கள் திருவுள்ளப்படி நடக்கட்டும், சுவாமி. உள்ளே வாருங்கள், இப்படி.”

வீடு பெரியதாக இல்லை. குழந்தை குட்டிகள் இருப்பதாக எவ்வகை அடையாளமும் புலப்படவில்லை. ஓர் அறையைத் தாண்டிச் செல்லும் பொழுது, போலீஸ் உடைகளைக் கண்டதும் அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. ‘அட்டா! சிங்கத்தின் குகைக்குள்ளேயே வந்து சிக்கிக்கொண்டேனே! உடனே ஓடிவிட வேண்டியதுதான்’ என்று தோன்றிற்று. ஆனால் அவன் எப்படி ஓடுவது? ஓடினால் சந்தேகம் வலுக்காதா? அந்தப் பெண்மணி நல்லவளாகத் தோன்றினாள். வந்தது வந்தோம்; எப்படியாவது சமாளிக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். அவன் மிகவும் விழிப்புடன் இருந்தான்.

அவனுக்கு மாடியிலுள்ள அறை கிடைத்திருந்தது. அங்கேயே அவன் தன் இருக்கையை அமைத்துக்கொண்டான். அந்தப் பெண்மணி ஒரு குடம் நிறையத் தண்ணீரும் தம்ளரும் கொண்டு வந்து வைத்து, “சிறிது நேரம் இளைப்பாறுங்கள், சுவாமி. இதோ பூரியும் உருளைக்கிழங்குக் கறியும் சமைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.

அதற்குள் என் வீட்டுக்காரரும் கிளப்பிலிருந்து வந்துவிடுவார்” என்றாள்.

“வீட்டுக்காரர் என்ன செய்கிறார், தாயே?”

“போலீஸ் இன் ஸ்பெக்டராக இருக்கிறார், சுவாமி.”

“அப்படியா!” என்ற சொல் அவன் வாயிலிருந்து சடக்கென்று வெளிவந்தது. தன் குரலில் ஒலித்த கவலையை ஒருவேளை அவள் கவனித்திருப்பாளோ என்றுகூட அவன் நினைத்தான்.

“ஆமாம், சுவாமி. வீட்டில் நாங்கள் இருவரே இருக்கிறோம். குழந்தை இல்லை. நான் எவ்வளவோ பிரார்த்தனைகள் செய்தேன்; விரதங்கள் இருந்தேன்; ஆனால் பகவான் என் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. தங்களைப் போன்ற மகான்களின் ஆசி கிடைத்தால், என்றாவது ஒரு நாள் இறைவனின் காதில் என் பிரார்த்தனை விழும். ஆகையால் இந்த வீட்டிலிருந்து எந்தத் துறவியையும் நான் வெறுங்கையுடன் அனுப்புவதில்லை. பகவான் எந்த உருவில் வருவாரோ, யார் கண்டது?” என்றாள் அந்தப் பெண்மணி.

“நன்னெறியைக் கடைப்பிடிக்கும் உன்னைப் போன்ற பெண்களுக்கு நாங்கள் என்ன ஆசியை வழங்க இயலும், அம்மா? ஆனால், உன் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமென்று நாங்கள் கட்டாயம் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்ய முடியும்.”

அவள் அவனை வணங்கிவிட்டு வீட்டுக்குள் சென்று சமையலில் ஈடுபட்டாள். முக்கால் மணி நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் கணவர் கிளப்பிலிருந்து வந்தார். அவரையும் சாமியாரையும் உட்காரவைத்து, அவள் அன்புடன் உணவு பரிமாறினாள். 'அவள் கணவன் ஒருவேளை நம்மை உற்று உற்றுப் பார்க்கிறானே!' என்று அபயனுக்கு இரண்டொரு தடவை சந்தேகம் எழுந்தது.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு இது ஒன்றும் புதிய நிகழ்ச்சியல்ல. மனைவியின் சுபாவம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவளுடைய பூஜையிலோ நியமநிஷ்டையிலோ அவர் எவ்விதத் தடையும் செய்வதில்லை. அவர் வீட்டுக்கு வரும்போது பெரும்பாலும் எவனாவது அந்தணனோ துறவியோ விருந்துக்குத் தயாராக இருப்பான். இதனால் மனைவிக்குக் கிடைக்கும் திருப்தியையும் ஆறுதலையும் மகிழ்ச்சியையும் அவர் கெடுப்பானேன்? அவருடைய இந்தத் தாராள மனப்பான்மைக்கும் புத்திசாலித்தனத்துக்கும் பின்னால் ஒரு ரகசியம் மறைந்திருந்தது.

தமக்குக் குழந்தை இல்லையே என்று அவருக்கு மிகவும் வருத்தம். அவரையும்விட மிகுந்த வருத்தம் அவருடைய மனைவிக்கு. ஆனால் அவள் தன் துயரத்தைப் பேசாமல் மெளனமாகப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தாள். இந்த நாட்டு மகளிருக்கு இது இயல்புதானே. ஆயினும் அந்தத்

துயரம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வெளிப்படாமல் இருந்ததோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஊடுருவியிருந்தது. சில சமயம் ஏதாவது ஒரு பெருமூச்சில் அது ஓரளவுக்கு வெளிப்படும்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா எவ்வளவோ சமாதானங்கள் சொல்லி, இருவரும் டாக்டரிடம் பரிசோதனை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று மனைவியை இணங்க வைத்தார். முதலில் அவள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. “குழந்தை பிறப்பதோ பிறக்காமலிருப்பதோ பகவானுடைய கையில் இருக்கிறது. நான் முன்ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தேனோ, இதுவரை குழந்தை இல்லாமல் நிற்கிறேன். விரதங்களாலும் தவத்தினாலுந்தான் அந்தப் பாவம் நீங்க முடியும். இதற்கு டாக்டர்களும் வைத்தியர்களும் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று அவள் சொன்னாள். ஆனால் கணவர் வற்புறுத்தவே, அவருடன் நகரத்துக்குச் சென்றாள். கொண்டவன் மனத்தைப் புண்படுத்துவதை அவள் என்றுமே விரும்பாதவள். டாக்டர் பரிசோதனை செய்து முடிவு தெரிவித்ததும், இன்ஸ்பெக்டர் ஐயாவின் உடல் ஒரு சாணாகக் குறுகியது. மனைவி நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிறாள்; இன்ஸ்பெக்டரின் உடலில்தான் கோளாறு இருக்கிறது என்பதே அந்த முடிவு. ஆனால் அவர் இதை மனைவியிடம் தெரிவிக்கவில்லை; டாக்டரால் ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை என்று மட்டும் சொன்னார்.

“நான்தான் முதலிலேயே சொன்னேனே. வீணாகப் பணம் விரயமானதுதான் கண்ட பலன்” என்றாள் அந்தச் சாதுப்பெண்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, மனைவியைவிடத் தம்மை நெறிமுறையில் தாழ்ந்தவராக எண்ணினார் இன்ஸ்பெக்டர். அவளுக்கு இறைவழிபாட்டில் முழு உரிமையும் தந்து இதற்கு அவர் ஈடுகட்டினார். அவளுடைய நன்னடத்தையில் அவருக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. ஆகையால், நோன்புகள் நோற்பதிலும், பூஜை பாராயணங்களிலும் அவள் மனம் ஈடுபட்டு ஆறுதலும் பெறுகிறதென்றால், இதில் என்ன கெடுதல் இருக்கிறது?

இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவர்; இந்தப் பூஜை பாராயணங்களினால் அவர் மனைவிக்கு மிகுந்த மதிப்பு இருந்தது. அக்கம்பக்கத்துப் பெண்கள் அவளிடம் வந்து, பகவானை வணங்கித் தீர்த்தமும் பிரசாதமும் பெற்றுச் செல்வார்கள்; அவளிடம் மிகுந்த மரியாதை வைத்திருந்தார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையினால் அவரும் அவளிடம் சிறிது அடங்கியே இருந்தார்.

சாப்பாடு முடிந்தபின் இன்ஸ்பெக்டர் தமது படுக்கையறைக்குச் சென்றார்; மனைவியிடம், “இந்தச் சாமியாரின் முகம் அபயகுமாரனுடைய முகத்துடன் ஒத்திருக்கிறது. ஒருவேளை அவனாகவே இருக்குமோ?” என்றார்.

“அபயகுமாரன் என்பவன் யார்?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“அவன்தான், அந்தப் பிரசித்தப் புரட்சிக் காரன்; கைது செய்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாகச் சர்க்கார் விளம்பரம் செய்திருக்கிறதே, அவன்தான்! சுவரொட்டியில் அவன் படத்தை நீ பார்க்கவில்லையா?”

அவளுக்கு அந்த விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது; இருவருடைய முகமும் ஒத்திருப்பதாகவும் தோன்றிற்று. சாமியாரின் வேஷத்தில் அந்தப் புரட்சிக்காரனே திரியவும் கூடும். இப்படி எத்தனையோ கதைகளை அவள் புத்தகங்களிடு படித்திருக்கிறாள்.

“அவனாகத்தான் இருக்கட்டுமே; அதனால் நமக்கு என்ன?” என்றாள் அவள்.

“அவனைக் கைது செய்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய் ரொக்கப் பரிசாகக் கிடைப்பதுடன், எனக்குக் கட்டாயம் வேலை உயர்வும் கிடைக்கும். குறைந்தது ஸர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டராவது ஆகலாம்.”

“கைது செய்வதா? அதிலும் நம் வீட்டை நாடி வந்திருக்கும் விருந்தாளியையா? சேச்சே! நான் இருக்கும்போது இது நடக்காது!” என்று அவள் சிறிது உரத்த குரலில் பேசினாள்.

“ஆனால் இவனைக் கைது செய்யாவிட்டால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? ஒரு புரட்சிக்காரனுக்குப் புகல் தந்ததற்காக எனக்கு வேலை போவதுடன், நான் சிறைக்கும் செல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

“சிறைக்கா? ஐயோ அம்மா!” என்று அவள் பயத்துடன் கூறினாள். இந்த விந்தை விருந்தாளியை உபசரித்ததற்காக, கணவனுக்கு இவ்வளவு பெருவிபத்து நேரக்கூடும் என்பதை அவள் சிறிதும் அறிந்திருக்கவில்லை. இப்பொழுது அவள் பயங்கரமான தருமசங்கடத்தில் ஆழ்ந்தாள்.

ஒரு புறம் அவள் மனம், ‘விருந்தாளியையா காட்டிக் கொடுப்பது?’ என்று அவனையே எதிர்த்தது. சிறுவயதிலிருந்தே அவள் விருந்தினரைத் தெய்வமாகப் போற்றும் பண்பாட்டில் வளர்ந்தவள்; அதன்படி வாழ்ந்தவள். இன்று விருந்தினனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதா? அவளெதிரில் அவன் கைதாவதா? முடியாது! பகவான் இந்தக் குற்றத்துக்கு அவளை ஒருபோதும் மன்னிக்கவே மாட்டார். போன பிறவியில் இழந்த புண்ணியத்தைத் திரும்பப் பெறுவது இதனால் சாத்தியமே இல்லை என்பது ஒரு புறம் கிடக்க, இந்தப் பிறவியில் புதியபாவத்தை அவள் சுமக்க நேரும்; பிறகு எத்தனை பிறவிகள் எடுத்தாலும் இந்தப் பாவத்தைத் தீர்க்க முடியாது. இந்தப் பாவச் செயலுக்குப் பின்பு, அவளுக்குக் குழந்தையா பிறக்கும்? ஊஹும், இது ஒருபோதும் நடக்கவே முடியாது.

ஆனால் மறுபுறம், சட்டரீதியில் கணவன் சொன்ன இக்கட்டையும் அவளால் மறுத்துப் பேச முடியவில்லை. கணவனுக்கு வேலை போய், அவன் சிறை புகவேண்டி வந்தால் அந்த இழிவை அவள்

எப்படித் தாங்க முடியும்? கணவன் புகழையும் சுகத்தையும் இழந்தால் அது எவ்வளவு பயங்கரமான அவமதிப்பு! அவளுடைய கற்பு நிலைக்கே அது இழுக்கு அல்லவா? பதிவிரதைத் தன்மைக்கே அவமானம் அல்லவா?

அவள் தன் மனத்துக்குள்ளேயே அழுகரலில், “நீயே சொல், இறைவனே; நான் இப்போது என்ன செய்வது? அநாதைகளுக்கு நாதனே, எனக்கு வழி காட்டு. இந்தப் புறம் பார்த்தால் கிணறு; அந்தப் புறம் பார்த்தால் மடு! நான் எங்கே செல்வது? எப்படிச் செல்வது? நீயே கூறுவாய், கடவுளே!” என்று சொல்லிக்கொண்டாள்.

தமது பேச்சு மனைவியின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்துவிட்டது என்பதைக் கண்டுகொண்டார் இன்ஸ்பெக்டர். வேலை போவதைப் பற்றியோ சிறை புகுவதைப் பற்றியோ அவருக்கு இருந்த அச்சத்தைவிட, பத்தாயிரம் ரூபாயின் பளபளப்பும் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பதவியின் மயக்கும் அவரை ஆட்கொண்டன. தாம் வீசி எறிந்த வலையில் மனைவி சிக்கிக்கொண்டதை அவர் அறிந்தார். “இதுதான் போலீஸ் மூளை என்பது! எப்படியும் அபயன் இன்றில்லாவிட்டால் நாளைக்குக் கட்டாயம் கைதாகப் போகிறான். அந்தப் பெருமை எவனோ ஒருவனுக்குக் கிடைக்கத்தான் போகிறது. எனவே அந்தப் பெருமையை நானே ஏன் பெறலாகாது? மகாலட்சுமி வருவதாக இருந்தால், தானே வீடு தேடி வருவாள் என்று மக்கள் சொல்வ

துண்டு. அபயகுமாரனும் அப்படித்தான் வந்திருக்கிறான். 'நான் கிளப்பிலிருந்து வந்தேன்; இந்தப் பிரசித்தப் புரட்சியாளன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தேன்' என்று சொன்னால், யாரும் இதை நம்பக்கூட மாட்டார்கள். ஆண்டவன்தான் இந்த விந்தையைச் செய்திருக்கிறான். என் மனைவியின் தவமே அபயகுமாரனை என் வீட்டுக்கு இழுத்து வந்திருக்கிறது. என் பாக்கியம், இப்போது என் கையால் அவனைக் கைது செய்விக்கும். என் மனைவி உண்மையிலேயே எனக்குத் துணைவிதான். வீடு தேடி வந்த இந்த அருளை நான் புறக்கணித்தால், விதி என்னைக் கண்டு சிரிக்காதா? இத்தகைய பொண்ணை வாய்ப்பு அடிக்கடி கிடைப்பதில்லை. இதை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால், ஆண்டவன் சந்நிதியில் குற்றமிழைத்தவனாகத்தானே நிற்பேன்?" என்று அவர் எண்ணினார்.

தொழில் முறையில் போலீஸ் மனப்பான்மையும், மனைவியினால் கடவுள் பற்றும் அவரிடம் கலந்திருந்தன. அவருடைய தன்னலம் தலையெடுக்கும் போது, இரண்டு பான்மைகளுமே ஒன்றாக விழித்துக்கொள்ளும். இத்தகைய முக்கியமான நிகழ்ச்சியின்போது, இத்தகைய சங்கடமான நிலை எழும் போது, அதிலிருந்து வெளிவரும் வழியைத் தேடுவதற்கு அவர் எப்போதுமே ஒரு செயலைக் கடைப்பிடிப்பதுண்டு. இப்பொழுதும் அவர் அதைத்தான் செய்தார்; பக்கெட்டை எடுத்துக்கொண்டு

கக்கூசுக்குள் சென்றார். அவர் திரும்பிவர அரை மணி அல்லது முக்கால் மணி நேரம் கட்டாயம் பிடிக்கும். ஆனால் அவர் திரும்பி வரும் பொழுது, எத்தகைய பெரிய பிரச்சனைக்கும் ஒரு முடிவை—அது சரியானாலும் சரி, தவறானாலும் சரி—ஏற்படுத்திக் கொண்டுதான் வெளியே வருவார்.

அவர் கக்கூஸ் கதவை மூடிக்கொண்டவுடனே, அவருடைய மனைவி சத்தம் செய்யாமல் எழுந்து, அபயனுடைய அறைக்கு வந்தாள்; “சுவாமி, பேசாமல் இருங்கள்! கூச்சல்-கீச்சல் போட்டீர்கள் ளானால் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்வீர்கள். நீங்கள் யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது; தெரிந்து கொள்ளும் விருப்பமும் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் புரட்சியாளரான அபயர் என்றால், உடனே உங்கள் சுரைக்குடுவையை எடுத்துக்கொண்டு நடையைக் கட்டுங்கள். ஒரு நிமிஷம் தாமதித்தாலும் நீங்கள் தப்ப முடியாது. உங்களைக் கைது செய்ய ஏற்பாடு நடக்கிறது. நீங்கள் எனக்கு அதிதி; ஆனால், ‘உடனே இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்’ என்று சொல்வதுதான் இப்பொழுது நான் உங்களுக்குச் செய்யக்கூடிய வழிபாடு. இதுதான் என் தர்மம். நான் இப்படி நடந்துகொள்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும், சுவாமி. ஆனால், நீங்கள் அபய குமாரன் இல்லையென்றால், உண்மையிலேயே துறவி என்றால், எத்தனை நாட்களுக்கு வேண்டுமாயினும் இங்கேயே இருக்கலாம்; இது உங்கள்

வீடு” என்று சொல்லிவிட்டு, வந்தபடியே திரும்பிச் சென்றாள்.

அபயன் தன் சுரைக்குடுவையையும் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டான்; அந்தக் கணமே, சந்தடி செய்யாமல், அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். இன்ஸ்பெக்டரின் மனைவி மெதுவாகக் கதவைச் சாத்தினாள்; மெளனமாக ராம நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே, தன் படுக்கையில் சென்று படுத்துக்கொண்டாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஐயாவோ, தமது பிரச்சனைக்கு வழி கண்டுபிடிப்பதில் முனைந்திருந்தார். அதில் நேரம் அதிகம் பிடித்ததற்குக் காரணம், அவருடைய மனம் பறந்து பறந்து போய் முதலில் பத்தாயிர ரூபாய்ப் பரிசைப் பெறுவதிலும், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பதவி பெறும் ஆகாயக் கோட்டையைக் கட்டுவதிலும் ஈடுபட்டிருந்ததுதான். கோட்டை சற்றுப் பெரியதாக இருந்ததனால் அதைக் கட்டுவதற்கு அதிக நேரம் பிடிப்பது இயல்புதானே!

35

பறவை கையை விட்டுப் பறந்த செய்தியை அறிந்ததும், இன்ஸ்பெக்டர் மிகவும் கோபித்துக்கொண்டார்; எரிந்து விழுந்தார். ஆனால் மனைவியின்மீது அவருக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் உண்டாக

வில்லை. “இந்தப் புரட்சியாளர்கள் மிகவும் தந்திர சாலிகள். நான் வீட்டுக்குள் வந்ததுமே போலீஸ் ஆபீசர் என்று என்னை அவன் கண்டு கொண்டிருப்பான். இங்கு நாம் தூங்க வந்ததுமே அவன் கம்பி நீட்டிவிட்டான். ஆனால் அவன் எங்கே போக முடியும்? நாக்பூர்ப் பக்கந்தான் போய்க்கொண்டு இருப்பான். அங்கே போலீசார் சக்கரவியூகம் வகுத்து நிற்கிறார்கள்; அதிலிருந்து அவன் தப்ப முடியாது. பெரிய சாமியார் வேஷத்தில் வேறு திரிகிறான்!” என்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு நிமிஷங்கூட வீணாக்கவில்லை. உடுப்பை அணிந்துகொண்டு, மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி நேரே நாக்பூர் போய்ச் சேர்ந்தார்—தம் அதிகாரிகளிடம் செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக. இதன் பயனாக அபயனுடைய வீட்டைச் சுற்றிப் போலீஸ் காவலும் முற்றுகையும் பின்னும் கடுமையாயின. குக்ரி சம்பவம் நடந்து இரண்டு வாரங்கள் ஆயிருந்தன. அங்கே மக்களைத் தூண்டிவிட்ட தலைவன் இன்னமும் பிடிபடாதது, போலீசுக்கு ஓர் இழுக்காகவே இருந்தது. டில்லிக்கு அனுப்பும் வாராந்தர ரிப்போர்ட்டுகளில், ‘அபயகுமாரனைக் கைது செய்ய மும்முரமான முயற்சிகள் நடக்கின்றன’ என்று இரண்டு தடவை எழுதியாயிற்று. இன்னும் இரண்டொரு நாளில் அவன் கைதாகாவிட்டால், மீண்டும் மூன்றாவது முறை பழையபடியே எழுதவேண்டியிருக்கும் கவர்னர் துரைக்கு, தமது மூக்கையே

யாரோ வெட்டினாற்போல அவமானமாக இருந்தது. அவர் ஒவ்வொரு நாளும் போலீஸ் இலாக்காவைக் கூப்பிட்டு, அபயகுமாரனின் போக்கு வரத்துகள் பற்றிய செய்தியை ஓயாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவன் மகாதேவ மலை யிலும் ஸாத்துடாக் காடுகளிலும் திரிந்துகொண்டிருந்தபோது, அவனைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் போலீசாருக்குக் கிடைப்பதாக இல்லை. ஆகவே, 'இந்த ஆள் மிகவும் ஆபத்தானவன்; இவனைப் பிடிப்பதில் அஜாக்கிரதையாக இருக்கக்கூடாது' என்று சர்க்கார் எண்ணியது.

இன்ஸ்பெக்டர் மோட்டார் சைக்கிளில் போய், அபயகுமாரனைப் பற்றிய புதுமையான சூடான செய்தியைத் தெரிவித்தவுடனே, தலைநகரப் போலீஸ் இலாக்காவே அலறியது. உடனே கவர்னர் துரைக்கு டெலிபோனில் செய்தி எட்டியது. நாக்பூர் நகருக்கு அக்கம்பக்கத்தில் ஐம்பது மைல் வட்டாரத்தில், போலீஸ்காரர்கள் விழிப்புடன் கண்காணித்து வந்தார்கள். அவன் இரவில் வீட்டுக்கு வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து, இரவுக் காவலை மிகவும் கடுமையாக்கி யிருந்தார்கள்.

தன்னை வரவேற்க இவ்வளவு பிரம்மாண்டமான ஏற்பாடுகள் நடப்பது அபயனுக்குத் தெரியாது. இத்தனை பெரிய அரசாங்க வரவேற்பும், இவ்வளவு தட்புடலான ஏற்பாடுகளும் தனக்காக நடப்பதை அவன் அறிந்திருந்தால், தன்னைப் பற்றிப் பின்னும்

பெருமையாகவாவது நினைத்திருப்பான். பெரும்பாலும் மனிதன் தன்னைப் பற்றிக் குறைவாகவே எண்ணுவான்; ஆனால் அவனுடைய எதிரிகள் அவனுக்கு மிகப் பெருமை தந்து, அவனுக்காக என்ன என்னவோ தந்திரங்களெல்லாம் செய்யும் பொழுது, அவன் தன் நினைவிலேயே பெரியவனாகி விடுகிறான். ஆனால் அபயனுக்கு இவற்றை மீயல்லாம் பற்றி அக்கறையே இல்லை. தன்னிச்சையாக அவன் சுற்றும் காலம் முடிந்துவிட்டது என்று அவனுடைய உள்மனம் பேசியது. பிரம்மாண்டமான சிறைக் கதவுகள் தன்னை விழுங்குவதற்கு முன்பு, ஒரு தடவை அவன் தனக்குப் பிரியமானவர்களை ஆசை தீர்ப்பார்க்க விரும்பினான். அது மட்டும் நிறைவேறிவிட்டால் பிறகு எதிர்காலத்தில் என்ன நடப்பதாயினும் அதை அவன் ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்வான். அவனுடைய இந்த விருப்பத்தைக்கூடவா கடவுள் நிறைவேற்றி வைக்க மாட்டார்?

நள்ளிரவு கடந்து சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் இன்ஸ்பெக்டரின் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, நேரே ரெயில் தண்டவாளத்தின் ஓரமாக நாக்பூரை நோக்கிச் சென்றான். போலீசாரின் மோட்டார்கள் பெருஞ்சாலையில் போய் வருமாதலால், அவன் அந்த வழியில் செல்லவில்லை. தண்டவாளமும் சாலையும் கூடும் இடங்களில், அவன் இரண்டு வழிகளையும் விட்டு, வயல்களில் நடந்து சென்றான். தேய்பிறை

இருட்டில் அவனுக்கு வழியே புலப்படவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு இரவில் நடந்து நடந்து பழக்கமாகிவிட்டபடியால், முன்போல அவ்வளவு சிரமம் தெரியவில்லை. காலில் செருப்பு இல்லை. வயலிலும் வரப்பிலும் முட்கள் பொத்தின. சில சமயம் சேற்றில் கால் அமிழ்ந்துவிடும். வரப்பில் தடுக்கி விழுந்து, தடி கையிலிருந்து நழுவி, காலில் காயம் பட்டு ரத்தம் வடியும். முள்ளில் சிக்கி அவனுடைய காவிச் சட்டை கிழியும். இவற்றையெல்லாம் அவன் பொருட்படுத்தவே இல்லை. வேறு எவனோ இப்படி அவஸ்தைப் படுவது போல எண்ணியவனாக, அவன் ஒரே நோக்கத்துடன் நடந்தான். அவன் கண்ணெதிரில் இப்போது கண்ணீர் துளும்ப அவன் தாயும் விஜயாவுமே, பரிதாபமும் வேதனையும் உருவெடுத்தாற்போல நின்றார்கள்.

அந்த இரண்டு பெண்மணிகளும் அவனிடம் எவ்வளவு அன்பும் பரிவும் கொண்டிருந்தார்கள்! அவனுக்காக அவர்கள் எவ்வளவுவெல்லாம் பொறுத்தார்கள்! ஓர் அடிமை நாட்டில் பிறந்ததே அவர்கள் செய்த துர்ப்பாக்கியம்; அந்த அடிமைத் தனையை அறுத்தெறிவதற்குள் தன்னிடமுள்ள அனைத்தையும் தியாகம் செய்யக் கூடிய ஒருவனுடன் அவர்களின் வாழ்க்கை பிணைந்திருந்தது. ஆனால் இந்தத் துரதிருஷ்ட நாட்டில், அவர்கள் மட்டுமே இத்தகைய பெண்கள் என்பதில்லை. இந்த இருநூறு ஆண்டு அடிமைக்

காலத்தில், இந்த நாட்டில் எத்தனையோ தியாக வீரர்கள்—நாட்டுக்காகத் தம்மையே தந்தவர்கள்—தோன்றியிருக்கிறார்கள். மங்கல பாண்டே, இராணி லட்சுமிபாய், தாந்தியா டோபே ஆகியவர்களிலிருந்து சாபேகர், குதிராம் போஸ், சந்திரசேகர் ஆஸாத், ராம்பிரஸாத் பிஸ்மில், அஷ்பாகுல்லாஹ், ஜதீன்தாஸ், பகத் சிங், ஸுகதேவ், ராஜகுரு ஆகியவர்கள் வரையில் நாட்டின் மேன்மைக்காகத் தலையைக் கொடுக்கும் ஒரு வீர பரம்பரையே தோன்றியிருக்கிறது. அவர்களின் வழிகள் வெவ்வேறாக இருக்கலாம்; ஆனால் நோக்கம் ஒன்று! ஒரே பித்து, ஒரே வெறி, ஒரே துணிவு! அவர்களின் வீட்டுப் பெண்கள் விக்கி விக்கி அழவில்லையா? அவர்களின் கண்ணீரால் பாரத நாட்டு ஆறுகள் இளகி, அவ்வப் பொழுது பெருவெள்ளங்களைப் பெருக்கியிருக்கின்றன! எல்லையற்றவையும் வர்ணிக்க முடியாதவையுமான அவர்களின் துயரங்களை யார் எண்ணிப் பார்க்க முடியும்?

அதிகாலையில் நினைக்க வேண்டிய அந்தப் புண்ணியவதிகளின் உன்னத பரம்பரையில், ஒளி வரிசையில், திகழ்கிறவர்கள் அபயனின் தாயும், விஜயாவும். ஒப்பற்ற புண்ணியவதிகளே! உங்கள் புதல்வர்களும் கணவர்களும் தம்மைப் பலியிட்டு, தமது உடலின் இளங்குருதியைச் சுதந்திர தேவியின் திருவடிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்திருக்கிறார்கள். எமது உள்ளம் ஓயாமல் முடிவற்ற

கண்ணீரைப் பெருக்கியபோதிலும், உங்களுடைய இந்தப் பெரும் பாக்கியத்தை நாங்கள் போற்றும் லிருக்க முடியாது.

36

இன்ஸ்பெக்டர் மோட்டார் சைக்கிளில் அமர்ந்து நாக்பூருக்குப் புறப்பட்ட பின்பு, அவர் மனைவி சடக்கென்று எழுந்து கைகால்களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு பூஜையறைக்குச் சென்றாள். அங்கு இறைவனை வணங்கிக் கைகூப்பி, “ஆண்டவனே, இன்று நீ என் வீட்டைப் பெரும் பழியிலிருந்து காத்தாய். என் புகலில் வந்த அதிதியை என் வீட்டிலேயே நான் கொலையாளரிடம் ஒப்படைத்தேன் என்றால், பிறகு எனக்கு அதைவிட அதோகதி இல்லை. உன் முன்னால் பாறையில் தலையை மோதிச் சாவதைத் தவிர, அப்போது எனக்கு வேறு வழியே இருந்திராது. ஆகா! உன் திருவிளையாடலைத்தான் என்னவென்று சொல்வது! நிரபராதியான இந்த மாசற்ற இளம் தவசியைப் போலீசார், ஒரு கொடிய விலங்கைச் சூழ்வது போலச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களே! இவனுடைய உயிரை வாங்கினாலன்றி அவர்களுக்கு நிம்மதியே ஏற்படாதுபோல இருக்கிறதே! தன் வீட்டிலேயே அயலானாகவும், தன் நாட்டிலேயே புரட்சி

யாளனாகவும், தன் நாட்டினரே துரத்த ஊரூராக அலைபவனாகவும் இவன் ஆனதற்கு என்ன காரணம்? அப்படி இவன் என்ன குற்றம் செய்தான்? தாய்நாடு விடுதலை பெற வேண்டும்; வெளிநாட்டு ஆட்சி மறைந்து, இந்த நாட்டு மக்கள் மதிப்புடன் தம் வீட்டு எசமானர்களாக வாழ்ந்து, அவர்களுக்கு உண்ண உணவும், உடுக்கத் துணியும், இருக்கக் கூரையும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதானே இவனுடைய விருப்பம்? மகாத்மா காந்தியடிகளும் இதைத்தானே விரும்புகிறார்? இந்த நாட்டில் இதை விரும்பாத துர்ப்பாக்கியன் எவன் இருக்கிறான்? அப்படியிருக்க, இந்த மென்மையான இளைஞனை மட்டும் சர்க்கார் ஏன் தேடித் துன்புறுத்த வேண்டும்? நாங்கள் அனைவரும் நிம்மதியாகக் களிப்புடன் வாழ்கிறோமே! இது என்ன புதிர், என்ன அதிசயம், பகவானே!” என்று முறையிட்டுக்கொண்டாள்.

அவள் ருத்திராஷ்ட மாலையை எடுத்து, ‘அபயனைப் பகவான் காக்க வேண்டும்’ என்பதற்காக, ஜபம் செய்துகொண்டே இருந்தாள். அப்பொழுது இரவு மணி இரண்டரை அடித்தது.

37

பிற்பகல் மணி இரண்டு. பொதுவாக அப்பொழுது சூழ்நிலை அமைதியாக இருக்கும். அவ்

ரவர்கள் தத்தம் வேலையில் மூழ்கியிருப்பார்கள். வேலைவெட்டி இல்லாதவர்கள் வீட்டில் சொஸ்தமாகப் படுத்திருப்பார்கள். அபயனின் தாயும் விஜயாவும் சாப்பிட்ட பின்பு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தாய் கண்ணை மூடிப் படுத்திருந்தாள்; ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. இதற்குள் வாசலிலிருந்து, “பிச்சை கிடைக்குமா, தாயே!” என்ற குரல் கேட்டது.

அந்தக் குரலைக் கேட்டதுமே தாய் திடுக்கிட்டாள். அது அவளுக்குப் பழக்கமான குரல் போலத் தோன்றிற்று. அல்லது அது பிரமையா? அவள் பரபரப்புடன் எழுந்து, வாசற் பக்கமாக ஓடினாள். பார்த்தால் எதிரே, கிழிந்த அழுக்குத் துணி அணிந்து, கையில் சுரைக்குடுவையுடன் ஒரு துறவி நிற்கிறான்; அவன் கண்களிலிருந்து நீர் ஆரூக ஓடுகிறது!

“யார், அபயனா?”

“ஆமாம், அம்மா. இப்பொழுது ஒன்றும் பேசாதே. என்னை உள்ளே வரவிடு. வெளியே இரசியப் போலீஸ் படை நிற்கிறது.”

அபயன் உள்ளே நுழைந்ததுமே, தாய் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு, அவனை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். இருவருடைய உள்ளத்திலும் மகிழ்ச்சியோ துயரமோ என்ன இருந்ததோ தெரியாது; அது நீராக உருகி அருவியாகப் பாய்ந்தது. விஜயாவும் ஓடி வந்தாள். இந்தக் காட்சியைக் கண்டு அவளும் நெஞ்சுருகி நின்றாள்.

அபயன் அவனைத் தன் அருகில் இழுத்துக் கொண்டான்.

மூவரும் ஏதும் பேசவில்லை. உணர்ச்சி வேகத்தில் அவர்களின் நெஞ்சம் தழுதழுத்தது. ஆனால் மூவருடைய உள்ளத்திலும் ஓர் அற்புத ஆனந்தம், அபூர்வ ஆறுதல், ஒப்பற்ற அமைதி, தண்ணிய ஒளி நிரம்பியிருந்தது.

இதற்குள் வெளியே காதைத் துளைக்கும் ஊது குழல் சத்தம் கேட்டது.

“போலீஸ்!”- தாய் நடுங்கிக்கொண்டே, “இனி என்ன நடக்கும் அபயா?” என்று கேட்டாள்.

“இனி என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும், அம்மா. அதுபற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. கைதாவதற்கு முன்பு, உங்கள் இருவரையும் கண்ணாரப் பார்த்துவிட்டேன். இனி எதைப் பற்றியும் எனக்கு அக்கறை இல்லை. போலீசார் வராவிட்டால், நானே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருப்பேன்” என்றான் அபயன்.

“வலுக்கட்டாயமாக நீயே போய்க் கைதாவதனால் என்ன பயன்?”

“வெளிவேலை இப்போது முடிந்துவிட்டது. கைதாவதிலிருந்து நான் தப்ப விரும்பினாலும் இனி அது நடக்காது. நான் ஏன் அதற்குத் தப்ப முயல வேண்டும்? வெட்கப்படும்படியாக நான் ஏதும் செய்யவில்லை. கடைசி வரையில் உண்மை வழியில் நடப்பவனே சத்தியாக்கிரகி. என் செயலுக்காக நான் எத்தகைய சலுகையையும் வேண்ட

வில்லை. செய்யாததைச் செய்யவில்லை என்று மறுப்பேன். இதற்குப் பிறகு முடிவு என்ன ஆனாலும் அதை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொள்வேன்.”

அபயனுடைய உறுதி, தாய்க்கும் விஜயாவுக்கும் திடமூட்டியது. அவர்களுடைய கவலைப் பளு, சிறிதளவு குறைந்தது.

இதற்குள் வெளியே போலீஸ் வான்களின் கர்ரர்-கர்ரர் என்ற சத்தம் கேட்டது. ஐந்தாறு லாரிகளில் துப்பாக்கிகளும் கத்திகளும் தாங்கிப் போலீஸ் வீரர்கள் வந்து, அந்த வீட்டை நான்கு புறமும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். வெளிவாசலைத் தடதடவென்று பிளக்கும் சத்தம் கேட்டது.

அபயன் எழுந்து வந்து தானே கதவைத் திறந்து பார்த்தபொழுது, டெபுடி துரை கையில் சிறு துப்பாக்கியுடன் அவன்மேல் பாயத் தயாராக நின்றிருந்தார். அவனைக் கண்டதுமே அவர் தாவினார்.

“இந்த நாடகமெல்லாம் போடத் தேவையே இல்லையே? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று அபயன் அமைதியுடன் கூறினான்.

டெபுடி துரை கடுமையான குரலில், “ஊஹும்! நாடகமா! உன் பெயர்தானே அபயகுமாரன்?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் உன்னைக் கைது செய்திருக்கிறேன். நீ உடனே எங்களுடன் வர வேண்டும். இனிமேல் தப்பித்துக்கொண்டு எங்கே போவாய்?”

“தப்பித்துக்கொண்டு எங்கும் போக வேண்டிய பேச்சுக்கே இடமில்லையே? சிறிது நேரம் நீங்கள் வராமலிருந்திருந்தால் நானே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருப்பேன்.”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருப்பாயா? ஊஹும்! கொலைகாரர்கள் எப்போதாவது போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வருவதுண்டா?” - டெபுடி துரை நம்பிக்கையின்மையோடும் அசட்டையாகவும் பேசினார்; “போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வருவதாக இருந்தால், ஐயா இத்தனை நாளும் போலீசை ஏமாற்றி ஓடித் திரிந்திருக்க வேண்டாமே! ஆனால் நாங்கள் எப்படியோ உன்மேல் வலை வீசி விட்டோம்” என்று பெருமைப்பட்டுக்கொண்டார்.

தாய் விஜயாவுக்குச் சமிக்ஞை செய்ததும், அவள் பூஜையறையிலிருந்து தட்டை எடுத்து வந்தாள். தாய் டெபுடி துரையிடம், “ஒரே ஒரு நிமிஷம் நில்லுங்கள். இவனுக்கு நான் குங்குமம் இடுகிறேன்” என்றாள்.

தாய் அபயனின் கையில் சிறிது தயிரை ஊற்றினாள். அவனுக்குக் குங்குமமிட்டுக் கர்ப்பூரத்தைக் கொளுத்தி ஆரத்தி எடுத்தாள். அவன் தலையில் அட்சதைகளை இட்டாள். அபயன் தாயின் கால்களில் பணிந்து வணங்கினான். தாயின் உள்ளம் உருகிக் கண்ணில் நீராக வடிந்தது. எஞ்சியிருந்த அட்சதைகளை அவள் அபயனின் பின்னால் நின்றிருந்த நாலேந்து போலீஸ் ஆபீசர்களின் தலையிலிட்டு, “நீங்களும்

என் நாட்டினரே. ஆண்டவனருளால் உங்களுக்கும் மங்களம் உண்டாகட்டும்” என்றாள்.

அமுதமாகப் பொழிந்த அந்த ஆசியின் முன்பு, போலீஸ்காரர்களும் நாணி நின்றார்கள். அவர்களுடைய கடுமை குறைந்தது. இப்பொழுது அவர்கள் சிறிது மரியதையுடன், “புறப்படுங்கள், ஐயா! நேரமாகிறது” என்றார்கள்.

அபயன் புறப்படுவதற்கு முன்னால் விஜயாவைப் பார்த்தான். அவள் கருணையே வடிவாக, ஒரு மூலையில் ஒடுங்கி மௌனமாக நின்றிருந்தாள். உயிரையே கண்களில் திரட்டி வைத்துக்கொண்டு அவள் தன் பிராணநாதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘இந்தத் தடவை எவ்வளவு பார்க்க முடியுமோ பார்த்துவிடுகிறேன்; பிறகு எப்போது காண முடியுமோ, யாருக்குத் தெரியும்?’ என்று பேசுவது போல இருந்தது அவள் கண்.

அபயன் அந்த வடிவழகைக் கடைசி வரையில் மறக்கவில்லை.

அவன் மோட்டாரில் உட்கார்ந்தபேது, அவன் மனத்தில் விந்தையான அமைதி நிலவியது. துயரம் நீங்கி, என்றுமில்லாத உல்லாசம் குடிகொண்டது. தனக்குப் பிரியமானவர்களைக் காண வேண்டும் என்ற அவனுடைய அடக்க முடியாத விருப்பம் இப்போது நிறைவேறியிருந்தது. இனி அவன் எதிர்காலத்தை எதிர்க்க எவ்வகையிலும் தயாராக இருந்தான்.

போலீஸ் வான்கள் கிர்ரென்று புறப்பட்டன. அதே சமயத்தில் கடகடவென்று இடியோசை கேட்டது. கருமுகில்கள் சூழ்ந்தன. படபடவென்று சில மழைத்துளிகள் விழுந்தன. தன் அக நெருப்பைத் தணிப்பதற்காகவே அந்த மழைச்சாரல் வந்ததாக அபயனுக்குத் தோன்றிற்று.

38

அபயகுமாரன் கைதான செய்தியை, உடனே ஐ.ஜி. துரை தாமே கவர்மெண்டு ஹவுஸுக்குப் போய், கவர்னரிடம் தெரிவித்தார். தினசரி களுக்கு உடனே செய்தி பறந்தது. மறுநாள் காலையில் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் பெரிய பெரிய தலைப்பில் செய்திகளை வெளியிட்டன - “பயங்கரப் புரட்சிவாதி பிடிபட்டான்!” “ஷீட்டில் நுழைந்ததுமே போலீசாரின் இரும்புப் பிடி!”, “குக்ரி சம்பவத்தின் தலைவன் கைதான அற்புதம் - போலீசின் முஸ்தீப்பு!”, “போலீசாரின் சக்கர வியூகத்தில் புரட்சித் தலைவன்!”

அந்தக் காலத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் போலீசாரின் கை ஓங்கி யிருந்தது. பத்திரிகைச் செய்திகளை அவர்கள் கடுமையாகத் தணிக்கை செய்து வந்தார்கள். போலீசார் பார்த்து அநுமதித்த பின்பே இத்தகைய செய்திகள் வெளிவந்தன.

எங்கே பார்த்தாலும் போலீஸ் தந்திகள் பறந்தன. பெரிய பெரிய ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு கெல்லாம் தகவல் கிடைத்தது. ஆட்சியாளருக்கு அன்றைக்கு அது மிகப் பெரிய வெற்றி. அந்த வெற்றி மயக்கத்தில் அவர்கள் ஆழ்ந்திருந்தார்கள்.

39

அபயன் கைதானதனால் அவனுடைய தாயின் உடல்நிலை கெட்டுவிட்டது. கொலைக் குற்றத்தில் அவன் பிடிபட்டது அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. இயக்கம் தொடங்கிய புதிதிலேயே மற்றவர்களுடன் அவனும் கைதாகியிருந்தால், அவளுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் உண்டாகியிராது. ஆனால், போலீசார் விளம்பரப்படுத்திய சுவரொட்டியில் குறித்திருந்த விஷயங்களையும், அவனைக் கைது செய்வதற்காகப் போலீஸ் பட்டாளமே திரண்டு வந்ததையும் கண்ட பின்பு, அவள் மனத்தில் திகில் எழுந்தது. 'இவையெல்லாம் நல்லதற்கு அடையாளமல்ல! இதுவரையில் நடக்காத ஏதோ ஒன்று இனி நடக்கப் போகிறது' என்று அவள் உள்ளூற நினைத்தாள். அவள்படுத்த படுக்கையாகிவிட்டாள்; படுத்த படியேதுளசிமாலையை ஜபித்துக்கொண்டு, பிரார்த்தனைகள் செய்து வந்தாள்.

விஜயாவும் இப்பொழுது மெளனம் பூண்டாள். அவள் ஏதும் பேசாமல் மனத்துக்குள்ளேயே மறுகினாள். அம்மாவும் விஜயாவும் மிகவும் குறைவாகவே பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒருவருடைய துயரத்தை மற்றவர் அறிந்திருந்த அளவுக்கு, வேறு யாரும் அறிய முடியாது.

தீனபந்து, அவர்கள் வீட்டுக்கு அன்றாடம் வந்து போவார். காப்ரி ஸ்டேஷனில் அபயனிடமிருந்து விடை பெற்ற நாளிலிருந்து, விஜயாவிடம் சாந்தா அடிக்கடி வந்து பேசிச் செல்வாள். அவள் அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகிவிட்டாள். பெயருக்கு ஏற்ற நற்பண்பு அவளிடம் இருந்தது. அவள் வரும்போதெல்லாம் வீட்டில் உண்மையாகவே அமைதியும் ஆறுதலும் பரவின. அபயனுக்குப் பிரியமான தாய்க்கும் விஜயாவுக்கும் அவள் அன்புடன் பணிவிடை செய்ததிலிருந்து, அபயனிடம் அவளுக்கு இருந்த அளவற்ற மதிப்பு வெளியாயிற்று.

40

அபயனை ஸீதாபல்டி போலீஸ் ஸ்டேஷனில் காவலில் வைத்திருந்தார்கள். அது மிகவும் அசுத்தமான இடம்; சிறுநீரின் துர்நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்தது. படுத்துக்கொள்ள ஒரு

கோணிப்பட்டையும் கறுப்புக் கம்பளமும் கொடுத்தார்கள்.

காவல் கட்டிடத்தின் கதவை மூடிவிட்டு, அதில் பெரிய பெரிய பூட்டுக்களைப் பூட்டியபின் காண்ஸ்டேபிள்கள் சற்று ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது அந்த அறையில் பிரார்த்தனை செய்ய அபயன் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான்; பூமியில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு, “என் தாய்நாடே! என்னிடம் இருப்பதனைத் தையும் உன் தொண்டுக்கு அர்ப்பிக்கிறேன். தாயே, வருங்காலத்தில் நான் எதை அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தாலும் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலை எனக்கு அருள்வாய். என் உயிரை அவியாகச் சொரிவதனால் உனக்கு விடுதலை கிடைக்குமென்றால், அதற்கும் உன்னுடைய இந்தச் சிறுவன் தயாராக இருக்கிறான்” என்றான்.

இதற்குப் பிறகு, அந்த இருட்டும் அசுத்தமும் துர்நாற்றமுமான இடத்திலுங்கூட அவன், குதிரைகளை விற்றபின் தூங்கும் வியாபாரிபோல, கவலையற்றுத் தூங்கினான். ஐந்தே நிமிஷத்தில் அவன் குறட்டைவிடலானான். காவலாளர்கள்கூட இதைக் கண்டு அசந்துவிட்டார்கள். கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பெற்ற கைதி இவ்வளவு பற்றற்று நிம்மதியாக இருப்பதை அவர்கள் எப்பொழுதும் கண்டதே இல்லை.

காலை எட்டு மணிவரைக்கும் அவன் எழுந்திருக்காமலிருக்கவே, இரும்புக் கம்பிகளின் வழியாக

நீண்ட மூங்கிலை விட்டு அவனை எழுப்பினார்கள். இரு கைகளிலும் விலங்கிட்டு அவனைக் காலைக் கடன் கழிக்க வெளியே அழைத்து வந்தபோது, வெயிலைக்கண்டு அவன் கண்கள் கூசின; அவன் உடனே கண்களை மூடிக்கொண்டான். இருள் இப்போது அவனுக்குப் பழகிவிட்டது. இருளே அவனுக்குத் துணையும் உறவுமாயிற்று. ஒளியினிடம் இருந்த நட்பை அவன் இழந்துவிட்டான்.

சுமார் பதினொரு மணிக்கு, மீண்டும் துப்பாக்கிகளும் கத்திமுனைகளும் காவல் காக்க, கறுப்பு லாரியில் அவனை உட்கார வைத்து, ஸென்டிரல் ஜெயிலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். வாசலிலேயே அவனுடைய வரலாற்றை எழுதிக்கொண்டார்கள். பெயர், நிறம், உடலிலுள்ள அடையாளங்கள் முதலியவற்றைப் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். சிறைக்கதவுகள் அவனை உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு மீண்டும் மூடியபோது, 'என்னை வெளியே அனுப்ப இந்தக் கதவுகள் எப்பொழுதாவது திறக்குமா, அல்லது திறக்காமலே இருந்து விடுமா?' என்ற கேள்வி அவனுள் எழுந்தது. தெரிந்ததும் பழக்கமுள்ளதுமான ஓர் உலகத்திலிருந்து அவன், தெரியாததும் பழக்கமில்லாததுமான ஓர் உலகில் நுழைந்துகொண்டிருந்தான். அங்கே என்ன இருக்கிறது, என்ன இல்லை, அங்கிருந்து எவனாவது திரும்பி வருகிறான், இல்லையா என்ற எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியாது.

அவனை ஒவ்வொரு மதிலாக மூன்று மதில்கள் தாண்டி அழைத்து வந்து, தூக்கிலிடும் கைதிகளை அடைக்கும் அறையில் கொண்டு விட்டார்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் காவலில் இருந்த அந்த அசுத்த இருட்டறையுடன் ஒப்பிட்டால், இதைத் தூய அழகிய அரண்மனை என்றே சொல்லலாம். இரும்புக் கம்பிகளின் வாயிலாக அவன் உற்றுப் பார்த்தபோது, அக்கம்பக்கத்துப் பசுஞ்செடிகளில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குவது தெரிந்தது. அந்த மலர்களைக் கண்டு அவன் புன்னகை பூத்தான். பிறகு காலை நீட்டிக்கொண்டு படுத்தவன், முப்பத்தாறு மணிநேரம் எழுந்திருக்கவே இல்லை. நடுவில் இரண்டொரு தடவை தண்ணீர் குடிப்பதற்காக எழுந்திருப்பான்; கடகடவென்று ஒரு குடம் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மீண்டும் தூங்குவான். அவனுடைய உடலும் மனமும் அவ்வளவு ஓய்ந்திருந்தன. அந்தச் சிறு அறையில், காவலாளிகளின் இடைவிடாத காவலில் அவன் தனக்கு நல்ல பாதுகாப்பு இருப்பதை உணர்ந்து, கவலையற்று நன்றாகத் தூங்கினான். ஆனந்தமென்னும் தூய சமாதியில் லயித்தவன் போல, அவன் அற்புதமாகத் தூங்கினான்.

ஜெயிலர்களும் சூப்பரின்கெட்டுகளும் வந்தார்கள்; ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட்டு, டி. ஐ. ஜி., ஐ. ஜி. முதலிய பெரிய பெரிய அதிகாரிகள் வந்து அவனைப் பார்த்துச் சென்றார்கள். ஆனால் அவனுக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் ஏதுமே

தெரியாது. கவர்னர் துரையின் மனைவிகூட, ஜெயிலுக்கு விஜயம் செய்து, இந்தப் பிரசித்தப் புரட்சியாளனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினான்; ஆனால் கவர்னர் துரை அவனைத் தடுத்து விட்டார்.

மிருகக்காட்சிசாலையில் ஏதோ அபூர்வ விலங்கைப் பார்க்க வருவது போல, எல்லாரும் அவனைக் காண வந்தார்கள்; ஆனால் அவனுக்கு இந்தக் குதூகலத்தைப் பற்றியும் கோலாகலத்தைப் பற்றியும் ஏதுமே தெரியவில்லை. அவன் தனது தூக்கத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய ஆரோக்கியமான, அமைப்பான, சிவப்பான உடலில் கறுப்புத் தாடி மிகவும் அழகாக இருந்தது. “யாரோ சுயராஜ்ய வீர மகான் சிறைக்குள் வந்திருக்கிறார்” என்று வார்டர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன், அக்கம்பக்கத்தில் யாரும் தன்னைப் பார்க்காமல் இருக்கிறார்களா என்று உறுதிப்படுத்திக்கொண்ட பிறகு, அந்த அறை வாசலில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பினான்.

41

அபயன் கைதான அந்தக் காலத்திலும் அரசியல் கைதிகளுக்குச் செய்திப் பத்திரிகைகள் கொடுப்பதில்லை. ஆனால், மறைவாகச் சர்க்கரைப் பொட்ட

லங்களில் கட்டி ஏதாவது செய்திப் பத்திரிகை எப்போதாவது வரும். அதை அரசியல் கைதிகள் யாவரும் மிகவும் கவனத்துடன், ஏதோ காதற் கடிதத்தைப் படிப்பதுபோலப் படிப்பார்கள்.

அப்பொழுது சிறைச் சட்டங்கள் மிகவும் கடுமையாகவும் கண்டிப்பாகவும் இருந்தன. ஆனால் அவற்றை மீறுவதற்கு, சிறை வார்டர்களும் சிப்பந்திகளுமே அதிக உதவி செய்து வந்தார்கள். இதற்குக் காரணம், அரசியல் கைதிகளிடம் அவர்களுக்கு அநுதாபம் இருந்தது என்பது ஒன்று; மற்றொன்று, சில அரசியல் கைதிகள் செல்வமும் செல்வாக்கும் வாய்ந்தவர்களாக இருந்ததனால் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் பணமும் கிடைத்து வந்தது. எவன் எந்த அளவுக்குப் பணக்காரனோ அவனுக்கு அந்த அளவுக்குத் தொண்டு மிகுதியாகத் தேவை. அவனுடைய உடல்தான் சிறையில் இருந்ததே தவிர, மனம் வீட்டு விஷயங்களிலேயே மூழ்கியிருந்தது; அதனால் அடிக்கடி அவனுக்கு வெளிவாழ்வின் நினைவு வந்து, துன்பம் உண்டாகும். ஆகையால் சின்னஞ்சிறு விஷயங்களிலும் வெளிச் செய்தி கிடைக்காத வரையில் அவனுக்கு மன நிம்மதி உண்டாகாது.

இத்தகையவர்கள் ஓயாமல் வெளியே கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருப்பார்கள். இவ்விதத் தனித் தபாலுக்குச் செலவு அதிகம் பிடிக்கும். ஆனால் இவர்களுக்குப் பணம் ஒரு பொருட்டல்ல.

வெளியே கறுப்புச் சந்தையிலும் வியாபாரத்திலும் பணம் கொழிக்கும் இந்தச் சமயத்தில் நாம் சிறைக்குள் இருக்கிறோமே என்றுதான் இவர்களுக்கு அடிக்கடி வருத்தம் உண்டாகும். இவர்களை இப்பொழுது விடுவித்துவிட்டால், பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில், இவர்கள் லட்சாதிபதியாகி, இயக்கத்துக்கும் ஆயிரக்கணக்கில் உதவி செய்வார்களே. போர்ப்பொழுது நிற்கும்; எப்பொழுது உடன்படிக்கை ஏற்படும் என்பதிலேயே இவர்கள் கவனம் முழுவதும் இருந்தது. இவர்களின் விடுதலையைப் பற்றி ஜோஸ்யம் சொல்லிச் சொல்லி, இவர்களுடைய நண்பர்களான வேறு அரசியல் கைதிகள் வாரத்தில் இரண்டு நாள் பெருவிருந்து உண்பார்கள்.

நல்ல கோதுமையுடன் உளுத்துப்போன கோதுமையும் அரைபடுவதுபோல, உண்மையான தேசபக்தர்களுடன் இந்தப் போலிச் சரக்கும் சிறைக்குள் வந்திருந்தது. இவர்கள் சிறையில் இருந்தவரையில், எங்கே இந்தத் தவிப்பிலேயே உயிர் போய் விடுமோ என்று பயந்து நடுநடுங்கி அவஸ்தைப்பட்டார்கள். ஆனால் இறைவனருளால் இவர்கள் செம்மையான உடல்நலத்துடன் வெளியே வந்ததும், எல்லாரையும்விட அதிகமாக இவர்களே வெள்ளைக்கதராடை அணிந்தார்கள். இஸ்திரி செய்த வெள்ளைக் குல்லாயை இவர்கள் ஓர் ஓய்யாரக்

கோணலாக வைத்துக்கொள்வார்கள்; புரட்சி முழுவதுமே இவர்களுடைய பலத்தினால்தான் நடக்கிறதோ என்று தோன்றும். இவர்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ சிறை செல்லும் 'வீரம்' விளைவித்துவிட்டார்கள்; அதற்கு இவர்களுடைய வல்லமையைவிட, போலீசாரின் மிதமிஞ்சிய விழிப்பும் கிறுக்குமே பொறுப்பாக இருந்தன. இத்தகைய மகாநுபாவர்கள் சிறையில் இருந்தால் என்ன, வெளியில் இருந்தால் என்ன? இவர்களுக்கு அதனால் சொந்த லாபநஷ்டம் ஏதாக இருந்தாலும், நாட்டுக்கோ புரட்சிக்கோ இவர்களால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை! இவர்கள் உள்ளே வராமலிருந்திருந்தால், சங்கிலியின் ஒரு தொடர் கூடப் பலவீனமாகியிருக்காது. இவர்களுடைய பலவீனமே இப்பொழுது சங்கிலித் தொடரின் பலவீனமாயிற்று.

இவர்கள் விடுபட்டதும், உயிரே தப்பி இலட்சம் ரூபாய் கிடைத்தது போல மகிழ்ந்தார்கள். 'ஆகா! தப்பிவிட்டேன்! மயிரிழையில் தப்பினேன், ஐயா!' என்று கூச்சலிட்டார்கள். வலுக்கட்டாயமாகத் தங்கள்மேல் சுமந்த தியாகத்துக்காக இவர்கள் விலைவசூல் செய்யலானார்கள்; உண்மையான புரட்சியாளரின் ஒளியும் மங்கும்படியாக வேஷம் போட்டு விலைவசூல் செய்தார்கள். வெறும் கலந்தானே எல்லாவற்றையும்விட அதிகமாக ஓசைப்படுகிறது!

ஆனால் இவர்களுக்கு நேர்மாருகச் சில வாஸிபத் தொண்டர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் முன்னும் பார்க்கவில்லை; பின்னும் பார்க்கவில்லை; தடா லென்று புரட்சித்தீயில் குதித்தார்கள். அவர்களிடம் கணக்குவழக்கு என்ற பொருளே இல்லை. அன்பின் சாம்ராஜ்யத்தில் யாராவது லாபநஷ்டத்தைக் கணக்கிடுவார்களா? அந்த அன்பு ஒரு மனிதனுக்கு மற்றொரு மனிதரிடம் இருந்தாலும் சரி, நாட்டினிடமோ சமயத்தினிடமோ ஆண்டவனிடமோ இருந்தாலும் சரி. அன்பு நாட்டில் உலாவுகிறவர்கள் எப்போதாயினும் கணக்குப் போடுவதுண்டா? மற்ற அரசர்களைப் போல ஜான்ஸி ராணியும் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து ஆங்கில ஆட்சிக்குப் பணிந்து அதன்புகலில் இருந்திருந்தாளானால், ஆனந்தமாக ஆட்சி நடத்தி, சுகமாகவும் களிப்பாகவும் வாழ்ந்திருக்கலாமே! கணக்கைப் பொசுக்கித்தான் அவள் தன் வாழ்வையும் பொசுக்கிக்கொண்டாள்.

மீராபாய் அரண்மனையையும் அரசையும் துறந்து தன் காதலனான கண்ணனின் பின்னால் பைத்தியக்காரியாக ஓடித் திரிந்தாளே, அவளை எந்தக் கணக்கு அப்படித் தூண்டியது?

சோக்ரதர் தமது ஆன்மாவை மோனநிலையில் வைத்துக்கொண்டு, வீழ்ச்சியடைந்த அந்தக் காலத்திய தர்க்கங்களை ஒப்புக்கொண்டிருந்தாரானால், ஒரு கோப்பை விஷத்தை அவர் குடிக்க வேண்டியே இருந்திராதே?

கணநேரத்திய பௌதிக சுகங்களின் வரவு செலவுக் கணக்கை மதித்துப் போற்றியிருந்தாரானால், ஏசு கிறிஸ்து ஏன் சிலுவையில் அறைபட்டிருப்பார்?

காலமென்னும் இரத்தினக் கம்பளத்தில் காலடிகளைப் பதித்துச் சரித்திரப் பெருமை பெற்றவர்கள், வாழ்வுடன் எப்போதுமே வரவு செலவுக் கணக்கு வைத்துக்கொண்டதில்லை. உன்னதமான ஒரு தூண்டுதலோ, ஆன்மாவின் ஒரு நிரந்தர அழைப்புக் குரலோ, அன்புக்கு இலக்கான ஒருவரின் மறைமுகமான அறைகூவலோ அவர்களுக்குப் போதும். இதன் அழைப்பினால் தான் அவர்கள் இந்த உடலென்னும் வாழ்வில் புகுந்து, வால் நட்சத்திரத்தைப் போலக் கணப் பொழுதுக்கு ஒளி வீசி, தமது தெய்விக ஒளியினால் உலகம் முழுவதையும் ஒளிரச் செய்துவிட்டு மறைந்தார்கள். அவர்களின் நினைவு, எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக உலகத்துக்கு நம்பிக்கையையும் உயிர்ப்பையும் கொடுத்து வந்திருக்கிறது; இனியும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும். அவர்கள் ஒரு நெருப்பைக் கொண்டு வந்தார்கள்; தமது உடலையே அந்த நெருப்பிலிட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் இறந்தும் இறவாது வாழ்கிறார்கள். அவர்களின் பரம்பரை உலகிலிருந்து மறையவில்லை; அதனால்தான் உலகம் நிலைத்திருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் எப்பொழுதோ பிரளயம் மூண்டிருக்கும்.

இத்தகைய தெய்விகத் தூமகேதுக்களின் தூண்டுதல்தான், ஆகஸ்டு புரட்சியில் சேர்ந்த பல இளைஞர்களை உயிர்ப்பித்து வந்தது. அந்த இளைஞர்களில் பலருக்கு, அன்றாட அரசியலில் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை. இவர்களில் பலர் மாணவர்கள், உபாத்தியாயர்கள், தீனபந்துவைப் போலச் சிறு கைத்தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள், அன்றாட ஊதியம் பெறுகிறவர்கள், சாமானியத் தொண்டர்கள். இவர்கள் தொண்டர் பதவிக்கு அருகிலும், தலைமைப் பதவிக்குத் தொலைவிலும் இருந்தார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பெண்கள். இவர்களுடைய பக்தியும் உண்மையும் ஒளியும் நிர்மலமானவை; தூயவை. கிழவர்களான பெருந்தலைவர்கள், “தம்பி, காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது. நன்றாகச் சிந்தித்து ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்” என்று இவர்களுக்கு உபதேசம் செய்து வந்தார்கள். ஆனால் இவர்கள் விரும்பிப் பாடிய பாடலோ இதுதான்—

துயரத்தை எதிர்கொண்டே இன்னலுடன் வாழ்வோம்;
அயராத கொலையாளன் கடுவலியைக் காண்போம்!

வயதில் பெரியவர்களும், உலகம் கண்டவர்களும், அறிவாளிகளும் இவர்களைப் பார்த்து, “பைத்தியங்கள்! இளம் வயது; அதனால்தான் இப்படிச் செய்கிறீர்கள். சற்றுப் பெரியவர்களாகிப் புத்தி வந்ததும், எங்களைப் போலவே நடந்து கொள்வார்கள்” என்றார்கள்.

அபயகுமாரனைக் கைது செய்து சிறைக்குக் கொண்டு வந்த செய்தி, சிறை முழுவதும் பரவியது. அப்பொழுது ஸெண்டிரல் ஜெயிலில், வெவ்வேறு வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த ஆயிரத்திருநூறு அரசியல் கைதிகள் இருந்தார்கள். அநேகமாகச் சிறை முழுவதும் அவர்களே நிரம்பியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடம் தேவைப்பட்டதனால், நீண்டகாலத் தண்டனை பெற்றிருந்த பல குற்றவாளிகளை (கிரிமினல்களை) விடுதலை செய்திருந்தார்கள். 'ஏ' வகுப்பு அரசியல் கைதிகளின் விடுதி, தூக்குத் தண்டனைக் கைதிகளின் விடுதிக்குப் பக்கத்தில்தான் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவில் நெடிய மதில் இருந்ததனால் ஒருவரின் குரல் மற்றவருக்குக் கேட்காது. மாலையிலும் காலையிலும் அரசியல் கைதிகளின் பிரார்த்தனைக் குரல் மட்டும் அபயனுக்குக் கேட்டது. மாலைப் பிரார்த்தனையைவிட, காலைப் பிரார்த்தனை மிகவும் தெளிவாகவும் உள்ளங் கவர்வதாகவும் மங்கலமயமாகவும் இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அந்தச் சமயத்தில், மகான் விநோபாவும் அந்தச் சிறையில்தான் இருந்தார். அவர் நடத்திய பிரார்த்தனைகளினால் அபயனுக்குப் பெரும் அமைதியும் மிகுந்த ஆறுதலும் கிடைத்தன.

அவன் கைதாகி வந்த மூன்றாவது நாளே, எவ்ளோ ஒரு வார்டர், ஒரு கிழிந்து கசங்கிய காகிதத் துண்டை அவனிடம் கொண்டு வந்து

கொடுத்தான். அதில் பென்சிலினால் எழுதியிருந்தது—

“வீரர்பெருமணியே! நாங்கள் மிகவும் மதிப்புடன் தங்களை வரவேற்கிறோம். தங்களுடைய தியாகமும் தவமும் எங்கள் நெஞ்சை உருக்கி விட்டன. தங்கள் இன்ப துன்பங்களில் நாங்கள் எப்போதுமே தங்களுடன் இருக்கிறோம். தங்கள் பெருமைக்கு அன்புடனும் ஆதரவுடனும் தலைவணங்குகிறோம். இப்படிக்கு— ஸெண்டிரல் ஜெயில் அரசியல் கைதிகள்.”

அந்தச் சிறு கடிதத் துணுக்கைப் படித்ததும் அபயனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. தான் தன்னந்தனியனாக இல்லை என்பதை அவன் உணர்ந்தான். தனிமை எண்ணமே மனிதனைப் பலவீனனுக்குகிறது. அபயன் தனியாக இல்லை; அவன் அறியாத எத்தனையோ கண்கள் அவனை ஓயாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன் அறியாத எத்தனையோ உள்ளங்களின் அன்பும் ஆசியும் அவனைச் சூழ்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்று, மக்களுடைய மனத்தின் இந்த அளவிலாத வைபவத்தைப் பெற்று, அவன் ஆனந்தத்திலும் உல்லாசத்திலும் மகிழ்ந்து களித்திருந்தான். அவனுடைய தெம்பைக் கண்டு, வார்டர்களும் சிறையதிகாரிகளும் திகைத்து நின்றார்கள்.

அபயன் சிறைக்கு வந்து ஏழு நாட்கள்கூட ஆகவில்லை; அதற்குள் அவன் மீது குற்றப் பத்திரிகை தாக்கலாகி, வழக்கும் தொடர்ந்தது. சர்க்காரின் விசேஷ கெஜட் உத்தரவின்படி, செளத்ரி அவர்களை ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்திரேட்டாக நியமித்தார்கள். இவருடைய குழந்தைகளுக்குத் தான் முன்பு அபயன் பாடம் சொல்லி வந்தான். சிறைக்குள்ளேயே ஓர் அறையில் கோர்ட்டு நடந்தது. போலீஸ்காரர்களும், சர்க்கார் வக்கீலும், அவர்களுடைய சாட்சிகளும் ஏற்கனவே தயாராக இருந்தார்கள். நாடகத்தின் எல்லா அங்கங்களும் முன்னமே ஏற்பாடாகி முடிந்திருந்தன. முதல் அங்கம், அதாவது அபயனைக் கைது செய்யும் படலந்தான் பாக்கியாக இருந்தது; அதற்குத்தான் இவ்வளவு நேரம் பிடித்தது. அது நடக்காத வரையில் திரையை நீக்க முடியாதே! ஆனால் இப்பொழுது அவன் கைதாகிவிட்டதும், ஒரு வாரத்துக்குள்ளேயே ஆட்டம் ஆரம்பித்தது.

அபயனுக்கு எதிராகப் பதிவு செய்த குற்றப் பத்திரிகையில், அவன் மீது கடுமையான குற்றங்களைச் சாட்டினார்கள். குக்ரி சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் லாலா பாபுராமும் முன்ஷி முன்னுகானும் கொலையுண்டதற்கும், மக்களைத் தூண்டியதற்கும் அவனை குற்றவாளி என்று ஏற்கனவே கூறியிருந்

தார்கள். இது மட்டுமின்றி, அவன் பம்பாயி லிருந்து திரும்பி வந்து, செயல் திட்டம் அடங்கிய துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகித்த பின்பு, எத்தனை ஹிம்சைச் செயல்கள் நடந்துள்ளனவோ அவை எல்லாவற்றுக்கும் அவனே பொறுப்பாளி என்ற குற்றத்தையும் அவன் தலையில் சுமத்தி னார்கள். மக்கள் படிப்பற்றவர்களாகவும் நன்மை தீமை அறியாதவர்களாகவும் இருக்கும் நிலையில், அவர்களைத் தூண்டும் தலைவனுடைய குற்றம் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதையும் விளக்கி னார்கள்.

இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்களில் ஏதாவது ஒரு குற்றத்தை அவன் செய்தான் என்பது ருஜுவா னாலே போதும்; அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைப்பது நிச்சயம். ஆனால் இங்கோ அவர்கள் இத்தகைய நான்கு குற்றங்களை ருஜுப்படுத்தத் தயாராக இருந்தார்கள். இதில் ஒவ்வொரு குற்றத் துக்கும் உரிய தண்டனை தூக்குமேடைதான்! ஆகையால் வழக்கு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னு லிருந்தே எங்கும் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. ஏதாவது ஒரு செக்ஷனின் கீழ், அவனுக்குக் கட்டாயம் இறுதித் தண்டனைதான் கிடைக்கும் என்பது உறுதி போலத் தோன்றியது.

வழக்கு ஆரம்பித்ததுமே நகரிலும் நாடெங்கும் பரபரப்பு அதிகமாயிற்று. குற்றம் சாட்டப்பெற்ற அபயனைச் சட்டப்படி காப்பதற்காக வக்கீல்கள் பெருங்கூட்டமாக கூடித் தமக்குள் ஒரு கமிட்டியை

நியமித்தார்கள். மக்கள் நிதி திரட்டினார்கள். இன்னர் கொடுத்தார்கள் என்று தெரியாதபடி பெருந்தொகை குவிந்தது. வக்கீல்களுக்குள்ளும் பாரிஸ்டர்களுக்குள்ளும் அபயனுக்காக வக்காலத்து வாங்கப் போட்டி ஏற்பட்டது. தொண்டர்கள் இங்குமங்கும் ஓடி அலைந்தார்கள். ஆனால் இதனாலெல்லாம் அபயனுடைய மனப்பான்மையில் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. அவன் தன்னைத் தப்புவிப்பதற்காக வாதாட வக்கீல்தேவையில்லை என்று மறுத்துவிட்டான். அவன் சத்தியாக்கிரகி. எது உண்மையோ அதைத்தான் அவன் சொல்வான்; உண்மையல்லாததை மறுப்பான். இதுதான் அவன் உறுதியாகச் செய்யக்கூடியது. இதற்குப் பின்பு என்ன தீர்ப்பு ஆகிறதோ ஆகட்டும். அவன் தான் செய்த செயலுக்காகத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் முறையில் வாதாட விரும்பவில்லை. தான் செய்யாத செயலுக்காக அவன் தற்காப்புச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தேவையில்லை. எனவே இதற்காக வக்கீல்களை நியமிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?

“உங்களுக்குச் சட்டங்களின் போக்கும் வகையும் தெரியாதாகையால், வழக்கு உங்களுக்கு மாருகிவிடக்கூடும். தூக்குத்தண்டனை வரைக்கும் விதிக்கக்கூடிய குற்றச்சாட்டுகள் இருப்பதனால் எல்லா வகையிலும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். நாங்கள் தங்களிடம்

பீஸ் வாங்கப் போவதில்லையே! தற்காப்பு நிதியி லிருந்து எல்லாச் செலவுகளும் நடக்கும்” என்று வக்கீல்கள் சொன்னார்கள்.

“சட்ட நூல்கள் என்பவை என்ன? உண்மை வரைக்கும் போய்ச் சேரும் வழியைத்தானே அவை சொல்கின்றன? புத்தகங்களைப் படிப்பத னால் சத்திய வழிபாடு ஆகிவிடாது. நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நன்றாக நடுநிலையில் ஆராய்ந்து, சத்தியத்தின் ஆன்மாவினிடம் சேருவதுதானே நீதி மன்றத்தின் கடமையும் தர்மமும்? எனவே இதற்கு நான் உதவியும் செய்வேன்” என்று அபயன் கூறினான்.

பாரிஸ்டர் இதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. “என்னதான் இருந்தாலும் இது அரசியல் வழக்கு என்பது உங்களுக்கும் தெரியும். ஆங்கில ஆட் சியை நீங்கள் எதிர்த்திருக்கிறீர்கள். கோர்ட்டு அவர்களுடையதுதான். வேறு விஷயங்களில் அவர்கள் நியாயத்தையே விரும்பிப் பேசுகிற வர்கள்தாம் என்றாலும், இம்மாதிரி அரசியல் வழக்குகளில் அவர்களுடைய சாம்ராஜ்ய நீதிதான் முதலிடம் பெறும்; பிறகுதான் நியாயப் பேச் செல்லாம். ஜெர்மானியர்கள் குண்டு பொழிந்து, போர்த் தொந்தரவுகள் மென்னியைப் பிடிக்கும் சமயத்தில், இந்தியத் தலைவர்கள் தம்மை முதுகில் கத்தியால் குத்துவதாக அவர்கள் எண்ணியிருக் கிறார்கள். அவர்களுடைய மனப்பான்மையும் நடுநிலையும் கெட்டுப் போயிருக்கின்றன. ஆகை

யால் நீங்கள் சட்ட உதவி பெற வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று.

“உங்களுடைய நல்லுணர்ச்சிக்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறேன், பாரிஸ்டர் ஸார். என் நன்மைக்காகவே நீங்கள் ஆலோசனை கூறுகிறீர்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். சட்ட உதவியில் நீங்கள் இத்தனை நம்பிக்கை வைப்பது பெருமைக்குரியது; உங்கள் தொழிலுக்கு ஏற்றது. ஆனால் இவ்வளவு பெரிய தேசிய அடிப்படையிலும் உலக அரசியல் அடிப்படையிலும் இந்த வழக்கு நடந்தால், அதற்குச் சட்ட நூல்கள் எந்த வகையில் உதவும்? நான் செய்த எந்தச் செயலையும் சட்ட நூல்களைப் படித்துவிட்டுச் செய்யவில்லை; நானே சுயத் தூண்டுதலினால் செய்திருக்கிறேன். எனக்கு எது சத்தியம் என்று தோன்றியதோ, நன்மை என்று தோன்றியதோ, அழகு என்று தோன்றியதோ அதை நான் வழிபட்டேன். இத்தகைய தூண்டுதல் புத்தகங்களிலிருந்து கிடைப்பதில்லை; நேரே வாழ்விலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. ஆகையால், வேறு ஏதாவது சந்தர்ப்பத்திலோ வேறு வழக்கிலோ உங்கள் நூல்கள் பெருவிந்தை விளைவிப்பனவாக இருக்கலாம்; ஆனால் இந்த வழக்கில் அவை எவ்வகையிலும் பயன்பட மாட்டா. என்னை மன்னியுங்கள்; என்னை என் விதிக்கு விட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் பெரியவர்கள்; என்னைவிடப் படித்த அறிவாளிகள். நான் சத்திய

வழியில் கடைசி வரையில் அஸையாமல் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசி கூறுங்கள்.”

பாரிஸ்டர் இதைக் கேட்டதும், தமது கறுப்புக் கோட்டின் பையிலிருந்து வெள்ளைக் கைக் குட்டையை எடுத்து, வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு, சட்டப் புத்தகத்தை மூடினார். இத்தகைய குற்றவாளியை, இத்தகைய கட்சிக் காரனை அவர் எப்பொழுதும் பார்த்ததே இல்லை. “உங்கள் இஷ்டம்” என்று மட்டுமே அவர் சொன்னார்.

43

அபயன் தனது தற்காப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யாததனால் வழக்கின் செய்தி நாடெங்கும் பரவியது. இப்பொழுது இயக்கத்தின் நிலைமை கட்டுக்கு அடங்கிவிட்டபடியால், செய்திப் பத்திரிகைகளுக்கு இருந்த கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தினார்கள். அரசியல் கைதிகள் யாவருக்கும் சிறையில் தினசரிகள் கிடைத்தன. இந்த வழக்கு விசாரணையை ஆகாகான் மாளிகையில் சிறைப்பட்டிருந்தவர்களும், அகமதுநகர்க் கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்தவர்களும் படிக்கலானார்கள். அபயன் சட்ட ஆலோசனை வேண்டாமென்று மறுத்துக் கூறிய தர்க்கங்களையெல்லாம் பத்திரிகைகள் அலசி ஆராய்ந்தன. “உண்மையிலேயே

இந்த வழக்கு ஏதோ விந்தையாகவும் அசாதாரணமாகவும் தோன்றுகிறது” என்று மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கோர்ட்டு, காலையில் சரியாகப் பத்தரை மணியிலிருந்து மாலை நாலரை மணி வரைக்கும் ஒழுங்காக நடந்தது. நடுவில் அரை மணி நேரம் தேநீர் குடிப்பதற்காகக் கோர்ட்டு கலையும். அபயனுடைய இரு கைகளிலும் விலங்கிட்டு, இரண்டு கான்ஸ்டேபிள்கள் அவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவன் இன்னும் முகக்ஷவரம் செய்துகொள்ளவில்லை; தாடி வளர்ந்தபடியே இருந்தது. வெண்மையான அப்பழுக்கற்ற கதர்ச் சட்டையும், சுற்று வேட்டியும் அவன் அணிந்திருந்தான். கோர்ட்டில் குற்றவாளிக் கூண்டுக்குள் அவன் வரும்பொழுது ஒரே அமைதியாக இருக்கும். அவனுடைய முகத்தில் அச்சமின்மையும் தன்னம்பிக்கையும் கவலையின்மையும் சாந்தமும் தெளிவாகப் புலப்பட்டன. அவனுடைய அந்தக் கவர்ச்சிகரமான கம்பீர வடிவத்தின் முன்னால், கோர்ட்டே மங்கினாற்போல இருந்தது.

வழக்கு நடக்கும்போது, சட்டப்படி பாதுகாப்புக்காக நிறுவிய குழுவின் சார்பில் நான்கு வக்கீல்களும், உள்ளூர்த் தினசரிகளின் ரிப்போர்ட்டர்கள்மே இருந்து வந்தார்கள். அபயனுடைய குடும்பத்தார் வழக்கு விசாரணையின்போது கோர்ட்டில் இருக்க அனுமதி கோரியிருந்தார்கள்; ஆனால் கோர்ட்டார் அனுமதி மறுத்துவிட்டனர்.

அதனால் ஒன்றும் கெடுதல் இல்லை என்றே அபயன் நினைத்தான்.

தொடர்ந்து பத்து நாட்களில் சர்க்கார் தரப்பில் எழுபத்தேழு சாட்சிகள் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பெயர், ஊரில் தொடங்கி முழுச் சரித்திரத்தையும் எழுதிக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்றபடி பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துப் போலீசார் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்கள். இந்த வழக்குத் தோல்வியுறக்கூடாது என்பதற்காகப் போலீஸ் இலாக்கா முழுவதும் நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழப் படாத பாடு பட்டது. அபயனுடைய தரப்பில் குறுக்குக் கேள்வி கேட்பவர் யாரும் இல்லாமையால், சாட்சி விசாரணைகள் விரைவிலேயே முடிந்துவிட்டன.

ஒவ்வொரு சாட்சியும் வாக்குமூலம் கொடுத்த பின்பு, “இந்தச் சாட்சியை நீ ஏதாவது கேட்க விரும்புகிறாயா?” என்று கோர்ட்டார் அபயனைக் கேட்டார்கள்.

“வேண்டாம். கோர்ட்டாருக்கு விஷயம் தெரிவதற்காகத்தானே இந்த வாக்குமூலங்களெல்லாம்? இதன் உண்மையைப் பற்றியோ பொய்யைப் பற்றியோ தாங்களே அறிய விரும்பினால் இவர்களிடமே கேட்க வேண்டியதைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். நான் சொல்ல வேண்டியது அனைத்தையும் கடைசியில் சொல்வேன்” என்றான் அபயன்.

கோர்ட்டார் எப்போதாவது சாட்சிகளை வழக் கப்படி சில கேள்விகள் கேட்டால் கேட்பார்கள்; இல்லாவிட்டால் அதுவும் இல்லை. இப்படி எல் லாச் சாட்சி விசாரணைகளும் யாதொரு தடங்களும் குறுக்குக் கேள்விகளும் இல்லாமல் முடிந்துவிட் டன. அவை முடிந்ததுமே, குற்றவாளியின் வாக்குமூலத்துக்காக ஐந்து நாள் கழித்து ஒரு தேதியைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு முன்னால் கோர்ட்டார், “உன் வாக்குமூலம் எழுதுவதற்குக் காகிதமும் பேனாவும் மையும் ஏதாவது புத்தகங் களும் தேவையிருந்தால் கொடுக்க அனுமதிப் போம்” என்றார்கள்.

“வீட்டிலிருந்து எனக்கு கீதையும் ராமாயண மும் காந்தியடிகளின் சத்திய சோதனையும் வரு வித்துக் கொடுத்தால் போதும்” என்றான் அபயன்.

கோர்ட்டார் உடனே ஒரு ஸப் இன்ஸ்பெக் டரை அவனுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பி இந்தப் புத்தகங்களை வருவித்து, அவனது சிறையறையில் சேர்ப்பித்தார்கள்.

44

குறித்த சமயத்தில், குற்றவாளியின் வாக்குமூலத் தைக் கேட்பதற்காகக் கோர்ட்டு கூடியது. குற்ற வாளி தன் வாக்குமூலத்தில் என்ன சொல்வானோ என்று எல்லாருமே ஆவலோடு இருந்தார்கள்.

வக்கீல்களிடம் அவன் உதவி பெறவில்லை; அவனுக்குச் சட்டங்களைப் பற்றியும் தெரியாது. அறியாமையால் அவன் ஏதாவது ஒன்று பேசிவிட்ட, அதுவே அவன் கழுத்துக்குத் தூக்குக் கயிராகி விடுமோ என்று மக்கள் அஞ்சினார்கள்.

அவனுடைய வாக்குமூலம் தொடங்கியபொழுது கோர்ட்டில் நிச்சயம் நிலவியது. யாராவது பெருமூச்சு விட்டால்கூடத் தெளிவாகக் கேட்டிருக்கும். கடிகாரத்தின் டிக்-டிக் என்ற ஓசை மிகவும் ஒழுங்காகவும் தெளிவாகவும் கேட்டது. ஒவ்வொரு நொடியும், ஒவ்வொரு கணமும், காலம் சென்று கொண்டே யிருக்கிறது என்பதை அது நினைவுறுத்தியது.

குற்றம் சாட்டப்பெற்ற அபயகுமாரனுடைய பெயர், ஊர் முதலியவை பற்றி முதலில் கேட்டார்கள்.

“உன் தொழில் என்ன?”

“பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மாணவனாக இருக்கிறேன்.”

“பிழைப்புக்கு வழி?”

“சில டியூஷன்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அம்மாவும் வீடுகளில் வேலை செய்து ஏதோ கொஞ்சம் கொண்டு வருகிறாள்.”

“இந்த இயக்கத்தில் நீ பங்கெடுத்துக்கொண்டாயா?”

“ஆமாம்.”

“ஏதாவது அரசியல் குழுவில் நீ அங்கத்தினனா?”

“இல்லை.”

“பின் நீ ஏன் இந்த இயக்கத்தில் குதித்தாய்?”

“இந்த இயக்கம், எந்தக் குறிப்பிட்ட அரசியல் குழுவையும் சார்ந்ததல்ல; இது மக்களின் புரட்சி. மக்களின் பெருமதிப்புக்குரிய தலைவரான மகாத்மா காந்தியடிகள் இதைத் தலைமை தாங்கி நடத்தினார். இதில் கலந்து கொள்ளும்படி அவர் அரசர்களையும் மாணவர்களையும் சர்க்கார் சிப்பந்திகளையும் மற்றவர்களையும் அழைத்தார். தேசபக்தனான ஒவ்வோர் இந்தியனும் இதில் சேர வேண்டியது அவனது கடமை என்பதே எனது கொள்கை. ஆகையினால்தான் நான் இதில் குதித்தேன்.”

“காந்தி இதற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தியிருக்கிறார் என்றால் இதில் ஹிம்சை எப்படி எங்கிருந்து வந்து நுழைந்துகொண்டது? அவர் அஹிம்சைக் கொள்கையினர் அல்லவா?”

“ஆம், காந்தியடிகள் எப்போதும் யாருடனும் ஹிம்சையைப் பற்றிப் பேசியதில்லை. ஹிம்சையை அவர் பலவீனர்களின் ஆயுதம் என்று கருதுகிறார். அவர் பலவீனரல்ல. அவர் இழிவான ஆயுதத்தை ஏன் கைக்கொள்வார்?”

“பின்னே இந்த ஹிம்சை எப்படி நடந்தது?”

“இந்த நாட்டில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் கொடுமை யான ஹிம்சைச் சூழ்நிலையை உண்டாக்கி வைத்

திருந்தது; அதன் பயனாக விளைந்த எதிர்ச்செயல் இது.”

“நீ சொல்வது விளங்கவில்லையே?”

“போர் என்பது, உலகம் முழுவதும் பரவிய ஹிம்சையின் வடிவமே. அதற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்காக இந்தியாவில் நடந்த முயற்சிகள் யாவும் ஹிம்சை நிரம்பினவாகவே இருந்தன; ஏனென்றால், செல்வாக்கையும் செல்வத்தையும் அடிப்படையாகக்கொண்டே அவை நடந்தன. மக்களின் மனம் ஆட்சியாளருடன் இல்லை. அந்த ஆட்சியில் மக்கள் அமுங்கி அரைபட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். உலகில் இந்தப் போரினால் மிகப் பெரிய புரட்சி விளைந்துகொண்டிருந்தது; பெரிய பெரிய சாம்ராஜ்யங்கள் உருவாகியும் அழிந்தும் வந்தன; ஆனால் பாரத நாட்டு மக்கள் அதில் துளியும் பங்குகொள்ள முடியாமல் இருந்தார்கள். கைகால்களை அசைக்க முடியாத நிலையில் அவர்களை ஒடுக்கி வைத்திருந்தது ஆட்சிக் கொடுமை. தேசிய பாரதத்தின் ஆன்மா இப்படி மென்னிமுறிபடுவதைப் பொறுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இப்படி வெடிக்கும் நிலையில் இந்தியா முழுவதையும் வைத்திருந்த பொறுப்பு, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைச் சார்ந்தது.”

“ஆனால் அதற்கும் இந்த வழக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“இதிலிருந்து இந்தப் புரட்சியின் சூழலை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியும். அப்பொழுதுதான்

உண்மையில் நியாய அநியாயங்களை நீங்கள் தீர்மானிக்க முடியும். குற்றம் சாட்டப்பெற்றவன் என்ற முறையில், இந்தச் சரிதத்தை உங்கள்முன் வெளியிடும் உரிமை எனக்கு உண்டு. இதை ஏற்றுக்கொள்வதோ ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதோ உங்கள் செயல். நான் சொல்ல விரும்புவதை வெளியிட எனக்கு வசதியளிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“அது சரி; அந்த வசதி உனக்குக் கிடைக்கும்.”

“நன்றி! நான் சொல்ல வந்தது இதுதான்— பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்த நாட்டில் இயல்புக்கு மாறான, இயற்கைக்கு மாறான, அமானுஷிகமான, ஹிம்சை மயமான சூழ்நிலையை உண்டாக்கியிருந்தது. அந்த நிலையில் நாட்டில் வெடித்த ஹிம்சை இன்னமும் உக்கிரமாக இல்லாததுதான் ஆச்சரியம். ஆங்கிலேயர் விரும்பியிருந்தால் அதை அவர்கள் தடுத்திருக்க முடியும்.

“விடுதலைக்காகவும் குடியரசுக்காகவும் போர் புரிவதாக ஆங்கிலேயர் பிரகடனம் செய்தார்கள். அப்பொழுது பாரத நாட்டுத் தலைவர்கள், ‘நீங்கள் எவ்வகைப் போரும் இல்லாமலே இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க முடியும்; அது உங்கள் கையில் இருக்கிறது. உங்கள் பேச்சும் செயலும் உண்மையில் இணங்கியிருந்தால்தான் உலகம் உங்களை நம்பும். நீங்கள் விடுதலையளித்தால் இந்தியா உங்களுடன் தோளோடு தோள் கலந்து போர் புரியும்; போரில் உங்கள் பக்கம் வலிமை

ஏறும்' என்று சொன்னார்கள். ஆனால் ஆங்கிலேயர் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவர்களின் நோக்கம் தெளிவாக இல்லை என்பதையே இது புலப்படுத்தியது. சொல்வது ஒன்று; செய்வது மற்றொன்று. இன்று பேராபத்தில் மூழ்கியிருக்கும் நிலையிலேயே ராம நாமத்தைச் சொல்லாதவன், நாளைக்கு ஏதோ ஒரு வழியாகத் தப்பிவிட்டால் என்னதான் செய்யமாட்டான்? எனவே போருக்காக அவர்கள் கூறிய நோக்கங்களும் வாக்குறுதிகளும் பொய்யானவை, வீணானவை; அவற்றை நம்புவதனால் பயனில்லை என்று தெரிந்தது.

“இந்த நிலைமை பொறுக்க முடியாததாக இருந்தது. இதை உடனே மாற்ற வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. சும்மா இருப்பது சிரமமாக இருந்தது. எவனாவது சும்மா இருக்க விரும்பி அப்படியே இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் காந்தியடிகள் சும்மா இருக்கத் தயாராக இல்லை. அவரால் சும்மா இருக்க முடியாது. உலகில் நான்கு புறமும் ஹிம்சையின் பயங்கரக் கோரத்தன்மை பரவியிருந்தது. பிரம்மாண்டமான வகையில் மனிதர்களின் கொலையும் துவம்சமும் நடந்தன. இதனால் உலகமும் மனிதத் தன்மையும் தாமே அழிந்து போகும் நிலை வந்துவிடும் என்று அவர் நினைத்தார். ஆண்டவன் மக்களுக்கு அஹிம்சை வழியைக் காண்பித்திருக்கும்போது, அவர்கள் இப்படி வீணுக்கு அழிய வேண்டிய காரணமே இல்லை என்று அவர்கருதினர்.

“அஹிம்சையை வழிபடுகிறவர் என்ற முறையில், காந்தி இந்தியாவுக்கு மட்டும் தொண்டரல்ல; உலகம் முழுவதுக்கும், மனித இனம் முழுவதுக்குமே அவர் தொண்டர். ‘இது எனக்குச் சோதனைக் காலம்’ என்று அவர் சொன்னார். நான்கு புறமும் ஹிம்சைத் தீ நன்கு பற்றி எரியும் போதுதானே, அஹிம்சையின் வல்லமையைச் சோதித்து அறியும் தருணம் வருகிறது? ‘அஹிம்சையை இப்பொழுது நான் போட்டிக்கு விடாவிட்டால் இறைவன் என் கன்னத்திலே அறைந்து, நான் கொடுத்த அஹிம்சை ரத்தினத்தை நீ சமயத்தில் சரியாகப் பயன்படுத்தவில்லையே என்று கேட்பான்’ என்று அவர் பம்பாய்ப் பேச்சில் கூறினார். தம்முடைய இறைவனின் பார்வையில் அவர் வீழ்ச்சியடைய விரும்பவில்லை. உயிரைக் கொடுத்தாவது அவர் அஹிம்சையைக் களத்தில் செலுத்த விரும்பினார். அதுவே அவருடைய வாழ்வின் முழுத் தர்மமாயிற்று. அவர் பாரத நாட்டை மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதையுமே ஹிம்சையின் விளைவுகளிலிருந்து தப்பவைக்க விரும்பினார்.

“இவ்வளவு பெரிய அஹிம்சை பக்தர் வாழ்ந்த பாரத நாட்டிலேயே ஏன் இவ்வளவு ஹிம்சைச் செயல்கள் நடந்தன என்ற கேள்வி எழலாம். செளரி செளரா சம்பவத்தின்போது செய்தது போல இப்பொழுது ஏன் அவர் இயக்கத்தையே நிறுத்தவில்லை? அவர் இதுவரையில் அப்படிச்

செய்யவில்லை என்பதனால், இந்த ஹிம்சைக்குப் பொறுப்பாளியாகாமல் அவர் தப்பிவிட முடியுமா? என்றும் கேட்கலாம்.

“ஆனால் இந்தக் கொள்கையே தவறு; இந்தத் தர்க்கமுறையே பிழைபட்டது. இந்த ஹிம்சையின் பொறுப்பு, எப்படிக்காந்தியடிகளைச் சாரும்? இரவும் பகலும் இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் ஹிம்சையைப் பற்றிப் பேசுகிறது பிரிட்டிஷ் ஆட்சி; ஹிம்சையை அது தூண்டுகிறது; பகையும் போட்டியும் நிறைந்த சூழ்நிலையை அது உண்டாக்குகிறது; ஆனால் இவற்றுக்கெல்லாம் பொறுப்பாளர் காந்தியா? இதுதான் நியாயமா? ஆம், காந்தியின் ஆலோசனைகளை முழுக்க முழுக்க ஏற்று, அவற்றைப் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால், அப்பொழுது காந்தி பொறுப்பாளராகியிருப்பார். அப்பொழுது நாடு முழுவதையும் அவர் தாங்கிக்கொள்வார். தென்னாப்பிரிக்காவில் அவர், சேனைக்கு ஆள் திரட்டினார்; ஆனால் பயன் என்ன? ஏமாற்றம்; ஏமாற்றத்தைத் தவிர வேறு ஏதுமில்லை. இந்த நிலையில் பொறுப்பு எப்படி அவரைச் சாரும்? அவருடைய அஹிம்சையின் வல்லமையினால்தான் இதைவிடப் பயங்கரமாகவும் இதைவிடப் பரவலாகவும் ஹிம்சை வெடிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள்தாம் எத்தகைய ஹிம்சையையும் வரவேற்க ஏற்பாடு செய்திருந்தீர்களே!”

“அமைதி! அமைதி! கோர்ட்டில் நீ இப்படியெல்லாம் ‘ரிமார்க்’ செய்யக்கூடாது!”

“இல்லை, கோர்ட்டைப் பற்றி ஏதும் சொல்வதாக எனக்கு எண்ணமில்லை. நான் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரை மனத்தில் கொண்டுதான், ‘நீங்கள்’ என்று அவர்களைக் குறிப்பிட்டேன்.”

“ஊகும்!” என்று சொல்லி, மாஜிஸ்திரேட் ஏதோ எழுதுவதில் ஆழ்ந்திருந்தார். பேச்சு நடந்துகொண்டிருக்கையில் அவர் எழுதியபடியே இருந்தார். இதில் நீண்ட நேரம் கடந்தது. “இந்தப் பேச்சுக்கெல்லாம் இங்கே ஏதுக்கு?” என்று போலீஸ்காரர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களில் இரண்டொருவருக்குச் சோம்பலினால் கொட்டாவி வந்தது. ஆனால் அவர்களும் கோர்ட்டில் இருப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, அவர்களில் ஒருவன் தன் கையிலிருந்த விலங்கை ஓசைப்படுத்தினான்.

திடீரென்று கோர்ட்டார் கேட்டார்கள்—“இந்த இயக்கத்தில் நீ பங்குகொண்டதன் நோக்கம் என்ன?”

“என் நாட்டின் சுதந்திரம்!”

“சுதந்திரம் என்றால்?”

“அயல்நாட்டு ஆட்சியிலிருந்து முழு விடுதலை!”

“அதாவது நீ ஆங்கிலேய ஆட்சியை விரட்ட விரும்பினாயா?”

“கட்டாயம்!”

போலீஸ்காரர்கள் இருந்த பகுதியில் மீண்டும்

கைவிலங்கின் ஓசை கேட்டது. குற்றவாளி இப்போது பிடியில் வந்துகொண்டிருக்கிறான் என்று அதற்கு அர்த்தம். உடனே அவர்களுக்கு ஊக்கம் அதிகமாயிற்று.

“எந்த வழியினாலுந்தானே?”

“சுதந்திரம் பெறுவதற்கு எந்த வழியைக் கடைப்பிடித்தாலும், அது பொருத்தந்தான்.”

“ஹிம்சை வழிகூடவா?”

“ஆமாம், இன்றியமையாத நிலையில் ஹிம்சை வழியுங்கூடச் சரிதான். அமெரிக்க நாடு ஹிம்சையினால் சுதந்திரம் பெறவில்லையா? அயர்லாந்து ஆயுதப் புரட்சியில்தானே விடுதலை பெற்றது? இன்று இந்த நாடுகளின் சுதந்திரக் கொடிகளைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மதிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? அடிமைத்தனத்தைவிட ஹிம்சையே மேல்.”

“அதாவது, நீ ஹிம்சையில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறாயா?”

“அறவே இல்லை. நான் சொன்னதன் கருத்து அதுவல்ல. அமெரிக்காவும் அயர்லாந்தும் ஹிம்சை வழியில் சுதந்திரம் பெற்றனவென்றால், அதில் ஒன்றும் குற்றமில்லை என்றே நான் சொன்னேன்.”

“ஆனால் இதன் கருத்து என்ன? இந்தியாவும் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக ஹிம்சையைப் பயன்படுத்தினால் அதில் ஏதும் குற்றமில்லை என்பது தானே?”

“ஆனால் அமெரிக்காவும் அயர்லாந்தும் சென்ற வழியில் பாரதநாடு செல்ல வேண்டிய அவசியமென்ன? நமது நாட்டில் காந்தி இருக்கிறார். அமெரிக்காவினிடமும் அயர்லாந்தினிடமும் காந்தி இருக்கவில்லை. மேலும் காந்தியின் வழி, ஹிம்சை வழியைவிட ஆயிரம் மடங்கு பயனுள்ளது, வலிமை வாய்ந்தது என்பதே என்கொள்கை.”

“ஓ! அப்படியா!” என்று கோர்ட்டார் சொன்னார்கள்.

இரண்டொரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இதுவரை நின்றிருந்தவர்கள், இப்போது ஜன்னல் சட்டத்தின்மேல் உட்கார்ந்தார்கள்.

“காந்தீய தத்துவத்தில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. அஹிம்சை வழியில்தான் இந்தியா விரைவில் முழு வெற்றி பெற முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். பாரத நாட்டின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை முறையும், தத்துவப் பரம்பரையும், ஆன்மிகப்பான்மையும் அஹிம்சைக்கே பெருமை கொடுப்பவை; ஹிம்சை இந்த நாட்டில் பலிக்காது. ஹிம்சையினால் இன்னும் அதிக ஹிம்சையும், அதனால் இன்னும் மிதமிஞ்சிய ஹிம்சையுமே நேரும்; இந்தத் தீய சக்கரத்திலிருந்து மனிதன் விடுதலை பெறமுடியாது. சினத்தைச் சினமின்மையாலும், பகையை அன்பினாலும், ஹிம்சையை அஹிம்சையினாலும் எதிர்த்தால் இந்தத் தீய சக்கரம் உடைபடும்; மனிதன் அதிலிருந்து

விடுபடுவான். இப்படி விடுபட்டதுமே அவனுடைய முன்னேற்றக் கதவு திறந்துகொள்கிறது. மனிதனுடைய புதிர்களை விடுவிக்க, ஹிர்ச்சை பயன்றது, வீணானது என்பது உறுதியாகி விட்டது; அஹிம்சையே அதற்கு முற்றிலும் ஏற்றது; பயன்படுவது. இத்தகைய அற்புத ரசகுளிகைகையில் இருக்கும்போது, நாம் ஏன் கன்னங்கரிய கூழாங்கற்களைத் தேடி ஓட வேண்டும்? பாரத நாடு ஹிம்ச்சை வழியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தேவையே இல்லை.”

கோர்ட்டார் எழுதிக்கொண்டே இருந்தார்கள். ‘வண்டி தவருன தண்டவாளத்தில் போகிறதே, அப்பனே!’ என்று போலீஸ்காரர்கள் நினைத்தார்கள். கல் பதித்த தரையில் பூட்டைத் தேய்த்து அந்த ஒலியினால் அவர்கள் தமது அமைதியின்மையைப் புலப்படுத்தினார்கள்.

பிறகு கோர்ட்டார் கேட்டார்கள் — “நீ பம்பாய்க் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் கலந்துகொள்ளப் போயிருந்தாயா?”

“ஆமாம்.”

“பிறகு?”

“பிறகு என்ன?”

“அங்கே தலைவர்களின் பேச்சுக்களைக் கேட்டாயா?”

“ஆமாம், அதற்காகத்தானே போயிருந்தேன்!”

“தலைவர்கள் கைதான பிறகு அங்கே கொலை

கொள்ளைகளும் தீவைப்பும் நடந்தனவே; உனக்கு தெரியுமா?”

“ஆம், ஓரளவு கேள்விப்பட்டேன்.”

“அவற்றையெல்லாம் பார்க்கவில்லையா?”

“எல்லாவற்றையும் எப்படிப் பார்க்க முடியும்? பெரிய நகரமான பம்பாயில் ஒரே சமயத்தில் ஒருவன் எல்லா இடங்களிலும் எப்படி இருக்க முடியும்?”

“பின்னே இது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?”

“செய்திப் பத்திரிகைகளிலிருந்தும் ஜனங்கள் பேசிக்கொள்வதிலிருந்தும் தெரிந்தது.”

“அங்கிருந்து நீ துண்டுப் பிரசுரங்கள் எவையாவது கொண்டு வந்தாயா?”

“ஆமாம், கொண்டு வந்தேன்.”

“எங்கே கொண்டு வந்தாய்?”

“இங்கேதான், நாக்பூருக்கு!”

“அவற்றை என்ன செய்தாய்?”

“விநியோகித்தேன்.”

“அப்படியா! எங்கே?”

“வெகு தொலைவு வரைக்கும்.”

“குக்ரிக்கும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் போய்ச் சேர்ந்தனவா?”

“போயிருக்கலாம்.”

“ஏன், உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாதா? தீவைப்பும் கொலையும் நடந்த அன்றைக்கு நீ குக்ரியில் இருந்தாயே.”

“இருந்தேன்; ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு முன்பே அங்கிருந்து போய்விட்டேன்.”

“மக்களைத் தூண்டிவிட்டுவிட்டுத்தானே?”

“அல்ல, சாந்தப்படுத்திவிட்டு.”

“இதற்கு என்ன அர்த்தம்?”

“ஆம்காமில் பாசு குண்டுபட்டு இறந்ததனாலும், பாவா மானவதாஸ் கைதாகியிருந்ததனாலும் அங்கே மங்கள் கொதிப்படைந்திருந்தார்கள்; அப்பொழுது குக்ரியில் என்ன வேண்டுமானாலும் நடந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் நான் அங்குள்ள தலைவர்களிடம் அமைதியாகவும் அஹிம்சைப் பான்மையுடனும் இருக்கும்படி ஆலோசனை கூறினேன்; அதற்கு அவர்கள் இனங்கினார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.”

“நீ அங்கே துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகிக்கவில்லையா?”

“இல்லை.

“பின்னே இந்த சிவப்புத் துணுக்கு அங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தது?”

“எனக்கு என்ன தெரியும்? பம்பாயிலிருந்து நான் கொண்டு வந்த துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெண்மையானவை.”

“ஆனால் இந்தத் துண்டு பிரசுரங்களை விநியோகிக்கத்தான் நீ குக்ரிக்கு வந்தாய் என்று போலீசாரின் சாட்சியங்களிலிருந்து தெரிகிறதே?”

“போலீசாரின் சாட்சியங்கள் பொய்.”

போலீசார் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் ஏதோ

கலவரம் உண்டாயிற்று; அபயன் இப்படிப் பேசியது அவர்களுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“எதனால் இப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“அவர்களின் ஒரு சாட்சி, நிகழ்ச்சி நடந்த அன்று காலையில் ஊர்வலத்துக்கு முன்பு நான்குக்ரியில் இருந்ததாகச் சொன்னான். அவர்களின் மற்றொரு சாட்சி, ‘சம்பவம் நிகழ்ந்த பிறகு கைதானவர்களில் ஒருவனுடைய சட்டைப் பையிலிருந்து சிவப்புத் துணுக்கு வெளிவந்தது’ என்று சொன்னான். ஆனால் போலீஸ் சாட்சிகளில் எவனுமே, அந்தத் துணுக்கு என்னிடம் இருந்ததாகவும், நானே என் கையால் அதை எவனிடமாவது கொடுத்ததாகவும் சொல்லவில்லை.”

“இதற்காக நீ யாரையாவது சாட்சியாகக் கூப்பிட விரும்புகிறாயா?”

“நான் ஏன் சாட்சியைக் கூப்பிட வேண்டும்? குற்றம் சாட்டியவர்கள் போலீசார்; சாட்சிகளையும் அவர்களே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களேதான் குற்றத்தை நிரூபிக்க வேண்டும். அவர்கள் கொடுக்கும் அத்தாட்சிகள் சரியில்லையென்றால், அவர்களுடைய வழக்கு அத்தனையும் பொய்.”

போலீஸ்காரர்களின் அசைவிலிருந்து, அவர்களின் தவிப்பு நன்றாகத் தெரிந்தது.

“உன்னிடம் இருந்த துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெண்மையானவையே, சிவப்பானவை அல்ல என்றும், சிவப்புப் பிரசுரங்களை நீ விநியோகிக்க

வில்லை என்றும் நீ ஒரு சாட்சியைக் கொண்டு வரக்கூடுமானால் உன் பேச்சுக்கு வலுவூண்டு” என்று கோர்ட்டார் ஆலோசனை கூறினார்கள்.

“உண்மை தன்னில் தானே நிறைவு கொண்டது; அதற்குச் சாட்சி ஏதும் தேவையில்லை. நான் எதைச் சத்தியம் என்று மதிக் கிறேனோ, சத்தியம் என்று அறிகிறேனோ, அதற்குப் பக்கபலமாகப் பேசுகிறவன் எவனும் கிடைக்காவிட்டால், அதனால் அது அசத்தியமாகி விடாது. பொய்க்குத்தான், நிலைநாட்டுவதற்குச் சூழ்ச்சிகள் தேவை; ஏமாற்றும் கபடமும் ஜோடிப்பும் இல்லாமல் அது ஓர் அங்குலங்கூட நகர முடியாது. ஆனால், சத்தியமோ கதிரவனைப் போலத் தானே ஒளி வீசுவது. அதை ஒளிரச் செய்வதற்கு மெழுகுவத்தி தேவையில்லை.”

“நீ சிவப்புத் துணுக்குகளை விநியோகிக்க வில்லையென்றால், குக்ரி மக்கள் ஏன் கொதித் தெழுந்தார்கள்?”

“இதற்குக் காரணம், முந்திய நாள் நிரபராதியான குடியானவன் பாசுவைத் துப்பாக்கிக் குண்டினால் கொன்று, பாவா மானவதாஸைக் கைது செய்ததும், அன்று சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் லாலா பாபுராம் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததனால் ஒரு பெண் செத்ததுமாகும். பாரத நாட்டில் சமயத்துக்கு உயர்வும் பெண்ணுக்கு உயர்வும் எவ்வளவு உண்டு என்பதை நீங்களே அறிவீர்கள். இந்தத் துறைகளில் பாரத நாட்டு மக்களைப்

புண்படுத்தினால், அதை அவர்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவே மாட்டார்கள். பாசுவக்கு அரசியலில் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை. அவன் மாசற்ற உள்ளம் வாய்ந்த எளிய குடியானவன். அவனைக் குண்டு போட்டுக் கொண்டு, அவனுடைய கிழத்தாயை ஏனோ அநாதையாக்க வேண்டும்? பாவா மானவதாஸை அந்த வட்டாரத்து மக்கள் தர்மாத்மாவாக மதித்து வழிபடுகிறார்கள். அவரை ஏன் கைது செய்ய வேண்டும்? பெண்ணை நம் நாட்டில் சாட்சாத் தேவியின் அவதாரமாகக் கருதுகிறார்கள். பட்டப்பகலில் பெண்ணின்மேல் குண்டு வீசிப் போலீசார் என்ன வீரச் செயலைச் சாதித்தார்கள்? இந்தச் சூழ்நிலையில் மக்கள் கொதித்தெழுந்தால், இதில் அவர்களுடைய குற்றம் என்ன இருக்கிறது? நிதானமாக இருக்க வேண்டிய சர்க்காரே படபடப்புடன், பொறுப்பற்ற முறையில் தன் ஆற்றலைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தால், நாட்டில் அராஜகமே பரவும் என்ற இந்தச் சிறு விஷயங்கூடவா சர்க்காருக்குத் தெரியாது? பின் ஏன் அது இவ்வளவு விகாரமாகவும் பொருத்த மில்லாமலும் நடந்துகொண்டது? குக்ரி கொலைச் சம்பவத்துக்கு முதல் பொறுப்பாளி யாராவது உண்டென்றால் அவர்கள் போலீஸ்காரர்களே.”

“ஸார், நாங்கள் இந்தப் பேச்சைக் கடுமையாக எதிர்க்கிறோம்” என்று ஒரு போலீஸ் ஆபீசர், கோர்ட்டாரிடம் சொன்னார்.

“இது சுத்தத் தவறு; சுத்தத் தவறு!” என்று

இன்னும் இரண்டொரு போலீஸ் ஆபீசர்கள் முணுமுணுத்தார்கள்.

“கோர்ட்டாரவர்களே, போலீசாரின் இந்தப் பொறுப்பற்ற நடத்தை எனக்கு வியப்பையே தருகிறது. குற்றம் சாட்டப்பெற்றவன் நான்; ஆனால் இவர்கள் உண்மையில் கொலைக்குற்றம் செய்தவர்களைப்போலத் தவிக்கிறீர்களே! ஐயா, குற்றம் சாட்டப்பெற்றவன் என்ற முறையில் என் தற்காப்புக்கு இவற்றையெல்லாம் கூறும் உரிமை எனக்கு உண்டா, இல்லையா? இந்த உரிமை எனக்கு இல்லையென்றால், இந்த நடவடிக்கையில் நான் எவ்வகைப் பங்கும் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை” என்று சொல்லி, அபயன் உண்மையிலேயே தரையில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

கோர்ட்டில் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. சர்க்கார் வக்கீல்கள் தமக்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள். கோர்ட்டிலிருந்த வக்கீல்களோ, ‘இதையெல்லாம் சொல்லும் உரிமை அவனுக்குக் கட்டாயம் உண்டு’ என்று தமக்குள் மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். பத்திரிகை நிருபர்கள் காகிதத்தையும் பென்சிலையும் ஒழுங்காக வைத்துக்கொண்டு, காதுகளைத் தீட்டிய வண்ணம் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“குற்றம் சாட்டப்பெற்றவனுக்குத் தன் தற்காப்புக்காக எல்லாவற்றையும் சொல்லும் முழு உரிமை உண்டு. அவனுடைய பேச்சை ஆராய்ந்து, அதில் எதையும் ஒப்புக்கொள்வதோ

ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருப்பதோ கோர்ட்டாரின் செயல். ஆனால், குற்றம் சாட்டப்பெற்றவனை, வாக்குமூலம் கொடுப்பதிலிருந்து தடுக்க முடியாது” என்று கோர்ட்டார் சொன்னார்கள்.

“நன்றி!” என்று கூறிய அபயன் தொடர்ந்து, “நான் பேசுவதற்கு முழு உரிமை உண்டென்றால், ‘குக்ரி கொலைச் சம்பவத்துக்குப் பொறுப்பாளிகள் போலீசாரே; நானல்ல’ என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்காக யாரையாவது தூக்கிலிட வேண்டுமென்றால், அந்த தண்டனைக்கு உரியவர் போலீசார், அல்லது தலைநகரில் உட்கார்ந்தபடியே அவர்களுக்கு உத்தரவு போடுகிறவர்கள்தாம்; நானல்ல” என்றான்.

அபயகுமாரனுடைய இந்தப் பேச்சினால், மீண்டும் கோர்ட்டில் நிச்சயம் நிலவியது. போலீஸ் ஆபீசர்களின் முகம் சினத்தால் சிவந்தது. கோர்ட்டுக்கு வெளியே அபயன் அவர்கள் கையில் கிடைத்திருந்தால் அவனை அவர்கள் சட்டினியாக்கியிருப்பார்கள்; அவ்வளவு கடுமையாக அவனை அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அபயனுடைய வாயிலிருந்து வெளிவந்த ஒவ்வொரு சொல்லையும், பத்திரிகை நிருபர்கள் அப்படியே சுருக்கெழுத்தில் குறித்துக்கொண்டார்கள்.

“ஆனால் குற்றச்சாட்டு உன்மீது இருக்கிறது; வழக்கு உனக்கு எதிராகத் தாக்கலாயிருக்கிறது— போலீசாருக்கு எதிராக அல்ல! ஆகையால்

இங்கே இவற்றைப் பேசுவதனால் என்ன பயன்? நான் இதை—” என்றார் மாஜிஸ்திரேட்டு.

“கோர்ட்டாரவர்களே, என்மீதுதான் வழக்கு நடக்கிறது, போலீசார்மீது அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இது கொலை வழக்கு. கொலையின் பின்னால் என்ன தூண்டுதல் இருந்தது என்பதை அறிய வேண்டியது அவசியம்; அதற்கு யார் பொறுப்பாளி என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதும் அவசியம். அதனால்தான் நான் போலீசாரைப் பற்றிப் பேசினேன். உண்மையான நியாயம் வழங்குவதற்கு, இந்த உண்மை முழுவதும் முன்வர வேண்டியது முக்கியம். இரண்டு போலீஸ் சிப்பந்திகளை நானே கொன்றிருக்கிறேன் அல்லது கொல்ல வைத்திருக்கிறேன் என்பது குற்றச்சாட்டு. இந்தக் கொலையை எவன் செய்திருந்தாலும், அது போலீசாரின் அக்கிரமத் தூண்டுதலுக்குப் பின்பே நடந்தது. போலீசார் சிறிதும் ஈவிரக்கமில்லாமல், குற்றமற்ற மக்களின் கூட்டத்தின்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து, அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த பெண்மணியையும் மற்றும் சிலரையும் கொல்லும்படியாக என்ன காரணம் நேர்ந்தது? நூற்றுக்கு நூறு சரியான நியாயம் வழங்குவதாக இருந்தால், என்னுடைய விசாரணையுடன் கூடவே, போலீசார் மீதும் விசாரணை நடக்க வேண்டும்.”

அவன் ஏதோ உளறுவதுபோல நினைத்து, “ஓ! அப்படியா!” என்ற குரலொன்று, போலீஸ் பகுதி

யிலிருந்து வந்தது. மாஜிஸ்திரேட்டும் இதில் ஏதோ தொந்தரவும் விந்தையும் இருப்பதை உணர்ந்து, “இன்று நேரமாகிவிட்டது. மீதி வாக்கு மூலத்தை நாளைக்குக் கேட்போம். அதுவரையில் வழக்கை ஒத்திவைத்திருக்கிறோம்” என்றார்.

அபயன் தன் சிறையறைக்குப் புறப்பட்டான். கண்களினின்று அவன் மறையும் வரைக்கும், போலீசார் அவனை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மாலையில் இரகசியப் போலீசாரின் பிராது ஒன்று சர்க்காரிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. ‘குற்றவாளி அபயன் மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரியின் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லி வந்தவனாகையால் அவனுக்குச் சலுகை காட்டப்படுகிறது. அதனால் போலீசின் பெருமைக்கும் மதிப்புக்கும் இழுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே இதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கையைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கோருகிறோம்’ என்றது அந்த ரிப்போர்ட்டு.

45

அன்று மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி வீட்டுக்கு வந்ததுமே அவருடைய மனைவி, “வாத்தியாருடைய வாக்குமூலம் எப்படி இருந்தது?” என்று கேட்டாள்.

“சரியாக இருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது; ஆனால் போலீஸ்காரர்கள் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஏனென்றால் அவர்களுக்கு எரிச்சல் வரும்படியாக அவன் சில விஷயங்கள் பேசியிருக்கிறான்.”

“அவர்கள் கோபித்துக்கொண்டால் அதனால் என்ன, தீர்ப்பு நீங்கள் தானே எழுதப் போகிறீர்கள்?”

“அதற்கில்லை; போலீஸ்காரர்கள் கோபித்துக் கொண்டால் என்ன செய்வார்களோ, சொல்ல முடியாது. இப்பொழுதெல்லாம் சர்க்காரில் அவர்கள் கைதரன் வலுத்திருக்கிறது.”

“இருக்கலாம்; அவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படியாரையும் குண்டு போட்டுச் சுட்டுவிடுவார்கள். ஆனால் நீங்கள் அப்படியல்ல; மாஜிஸ்திரேட். குற்றமற்றவனை நீங்கள் தூக்கிலிட முடியாது.”

சௌத்ரி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை; அவர் மனைவி பேசினாள்—“ஏன் மௌனமாக இருக்கிறீர்கள்? வாத்தியாருக்கு எதிராக ஏதாவது ருஜு கிடைத்திருக்கிறதா?”

“இல்லை; ருஜு ஒன்றும் இதுவரையில் கிடைக்கவில்லை. இனிமேல் போலீஸ்காரர்கள் ஏதாவது ருஜு கொண்டுவந்தால் அது வேறு விஷயம்.”

“அப்படியே இருந்தாலும் ஏன் தூக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்?” நான் என் மகனைப் போல நினைத்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு, உங்கள் கையால் தூக்குத் தண்டனை கிடைப்பதா? இது

எப்படி நடக்கும்? நம் பெரிய மகனுக்கோ மகேந்திரனுக்கோ நீங்கள் தூக்கு உத்தரவு போடுவீர்களா?”

“ஏன் இப்படி யெல்லாம் பேசுகிறாய்? உன் வாயிலா இப்படி அமங்கலமான வார்த்தை வருவது?”

“நான் உயிரோடு இருக்கும்வரைக்கும் உங்கள் கையால் இத்தகைய அதர்மம் நடக்கவிடமாட்டேன். ஆமாம். சொல்லிவிட்டேன். பிறகு வாழ்நாள் முழுவதும் பிராயச்சித்தம் செய்தாலும் நமது பாவம் நீங்காது. அவன் குற்றம் செய்திருக்கிறான் என்று உங்களுக்கு உறுதியாகத் தெரிந்தால், உள்ளூற உங்களுக்கு அதில் நம்பிக்கை இருந்தால், அதற்கான சரியான ரூஜுக்கள் கிடைத்தால், அப்போது விஷயம் வேறு. ஆனால், வழக்கு வலுவற்று இருந்து, நீங்கள் தூக்குத் தண்டனை அளித்தால், அந்த நிலைமையை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது; தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறேன். பாவம் பசுப் போன்ற சாதுப் பையன்! மென்மையான பையன்! கசாப்புக்காரனைப்போலக் கடுமையாக அவனைக் கழுவில் ஏற்று வதா? இது நடக்காது. என் இறைவனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன், சொல்லுங்கள். துரையைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்றால், ஐந்தாறு ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை கொடுங்கள். எவ்வகை நியாயமுமின்றி அவனுடைய வீட்டை நாசமாக்க உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்க

கிறது? நம்முடைய ஆத்மாவையே பொசுக்கும் இந்த அடிமை வேலையில் தொள்ளி வைக்க!"

மனைவியின் இந்தச் சண்டிகை வடிவத்தைக் கண்டு, சௌத்ரி அசந்துவிட்டார். அவருக்கு மனைவியின் சுபாவம் நன்றாகத் தெரியும். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அவளுடன் வாழ்கிறார். பெரும்பாலான விஷயங்களில் அவள், கணவருடைய போக்கில் தலையிடுவதில்லை. வீட்டில் பூஜை பாராயணம் செய்துகொண்டு கணவனைப் போற்றி இல்லறம் நடத்தும் பழைய பெண்களின் குழுவைச் சேர்ந்தவள் அவள். படிக்கத் தெரியும் என்ற பெயருக்கு, பெரிய எழுத்தில் அச்சிட்டுள்ள ராமாயணம், பாகவதம், கீதை போன்ற சில புத்தகங்களை அவள் படிப்பாள். பத்ரிகைகளும் வேறு புத்தகங்களும் படிக்க அவளுக்குப் பிரியமும் இல்லை; பொழுதும் இல்லை. தனக்குத் தெரியாமல் கணவர் என்ன செய்கிறார், என்ன செய்யவில்லை என்பதையெல்லாம் கவனிக்கும் இயல்பே அவளுக்கு இல்லை. பொறுப்புடன் அவருக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், கூடியவரை ஓய்வுடன் இருக்கச் செய்வதிலும் அவள் அக்கறை கொண்டிருந்தாள்.

எந்த விஷயத்திலும் அவர்களுக்குள் சண்டை சச்சரவோ, கருத்து வேற்றுமையோ ஏற்பட்டதில்லை. பாவம், சௌத்ரியின் மனைவி பல விஷயங்களில் தன் கருத்து என்று ஒன்றுமே வைத்துக்கொள்வதில்லை; ஆதலால் கருத்து

வேற்றுமை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆனால் எப்பொழுதாவது இரண்டொரு விஷயங்களில், தன் சமய உணர்ச்சிக்கு ஊறு ஏற்படும்பொழுது, அவள் கணவரிடம் உக்கிரமாகச் சண்டையிடுவாள். அவள் பேச்சை மாஜிஸ்திரேட்டும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். மனைவி இந்த வடிவம் கொள்ளும்போது அவர் பயப்படுவார்; ஏனென்றால், அவள் இம்மாதிரியான விஷயங்களில் மிகவும் உறுதியுடன் இருக்கிறாள் என்பதும், தான் நினைத்ததை நிறைவேற்றியே தீருவாள் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

அபயகுமாரன் விஷயத்தில் இப்படித்தான் பேச்சு எழுந்தது. அதனால் தான் சௌத்ரி அமைதியற்று இருந்தார். இந்த வழக்கை நடத்துவதற்காக அவரை ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்திரேட்டாக நியமித்த உத்தரவு வந்த அன்றைக்கே, அவருக்கும் மனைவிக்கும் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. “இந்த வழக்கை வேறு மாஜிஸ்திரேட்டு நடத்தட்டும்; அல்லது நீங்கள் நீண்ட விடுமுறை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; நாம் வெளியூர் போய் விடுவோம்” என்று அவள் சொன்னாள். “அப்படி இந்த வழக்கை நடத்தத்தான் வேண்டுமென்றால் ஆத்மவஞ்சனை இல்லாமல் நடத்துங்கள்” என்றும் அவள் கூறினாள்.

சௌத்ரி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். முதல் இரண்டு ஆலோசனைகளின்படி அவர் நடந்து கொண்டால், ‘இவர் பயங்கொள்ளி; கடமையி

லிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்' என்று தான் சர்க்கார் கருதும்; மேலும் அப்போதைய நிலையில் அது கடுங்குற்றமாகவும் கருதப்படலாம். ஆகையால் மூன்றாவது ஆலோசனையே சரியென்று அவருக்குத் தோன்றிற்று. இதை ஒப்புக்கொள்ள வங்கூட அவர் சற்றுத் தயங்கினார்; ஆனால் முற்றிலும் இது மனச்சாட்சிக்கேற்ற பாதுகாப்பான வழியாதலால், இதையே அவர் ஒப்புக்கொண்டார். அன்றையிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அவர் மனைவி, வழக்கைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டறிந்து, தன் சாதாரண நல்லறிவுக் கேற்ப, அவற்றுக்கு விளக்கம் செய்துகொள்வாள்.

இன்றைக்கு அபயனுடைய வாக்குமூலத்தைப் பற்றிய விவரங்களைச் சௌத்ரி சொன்னதும், அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பகவான் தன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி விடுவார் என்றே அவளுக்குத் தோன்றிற்று. அவளுடைய மகிழ்ச்சியைக் கண்டு, சௌத்ரிக்கும் ஆனந்தமாக இருந்தது.

அவருடைய மனைவி, சமையற்காரியைக் கூப்பிட்டு, “கொஞ்சம் பூரி சமைத்துக்கொண்டு வா. ஐயா கோர்ட்டிலிருந்து களைத்துப்போய் வந்திருக்கிறார். இன்றுதான் புது நெய் வந்திருக்கிறது” என்றுள்.

சௌத்ரி தமக்குள்ளேயே புன்னகை பூத்துக் கொண்டார். ‘ஐயா எத்தனையோ தடவைதான் களைத்துப் போய் வந்திருக்கிறார்; புது நெய்யும்

எத்தனையோ தடவைதான் வந்திருக்கிறது; ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் பூரி சமைக்கக் காணவில்லையே!” என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

இரவு ஒன்பதரை மணிக்கு அவர் வயிரூர உண்ட பின்பு, அன்றைய வேலைகளெல்லாம் தீர்ந்து படுக்கப் போன சமயத்தில், கச்சேரிச் சேவகன் வந்து, “பெரிய துரை இப்பொழுதே ஐயாவைக் காண விரும்புகிறார்” என்றான்.

46

இரவு சுமார் பதினொரு மணி இருக்கும்; செளத்ரி வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். அவருடைய முக பாவத்தைக் கண்டு அவர் மனைவி நடுங்கிவிட்டாள். அவருடைய உடல் முழுவதும் வேர்வையில் நனைந்திருந்தது; முகத்தில் களையே இல்லை. வந்தவுடனே அவர் அவசர அவசரமாகக் கோட்டு, டை முதலியவற்றைக் களைந்துவிட்டு, கக்கூசை நோக்கிச் சென்றார். அவர் ஒன்றும் பேசவேயில்லை. என்னதான் நடந்ததோ என்று அவளுக்குத் திகிலாக இருந்தது.

செளத்ரி கட்டிலில் வந்து படுத்த பின்பு, அவள் அந்தக் கேள்வியை வெளியிட்டாள் — “என்ன விஷயம்?”

முதலில் அவர், “அது சர்க்கார் விஷயம்;

இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; ஆகையால் சொல்லக்கூடாது” என்று மறைக்கப் பார்த்தார்.

“என்னிடங்கூடவா இரகசியம்? நான் யாரிடமாவது சொல்லப் போகிறேனா? உங்கள் நிலையைக் கண்டு எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் நான் கேட்டேயிருக்கமாட்டேன். முடிந்தால் எனக்குத் தெரிந்த வழியைச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் மனசிலேயே வைத்துக் கொண்டு தனியே மறுகினால் இன்னும் அதிக வருத்தந்தான் உண்டாகும்” என்று சொல்லி, அவள் அவருடைய தலையை மெதுவாகப் பிடித்து விட்டாள்.

அவர் முதலில் சிறிது தயங்கினார். பிறகு மேலெழுந்தவாரியாக விஷயத்தைச் சொன்னார். “அபயனின் வழக்குப் பற்றிப் போலீசார் எனக்கு எதிராகப் புகார் செய்திருக்கிறார்கள். நான் குற்றவாளிக்கு நிறையச் சலுகைகள் கொடுக்கிறேனாம். குற்றத்துடன் நேர்த் தொடர்பு இல்லாத பல விஷயங்களைப் பேச அவனை அநுமதிக்கிறேனாம். பத்திரிகைகளில் அவனுடைய வாக்குமூலம் வெளிவந்ததும், சர்க்காரின் பெருமையே குலைந்துவிடுமாம். ஆகையால் மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரிக்குச் செயல் திறமை போதாது என்று ரிப்போர்ட்டு செய்திருக்கிறார்கள்” என்றார்.

துரையிடம் தாம் சென்றதும் நடந்த நிகழ்ச்சியை

யும் அவர் விவரித்தார். துரை மிகவும் கோபத்துடன் பேசினார்—

“இந்த இயக்கத்துக்கு முன்பு அபயகுமாரன் உங்கள் வீட்டுப் பையன்களுக்குப் பாடம் சொல்லி வந்ததாகவும், உங்களுடைய பையனொருவன் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டதாகவும் சர்க்காருக்கு ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறது. தனது நம்பிக்கைக்குரிய வேலைக்காரர்களின் வீட்டிலேயே புரட்சிச் செயல்கள் உருவாகுமென்று சர்க்கார் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிலும் மாஜிஸ்திரேட்டான நீங்கள் முழு நம்பிக்கையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அது விரும்புகிறது. இப்பொழுது உலகப் போரினாலும் இந்தப் புரட்சியினாலும் சர்க்காருக்கு மிகப் பெரிய பளு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சங்கடமான சமயத்தில் சர்க்கார் வேலைக்காரர்கள் எவ்வளவு நாணயமாக நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதை அது உன்னிப்புடன் கவனிக்கிறது. நாணயமுள்ள வேலைக்காரர்களுக்குப் பதவி உயர்வும் பட்டமும் கிடைக்கும். பலவீனமுள்ளவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி, நம்பிக்கைத் துரோகக் குற்றம் சாட்டிச் சிறையிலிடவும் சர்க்காருக்கு உரிமையுண்டு. கலகம் செய்பவர்களுக்கு எத்தகைய சலுகையும் கொடுக்கக்கூடாது. அவர்களிடம் மிகவும் கடுமையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். மீண்டும் சர்க்காரை எதிர்க்கத் துணியே ஏற்படாதபடி, கலகக்காரர்களைப் பயங்கரமாக ஒடுக்கவேண்டும்; தெரிகிறதா?”

‘தெரிகிறதா?’ என்று பெரிய துரை சொன்ன போது, மேஜையின்மேல் பலமாகக் குத்தினார். அப்பொழுது மேஜையுடன் அதன்மேல் இருந்த கருநிறச் சிறு துப்பாக்கியும் அதிர்ந்தது. கூடவே, மாஜிஸ்திரேட்டின் உள்ளமும் அதிர்ந்தது.

“இந்தச் சமயத்தில் ஏதாவது தயக்கமோ பலவீனமோ காண்பித்தீர்களானால், மிஸ்டர் செளத்ரி, உங்கள்மீது உடனே ‘டிபார்ட்மெண்டல் என்குவயரி’ நடத்த உத்தரவிடுவேன்; தெரியுமா?”

மீண்டும் மேஜையின்மேல் பலமான குத்து; முறைப்புடன் கர்ஜனை!

கடைசியில் எரிச்சலுடன் துரை எழுந்தார்; “இப்பொழுதே இந்தக் கணமே உங்களுடைய முடிவை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இதோ நான் உள்ளே போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று சொன்னதும், துரை இன்னும் உரத்த குரலில், “ஏ சப்ராஸி! ஐயா இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்; பார்த்துக்கொள்!” என்று கர்ஜித்தார்.

அவர் உள்ளே போய், ஒரு கோப்பை மதுவைக் குடித்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் இளைப்பாறியதும் திரும்பினார். சிவப்பான அவர் முகம், இப்போது இன்னும் செக்கச்செவேலென்று இருந்தது.

“உம்! என்ன முடிவு செய்தீர்கள்?” என்றார் துரை.

“ஸார், நான் சர்க்கார் வேலைக்காரன். வேலை

செய்யும்வரைக்கும் சர்க்காருக்குப் பணிவது என்கடமை. நான் அதை முழுக்க முழுக்க நிறைவேற்றுவேன்.”

“சபாஷ்!” என்று சொல்லி, சௌத்ரியின் முதுகைத் தட்டினார் துரை; “சௌத்ரியின் விஷயத்தில் உங்களுக்குக் கவலையே வேண்டாம் என்று நான் போலீசாரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்று கூறி அவர் முறுவல் பூத்தார். மெழுகுப் பொம்மை சிரிப்பதுபோல இருந்தது அவருடைய குறுநகை.

இதற்குப் பிறகு அந்தப் பெரிய துரை நாலைந்து நிமிஷம் இனிமையாகப் பேசினார்; “ஜில்லா ஜட்ஜ் வேலையொன்று காலியாகப் போகிறது. தகுதியுள்ள ஓர் இந்தியருக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பேச்சு நடக்கிறது. நீங்கள் இந்த வழக்கில் தீர்ப்புக் கூறியானதும், உங்களையே அதற்குச் சிபாரிசு செய்யலாம். உங்களைப் பற்றிய ‘கான்பிடென்ஷியல் ரிகார்டு’ அப்படியொன்றும் கெடுதலாக இல்லை. அபயன் உங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொன்னது, உங்கள் மகன் ஊர் வலத்தில் கலந்துகொண்டது ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் உங்கள் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருப்பவை. ஆனால் இந்த வழக்கில் நீங்கள் நம்முடன் ஒத்துழைத்தால், இந்தத் தடவையுங்கூடச் சமாளித்துக்கொள்ளலாம்” என்று சொன்னார்.

பெரிய துரையின் பங்களாவிலிருந்து சௌத்ரி

புறப்பட ஆயத்தமாக இருந்தபொழுது, “நிலைமையை நீங்கள் புரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். (I hope you understand the situation)” என்றார் துரை.

சௌத்ரி பணிவுடன் ஒரு ஸல்யூட் அடித்து விட்டு, “எஸ், ஸார்” என்றார்.

வீட்டுக்குப் போவதற்காக, சைக்கிளில் ஏறினார் சௌத்ரி. அவர் கண் முன்னால் மின்மினி பறந்தது. முகில்கள் சூழ்ந்த இரவு; வானத்தில் தாரகைகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகக் கண் சிமிட்டின. அந்த ஒளியைப் பார்க்கக்கூட அவருக்குக் கண் கூசியது. உடல் முழுவதும் வேர்த்துக் கொண்டியது.

47

அபயகுமாரன் அன்று வாக்குமூலம் கொடுத்த பின் சிறையறைக்குத் திரும்பியபோது, அவன் மனத்தில் குதூகலம் நிரம்பியிருந்தது. பல மாதங்களாக மறைந்திருந்த எழுச்சியை அவன் இன்று மீண்டும் பெற்றான். எத்தனையோ நாட்களாக உள்ளுக்குள் குமுறிக்கொண்டு வெளிவரச் சந்தர்ப்பமே வாய்க்காத கருத்துக்களை யெல்லாம் இன்று அவன் வெளியிட்டதனால், மனத்தின் பாரம் குறைந்திருந்தது. தன் மார்பை அழுத்தி வந்த பெரும் பளுவை நீக்கிவிட்டது போல அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

நாற்புறத்திலும் அச்சமும் பொய்யும் பேராசையும்தான் பரவி அறநெறியின் வலிமை குன்றும் சமயத்தில், சத்தியத்தின் குரல் சந்தை இரைச்சலில் வேய்ங்குழலிசை போல மங்குகிறது; அது எவர் செவியிலும் விழுவதில்லை. ஆனால் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் சந்தை இரைச்சல் அடங்கி, சத்தியத்தின் இன்னிசை மேன்மேலும் ஒங்கி இனிமையாக ஒலிக்கும் தருணம் வருகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஏசு கிறிஸ்துவை ஜெருஸலத்தின் அருகில் மனிதப்பூண்டே இல்லாத பாலை யில் சிலுவையில் அறைந்தபொழுது, “பிதாவே! என் பரமபிதாவே! என்னை நீ ஏன் மறந்தாய்?” என்று கூவிய அவருடைய தீனக்குரல், இறைவனைத் தவிர்த்து வேறு எவருடைய காதிலும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. அங்கிருந்த பாறைகளும் செடிகளும் அந்தக் குரலை ஒருகால்கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் இன்று அதே குரல், காலமுகில்களின் மீது ஏறி உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது; கிறிஸ்துவ சமயத்தைப் போற்றும் கோடிக்கணக்கான ஆண்-பெண்களின் நெடுங்கால வேதனையின் அமர வாக்காகத் திகழ்கிறது.

ஆகையால், அபயன் சிரித்துக் குதித்துக் கொண்டே தன் சிறையறைக்கு வந்தபொழுது, பக்கத்து அறையில் இருந்த கைதி, “என்ன அண்ணா, விடுதலை ஆகிவிட்டதா?” என்று கேட்டான். தூக்குத் தண்டனை பெற்றிருந்த

அந்தக் கைதி, இனித்தான் மன்னிப்பு அப்பீல் செய்துகொள்வதாக இருந்தான்.

“இல்லை தம்பி; விடுபட்டு வரவில்லை; ஆனால் நெஞ்சத்தின் பாரம் பெரிதும் குறைந்துவிட்டது” என்றான் அபயன்.

கைதிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை; ஆனால் அபயனுடைய ஆனந்தம் அவனது உள்ளத்திலும் உவகையை மூட்டியது.

அபயன் தன் அறைக்குள் சென்று தூங்கினான். வெளியே பூட்டுப் போட்டு விட்டார்கள். ‘இந்த ஐம்பதடி நீளமுள்ள அறைக்கு நானே உரியவன். என் தனிமையை இனி யாரும் கலைக்க முடியாது’ என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பார்க்கப் போனால், மனிதனுடைய சுகம், எங்கே எதில் இருக்கிறது? பெரிய பெரிய மாட மாளிகைகளிலா, மோட்டார் வண்டியிலா, பணத்திலா, செல்வாக்கிலா? இவற்றிலெல்லாம் அறவே இல்லை. அது அவனுடைய மனப்பான்மையைப் பொறுத்து - திருப்தியைப் பொறுத்து - இருக்கிறது. மனிதன் இந்த உலகுக்கு வரும்போது, தாயின் கருவிலுள்ள ஆறு ஏழு அங்குல இடமே அவனுக்குப் போதுமானதாக இருக்கிறது. அவன் இறக்கும்போது, ஆறு ஏழு அடி நீளமுள்ள குழிக்குமேல் இடம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அவன் ஹிந்துவாக இருந்தால், அவனுடைய உடல் சாம்பலாகி, மண்ணோடு மண்ணாகவே கலக்கிறது. வாழ்வி லுள்ள ஓட்டமும் போராட்டமுமெல்லாம், இந்த

ஆறு ஏழு அங்குல அளவுள்ள சிறிய இடத்திலிருந்து, ஆறு ஏழு அடி அளவுக்குப் பெரிதான இடத்துக்குச் செல்லத்தான்! இங்கே சிறையறையிலோ அபயனுக்கு ஐம்பதடி நீளமுள்ள நிலம் கிடைத்திருக்கிறது; அதை ஒரு குடைநிழலில் மன்னகை ஆளும் உரிமை அவனுக்கே உண்டு. எனவே அவன் எதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டும்; ஏன் குறைப்பட்டுக்கொள்ள வேண்டும்?

இந்தச் சிறை எத்தகையது? இந்தக்கற்சுவர்களும், கரிய இரும்புக் கம்பிகளும்! வெளியிலிருந்து இவை மிகுந்த அச்சமும் நடுக்கமும் விளைவிக்கின்றன; ஆனால் உள்ளே இவற்றினிடம் எவ்வளவு பரிவும் அன்பும் நிரம்பியிருக்கின்றன! கிருஷ்ண பகவானை உலகுக்குத் தந்தவை இவை. உலகத்திலுள்ள பெரிய பெரிய மதத்தலைவர்களுக்கும், தேச பக்தர்களுக்கும், சத்தியத்துக்காகப் போரிட்ட வீரத் தளபதிகளுக்கும் புகலளித்தவை இவை. அந்தக் காலத்துச் சமூகத்தையும் ஆட்சியையும் தீயவர்கள் கைப்பற்றியபொழுது நல்லவர்களுக்குத் துணையாக இருந்தவை இவை.

“மனித இனம் அனைத்துக்கும் விழிப்பும் எழுச்சியும் புரட்சியும் அளித்த சிறையே! தாயைப் போலவே நீ புகல் தருகிறாய்; அமைதியும் ஆறுதலும் தருகிறாய்; கருணையே வடிவாக விளங்குகிறாய். உன் மடியிலே நீ எனக்கு இடம் தரவில்லையென்றால், இன்று நான் சாபமுற்ற விலங்குபோல-

என் இரத்தத்தில் வேட்கை கொண்ட கொலை யாளிகள் என்னைத் தொடர - காடுகளிலும் பாலை களிலும் ஓயாமல் ஓடித் திரிந்துகொண்டிருப்பேன். தீராத நோய் போன்ற இந்த அம்பு மழையி லிருந்து நீதான் என்னைக் காப்பாற்றினாய். இனி நீயே என் மங்கலக் கோயில் என்பதை மறவேன்” என்றான் அபயன்.

48

மறுநாள் காலைப் பத்திரிகைகளில் அபயனுடைய வாக்குமூலம் விரிவாக வந்திருந்தது. அச்சமின்றித் தெளிவாகப் பேசிய அவனுடைய அப்பழுக்கற்ற சிந்தனைத் திறத்தை எல்லாரும் மிகவும் புகழ்ந்தார்கள். சிறையிலிருந்த அரசியற் கைதிக ளிடையே புதிய உல்லாசம் - புதிய ஆவேசம் - புதிய உற்சாகம் பரவியது. தம்மிலே ஒருவன் இப்படி அச்சமற்ற பெருவீரனாகத் திகழ்ந்தது கண்டு அவர்கள் பெருமிதங்கொண்டு பூரித் தார்கள். வெளியிலிருந்த மக்களுக்கு இது வீரா வேசத்தை மூட்டியது. ‘மண் பொம்மைகளாக இருந்தவர்களையும் வீரச்சிங்கங்களாக்கினார் காந்தி’ என்பதற்கு, இது ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது.

ஆனால், மறுநாளிலிருந்தே கோர்ட்டாரின் போக்கு, மிகக் கடுமையாகி விட்டது. போலீஸ் காவலும் கெடுபிடியும் மும்முரமாயின. ‘தான்

குற்றமற்றவன்' என்று பறைசாற்றி அபயன் கொடுத்த வாக்குமூலத்தை ஒரே நாளுடன் நிறுத்திக்கொள்ளச் செய்தார்கள். கோர்ட்டு தஸ்தா வேஜிகளில், 'குக்ரி கொலைச் சம்பவத்துக்கு நேரிடையாகவும் பிரத்தியட்சமாகவும் பொறுப்பாளி அபயன்தான்; ஆகையால் அவனைத் தூக்கிவிட வேண்டும்' என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்று காலை பதினொரு மணிக்கு, கோர்ட்டு தொடங்கியதுமே, ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்திரேட்டு சௌத்ரி அவர்கள், "கொலையும் கலகமும் செய்ததற்காகவும் இவற்றைத் தூண்டிய தற்காகவும் இவற்றுடன் தொடர்புள்ள வேறு குற்றங்களுக்காகவும் அபயகுமாரனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது" என்று தீர்ப்புக் கூறிவிட்டார்.

அதே சமயத்தில் பின்னாலிருந்து இரும்பு விலங்குகளின் ஓசை கேட்டது; அபயகுமாரனின் கால்களில் விலங்கிட்டார்கள். இதற்குப் பிறகு, மாஜிஸ்திரேட் கண்ணெடுத்துக் குற்றவாளியைப் பார்க்கவே இல்லை. அவர் நேரே எழுந்து சென்று, போலீசாரின் நீலநிற வண்டியில் உட்கார்ந்து வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்; தமது படுக்கையறைக்குச் சென்று உள்ளிருந்து தாழிட்டுக் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டார்.

இந்தச் செய்தி எட்டிய சமயத்தில், அவருடைய மனைவி பூஜையறையில் அமர்ந்திருந்தாள். இதைக்

கேட்டதுமே, சாபமுற்ற அகலிகையைப் போலக் கல்லாகச் சமைந்துவிட்டாள்.

அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வெள்ளமாகப் பெருகியது. காலையிலிருந்து அவள் ஒன்றுமே உண்ணவில்லை; தண்ணீர் அருந்துவதையும் இப்பொழுது நிறுத்திவிட்டாள்.

49

அபயன் இந்தத் தண்டனையைக் கேட்டுத் திகைத்து நின்றான். சாவு தன் முன்னால் வந்து விட்டதே என்று அவன் அஞ்சவில்லை; ஆனால் இந்தத் தண்டனை தனக்கு எவ்வகையிலும் ஏற்ற தல்ல என்று அவன் கருதினான்.

பார்க்கப்போனால், இந்த இயக்கத்தில் அவன் இரண்டு-மூன்று தடவை, வாழ்வுக்கும் சாவுக்கு முள்ள இடைக்கோட்டில் நின்றிருக்கிறான். ஒரு தடவை துப்பாக்கிக் குண்டு அவன் தலையைத் தடவிக் கொண்டு போயிற்று. ஆகஸ்டு 9-ஆம் தேதிக்குப் பிறகு பம்பாயிலும் வேறு இடங்களிலும் எரிமலையின் வெடிப்பை அவன் கண்டபொழுதே, 'உயிரைக் கொடுக்க நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் புரட்சியிலிருந்து காததூரம் விலகியிருக்க வேண்டும்' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். புரட்சியிலிருந்து அவன் விலகியிருக்கவே முடியாது; அவன் மனம் விலகி

யிருக்க ஒப்பவே இல்லை. ஆகையால் எத்தகைய இறுதித் தியாகத்துக்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் துணிவு கொண்டான்; அவன் மனமும் இதற்குத் தயாராக இருந்தது.

இந்தப் புரட்சி, மக்களின் புரட்சி. இதில் மனிதனுடைய கணக்கு வழக்குக்கு இடமில்லை. 'இதில் நான் இவ்வளவு தூரந்தான் போவேன்; அதற்கு மேல் போகமாட்டேன்' என்பது நடக்காது. இது வெள்ளம்; மிகப் பெரிய வெள்ளம். இதில் குதிப்பதா, அல்லது குதிக்காமலிருப்பதா என்பதை மட்டுமே மனிதன் தீர்மானிக்கலாம். குதிக்கத்தான் வேண்டும் என்ற வலுக்கட்டாயம் இல்லை. ஆனால் குதித்துவிட்ட பிறகு, அவன் சுழலில் சிக்கிப் பாதாளத்துக்குச் செல்வானா, அல்லது கண்ணுக்குத் தெரியாத பாறைகளில் மோதிச் சுக்குநூருகி விடுவானா என்பதை யாரும் சொல்ல முடியாது; யாரும் இதைத் தடுக்கவும் முடியாது. 'இது வைதரிணி நதி; தளைப்பட்ட இந்த அபாக்கியத் தாய்நாட்டின் அடிமைத்தனத்தைக்கடந்து, விடுதலையும் தன்மதிப்புமாகிய சொர்க்கத்துக்குச் செல்ல இது ஒன்றுதான் வழி' என்ற நம்பிக்கையுள்ளவன் மட்டுமே இதில் குதிக்க முடியும். கபீர் தாஸ் சொன்னது போல, தன் வீட்டை எரிக்கத் தயாராக இருப்பவனே இந்த வழியில் செல்ல முடியும். ஆகையால், அன்று மழையிருளில் தன் தாயினிடமும் மனைவியினிடமும் விடை பெற்று, தீனபந்துவுடன் புறப்பட்ட அந்தக் கணமே,

‘இதுவே நாம் இனித் திரும்பி வர முடியாத இறுதியாத்திரையாக இருக்கலாம்’ என்ற எண்ணம் அபயனுக்குத் தோன்றாமலில்லை. அதற்குப் பிறகும் நாலேந்து தடவை, ‘இனி நாம் இல்லறப் பாசத்தை அறவே அறுத்து, நம் கூடாரத்தைக் கலைத்து விடத் தயாராக இருக்க வேண்டும். நம் மன-மொழி-மெய்களை இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபடுத்தியது போலவே, இந்த வேள்வியின் வெற்றிகரமான முடிவுக்காக நம் உயிரையும் அவிதாகச் சொரிய வேண்டும்’ என்று அவன் நினைத்த துண்டு. அதற்கு அவன் தயாராகவும் இருந்தான்.

ஆனால், இத்தகைய ஒரு தண்டனையைப் பெற்று இப்படிச் சாக வேண்டியிருக்கும் என்று அவன் ஒருபொழுதும் நினைத்ததே இல்லை. கொலை! கொலைக்குற்றம்! அதற்காகத் தூக்குத் தண்டனை!

காந்தீயத் தத்துவத்தில் முழு நம்பிக்கையும் பற்றும் கொண்டவனாலால், அபயன் ஓர் என்றும் புக்குக்கூடக் கனவிலும் துன்பம் விளைவிப்பவனல்ல. காந்தியின் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைப் பற்றி அவனுக்குத் துளியும் ஐயமோ திரிபோ இருந்ததில்லை. அவன் முன்பு எதுவுமே ஒரு கேள்விக் குறியாக நின்றதில்லை. பார்க்கப் போனால், இந்தத் தத்துவத்தின் பிரசாரத்துக்கோ பணிக்கோ தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்து விட வேண்டும் என்ற உறுதியும் அவன் கொண்டவனல்ல. அரசியலில் அவனுக்கு எவ்வகைத் தொடர்பும் இருந்ததில்லை; இந்த இயக்கத்துக்குப்

பின்பு அதில் எவ்வகை அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவும் அவன் விரும்பவில்லை.

முக்கியமாக அவன் ஒரு மாணவன். அறிவுச் செல்வத்தை ஈட்டுவதிலும், பாடம் படிப்பதிலும், பாடம் சொல்வதிலும் அவனுக்கு விசேஷ ஆர்வம் இருந்தது. இதுவே தன் வாழ்க்கைச் செயல் என்றும் அவன் எண்ணினான். ஆனால் இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக, அவன் கல்வியறிவுள்ள, பண்பாடுள்ள இந்திய இளைஞன்—ஒரு மனிதன். அவனுடைய இந்தியத்தன்மையும் மனிதத்தன்மையும், பழம்பெருமை வாய்ந்த இந்தப் பரந்த நாடு ஒரு கணங்கூட அடிமைத்தனையில் இருப்பதைப் பொறுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. பாரத நாட்டின் அடிமைத்தனம் நீங்குவதற்கு மிகவும் எளிய, அழகிய, நேரான வழியைக் காண்பித்திருப்பவர் காந்தி ஒருவரே என்பது அவன் கொள்கை. 'இந்தியாவை விட்டுப் போ' என்ற காந்தி சூத்திரம் அவனது உள்ளத்தைப் பிடித்து இழுத்தது. அதனால்தான் அவன் பம்பாய்க்குச் சென்றான். அங்கே மாணவர்களுக்கு மகாத்மா விடுத்த அறைகூவலைத் தன் காதால் கேட்டான். அந்தக் கணமே அதை ஏற்றுக்கொள்ள அவன் முடிவு செய்தான்.

காந்தியடிகள் தமது இறுதிப் பேச்சில், 'செய்வோம் அல்லது செத்து மடிவோம்' என்று முழக்கியபோது, அவனுடைய உள்ளமும் 'செய்வோம் அல்லது செத்து மடிவோம்' என்றது! 'இது

வெறும் முழக்கமல்ல; கணநேர ஆவேசத்தைக் கிளப்பும் கூச்சலல்ல' என்பதை அவன் அப்பொழுதே அறிந்திருந்தான். 'சாவுடன் விளையாடக் கூப்பிடும் நெருப்பு இது. தலையைத் துணித்துக் கையில் ஏந்திச் செல்லத் தயாராக இருப்பவனே இந்த விளையாட்டில் கலந்துகொள்ள முடியும்' என்பதையெல்லாம் சிந்தித்து ஆராய்ந்த பின்பே, அவன் இந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்தான். அதற்காக அவன் வருந்தவுமில்லை; கழுவாய் தேடவுமில்லை. ஆனால், தன் மீது கொலைக் குற்றம் சாட்டி—மனிதர்களைக் கொன்றதாகக் குற்றம் சாட்டிக்—கழுவில் ஏற்றுவார்கள் என்று அவன் ஒருபொழுதும் நினைத்ததில்லை. சாவதற்கு ஆயிரம் வழிகள் உண்டு. தூக்கில் ஏறியும் சாக முடியும். ஒரு தேசபக்தனுக்குப் பெருமை தரும் சாவு இது. ஆனால், பொய்க் குற்றம் சாட்டி, அதற்காகத் தன்னைக் கழுவில் ஏற்றுவார்கள் என்று அவன் ஒருபொழுதும் நினைத்ததில்லை.

உண்மையில் நடந்தது என்ன? மனிதக் கொலை நிகழக்கூடாது, போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் மக்கள் ஹிம்சைப்பான்மையுடன் நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவன் குக்ரிக்குச் செல்ல நிச்சயித்தான். ஆனால், இந்த மனிதக் கொலையைத் தூண்டியதாகவும், இதற்காகவே அவன் குக்ரிக்குச் சென்றதாகவும் அவன் தலையில் குற்றச்சாட்டுச் சுமந்தது! சத்தியத்தின் எத்தகைய முரண்பாடு இது! எத்தகைய போலீ

நியாயம் இது! இத்தகைய பயங்கரமான பொய்யை வைத்துக்கொண்டு, அதற்காக ஒரு நிரபராதியை வேண்டுமென்றே பட்டப்பகலில் தூக்கிலிட உத்தரவிடும் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் இன்றைய நிலை எப்படி இருந்தாலும் சரிதான்; அதன் எதிர்காலம் அழிவுடையது என்பது மட்டும் உறுதி! இயல்பிலேயே நியாயத்தை விரும்புகிறவரும், அபயனைத் தம் சுற்றத்தவனென்று கருதுகிறவருமான மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி விதித்திருக்கும் தண்டனை இது. அவருடன் தனக்குத் தொடர்பு உண்டு என்பதற்காக அவன் எத்தகைய சலுகையையும் விரும்பவில்லை; ஆனால் அவர் இத்தகைய அப்பட்டமான அநியாயமும் கொடுமையும் தனக்கு இழைப்பார் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

எவனையாவது அவன் கொன்றிருந்தால் அதைக் கட்டாயம் ஒப்புக்கொள்ளும் துணிச்சல் அவனுக்கு உண்டு. தான் உயிர் பிழைப்பதற்காக அவன் ஒருகாலும் பொய்யை நாடமாட்டான். 'செய்வினையின் பயனை நுகராமல் எவனுமே தப்ப முடியாது. ஆனால், செய்யாத ஒன்றுக்காக, செய்வது இருக்கட்டும்; கனவில்கூட நினைக்காத ஒன்றுக்காக, வலுக்கட்டாயமாகத் தண்டனை கொடுக்கும் ஆட்சி—தன்னிடம் மிருக பலம் இருக்கிறது, போலீஸ் இருக்கிறது, நீதி மன்றம் இருக்கிறது, சிறை இருக்கிறது, கொலையாளர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காகவே நிரபராதியான ஒருவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்கும் ஆட்சி—இவ்வளவு

பெரிய அநியாயத்தையும் பொய்யையும் அநீதியையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சி எவ்வளவு நாளைக்கு நிலைத்திருக்கும்?' என்று அவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

ஆனால், அபயகுமாரா! இன்று உன் பேச்சைக் கேட்பவன் எவன் இருக்கிறான்? உலகம் முழுதிலும் ஹிம்சைத்தீ கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. நியாயமும் சத்தியமும் மனிதத்தன்மையும், நம் கண் முன்னாலேயே படபடவென்று கொலையுண்டின்றன. மனிதனுடைய மனிதத்தன்மையும், கடவுளுடைய கடவுள்தன்மையும் சிறிது நேரத்துக்குத் தூங்கிவிட்டன; அப்பட்டமான மிருகத்தன்மையை இன்று விதி விளையாடிவிட்டிருக்கிறான்; 'மனம் போனபடி விளையாடு. எவ்வளவு கீழே இறங்க முடியுமோ இறங்கு; ஆன்மாவைக் கொல்ல உன்னால் என்னவெல்லாம் முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்து முடித்துவிடு' என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறான். அதனால்தான் இந்த இருள் யுகம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. கதிரவனைக் கூப்பிடு முன்பு, இரவு காரிருளைத் தன் முகத்தில் பூசிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மறுபிறவிக்காக மனிதன் முதலில் சாக வேண்டியிருக்கிறது.

ஆகையால், அபயகுமாரனே, இன்று நீ சாகத் தயாராக இருக்க வேண்டும். நீ எப்படியும் சாகத் துணிந்துதான் இருந்தாய். இந்தக் கோரமான அநீதியினால் நீ செத்தால், அதற்கு ஒப்பற்ற எழில்

உண்டு. நீ எப்படியும் வாழ்வில் ஒரு தடவை தான் சாக முடியும். எனவே, நீ செத்ததற்காக உன் நாட்டினரைவிட அதிகமாக உன்னைத் தூக்கிலிட்டவர்கள் வருந்தும்படியாகவும், 'அந்த ஒரு தூக்குக் கயிற்றுக்காக எவ்வளவு விலைமதிப்புள்ள பொருளை நாம் இழந்துவிட்டோம்!' என்பதை அவர்கள் உணரும்படியாகவும் சாவதில் எவ்வளவு மேன்மை இருக்கிறது! ஏனென்றால், எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு கோரமாக அநீதி நிகழ்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கோரமாகத் தான் கழுவாயும் இருக்கும் என்பது அழிவில்லாத உண்மை!

தன் சாவு வீண் போகாது; அதனால் பெரும் பயன் விளையும் என்பதை உணர்ந்தபொழுது அபயன் உள்ளூற மகிழ்ந்தான். இத்தகைய சாவைப் பெறும் பேறு, மிகக் குறைவான பேர்களுக்கே கிடைக்கிறது. ஆண்டவன் எவ்வளவு இரக்கமுள்ளவன்!

இப்படியெல்லாம் எண்ணிய அவன் நீதிபதிக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டுமென்று திரும்பிய பொழுது, அந்த நாற்காலி வெறிச்சிட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டான். வக்கீல்களுக்கும், பத்திரிகை நிருபர்களுக்கும் அவன் அன்புடன் வணக்கம் செலுத்தினான். அவனுடைய அடக்கத்தையும் அமைதியையும் கண்டு அவர்கள் வியந்தார்கள்; 'உண்மையிலேயே இவன் ஒப்பற்ற வீரப்பெருமகன்!' என்று போற்றினார்கள்.

பிறகு அவன் தன் சிறையறைக்குச் செல்லப் புறப்பட்டான். கால்களில் விலங்கிட்டிருந்ததனால் நடப்பது கொஞ்சம் சிரமமாகவே இருந்தது. ஆயினும் அவன் மெல்ல மெல்ல ஆனந்தமாக நடந்தான். கையிலும் விலங்குகள் இருந்தன. அந்த இரும்பு வளையங்களின் ஒலியுடன் தன் இன்னிசையைக் கலந்து அவன் மென்குரலில் பாடலானான் :

“சிலுவையின் வழியில் செல்கின்றேன்,
சிறிய சுகங்களை யான் துறந்தேன்;
வேள்விப் பாதையில் செல்கின்றேன்,
வாழ்க்கையில் ஒளியைப் பரப்புகின்றேன் ”

அவன் தன் அறைக்குச் சென்றபொழுது, பக்கத்து அறைத் தோழன், “என்ன ஆயிற்று அண்ணா?” என்று கேட்டான்.

“தூக்குத் தண்டனை கிடைத்திருக்கிறது, தம்பி.”

“ஐயையோ! தூக்குத் தண்டனையா! விடுதலை பெற்றாற்போல நீ கும்மாளம் போடுகிறாயே!”

“விடுதலை இல்லாமல் இது வேறு என்ன? இனி விடுபடுவதில் என்ன தாமதம் இருக்கிறது? இப்பொழுது இங்கிருந்து போய்விடுவோம்; அடுத்த தடவை சுதந்திர பாரதத்தில் பிறப்போம்.”

அபயன் மீண்டும் பாடலானான் :

“அடிமைத் தனத்தில் வாழ்வதிலும்
அழியாச் சாவே நல்லதுகாண்!”

தூக்குத் தண்டனைச் செய்தியைக் கேட்டதும், அபயனின் தாய்க்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. ‘இது எப்படிச் சாத்தியம்? இராது, எவன் காதிலோ தவறாக விழுந்திருக்கிறது. உயிரோடு இருக்கும் ஒருவனுடைய கழுத்தில் கயிற்றை மாட்டி, பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் அவன் உயிரை வாங்குவதென்பது நடக்கக் கூடிய செயலா? தன்னால் கொடுக்க முடியாத உயிரை வாங்க, மனிதனுக்கு உரிமை ஏது? கடவுளைத் தவிர இந்த உரிமை வேறு எவனுக்கும் கிடையாது. அப்படியிருக்க, கடவுளின் உரிமையில் தலையிட மனிதனுக்கு இடம் ஏது? இது அவனுடைய அகந்தை அல்லவா? ஒரு மனிதனுக்கு நீதித் தீர்ப்புச் சொல்ல மற்றவனுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? எல்லாக் காரிய-காரணங்களையும் ஆராய்ந்து, ஒருவன் இன்னதைச் செய்தான், இன்னதைச் செய்யவில்லை என்பதை ஆழ்ந்து அறியக்கூடிய சர்வக்ஞனாகி விட்டானா மனிதன்? இறைவனே, நீயே சொல்; இந்தப் பயங்கர நிகழ்ச்சி ஏன் நடக்கிறது? என் அபயன் செய்த குற்றந்தான் என்ன?

‘அவன் யாருக்கும் ஹிம்சை செய்ய மனத் தாலும் நினைக்கமாட்டானே; அவனா ஒருவனுக்குத் தீமை செய்வான்? அவன் கையால்

ஏதோ குற்றம் நடந்துவிட்டதாக வைத்துக் கொண்டாலும், இதில் அவனுடைய தன்னலம் என்ன இருக்கிறது? அவன் செய்தது அனைத்தும் நாட்டுக்காகவே செய்தான்; சொந்த நலனுக்காக அல்ல. அப்படியிருக்க, அவன் உயிரையே இழக்கும்படியான இந்தப் பயங்கரத் தண்டனை ஏன்? முதுமையில் மகளை இழக்கும்படியாக நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? மணமான ஓர் ஆண்டுக்குள்ளேயே கைம்பெண் ஆகும்படியாக என் மருமகள் விஜயா செய்த பாவந்தான் என்ன? இன்னும் உலகத்தையே காணாத சிசு, தந்தையை இழப்பானேன்? அடடா! அபயனுடைய கையால் கொள்ளி பெற்றுப் போக நான் எவ்வளவு ஆசைப்பட்டேன்! கடவுளே, நான் உயிரோடு அவனுடைய சவ யாத்திரையைக் காணும்படி உன் திருவிளையாடல் அமைந்துவிட்டதே! உன்னிடமே நியாயம் இல்லை, கேட்கும் காது இல்லை என்றால், வேண்டுமென்றே கண்ணை மூடிக்கொண்டு கல் நெஞ்சுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் அயல்நாட்டு ஆட்சியிடம் நான் என்ன முறையிடுவது? அபயா, அபயா! உன் நிலை இப்படியா ஆகிவிட்டது!

தாயினால் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. இன்றுவரையில் அவள் மிகவும் விவேகத்துடன் நடந்துகொண்டாள்; தன்னைத் தானே எவ்வளவோ அடக்கிக்கொண்டாள். இரத்தக் கண்ணீர் வந்தாலும், வெளியே தெரியாமல் துடைத்துக்கொண்டாள். விஜயா

மனமிடிந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அவர்கள் பெருமூச்சை அடக்கிக்கொண்டாள். ஆனால், இப்படியெல்லாம் செய்ததனால் அவள் மனம் வெடிக்கும் நிலையில் இருந்தது; சிறு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டாலும் அது வெடித்துவிடும். அபயனுடைய தூக்குத் தண்டனைச் செய்தி அவளை அறவே சிதைத்துவிட்டது. அணையைத் தடுக்க முடியாமல், சிறு குழந்தை போல அவள் விக்கிவிக்கி அழலானாள். விஜயா தன் துயரத்தையும் மறந்து, அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆனால் வானமே இடிந்து விழும்போது அதை யார் தடுத்து நிறுத்த முடியும்?

ஆகையால் விஜயா அந்தக் கிழத் தாயை அவள் போக்கில் அழ விட்டுவிட்டாள்; மனத்துயரம் தீர அழ விட்டுவிட்டாள். இந்தத் துயர வெள்ளம் பாய்ந்து பெருகட்டும்; கடைசியில் ஒரு துளி நீரும் இல்லாதபடி, கண்கள் மழையைப் பொழியட்டும் என்று அவள் நினைத்தாள். அழுது அழுது கண்களே நிலைத்து விட்டால், பிறகு அழுகை எங்கிருந்து வரும்? ஒரு மணி நேரமோ அரை மணி நேரமோ தாய் அமைதியாக இருப்பாள்; மீண்டும் துயரத்தின் வேகம் வரும்; அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுவாள். சிறிது நேரத்தில் அந்த வெள்ளம் வடிந்துவிடும்; சற்று நேரத்துக்கு அவள் அமைதியாக இருப்பாள். பிறகு மீண்டும் வெள்ளம் வரும்.....! இப்படியே இரவு முழுவதும் அழுகையும் அமைதியும் மாறி மாறி வந்தன.

விஜயா? அவளுடைய நிலையைக் கேட்க வேண்டுமா? ஒரே கணத்தில், அவளுக்கு வாழ்வில் இருந்த சுவை முழுவதும்—மோகம் முழுவதும்—கவர்ச்சி முழுவதும் போய்விட்டது. மனத்தில் எல்லையற்ற ஒரு சூனியத்தன்மை—எங்கும் நிரம்பிப் பரவிய ஒரு சோர்வு—பிளவுபடாமல் அடர்ந்த ஒரு ஜடத்தன்மை சூழ்ந்தது. மூச்சு ஓடுகிறது; ஏனென்றால் இன்னும் அது நிற்கவில்லை. அது நிற்காமல் இருப்பதனால் உடல் நடக்கிறது. ஆனால் அது நின்றுவிட்டால் எவ்வளவு மங்கலமாக இருக்கும்!

மலரினும் மெல்லிய உள்ளம் வாய்ந்த வாழ்க்கைத் துணைவன் வெளிநாட்டு ஆட்சியின் கொடூர ஹிம்சைக்கு இரையானது அவளுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை விளைவித்தது. நாடு விடுதலை பெற்றிருந்தால் இத்தகைய பயங்கர நிகழ்ச்சி ஒருபோதும் நடக்காது என்று அவள் நம்பினாள். ஆனால் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலன்றி, நாடு எப்படிச் சுதந்திரம் பெறும்? சுதந்தர தேவியின் திருவடிகளில் குருதியை அபிஷேகம் செய்த பின்புதானே அவள் வருவாள்? அப்பொழுது தானே இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நாட்டின் இளைஞர்களின் உயிர் பெருமையுறும்?

இன்று இந்தத் துரதிருஷ்ட நாட்டின் அடிமை மக்களின் வாழ்வுக்கு எவ்வகை மதிப்பும் இல்லை. அவர்களை யாரும் பாராட்டுவதில்லை, மதிப்பதில்லை, அவர்களின் நற்குணங்களைப் போற்றுவ

தில்லை. நாடு முழுவதையும் பயங்கரமும் விகாரமுமான பெரிய இராகுக் கிரகம் கவ்விக் கொண்டிருப்பது போலத் தோற்றுகிறது. பாரத நாட்டு மக்கள் என்றால் மண்பொம்மைகள்; உயிரற்ற, கன்னங்கரிய, குரூபப் பிண்டங்கள்! அவர்களை அலங்கரித்து மாளிகைகளில் வைத்தால் என்ன, காலால் உதைத்துச் சிறையில் தள்ளினால் என்ன, எப்படியும் அவர்கள் அடிமைப் பிறவிகள்! அவர்களுடைய மிகப் பெரிய தலைவரும், புத்தரைப் போலவும் ஏசு கிறிஸ்துவைப் போலவும் ஒரு நவயுகத்தையே கண்டு படைத்தவருமான காந்தியை, அயலாட்சியைச் சார்ந்த ஒரு சின்னஞ்சிறு சிப்பாயுங்கூட, நினைத்தபோது சிறையில் அடைக்க முடியும். இந்த நிலையில், பல்கலைக் கழகத்துச் சாதாரண மாணவனான அபயன் எந்த மூலைக்கு? அவனைக் குண்டு போட்டுச் சுட்டால் என்ன, தூக்கில் தொங்க விட்டால் என்ன? இதனால், இந்தியாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையேயுள்ள ஏழு கடல்களைத் தாண்டி, ஓர் அலைகூட எழும்பப் போவதில்லை.

51

அபயனுக்குத் தூக்குத் தண்டனைத் தீர்ப்பு ஆனபின் மூன்றாவது நாள், சிறையிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது—விஜயாவுக்கு. இப்பொழுது

அவனுக்கு எல்லாச் சலுகைகளும் கிடைத்திருந்தன. அவனது உயிரை வாங்கத் தீர்மானமாகிவிட்டதனால், அவனை ஓர் அரண்மனைக்கைதி போல வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் எது கேட்டாலும் கிடைப்பது சாத்தியமாக இருந்தது. ஆனால் அவனுக்குக் கேட்க என்ன இருக்கிறது? தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் அமைதியை அவன் தன் தாயின் உள்ளத்திலும் மனைவியின் உள்ளத்திலும் உண்டாக்க முடிந்தால் போதும்; வேறு எதையும் அவன் விரும்பவில்லை. தன்னைப் பற்றி அவனுக்கு ஒரு கவலையுமில்லை.

இயல்பிலேயே அச்சமற்றவன், அறிவாளி; ஆகையால், நடப்பது அனைத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தான். தாயும் மனைவியும் தன்னைப் போன்ற நோக்கமே கொண்டாவிட்டால் தன் முடிவு மிகவும் சுகமாக இருக்கும் என்று அவன் கருதினான். தான் உயிர் தப்ப வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்கு இல்லை; அதை அவன் கோரவில்லை. கட்டாயம் நடந்தே தீரப் போகிற ஒன்றை, எவ்வகையிலும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றை, நிறைந்த உள்ளத்துடன் அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் வரவேற்க வேண்டும் என்பது ஒன்றே அவனுடைய விருப்பம். மனத்தை இப்படிப் பண்படுத்திக்கொண்டால், மரணமும் மங்கலமாக அமையும் என்று அவன் நினைத்தான். அதற்காகவே அவன் தன் மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதினான்.

ஸென்டிரல் ஜெயில்.....

என் உள்ளத்து அரசியே,

எனக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்திருப்பதைக் கேட்டு நீ அதிர்ச்சி யடைந்திருப்பாய். எனக்கே அது அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. நாம் மனிதர்கள்—அச்சமும் ஆசையும், பரிவும் மோகமும் நிரம்பியவர்கள். வாழ்க்கைப் பற்று விடவில்லை; ஆகையால் அந்தப் பற்று முடிவுறும் கணத்தில், கடுமையான துன்பம் உண்டாகிறது. இது இயல்பு.

ஆனால் நாம் சிறிது ஆத்ம சோதனை செய்து, 'இப்பொழுது நடக்கும் நிகழ்ச்சியில் என்ன கெடுதல் இருக்கிறது?' என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

எப்படியும் வாழ்க்கை கணப் பொழுதில் அழிவது. பெரிய பெரிய பக்தர்களும் தர்மாத்மாக்களும் யுகபுருஷர்களும் உலகில் தோன்றியிருக்கிறார்கள்; ஆனால் யாரும் சாவின் அணைப்பிலிருந்து விடுபடவில்லை. இந்த உடல், மண்பானை; என்றவது ஒரு நாள் அது உடைந்தே தீரும். என்றைக்கு என்பதுதான் கேள்வி. முன்னால் போகிறான் ஒருவன்; பின்னால் போகிறான் இன்னொருவன். ஆனால் கட்டாயம் போயே தீர வேண்டும்; நிற்க ஏதும் வழி இல்லை. விதியின் இந்தக் கோட்டை யாரும் மாற்ற முடியாது.

போகத்தான் வேண்டும் என்ற நிலையில்,

மரணம் தெய்விகமாகவும் மேன்மையுற்றதாகவும் இருக்கும்படி ஏன் போகக்கூடாது? அதன் பெருமையும் புகழும் உலகில் என்றும் ஒளி வீசுமே! தாய்நாட்டுக்காக உயிரைக் கொடுக்கும் பாக்கியம் எத்தனை பேருக்குக் கிடைக்கிறது? இறைவன் இதற்காக என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தது நமது பெரும் பேறு. இந்தப் பாக்கியத்தைப் பெறுவதற்கு நாம் தவம் செய்திருக்க வேண்டும், விஜயா!

பார்க்கப் போனால், எவனும் தான் விரும்பும் போது சாக முடியும். தற்கொலை செய்து கொள்வது எவன் கையிலும் இருக்கிறது. மாடியிலிருந்து குதிப்பது, தண்டவாளத்தில் தலை கொடுப்பது, கிணற்றில் விழுவது, விஷம் குடிப்பது, தூக்குப் போட்டுக்கொள்வது—சாவதற்கு ஆயிரம் வழிகள் உண்டு. ஆனால், தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களைப் பயங்கொள்ளிகள் என்பார்கள். ஏமாற்றமும் தோல்வியும் நிரம்பிய சூழ்நிலையை வாழ்வில் உண்டாக்குகிறது தற்கொலை.

ஆனால் இதே தூக்குக் கயிறு அந்நிய ஆட்சியின் கையால்—அதுவும், தேசபக்தி என்ற 'குற்ற'த்துக்காகக் கிடைக்கும்போது, இதை விடச் சிறந்த வீர மரணம், இதைவிடச் சுகமான மரணம் வேறு என்ன இருக்க முடியும், சொல்லு விஜயா! சாவு எல்லாருக்குந்தான் உண்டு. நானும் இதயத் துடிப்பு நின்று செத்திருக்கக்

கூடும்; காரின் கீழே நசுங்கிச் செத்திருக்கக் கூடும். இதற்கு முன்பே செத்திருக்கவும் கூடும். ஆனால் எறும்பைப் போல இப்படிச் சாவதில் என்ன பயன் இருக்கும், என்ன நோக்கம் இருக்கும்? அக்கம்பக்கத்திலுள்ள நாலைந்து பேர் வருவார்கள்; அழுது புலம்பி அநுதாபம் தெரிவித்துப் போய்விடுவார்கள்.

ஆனால் இப்பொழுதோ? இத்தகைய மரணத்தின் பின்பு உன்னை வீரபத்தினி என்று அழைப்பார்கள்; நாட்டுக்கு உயிர் தந்த விடுதலை வீரனுடைய தாய் என்ற பெருமை அம்மாவுக்குக் கிடைக்கும். எனக்கு நற்கதி கிடைக்கும்.

“களத்தில் வீழ்ந்தால் வானுல கெய்துவாய்;
போரில் வென்றால் பூமியை ஆள்வாய்”

என்ற கிருஷ்ண பரமாத்மாவின், வாக்கை நீ மறந்திருக்க மாட்டாய்.

இவ்வளவு அழகிய சாவுக்குப் பின்பு, பெருமை வாய்ந்த சாவுக்குப் பின்பு, சொர்க்கம் கிடைப்பதற்குத் தடை ஏது?

விஜயா, இன்று தம்முடைய தத்துவங்களுக்காகவும் லட்சியங்களுக்காகவும் தூக்கிலிடப்படுகிறவர்களே நாளைக்கு மக்களின் வழிபாட்டைப் பெறுகிறார்கள். இதுவே காலம் கூறும் சரித்திரம். சோகர்தர் அந்தக் காலத்துப் போக்கை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்து, மக்களுக்கு உண்மையான ஞான வழியைக் காண்பித்தார்; ஆனால் அவர் மக்களை ஏமாற்றி வீழ்ச்சிப் பாதையில் கொண்டு செல்வ

தூகவும், அதனால் தண்டனைக்கு உரியவர் என்றும் தீர்மானித்தார்கள். அவர் ஒரு கோப்பை விஷத்தைக் குடிக்க வேண்டியதாயிற்று. சோக்ரதர் செத்தும் சாகாதவர் ஆனார்; அவருக்கு விஷம் கொடுத்தவர்களுடைய பெயரும் அடையாளமும் பூமியை விட்டே மறைந்தன. அவர் கூறிய ஞான மார்க்கத்தை இன்றும் அனைவரும் போற்றுகிறார்கள். சத்திய மார்க்கத்தைப் பரப்பியதற்காக ஏசுபெருமானைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்; ஆனால் இன்று அதே சிலுவையின் சின்னம், உலகத்தின் மூன்றிலொரு பங்கு மக்களுக்குச் சமயச் சின்னமாக விளங்குகிறது. தம்மிடையே வாழும் பக்தர்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதும், சீர்திருத்தத் தலைவர்களைக் கல்லால் அடிப்பதுமே எப்போதும் உலக வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கற்களே பிற்காலத்தில் அந்த மகான்களுக்கு மலராயின.

லட்சியத்துக்காகவும் கொள்கைக்காகவும் வாழ்வை அர்ப்பித்து, தமது காலத்திய கொடுமையான மிருகபலத்தை எதிர்த்த தெய்விக ஆண்பெண்கள் பலர், நம் நாட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள். ராணு பிரதாப்சிங், சத்திரபதி சிவாஜி, குரு கோவிந்தசிம்மர், மகாராணி லட்சுமிபாய், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் பாரத நாட்டுக்கு உயிர் தந்த வீரர்கள் ஆகியவர்களின் மேன்மையான பரம்பரைதான், எண்ணற்ற இளைஞர்களுக்கு ஊக்கமும் தூண்டுதலும் கொடுத்து வருகிறது.

இந்த வீரபுருஷர்களின் உன்னதமான எழில் வரிசையில் சாதாரணப் பேதை இளைஞனை எனக்கு இடம் கிடைத்தது எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார். சரியான நோக்குடன் இதை எண்ணிப் பார்த்தாயானால், 'இது வருந்த வேண்டிய சமயமல்ல; களிக்க வேண்டிய ஒப்பற்ற பொழுது; அழ வேண்டிய சமயமல்ல; சத்தியநாராயணனை வழிபட வேண்டிய நல்ல பொழுது. அவருடைய அருளிணல்தான் இந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது' என்பதை உணர்வாய். உண்மையிலே, நம் மீது ஆண்டவன் எவ்வளவு கருணை பொழிந்திருக்கிறான்!

நானும் சில கனவுகள் கண்டுகொண்டு இருந்தேன் என்பது உண்மை. பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்று, எங்காவது புரொபசராகி, நானும் நிறையப் படித்து மாணவர்களுக்கும் பாடம் சொல்வேன் என்று நினைத்திருந்தேன். அறிவைச் சம்பாதித்துப் பரப்புவதைவிட மேலான இன்பம் எனக்கு எதிலுமில்லை. 'நாம் ஒரு சிறு கூடு அமைப்போம்; அதில் நீ அரசியாக இருப்பாய்; அம்மா தெய்வமாக விளங்குவாள். உன் மடியில் குழந்தை விளையாடும்; அதன் கபடற்ற தூய கலகலச் சிரிப்பினால் நம் வீடு களையாக இருக்கும். நாம் இருவரும் சேர்ந்து அம்மாவுக்குத் தொண்டு செய்வோம்; அவளைத் தொழுவோம்; என்னை ஒரு மனிதனுக்குவதற்கு அவள் எவ்

வளவோ பாடுபட்டிருக்கிறாள்; அதற்குச் சிறிதா வது காணிக்கை செலுத்த வேண்டும்' என் றெல்லாம் நினைத்திருந்தேன்.

உன்னை மனைவியாகப் பெற்றதுமே, விஜயா, நான் எல்லாவற்றையும் பெற்றுவிட்டேன். பணக் காரர் சிற்றப்பாவின் குடும்பத்தைத் துறந்து வந்து, வறியான என்னுடன் உன் வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டாய். கரடுமுரடான எனது இல்ல வாழ்வில் நீ ஒரு கணங்கூட வறுமை யுணர்ச்சிக்கு இடம் தரவில்லை. நீ வந்ததுமே என் குடிசையில் மகிழ்வும் இன்பமுமாகிய ஆயிர மாயிரம் மங்கல விளக்குகள் ஒளி வீசின. உன் வடிவில் திருமகளும் அன்னபூரணியும் என் வீட் டுக்கு வந்தார்கள்.

உன் தெய்விக அன்பு எனக்குத் தந்த ஒப்பற்ற, நிறைந்த இன்பத்தை நான் என்றும் மறக்க மாட்டேன். தீவிரமான உன்னத அன்பு, ஒரு மனிதனுடைய வாழ்வில் இவ்வளவு ஆர்வத்தையு ம் ஊக்கத்தையும் உண்டாக்க முடியும் என்பதை இதற்கு முன் நான் உணர்ந்ததே யில்லை. உன் னுடைய இந்தத் தெய்விகமான அற்புத அன்பி னால்தான், சுதந்திரப் போரில் குதிக்கும் துணிவு எனக்கு வந்தது. நீ தன்மதிப்பு நிரம்பிய வீரப் பெண்; செயலற்ற சோம்பேறியான பயங்கொள்ளி ஒருவனை மணந்திருக்கவே மாட்டாய்; உன் மதிப்பைப் பெருதவன் உன் அன்பை ஒருகாலும்

பெற முடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

நம் காதல் வாழ்வு அற்ப ஆயுள் கொண்டதாக இருந்தது; ஆனால், அதிலுள்ள இணையற்ற பெருமையும் எல்லையற்ற ஆனந்தமும் இதனால் குறைந்துவிடுமா? தெய்விகமான அந்தக் கணப் பொழுதுகளின் நினைவே நமது செல்வம்; இனி அதுவே வாழ்வின் முடிவு வரையில் நமக்கு ஆதாரம், வழித்துணை.

நமது அன்பின் அடையாளமாக உன் வயிற்றில் உயிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிசு, இறைவன் தந்த வரமல்லவா? உன் வாழ்வை விளங்கவைக்க அவன் வருகிறான். தந்தையின் அற்புத வாழ்வின் கதையை நீ அவனிடம் மிகவும் பெருமிதத்துடனும் பரிவுடனும் கூறுவாய். என் பாக்கியத்தில் இந்தத் தூக்குமரம் வாய்த்திருக்கவில்லை யென்றால், அந்தக் குழந்தைக்குச் சொல்ல உன்னிடம் உயர்ந்த விஷயமே இருந்திராதே! நாட்டின் சுதந்திரத்தை நான் பார்க்கவில்லை என்றாலும், என் குழந்தை அதைப் பார்க்க முடிந்தால், என் ஆன்மாவுக்குக் கட்டாயம் சாந்தி கிடைக்கும். வரும் தலைமுறைகளாவது அடிமைத்தனத்தினால் வந்த அவமானத்திலிருந்தும் கொடிய சாபத்திலிருந்தும் விடுபட வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே, இந்தத் தலைமுறையினர் அனைவரும் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடுகிறார்கள்?

ஆகையால் விஜயா, இது அழுது புலம்புவதற் குரிய சமயமல்ல; மகிழ்வுடன் விளக்குகளேற்றித் தீபாவளி கொண்டாட வேண்டிய விழா. மீராவின அன்பு கண்ணனுடைய அன்பில் கலந்தபோது, சோதியில் சோதி கலந்தது. கல்யாணத்தின் பொழுது நீ எனக்கு மணமாலை அணிந்தது நினை விருக்கும். பார்க்கப்போனால் அதற்கும் தூக்குக் கயிற்றுக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லை. ஒன்று, மனிதரை மனிதருடன் இணைக்கிறது; மற்றொன்று, மனிதரை ஆண்டவனுடன் இணைக்கிறது. இரண்டுமே இணைப்பின் அடையாளங்கள்; ஒரே தெய்விகச் சக்தியின் இரண்டு வடிவங்கள். அன்பின் வழி ஒன்றுதான்—அது மனித அன்பா னாலும் சரி, நாட்டு அன்பானாலும் சரி, ஆண்டவன் அன்பானாலும் சரி. எல்லாவற்றின் தத்துவமும் ஒன்றே; புறத்தோற்றங்கள் மட்டுமே வேருனவை. அன்பின் அணைப்பில் பெறும் அதே உல்லா சத்தைத் தூக்குக்கயிற்றை அணைக்கும்போதும் பெறுகிறவனே உண்மையான பெருமனிதன்; ஏனென்றால், உண்மையான அன்பு, மனிதனைத் தெய்விகத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்லுமே தவிர, கேளிக்கையை நோக்கி அல்ல!

இந்த உடல் மண்ணினால் ஆனது. இந்த நாட்டின் உணவும் நீரும் அதை வளர்த்துக் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. நாட்டின் தொண்டுக்கே உடல் அர்ப்பணமாகிறதென்றால் இதை விடப் பெரிய இன்பம் என்ன இருக்கிறது?

“மண்ணை அணிந்தே மண்ணில் விளைந்து
மண்ணில் கலக்குமே இந்த உடல்;
வண்ண அணிகளை அணிந்துநீ தோழி,
கண்ண பிராணையே வந்தணைவாய்.”

ஆகையால், விஜயா, இந்த நிகழ்ச்சியை நீ மிகவும் அமைதியோடு வரவேற்பாய் என்று எதிர் பார்க்கிறேன். அம்மாவுக்கும் அந்த அமைதி ஏற்படச் செய். நீ இயல்பிலேயே வீரப்பெண்; வீரனுடைய மனைவி; ஆகையால் உன் மதிப்புக்கும் பெருமைக்கும் மாருக ஏதும் செய்யமாட்டாய் என்ற திடநம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. இந்தக் கடிதத்தை அம்மாவுக்கும் காண்பித்து, ‘மகன் பிறந்தபோது எவ்வளவு மகிழ்வுடன் இருந்தீர்களோ அவ்வளவு மகிழ்வுடன் அவன் சாகும் போதும் இருக்க வேண்டும் என்பதே உங்கள் அபயன் உங்களிடம் கேட்கும் பிச்சை. உங்கள் மகனுடைய இந்த மரணம் மரணமல்ல; அது அமரத்தன்மையின் அடையாளம்’ என்று சொல்லு. மீண்டும் பாரத நாட்டிலேயே பிறக்க வேண்டும், இந்தத் தாயையே மீண்டும் பெற வேண்டும், அந்தப் பாரத நாடு விடுதலை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். விஜயா, உனக்கும் எனக்கும் பிறவிதோறும் உறவு உண்டு. இந்த ஓர் உடல் நீங்குவதனால் அந்த உறவு எப்படிப் போய்விடும்? உடலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆன்மாவின் சந்திப்பு அல்லவா அது? பழந்துணிகளைப் போல உடல்களை எறிந்து

விட்டு, புதிய ஆடைகளைப் போன்ற புதிய உடல்களை அணிய முடியும். ஆனால் இந்த வெவ்வேறு ஆடைகளை அணியும் ஆன்மா ஒன்றே; அது சாசுவதமானது, எக்காலமும் இருப்பது, சாவற்றது. கீதையில் நீ படித்திருக்கிறாயே—

“ஏற்ற பழந்துணியை நீக்கி எறிந்தொருவன்
மாற்றும் புதியஉடை வாய்ப்பதுபோல்—தோற்றுமுயிர்
பண்டை உடம்பைவிட்டுப் பாரில் புதியஉடல்
கொண்டு பிறக்குமென்று கொள்.”

நைந்த துணிகளைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு மனிதன் புதிய துணிகளைக் கொள்வதுபோல, ஆன்மா நைந்த உடல்களைக் களைந்து புதியனவற்றை எய்துகிறது.

விஜயா, நீ அறிவாளி. நாம் தினமும் கீதை படித்துக்கொண்டு இருந்தோம். அதன்படி நடக்க வேண்டிய நல்ல தருணம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. இன்று நமக்குப் பரீட்சை. கீதையின் மானத்தை நாம் காக்க வேண்டும். இந்தப் பரீட்சையில் நாம் வெற்றி பெறுவோம் என்று திடமாக நம்புகிறேன்.

நீயும் அம்மாவும் இப்போது என்னைப் பார்க்க வர விரும்பினால் அதற்கு அநுமதி கிடைக்கும். இதில் ஏதோ இருக்கிறது என்று உனக்குத் தோன்றினால் வா; எனக்குத் தடை இல்லை. ஆனால், சந்தித்த பிறகு துன்பம் வளராமல் இருக்குமா என்பதைச் சிந்தித்துக்கொள். இல்லாவிட்டால் இதனால் ஏதும் பயனில்லை. அம்மாவைப்

பார்த்துக்கொள், விஜயா. நீயும் நானும் ஒன்றியிருந்தோம்; எப்பொழுதுமே ஒன்றியிருப்போம் என்பதை உனக்கு நிதமும் நினைவூட்டுகிறவனாவயிற்றுச் சிசுவையும் பாதுகாத்துக்கொள்.

—அபயன்.

52

அபயனைத் தூக்கிலிடப் போகும் செய்தி, நாடு முழுவதும் பரபரப்பை உண்டாக்கியது. வழக்கு விசாரணை நடந்த விதத்தைப் பார்த்த யாருமே, அவனுக்கு உயிர்த் தண்டனை கிடைக்கும் என்று நினைக்கவேயில்லை. ஏழு ஆண்டுகள் வரைக்கும் சிறைவாசம் கிடைக்கலாம் என்றுதான் பொது மக்கள் பெரும்பாலும் கருதினார்கள். சர்க்கார் பழிவாங்க முனைந்திருப்பதையும், மக்களுக்குப் பீதியை உண்டாக்க விரும்புவதையும், இந்தச் செய்தி நாடு முழுவதற்கும் அறிவித்தது.

பாதுகாப்புக் குழுவினர் ஓடி ஆடி வேலை செய்தார்கள். ஏராளமான பணம் நிதியில் குவிந்தது. சர்க்கார் வேலையில் இருந்தவர்களும் மறைவாகப் பணம் கொடுத்தார்கள். உயர்நீதி மன்றத்தில் செய்துகொண்ட அப்பீல் தள்ளுபடியாயிற்று. பிரிவி கெளன்சிலில் இரண்டாவது அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள். தூக்கிடும் தேதி இரண்டு தடவை நிச்சயமாகியிருந்து, இந்த அப்பீல்

களினால் இரண்டு தடவையும் ஒத்திப் போயிற்று. ஆனால் பிரிவி கெளன்சிலிலும் அப்பீல் தள்ளுபடியாயிற்று. அப்பொழுது மக்களிடம் ஏமாற்றம் பரவியது.

இனி வைசிராயிடம் 'கருணை மனு' அனுப்பும் வழி ஒன்றுதான் எஞ்சியிருந்தது. அபயன் இவை அனைத்துக்குமே உடன்படவில்லை. வைசிராயின் முன்னால் கைநீட்டி உயிர்ப்பிச்சை கேட்பதை, தன்மதிப்புள்ள அவன் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வான்? நாட்டுக்காக உயிரைக் கொடுக்கவே வேண்டும் என்ற நிலையில், இந்த மனுவை அவன் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? பாரத நாட்டு இளைஞர்கள் தம் தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக, சிரித்து விளையாடிக்கொண்டே உயிர் கொடுப்பார்கள் என்பதை உலகம் தெரிந்து கொள்ளட்டுமே! இப்பொழுது அவன் செத்தே தீர வேண்டும்; எனவே அந்தச் சாவில் எவ்வித மாசும் படியாதபடி பார்த்துக்கொள்வது அவன் பொறுப்பாயிற்று.

தமது வீர மரணத்தினால் சரித்திரத்தின் பொன்னேடுகளுக்குப் பெருமை கொடுக்கும் தியாகிகளின் வரிசையில் இன்று அபயன் நிற்கிறான். அவர்களின் புனித நினைவுக்கு எவ்வகைக் களங்கமும் படியும்படி அவன் நடந்துகொள்ள மாட்டான். மீரவைக் கொல்ல, சிறு குண்டு போல் வளைந்து சுருண்டிருந்த விஷப்பாம்புகளை ராணு அனுப்பினான்; அவள் அவற்றைச் சாளிக்கிராமமாக

எண்ணி வழிபட்டாள். ராணா விஷக்கோப்பையை அனுப்பினான்; அவள் சிரித்துக்கொண்டே நஞ்சை அருந்தினாள். அபயனுடைய கழுத்தில் இன்று தூக்குக் கயிறு விழப்போகிறது என்று அவனது பாக்கியத்தில் எழுதியிருக்கிறதென்றால், உண்மையில் அது அவன் கழுத்தில் அணியும் மாலையே அல்லவா? அவன் மனம் அந்த மங்கல முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்போது, இந்த உடலை விட்டுப் பரமனுடைய பெருநாட்டுக்கு அவன் செல்ல விரும்பும்போது, அதிலிருந்து தவறித் தப்புவதற்காக இந்தக் குருபமும் விகாரமுமான ஓட்டங்களும் ஆட்டங்களும் ஏன்?

இந்த ஓட்ட ஆட்டங்களினால் பயன் ஏதும் இராது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தமது உயிரைப் பெரிதாக மதிக்கிறவர்கள்தாம் அதைக் காக்கப் படாத பாடு படுவார்கள். காந்திக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது என்பது அவனுக்கு உறுதியாகத் தெரியும். அவன் மனம் அமைதியாகவும், மரணத்தை வரவேற்கத் தயாராகவும் இருந்தது. இந்த நிலையில், “உங்கள் கடிதத்தினால் எனக்கும் அம்மாவுக்கும் மிகுந்த அமைதி உண்டாயிற்று. எங்கள் மனமும் இப்போது தயாராக இருக்கிறது” என்று விஜயா எழுதிய கடிதம் கிடைத்தபோது, அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இதை விடச் சிறந்த பேறு அவனுக்கு என்ன இருக்கிறது?

இப்பொழுது அவன் கடவுளுடன் கலக்க ஒருமுகமாக முனைந்தான். ஓயாமல் ஆண்டவனைப் போற்றிப் பாடுவான்; கீதையும் இராமாயணமும் படிப்பான். ஓர் அற்புத உல்லாசம் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தது. காற்றில் இறக்கை கட்டிப் பறந்து வானத்தில் உலவுவதாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் மனத்தில் விருப்பமோ அவாவோ ஏதுமில்லை. இயல்பிலேயே அவன் விவேகமும் திருப்தியும் நிறைந்தவன்; ஆகையால் வாழ்வில் எது கிடைத்ததோ அதுவே அதிகம் என்று உணர்ந்தான். நல்ல தாய் கிடைத்தாள்; நல்ல மனைவி கிடைத்தாள்; அவன் குடிசை சொர்க்கமாக இருந்தது—சொற்ப காலத்துக்குத்தான் என்றாலும், அதுவே போதுமே.

அவன் வீடு, இறைவன் உறையும் கோயிலாக இருந்தது. அமைதியும் இன்பமும் மங்கல விளக்குகளாக அங்கு எப்போதும் ஒளி வீசின. அவனுடைய கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்துவிட்டது; கொஞ்ச நாளில் டாக்டர் பட்டமும் கிடைத்திருக்கும். மாணவர்களும் பேராசிரியர்களும் அவனிடம் உயிராக இருந்தார்கள். எல்லாருக்குமே அவனிடம் பிரியம். இயக்கத்தில் அவன் சேர்ந்ததும், துணைவர்களின் மாசிலா அன்பும் ஆதரவும் கிடைத்தன. விஜயாவினிடம் நிழல்போல இருந்து, என்றும் அவளுக்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய இளம்பெண் சாந்தாவின் நட்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது. உயிருள்ளவரைக்கும் அவனுடைய

தாயைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காக்கக்கூடிய பெரியவர் தீனபந்து, அவனுக்குத் தோழரானார். நன்றியும் பரிவும் அன்பும் நிறைந்த இந்தப் பரந்த பெரிய நாடு அவனை இரத்தினமாக மதிக்கிறது. இவ்வளவுக்கும் மேலே, அனைவரையும் காத்து அனைவருக்காகவும் கவலை கொள்ளும் கடவுள் இருக்கிறார். பரிவே வடிவான இந்த அழகிய உலகில் தன் தாயையும் மனைவியையும் விட்டுச் செல்ல அவன் வருந்த வேண்டியதில்லை; கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

உண்மையிலேயே அவன் கவலைப்படுவதை அறவே ஒழித்தான். “நீ வைத்தபடி நான் இருப்பேன்” என்று ஸூரதாசர் சொன்னது போல, அவன் மிகவும் அமைதியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும், “நீ எதைத் தந்தாலும் அதுவே உன் பிரசாதம். விஷமாயினும் அமுதமாயினும், எதைக் கொடுப்பது எதைக் கொடுக்கலாகாது என்று சிந்திப்பது உன் செயல். நீ கொடுக்கும் எதையும் ஆனந்தமாகத் திருப்தியுடன் ஏற்றுக்கொள்வதே என்பணி. ஆகவே உன் கட்டளை எதுவாயினும் அதைத் தலையில் தாங்குவேன்” என்று தன் இறைவனிடம் கூறிக்கொண்டான்.

அபயனுடைய தூக்குத் தண்டனையை ரத்துச் செய்ய வேண்டுமென்று, நாடு முழுவதிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான தந்திகள் வைசிராயிடம் பறந்தன. அசெம்பிளி அங்கத்தினர்களும் எத்தனையோ ஸ்தாபனங்களின் பிரதிநிதிகளும் தூது சென்றார்கள். ‘கொள்கையெல்லாம் லண்டனில் உருவாகிறது. சாம்ராஜ்யத்துக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்பவர்களிடம் எவ்வகையிலும் ஈவி ரக்கம் காட்ட லண்டன் விரும்பவில்லை. என் கைகள் கட்டுண்டிருக்கின்றன’ என்று வைசிராய் குறிப்பிட்டார்.

ஆனால் கடைசிவரைக்கும் மக்களுக்கு ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது; கடைசி நிமிஷத்தில் கூட ஏதாவது நடக்கலாம்; அபயன் தூக்கு மரத்திலிருந்து தப்பி விடுவான் என்றே எதிர்பார்த்தார்கள். மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரியின் வீட்டில் அவர் மனைவி சதசண்டி பாராயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். தீனபந்துவும் அவர் மனைவி லட்சுமியும். உபவாசம் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சிவபிரானுக்கு அபிஷேகங்களும் ஜபதபங்களும் வேள்விகளும் நடந்தன. “மென்மையான உள்ளம் வாய்ந்த மாசற்ற இளைஞனின் உயிரைக் காக்க வேண்டும்” என்று எல்லாருமே இறைவனை வேண்டிக்கொண்

டார்கள். பெண்கள் ஆலமரத்தை வழிபட்டு, “சாவித்திரியைப் போல விஜயா சுமங்கலியாக நீண்ட நாள் வாழ வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். யாருக்கு எதில் நம்பிக்கை இருந்ததோ அவர்கள் அதையெல்லாம் செய்தார்கள். எவனுடைய முறையீடாவது ஆண்டவன் காதில் விழுந்து அவன் அபயனைக்காக்க மாட்டானா என்று மக்கள் நினைத்தார்கள்.

தேசபக்த இளைஞன் ஒருவனுடைய உயிருக்காகப் பாரத சமுதாயம் முழுவதுமே துடிப்பும் ஒற்றுமையும் கவலையும் கொண்டிருந்தது. எந்தத் தத்துவங்களுக்காக அவன் தன்னை அர்ப்பித்தானோ, அந்தத் தத்துவங்கள் யாவும் கோடி கோடி மக்களின் மனத்தில் பதிந்திருந்தன. அநுதாபமும் சிநேகமும் இப்படிப் பிரம்மாண்ட வடிவெடுத்ததைக் கண்டு, விஜயாவும் தாயும் மிகுந்த அமைதி கொண்டார்கள். இந்தத் துன்பம் தம்முடையது மட்டுமல்ல என்பதை அவர்கள் அறிந்தார்கள். நாட்டு மக்கள் பலரும் இந்தத் துயரத்தில் பங்கு கொள்வதைக் கண்டதும், அவர்களுடைய துயரம் இலேசாயிற்று.

ஆனால் விரதங்களும் உபவாசங்களும் பூஜையும் பாராயணமும் அங்கங்கே நடக்கின்றனவே, இவற்றினால் ஏதாயினும் பயன் உண்டா? எல்லாரையும் கடைத்தேற்றுகிற கடவுள், இந்த மக்களின் தீனக் குரலையும் உருக்கமான பிரார்த்தனைகளையும் கேட்டு உதவிக்கு ஓடி வருவாரா?

நம்பிக்கையும் அவநம்பிக்கையும் அலைபாய்ந்த கடலில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த அபயனின் தாய், “என்ன நடக்கும், பகவானே! என்ன நடக்கும்?” என்று கேட்டாள்.

“இப்போது ஒன்றும் நடக்காது, தாயே!” என்று பின்னாலிருந்து யாரோ பதில் சொன்னார்கள். தாய் திரும்பிப் பார்த்தாள். எதிரே நின்றிருந்தார் நெடிய சாமியார். வெண்மையான அவருடைய தாடியையும் சடைமுடியையும் கண்டு அவள் முதலில் அஞ்சினாள்; பிறகு நம்பிக்கை எழுந்தது. நள்ளிருள் கடந்து விட்டது. தாய் அமைதியின்றிக் கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுதுதான் திடீரென்று தோன்றினார் அந்தச் சாமியார்.

“எங்கிருந்து வருகிறீர்கள், பெரியவரே?” என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்ட தாய், “இப்போது ஒன்றும் நடக்காது என்று நீங்கள் சொன்னீர்களே; அதற்கு என்ன அர்த்தம்?” என்றாள்,

“மகாதேவரின் வனத்திலிருந்து வருகிறேன், தாயே. சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திரும்பிய பொழுது, அபயன் என் குடிசையில் இரவுப் பொழுதுக்குத் தங்கியிருந்தான். அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்திருப்பதாக எனக்குத் தெரிந்தது. அதனால்தான் உங்களைப் பார்க்க வந்தேன், தாயே. முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து இன்று என் குடிசையை விட்டு முதல் தடவையாக வெளியே வருகிறேன். சந்தர்ப்பம் அப்படி

இருப்பதனால் வர வேண்டியிருந்தது” என்று சாமியார்.

“அநாதையான என்னிடம் நீங்கள் இரக்கம் கொண்டது என் பாக்கியம். சுவாமி, நீங்கள் அந்தர்யாமி; உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். நீங்களே சொல்லுங்கள்; அமங்கலமாக ஒன்றும் நேராதே?” என்று தாய் கேட்டாள்.

“எது மங்கலம், எது அமங்கலம், அம்மா? இதெல்லாம் அவரவர் பார்வையைப் பொறுத்தது. இன்று நம் பார்வைக்கு அமங்கலமாகத் தோன்றுவது நாளைக்கு மங்கலமாகிவிடுகிறது; ஏனென்றால், ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளத்தில் அதுதான் மங்கலம். இன்று நாம் எதை மங்கலம் என்கிறோமோ அது நாளைக்கு அமங்கலமாகலாம். எது மங்கலம், எது அமங்கலம் என்பதை ஞானிதான் தீர்மானிக்க முடியும். ஆனால், மனிதன் இன்னமும் ஞானத்திலிருந்து எவ்வளவோ தொலைவில் இருக்கிறானே!”

“நீங்கள் சொல்வது சரி, சுவாமி. ஆனால் மகன் என்ற மோகம் நீங்களில்லையே. அதனால்தான் துயரமெல்லாம்.”

“அந்த மோகத்தை விடுங்கள், அம்மா. அபயன் இப்பொழுது உங்கள் மகன் மட்டுமல்ல; பாரதத் தாயின் மகன்; மக்களின் மகன். இனி அவனைப் பற்றிய கவலை பகவானுக்கு! நீங்கள் ஏன் கலங்குகிறீர்கள்? நடக்கப் போவதை யாரும் நிறுத்த முடியாது. இன்று அபயன் சாகத்தான்

வேண்டும்; அதை யாரும் தடுக்க முடியாது. ஆனால், அபயன் அமரனாகிவிட்டான் என்பதும் உறுதியான சத்தியம், அம்மா. அவன், தான் அமரனான துடன், தனக்குப் பிறப்பைத் தந்த தாயான உங்களையும் அமரராக்கினான். அபயனுடைய தியாகம் வீண் போகாது, தாயே. இரவின் கடைசி யாமம் இது; ஆகையால் இருள் அடர்ந்திருக்கிறது; ஏதும் புலப்படவில்லை. பிரளய இரவாக இது தோன்றுகிறது; ஆனால் கிழக்கே சுதந்திரக் கதிரவனுடைய கிரணங்கள் வெளிவரத் தவிக்கின்றன, துடிக்கின்றன. இந்தப் பயங்கரத் தவிப்புக்கும் பிரசவ வேதனைக்கும் மதிப்பு இல்லையா, தாயே? ஜான்ஸி ராணி சுமார் நூருண்டுகள் வரையில் நிற்க வேண்டியிருந்தது; ஆனால் அபயன் நிற்க வேண்டியிராது. சுதந்திர தேவியைக்கொண்டு வர, பள்ளியெழுச்சி பாடும் பக்தனாக அவன் செல்கிறான். அவன் போகட்டும் தாயே, ஆனந்தமாகப் போகட்டும். என்ன ஆனாலும் சரி, இதில் அமங்கலம் இல்லை. இது கல்மேல் எழுத்து.”

“உண்மையா சுவாமி?” என்று உல்லாசத் துடன் தாய் கேட்டாள்.

“ஆம், உண்மைதான். நடப்பது அனைத்தும் பகவானுடைய திட்டப்படி நடக்கிறது அபயனைக் கொல்பவன் எவனுமில்லை; அபயன் சாகிறவனும் அல்ல. எல்லாரும் வெளிக் காரணமாக மட்டும் நின்று, பகவானுடைய திருவிளை

யாடலை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் அபயனைத் தன் லீலைக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தான். இந்தப் பாக்கியத்துக்காக உங்களை வாழ்த்துகிறேன், தாயே. அந்த மேன்மையான ஒளியில் உங்கள் மோக மாசு படரும்படி புலம்பி, அபாக்கியத்தை வருவிக்க வேண்டாம் அம்மா!”

“நான் தெரிந்துகொண்டேன், சுவாமி” என்று கூறி, தாய் கைகூப்பினாள்; “அனைத்தையும் அறிந்தேன். இனி நீங்கள் குறை சொல்ல என்னிடம் ஏதும் இராது” என்றாள்.

“உங்களுக்கு நன்மை விளைக, தாயே! நீங்கள் சாட்சாத் பகவதியின் அவதாரம். உங்களை வணங்குகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, சாமியார் தடியை ஊன்றி நின்றார்; பாதுகையைக் காலில் அணிந்து புறப்பட்டார்.

“ஏதாவது உணவு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்று மிகவும் பணிவுடன் தாய் வேண்டினாள்.

“தேவையில்லை, தாயே. அந்தக் கவலை வேண்டாம்; எனக்கு நேரமாகிவிட்டது” என்று கூறி, அவர் வேகமாக முன்னால் நடந்தார்; பின்னால் ஒரு முறையேனும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சிறிது நேரம் வரையில் பாதுகைகளின் சடக் சடக் என்ற ஒலி தாயின் காதில் விழுந்தது. விரைவில் அந்த ஒலி அடங்கியது. சாமியார் இருளிலேயே மறைந்தார்.

அவர் சென்ற திசையில், பூமியில் தலை சாய்த்து வணங்கினாள் தாய். எழுந்து வந்து பார்த்த

போது கடிகாரத்தில் இரவு மூன்றரை மணி ஆகியிருந்தது.

கலைந்த தூக்கம் பிறகு வரவில்லை. விஜயாவும் அதே நிலையில் இருந்தாள். தாய் பூஜையறையில் சென்று, ஜபம் செய்ய உட்கார்ந்தாள். விஜயா படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே, இருளைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். என்றுமில்லாத ஒரு பளு, எல்லையில்லாத ஜடத்தன்மை, அவளுடைய உள்ளத்தை அழுத்தியது.

காலை ஆறரை மணிக்கு, இரும்பு லாடம் வைத்த பூட்ஸுகளை ஓசைப்படுத்திக்கொண்டே, இரண்டு வார்டர்கள்—ஜமேதார்கள்—சிறையிலிருந்து வந்தார்கள்; “இன்று விடிகாலையில் அபயகுமாரனைத் தூக்கிலிட்டார்கள். உறவினர்கள் விரும்பினால் அவனுடைய உடலைக் கொடுப்போம்” என்றார்கள்.

தாய் இதைக் கேட்டுக் கல்லாகச் சமைந்து நின்றாள். அவள் கண்களிலிருந்து பெருகிய நீர் வெள்ளமாக ஓடியபடி இருந்தது.

விஜயா சடக்கென்று எழுந்து வந்தாள்; மிகுந்த விவேகத்துடனும் அடக்கத்துடனும் பேசினாள்; “ஆம், எங்களுக்கு உடல் வேண்டும். எட்டு மணிக்குள் எடுத்துப் போக வருகிறோம்” என்றாள்.

அபயனைத் தூக்கிலிட்ட செய்தி, நகரம் முழுவதிலும், எரியும் தீப்போலப் பரவியது. யார் எந்த நிலையில் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டார்களோ அவர்கள் அந்த நிலையிலேயே தமது வேலையை அப்படியே போட்டு, 'ஐயோ ராமா!' என்று கூவிக்கொண்டு, சிறைவாசலை நோக்கிப் பைத்தியம் போல ஓடினார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் பெண்கள் இருந்தார்கள், ஆண்கள் இருந்தார்கள், இளைஞர்கள் இருந்தார்கள், கிழவர்கள் இருந்தார்கள், பள்ளிகூடக் குழந்தைகளும் இருந்தார்கள்.

ஒரு மணி நேரத்துக்குள் ஸெண்டிரல் ஜெயில் வாசலில் பரந்த மைதானத்தில் எள் விழ இடமின்றி மக்கள் குழுமியிருந்தார்கள். அவர்களின் முகத்தில் கொதிப்பும் வருத்தமும் தோன்றின. அவர்களில் பலர் அப்பொழுதுதான் தூங்கியெழுந்து, முகங்கூடக் கழுவாமல் வந்திருந்தார்கள். பெண்கள் கூந்தலைக் கோதிக்கொள்ளாமல் நின்ற நிலையிலே ஓடி வந்திருந்தார்கள். இந்தப் பிரம்மாண்டமான மக்கள் கடலின் கொந்தளிப்பைக் கண்டு அதிகாரிகள் நடுங்கினார்கள்; இதன் முடிவு என்ன ஆகுமோ என்று அஞ்சினார்கள்.

பிணத்தை உறவினரிடம் கொடுக்க எப்படி அருமதித்தார்கள் என்பதே மக்களுக்கு ஆச்சரிய

மாக இருந்தது. சர்க்காரின் கடுமையான போக்கையும் கொடூரமான அடக்கு முறையையும் கவனித்தபோது, அது இத்தகைய சலுகை காட்டும் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. தூக்கிலிட வேண்டிய நாளும் பொழுதும் நிச்சயமான பிறகு, காலையும் மாலையும் தவறாமல் சிறையிலிருந்து அபயனைப் பற்றிய ரிப்போர்ட்டுகள் சென்றன; செக்ரெடேரியட்டிலும் கவர்ண்மெண்டு ஹவுஸிலிலும் அவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் நடந்தன.

பண்பாட்டையும் உணர்ச்சியையும் கவனிக்கும்போது, உறவினர்களிடம் அந்திமக் கிரியைக் காக்கச் சவத்தைக் கொடுப்பதே நியாயம் என்று சில இந்திய அதிகாரிகள் கருதினார்கள். எப்படியும் சர்க்கார் விரும்பியபடி தூக்குத் தண்டனை நிறைவேறிவிட்டது. எனவே இந்தச் சிறு சலுகை காட்டுவதில் என்ன தடை இருக்கிறது என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். ஆங்கில அதிகாரிகளிடையே இதுபற்றிச் சிறிது கருத்து வேற்றுமை இருந்தது. “சவத்தைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஊர்வலம் நடந்தாலும் நடக்கட்டுமே; அதனால் மக்களிடையே பீதிதான் பரவும். சர்க்காரை எதிர்த்தால் என்ன பயன் கிடைக்குமென்பதை அவர்கள் தம் கண்ணால் நேரில் காண்பார்கள்” என்றது ஒரு கட்சி. ஆனால் மற்றொரு கட்சி, “சிறைக்குள்ளேயே உடலை எரித்துவிட வேண்டும்; பிறகுதான் உறவினருக்குச் செய்தி தெரி

விக்க வேண்டும். ஊர்வலமும் ஆர்ப்பாட்டமும் நடந்தால் அதிருப்தி பரவி அமைதிக்கு ஆபத்து வரும்” என்றது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், அபயனைத் தூக்கிலிட்ட முழு விவரம் சர்க்காரிடம் வந்து சேர்ந்தது. சவத்தை உறவினரிடம் கொடுத்துவிடுவது என்று அப்பொழுது தீர்மானமாயிற்று.

சர்க்காரிடம் கிடைத்த விவரம் கூறியதாவது:—

வைகறையில் மூன்று மணிக்கு எழுந்து அவனிடம் சென்று, ‘ஐந்து மணிக்குத் தூக்கிலிடப் போகிறோம்’ என்று வார்டர்கள் சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவன் மிகவும் அமைதியாகவும் அசைவற்றும் கம்பீரமாகவும் அமர்ந்திருந்தான். அவன் உடனே எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பல் துலக்கி, ஸ்நானம் செய்து, தூய உள்ளத்துடன் கீதையைப் படிக்கலானான்:—

“இவ்வுலகை முற்றும் பரந்து நிற்கும் பொருள் அழிவற்றது என்று அறிந்துகொள். இது கேடற்றது; இதனை அழித்தல் யாருக்கும் இயலாது.

ஆத்மா நித்தியன், அழிவற்றவன், அளவிடுவதற்கு அரியன். எனினும் அவனுடைய வடிவங்கள் இறுதியுடையன என்பர். ஆதலால் பார்த்தா, போர் செய்.

இவன் கொல்வான் என்று நினைப்போனும், கொல்லப்படுவான் என்று நினைப்போனும், இரு

வரும் அறியாதார். இவன் கொல்லுவதுமில்லை, கொலையுண்பதுமில்லை.

இவன் பிறப்பதுமில்லை; எக்காலத்திலும் இறப்பதுமில்லை. இவன் ஒரு முறை இருந்து பின்பு இல்லாது போவதுமில்லை. இவன் பிறப்பற்றவன்; அனவரதன். இவன் சாசுவதன்; பழையோன். உடம்பு கொல்லப்படுகையில் இவன் கொல்லப்படான்.

இந்தப் பொருள் அழிவற்றது, பிறப்பற்றது, என்றும் உள்ளது - இங்ஙனம் உணர்வோன் கொல்வது எவனை? அவன் கொல்விப்பது எவனை?

இவனை ஆயுதங்கள் வெட்டமாட்டா; தீ எரிக்காது; நீர் இவனை நனைக்காது; காற்று உலர்த்தாது.

இவன் பிளத்தற்கு அரியவன்; எரித்ததற்கும் நனைத்ததற்கும் உலர்த்துதற்கும் அரியவன்; நித்தியன்; எங்கும் நிறைந்தவன்; உறுதியுடையவன்; அசையாதவன்; என்றும் இருப்பவன்.

தெளிதற்கு அரியன், சிந்தனைக்கு அரியன், மாறுதல் இல்லாதான் என்பர். ஆதலால் இவனை இங்ஙனம் அறிந்து நீ துயர்ப்படாது இருக்கக் கடவாய்.”

அவன் கீதை படித்துக்கொண்டிருந்தவரையில், காவலாளிகள் அசையாமல் கைகூப்பி நின்று கேட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களின் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது.

கீதை படித்தபின் அவன் பிரார்த்தனை செய்தான்; இரண்டொரு பஐனைப் பாடல்கள் பாடினான். ‘ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்’ என்ற இசையில் இழைந்துவிட்டான். அதற்குள் மணி நாலே முக்கால் ஆயிற்று.

“உங்களுடைய கடைசி விருப்பம் என்ன?” என்று ஜெயில் சூப்பரிண்டெண்டண்டு கேட்டார்.

“கடைசி விருப்பமா? பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் அஸ்தமித்து, எனது நாடு விடுதலை பெற வேண்டும் என்பதைத் தவிர, வேறு என்ன விருப்பம் இருக்க முடியும்?”

“அது என் கையில் இல்லை. ஆனால் உங்களுடைய சொந்த விருப்பம் ஏதாவது இருந்தால் அதை நான் நிறைவேற்ற முயல்வேன்.”

“சொந்த விருப்பமா? அப்படி ஏதுமே இல்லையே.”

“இறந்தபின்பு உங்கள் உடலை என்ன செய்வது என்பதுபற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?”

“ஆம், என் உறவினர்களிடம் அதை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். உயிரோடு இருக்கையில் என்னுடன் அவர்கள் பழக முடியவில்லை; செத்த பிறகு ஒரு தடவை யாவது கண்ணூல் பார்க்க விடுங்கள்.”

“நல்லது; அப்படியே நடக்கும். புறப்படுங்கள், நேரமாயிற்று” என்றார் அந்தச் சிறையதி காரி.

அபயன் உடனே எழுந்து நின்றான். அவன் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டினார்கள். கால்களையும் கட்டினார்கள். தலையில் கறுப்புக் குல்லாயை அணிவித்தார்கள். அவன் கண்முன்னால் இருள் சூழ்ந்தது. இனி அவன் அதைக் கடந்து வெளி வர முடியாது — அத்தகைய காரிருள்!

ஆனால் அவனுடைய உள்ளத்தில், அக மனத்தில், என்றும் அணையாத தெய்விக ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. அது அவனுக்கு எழுச்சியையும் உல்லாசத்தையும் தந்தது. மனத்துக்குள்ளேயே அவன் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டான்:—

இறைவா!

என்னை அசத்தியத்திலிருந்து சத்தியத்துக்குக் கொண்டு செல்,

இருளிலிருந்து ஒளிக்குக் கொண்டு செல்,

சாவினிலிருந்து அமரத்தன்மைக்கு அழைத்துச் செல்.”

இதற்குப் பிறகு வேலை வேகமாக நடந்தது. தூக்குப் பலகையில் சாக்குக்கட்டியால் வட்டமாகக் குறியிட்டிருந்த இடத்தில் அவனை நிறுத்தினார்கள். உடனே தூக்குக் கயிறு அவன் கழுத்தில் விழுந்தது. அவனுக்குத் கொஞ்சம் தண்ணென்று இருந்தது. “சுதந்திர பாரதம் நீடுழி வாழ்க!” என்று அவன் கூவினான்.

ஒரே கணத்தில், ஒருவீச்சு; ஓர் இடியோசை! செக்கச்செவேலென்று பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியை யாரோ நெஞ்சில் வைப்பது போல

அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பிறகு ஒரே மயக்கம்; பாழ்நிலை; முடிவில்லாத பெரும் பாழ்!

அவனுடைய கடைசி விருப்பத்துக்கு மதிப்புத் தருவதற்காகவே, சுவத்தை உறவினர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

ஆனால் இந்தத் தீர்மானம் செய்த சமயத்தில், கடுமையான ஆங்கில ஆபீசரான ஐ. ஜி. துரை சுற்றுப்பயணத்தில் இருந்தார். அபயனைத் தூக்கி லிட்ட செய்தியும் ஊர்வலச் செய்தியும் கிடைத்தவுடனே அவர் தலைநகருக்குத் திரும்பி வந்து, கவர்ண்மெண்டு ஹவுஸுக்கு விரைந்து சென்று, இந்தத் தீர்மானத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்தார். “சுவத்தை ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்வது, புரட்சியுணர்ச்சியைத் தூண்டி விடும்” என்று அவர் சொன்னார்.

ஆனால் அதற்குள் சவ ஊர்வலம், சிறை வாசலைத் தாண்டி, நகரத்தின் முக்கியமான பெருஞ்சாலைக்கு வந்துவிட்டிருந்தது. சவத்தின் மீது நீண்டகன்ற மூவர்ணக் கொடி போர்த்தி யிருந்தது. முழுவதும் ஒரே மலர்மயம். நீண்டுகருகருவென்று வளர்ந்திருந்த அவனுடைய தாடியையும் வெண்ணிற முகத்தையும் காண்கையில், எவனோ யோகி தியானத்தில் இருப்பது போலத் தோன்றியது. முகத்தில் அமைதியும் சாந்தமும் நிலவின. சமாதி நிலையில் இருக்கிறானே என்று தோன்றியது. வேதனையினாலோ துயரத்தினாலோ விழக்கூடிய ஒரு சுருக்கங்கூட முகத்தில் காண

வில்லை. அவனுடைய அந்த எழிலார்ந்த தெய்விக வடிவத்தைக் கண்டு மக்களின் உள்ளத்தில் ஓர் அபூர்வ ஆவேசம் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது; ஆயினும் எல்லையற்ற வேதனையினால் நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போலவும் இருந்தது. திடீரென்று அவர்கள் கண்களில் நீர் பெருகியது; 'ஆ' என்று பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

சுவத்துக்கு அருகிலேயே, வெள்ளைப் புடவையணிந்து வெறுங்காலுடன் விஜயா நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தாள். நெற்றிக் குங்குமம் அழிந்திருந்தது. கண்ணில் ஒரு துளி நீரில்லை. பிரமித்தவள் போல் மெளனமாக அவள் நடந்தாள். பின்னாலிருந்து அவள் தோளில் கைவைத்துத் தாங்கியபடி சாந்தா சென்றாள். எல்லோருக்கும் முன்னால் தீனபந்து நெருப்புச் சட்டியுடன் நடந்தார். ஒரு கையில் சட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு, மறு கையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்த அவர், பரிதாபமும் சோர்வும் கருணையுமே வடிவாக இருந்தார்.

ஊர்வலத்தில் ஐம்பதினாயிரம் ஆண்பெண்கள் சென்றார்கள். சில பெண்கள் கைக்குழந்தையுடன் அழுது புலம்பிக்கொண்டே போனார்கள்; இடுப்பிலிருந்த குழந்தைகளும் வீரிட்டுக் கத்தின. மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரியின் மனைவியும், பெரும் பாலான சிறை அதிகாரிகளின் வீட்டினரும், சர்க்கார் சிப்பந்திகளின் குடும்பத்தினரும் ஊர்வலத்தில் கலந்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும்

வெறுங்காலுடன் நடந்தார்கள். இத்தகைய மாபெரும் ஊர்வலம், அரசனை வரவேற்பது போன்ற ஊர்வலம், நகரத்தின் சரித்திரத்திலேயே நடந்ததில்லை.

ஊர்வலம், மயானத்துக்கு அருகிலுள்ள வழியில் செல்லவில்லை; நகரத்துப் பெருஞ்சாலைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு மயானத்துக்குச் செல்லத் திட்டம் வகுத்திருந்தார்கள் ஊர்வலத் தலைவர்கள். இதைக் கண்டு ஐ. ஜி. துரையின் மண்டை கொதித்தது. அவருடைய கார் இங்குமங்கும் ஓடியது. அதன் பயனாக, ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட்டும் மற்ற ஜில்லா அதிகாரிகளும் ஊர்வலத் தலைவர்களிடம் வந்து, “குறுக்கு வழியில் நேரே மயானத்துக்குச் செல்லுங்கள். நகரப் பிரதட்சிணம் தேவையில்லை!” என்றார்கள். தலைவர்களோ, “நகர மக்கள் அனைவரும் தியாகவீரர் அபயகுமாரரைக் கடைசி முறையாகத் தரிசிக்க விரும்புகிறார்கள். ஆகையால் இந்த ஊர்வலத்தை நகரத்து நெடுஞ்சாலைகள் வழியே கொண்டு செல்வோம். இரண்டொரு மணி நேரம் தாமதமாகுமே தவிர, எவ்விதத்திலும் அமைதி குலையாது” என்றார்கள்.

ஜில்லா அதிகாரிகள் உடனே மேலதிகாரிகளுக்குத் தகவல் கொடுத்தார்கள். நிலைமையைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகளும் ஆலோசனைகளும் நடந்தன. ஊர்வலம் இன்ன இன்ன வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும்; வேறு வழிகளில் செல்லக்

கூடாது என்று செக்ஷன் 144-இன்படி தடையுத்தரவு போட்டார்கள்.

மக்கள் ஏற்கனவே கொதித்திருந்தார்கள். இப்பொழுது ஒரே கொந்தளிப்பாயிற்று. சட்டத்தை மீறி அவர்கள் முன்னமே திட்டமிட்ட வழியில் போகத் தலைப்பட்டார்கள். போலீஸ் வான்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடின. தடிகளும் துப்பாக்கிகளும் கொண்டு ஏராளமான கான்ஸ்டபிள்கள் லாரிகளில் வந்து இறங்கினார்கள். பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கையில் நிலைமை கவலைக்கிடமாகிவிட்டது. ஊர்வலக்காரர்கள் மேலும் மேலும் தள்ளிக்கொண்டே போனார்கள். போலீசார் முதலில் தடிகளுடன் காவல் வளையம் அமைத்துக் கொண்டு, ஊர்வலத்தைத் தடுக்க முயன்றார்கள்; ஆனால் அவர்களால் அது முடியவில்லை. பிறகு அவர்கள் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டார்கள்; அதனால் மக்கள் பீதியடைந்து, கூட்டம் இங்கு மங்குமாகச் சிதறியது.

இந்தப் போராட்டத்தில், சுவத்துக்கு அருகிலிருந்த தொண்டர்களின் கூட்டம் நெருங்கிக்குழுமி, முன்னால் நகர்ந்தது. போலீசாருக்கும் தொண்டர்களுக்கும் சண்டை வலுத்தது. கான்ஸ்டபிள்கள் தடிகளை ஓங்கிச் சுழற்றி, ஊர்வலத்தைத் திருப்ப முயன்றார்கள். தொண்டர்களோ எதற்கும் அஞ்சாமல் முன்னால் பாய்ந்தார்கள். நடுநடுவே மக்களுக்குப் பீதி விளைவிப்பதற்காகப் போலீசார் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டார்கள்.

இந்த அடிதடியில், விஜயாவும் சாந்தாவும் மூங்கிலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, எந்த நிலையிலும் அதை விட விரும்பாமல் நின்றிருந்தார்கள். நான்கு புறத்திலிருந்தும் கூட்டம் சூழ்ந்து வந்து அவர்களை நசுக்கியது. சாந்தாதன் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவளைக் காக்க எண்ணி, உறுதியாக அவளை அணைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் போலீசாரின் தடியடி அவர்களை அறியாமலேயே விஜயாவின் முதுகிலும் விழுந்தது; போலீசாரின் பூட்ஸுகள் 'அவள் காலைத் துவைத்தன. அவளால் தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

சட்டென்று அவள் சாந்தாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “சாந்தா, எனக்கு மயக்கம் வருகிறது” என்றாள்.

சாந்தா உடனே ஒரு தொண்டனுக்குச் சமிக்ஞை செய்தாள். அவர்கள் இருவரும் விஜயாவைத் தாங்கிக்கொண்டார்கள். கழுத்துத் தொங்கலிட, அவள் பிரக்ஞை இழந்துவிட்டாள்.

“என்ன ஐயா, பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? விஜயா அம்மாள் நினைவிழந்து கிடக்கிறார்கள். கூட்டத்தைக் கலையுங்கள்; காற்று வரட்டும். உடனே தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஒருவன் கத்தினான்.

ஒருவன் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சென்றான். மற்றொருவன் டாக்டரைக் கூப்பிடப் போனான்.

பக்கத்துக் கடையிலிருந்து ஒருவன் ஈரத்துணியைக் கொண்டு வந்தான். அதை மடித்து விஜயாவின் நெற்றியில் வைத்தார்கள். அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் விசிறியால் வீசினார்கள். ஊர்வலம் அங்கேயே நின்றது.

போலீஸ் அதிகாரிகளும் மாஜிஸ்திரேட்டும் இதைக் கண்டு அசந்து போனார்கள். இந்தப் பெண்ணுக்கு இங்கேயே இதய ஓட்டம் நின்று விட்டால் நிலைமை பயங்கரமாகுமே என்று கலங்கி, அவர்கள் மீண்டும் மேலதிகாரிகளிடம் ஓடிப் போய், ஊர்வலத் தடையுத்தரவை வாபஸ் பெற்று வந்தார்கள். போலீசார் அனைவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

மயக்கமுற்ற நிலையிலேயே விஜயாவை அருகிலிருந்த வேப்பமரத்து நிழலில் கொண்டு விட்டார்கள். ஒருவன் வெள்ளைத் துணியைத் தரையில் விரித்தான்; அதன்மேல் அவனைப் படுக்க வைத்தார்கள்.

அவளுக்கு இது ஏழாவது மாதம். துயரத்தினாலும் கவலையினாலும் உடல் அலுப்பினாலும் அவளுக்கு இரத்தப்போக்கு ஆரம்பித்தது.

இதற்குள் அங்கே மேற்பார்வைக்காக ஐ. ஜி. துரை தமது காரில் வந்து சேர்ந்தார். விஜயாவின் நிலையைக் கண்டதும், அவர் தமது காரில் அவனை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு சேர்ப்பதாகச் சொன்னார். இதைக் கேட்டதுமே அவள் கண்ணைத் திறந்தாள்; ஐ. ஜி துரையை ஒரு கணம்

பார்த்தாள்; வேண்டாம் என்று தலையை ஆட்டினாள்.

ஐ. ஜி. துரை ஒன்றும் தோன்றாதவராக ஒரு 'நிமிஷம் நின்றார்; பிறகு தலையைச் சொறிந்து கொண்டு புறப்பட்டார்.

இதற்குள், நகரத்து டாக்டர் ஒருவரின் கார் வந்தது; அதில் விஜயாவை உட்காரவைத்து, பெண்களின் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள். அவருடன் சாந்தாவும் இருந்தாள்.

சாந்தா புறப்படும்பொழுது தீனபந்துவிடம், "நீங்கள் ஊர்வலத்துடன் சென்று, மயானத்தில் அந்திமக் கிரியைக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் விஜயாவுடன் இருக்கிறேன். இந்த இக்கட்டான நிலையில் அவளை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்" என்றுள்.

இனி ஊர்வலத்துக்கு ஏதும் தடையில்லை. ஆகையால், அது தன் வழியே சென்று, ஒன்றரை மணி நேரத்தில் மயானத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் லேடி டாக்டர் விஜயாவுக்கு உடனே ஊசிமருந்து போட்டு எல்லா வகையான சிகிச்சைகளும் செய்தார். நர்ஸுகளும் வந்தார்கள். நகரத்திலிருந்த இரண்டொரு பிரசித்த லேடி டாக்டர்களுக்குச் செய்தி கிடைத்து அவர்களும் உதவிக்கு ஓடி வந்தார்கள்.

கால் மணி நேரத்துக்கு ஒரு தரம் ஜில்லா

மாஜிஸ்திரேட்டும், போலீஸ் அதிகாரிகளும் போன் செய்து விஜயாவின் உடல் நிலைமையைப் பற்றிக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள். அவளுக்கு மயக்கம் தெளியவில்லை; இஞ்ஜெக்ஷன்களும் பயன்படவில்லை. எனவே காரை அனுப்பி, அபயனின் தாயையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அபயனின் சாவுச் செய்தியைக் கேட்டுக் கலங்காத தாய், மருமகள் மயக்கமுற்றிருப்பதைக் கேட்டதும் ஒரேயடியாக நடுங்கிவிட்டாள். மகனின் சாவுக்கும் அவள் மனம் தயாராக இருந்தது; இந்த ஆபத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவள் அழுதுகொண்டே, “என் மகள் பிழைப்பாளா?” என்றாள்.

“மன அதிர்ச்சியினாலும் உடல் அதிர்ச்சியினாலும் இரத்தப்போக்கு ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதைத் தடுக்க எங்களால் ஆனவரையில் முயற்சி செய்கிறோம்” என்றார் லேடி டாக்டர்.

அது ஏழாவது மாதம் என்பது உடனே தாயின் நினைவுக்கு வந்தது. “இந்த விபத்தில் பகவான் என்னதான் செய்யப் போகிறாரோ?” என்று அவள் கவலையில் ஆழ்ந்தாள்.

விஜயாவின் தலையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அபயனின் தாய் அமர்ந்திருந்தாள். சிகிச்சைகள் நடந்தன; ஆனால் ஏதும் பயன் தெரியவில்லை. கடைசியில் லேடி டாக்டர் ஒருவர் வந்து, இரத்தநாளம் வெடித்திருக்கிறது; ஆகையால் இரத்தப்போக்கு நிற்கவேயில்லை” என்றார்.

“ஆயுர்வேத மருந்துகளால் ஏதாவது பயன் இருக்குமா? ஹோமியோபதியில் குணம் தெரியுமா? இதோ நான் காரில் போய் வைத்தியரையும் டாக்டரையும் அழைத்து வருகிறேன்” என்று சாந்தா.

“முயற்சி செய்து பாருங்கள், நோயாளி எப்படியாவது குணமடைந்தால் எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தான்” என்று லேடி டாக்டர்.

டாக்டரின் காரிலேயே போய், ஆயுர்வேத வைத்தியர் ஒருவரையும், ஹோமியோபதியில் கைதேர்ந்த ராமகிருஷ்ண ஆசிரமத்துச் சாமியாரையும் அழைத்து வந்தாள் சாந்தா. அவர்களும் தங்களால் ஆனதைச் செய்து பார்த்தார்கள்; ஆனால் விஜயா கண்ணைத் திறக்கவேயில்லை.

கடந்த மூன்று நான்கு மாதங்களாக உள்ளூக்குள்ளேயே மறுகி, எல்லாத் துயரங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டிருந்த விஜயா, இன்று ஊர் வலத்தில் நிகழ்ந்த கிளர்ச்சியைத் தாங்காமல் நெஞ்சொடிந்துவிட்டாள். திடீரென்று அவள் இதயமே வெடித்தது. தன்வந்தரியே நேரில் வந்தாலும் அவளைப் பிழைக்க வைப்பது சாத்தியமில்லை. வாழும் விருப்பமே அவளுக்கு இல்லை. அன்று காலையில் பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் அவளுடைய வாழ்க்கைத் துணைவனுடன் அவளது உயிரொளியும் அவிந்து விட்டது. அவனுடன் கூடவே அவளுடைய வாழ்க்கை ஒளியும் மெல்ல மெல்ல மங்கியது. இரண்டு உள்ளங்களுக்கும்

என்ன வேற்றுமை, என்ன இணைப்பு! இரண்டு உடலும் ஓர் ஆத்மாவாகவுமே அவர்கள் இருந்தார்கள். இரண்டு உள்ளங்களிலும் ஒரே உயிர் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இத்தகைய ஏகான்மத் தன்மையை, அத்வைதத்தைக் காண்பது அரிது.

மூன்று மணி நேரமாக டாக்டர்களும் வைத்தியர்களும் ஓடியாடிச் சிகிச்சை செய்தும் பயன்படாமல், விஜயா தன் தாயின் மடியிலேயே உயிரை விட்டாள். ஆம், அபயனின் தாய் அவளுக்கும் தாயாக இருந்தாள். அந்தத் தாயின் ஓலம் பரிதாபமாக இருந்தது; “நீ என்னதான் நினைக்கிறாய், கடவுளே? இதையெல்லாம் நான் எப்படிப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்? இவர்கள் இருவருடன் என்னையும் நீ அழைத்துக் கொண்டிருக்கலாமே. என் கண்ணால் இத்தனையும் பார்க்கும்படி நான் என்ன பாவம் செய்தேன்?” என்று புலம்பினாள்.

சாந்தா, தாயின் கையைப் பிடித்துக் கட்டிலிலிருந்து எழுந்திருக்கச் செய்தாள்; விஜயாவின் உடலை வெண்மையான கதர்ப் போர்வையினால் மறைத்தாள். லேடி டாக்டரின் காரில் தன் தோழியுடன் தாயை அனுப்பிவிட்டு, ஒரு தொண்டனின் வாயிலாக, “இருவருக்கும் ஒரே சிதை அடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்ற செய்தியைத் தீனபந்துவுக்கு அனுப்பினாள்.

தீனபந்து இதைக் கேட்டபோது ‘ஐயோ!’ என்று உட்கார்ந்துவிட்டார். பத்து நிமிஷம்

கழித்து இரண்டு தொண்டர்கள் அவர் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்துக் கையைப் பிடித்து அவரை நிற்க வைத்தார்கள்.

“விஜயா அம்மா பெரும்புண்ணியம் செய்தவள். சாவித்திரி போன்ற அவளைக் காண நாம் என்ன தவம் செய்திருக்கிறோம்!” என்று பெண்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

நகரமக்கள் அனைவரும் இந்த அற்புதத்தைக் காண வந்தார்கள். அக்கம்பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து மக்கள் திரள் திரளாக வந்தார்கள். இன்னமும் மக்கள் வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி வந்தபோது, அந்திமச் சடங்கைச் சிறிது நேரத்துக்கு ஒத்திப் போட்டார்கள்.

பகலும் இரவும் சந்திக்கும் நேரத்தில், அந்தணர்கள் வேதமோத, தீனபந்து நெருப்பிட்டார்.

விசாலமான சிதையில், வெள்ளைக் கதரடையுடன் அபயன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தவனாக, சமாதி நிலையில், சாந்தமும் அமைதியுமே வடிவாகப் படுத்திருந்தான்.

அருகில், மஞ்சள் நிறச் சேலையணிந்து, நெற்றியில் குங்குமத்துடனும், கழுத்தில் மங்கல நாணுடனும் பூமாலைகள் அணிந்து படுத்திருந்தாள் விஜயா! அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு எல்லாருடைய கண்களும் நனைந்தன; அனைவரும் தலைதாழ்த்தித் தம் கடைசி வணக்கத்தைச் செலுத்தினார்கள்.

தீனபந்து தீயிட்டபோது, அபயனையும் விஜயா

வையும் மக்கள் வாழ்த்திய ஒலி வானத்தை முட்டியது.

பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில் விறகுகள் எரிந்தன. அவற்றிலிருந்து பெரும் ஜ்வாலைகள் கிளம்பின. அங்கிருந்தவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விறகைச் சிதையிலிட்டுப் பக்தியுடன் வணங்கினார்கள்.

மக்கள் ஒவ்வொருவராக வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். ஆனால் தீனபந்துவும், சாந்தாவும், பஜரங்கன் என்ற தொண்டனும் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

வானத்தை நோக்கி ஓங்கிய தீக்கொழுந்துகள் தமக்குள் போட்டியிட்டுப் பாய்ந்தன. ‘இந்தத் தீக்கொழுந்துகளே பாரத நாட்டு விடுதலையின் வெற்றிக் கொடிகளாக மாறுமோ? வருங்காலத்தில் என்ன மறைந்திருக்கிறதென்பதை ஆண்டவனைத் தவிர வேறு யாருமே அறிய முடியாது’ என்று நினைத்தாள் சாந்தா.

சிதை சுடர்விட்டு எரிய எரிய, அனலிலிருந்து தப்புவதற்காக, தீனபந்துவும் சாந்தாவும் சற்றுத் தொலைவில் சென்று, ஒரு வேப்பமரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்தார்கள். அங்கே ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் தம்புராவுடன் உட்கார்ந்திருந்தான். சாந்தா வரும் காலடியோசை கேட்டதும், “யார் அது?” என்றான்.

“நாங்கள் அந்திமச் சடங்கு செய்ய வந்திருக்கிறோம்.”

“யாருக்கு? இன்று தூக்கிலிட்டார்களே; அவனுக்கா?”

“ஆம்.”

“மனை வியும் அவனுடன் ஸதி ஆகிவிட்டாளா?”

“ஆம், பெரியவரே. அவள் ஸதிதான். கணவனைத் தூக்கிலிட்ட சில மணி நேரத்துக்குள் அவளும் உயிர் விட்டாள்.”

“ஆகா! இரண்டு ஆத்மாக்களுமே பாக்கிய சாலிகள். பாரத நாடு புண்ணிய பூமி. இங்கே தான் இத்தகைய வீரர்கள் உதிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி, அந்தப் பிச்சைக்காரன் ஆனந்தமாகத் தம்புராவை மீட்டிப் பாடலானான்—

“வான நாட்டினில் நாம் வாழ்வோம்.”

அவ்விடத்தில் தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாதது போல அவன் கவலையற்றும் பற்றற்றும் பாட்டிலே மூழ்கியிருந்தான்:—

“சாரமற்றதாம் சம்சாரம்

இதனை எரித்தே நாம் செல்வோம்.”

சாந்தாவினால் தன்னை அடக்க முடியவில்லை. எரியும் சிதையைக் கண்டு அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

பிச்சைக்காரன் உடனே பாட்டை நிறுத்தி, “ஏன் அம்மா அழுகிறாய்?” என்றான்.

“என்ன செய்வது பெரியவரே; பொறுக்கவில்லை.”

“இதில் புலம்புவதற்கு என்ன இருக்கிறது? கடுந்தவம் இயற்கிறவர்களும் பெற முடியாத நற்கதியை இவ்விருவரும் பெற்றிருக்கிறார்கள், அம்மா. இன்று அழுகிறவர்கள் நாளைக்குச் சிரிப்பார்கள்; இன்று சிரிப்பவர்கள் நாளைக்கு அழுவார்கள். விதியின் இந்தக் கோட்டை யாரும் அழிக்கமுடியாது. இது அழ வேண்டிய சமயமல்ல, ஆனந்தமான தருணம்” என்று கூறி அவன் மீண்டும் பாடலானான்:—

“நிறைந்த மனமும் பேசுமா?
வயிர மணியைப் பெற்றவன்
வாது செய்ய வருவனோ?
இமயவாவி சென்ற அன்னம்,
குட்டை குளங்கள் தேடுமோ?
படைத்த கடவுள் கிடைத்த பின்
நிறைந்த மனமும் பேசுமோ?”

சாந்தாவும் அவள் நண்பர்களும் இந்தப் பாடலைக் கேட்டு அமைதி பெற்றார்கள்.

எரிந்த சிதை இப்பொழுது தணிந்தது. சாந்தா எழுந்து அதனருகில் சென்று, எரிந்த சாம்பலை எடுத்து நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டு, சிதையின் முன்னால் தலைகுனிந்து வணங்கினாள்; “பாரத சுதந்திரத்தின் ஒப்பற்ற பக்தனே, உன் கனவு விரைவில் நிறைவேறுமாக! உன் வெற்றிக்குரல் எங்கும் ஒலிக்குமாக!” என்றாள்.

தீனபந்துவும் பஜரங்களும் அவளைப் பின்பற்றினார்கள்.

அன்று இரவு போலீஸ் டி. ஐ. ஜி. டைதர் துரை, இரவுச் சாப்பாட்டின் போது தம் மனைவியிடம், “இனி இந்தியாவை அதிக நாளைக்கு அடிமைத்தனத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியாதென்று தோன்றுகிறது” என்றார்.

அபயனும் விஜயாவும் செய்த ஒப்பற்ற தியாகத்தினால் ஆட்சியினரின் பீடம் ஆடியது. என்றும் ஆற முடியாத ஆழ்ந்த புண், தமது உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்ததை மக்கள் உணர்ந்தார்கள்.

மறுநாள் காலையில் உள்ளூர்த் தினசரியில், அபயனும் விஜயாவும் இறந்த துயரத் செய்தியும், ஊர்வலம், போலீஸ் தாக்குதல், அந்திமச் சடங்கு முதலிய விவரங்களும் விரிவாக வெளிவந்தன.

அதே பத்திரிகையில் கடைசிப் பக்கத்தில், மாஜிஸ்திரேட் சௌத்ரி தமது வேலையை ராஜினாமாச் செய்திருக்கும் பரபரப்பான செய்தியும் வெளிவந்தது.

55

அபயனின் தாய்க்கு வாழ்வில் ஏதும் சுவை இருக்கவில்லை. அவள் காசிக்குப் போக விரும்பினாள்.

சாந்தா அவளைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றாள்; “உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது என் கடமை” என்றாள்.

“வேண்டாம் குழந்தாய், என்னைத் தடுக்காதே. இறைவன் என் கட்டுக்களை யெல்லாம் அறுத்து விட்டான். பந்தனத்திலிருந்து நான் விலக வேண்டும் என்பதே அவனுடைய திருவுள்ளம். காசியில் எனக்கு அமைதி கிடைக்கும். என்னைப் போகவிடு” என்றுள் தாய்.

அதற்குப் பின்பு அவளைத் தடுக்கும் துணிவு சாந்தாவுக்கு உண்டாகவில்லை.

வீட்டிலிருந்த பண்டங்களைச் சாந்தாவிடம் ஒப் படைத்துவிட்டுத் தன் பூஜை பாராயணத்துக்கு வேண்டியவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு தாய் காசிக்குப் புறப்பட்டாள்.

56

காசியில் தசாசுவமேத கட்டத்தில் ஒரு கிழவி கீதையும் இராமாயணமும் படிப்பதையும், நடு நடுவே சர்க்காவில் நூல் நூற்பதையும் பலர் கண்டிருப்பார்கள். பூஜையும் கங்கை ஸ்நானமும் தவிர்த்து வேறு எதிலும் அவளுக்குப் பிரியம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

அவள் யாருடனும் பேசுவதில்லை; எங்கும் போவதில்லை. ஒரு கோயிலின் பாழ் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து, கீதையும் இராமாயணமும் படிப்பாள்; பூஜையும் பஜனையும் செய்வாள்; சர்க்காவில் நூல் நூற்பாள்.

நூலை விற்றும், யாராவது கொடுக்கும் பண்டங்களை வைத்துக் கொண்டும் அவள் காலம் கடத்தி வருகிறாள். சில நாள் பட்டினி இருந்தாலும் அவளுக்கு வருத்தம் தோன்றுவதில்லை; அமைதியுடன் இருக்கிறாள்.

நாட்கள் மாதங்களாகி, மாதங்கள் ஆண்டுகளாயின. ஆயினும் இந்தக் கிழவியின் வாழ்க்கை முறை இப்படியே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதில் எவ்வகைத் தடையுமில்லை, ஓய்ச்சலும் இல்லை, மாறுதலும் இல்லை. வெளி உலகத்துடன் தொடர்பே இல்லாதவள் போல அவள் எப்பொழுதும் தனக்குள்ளேயே ஆழ்ந்திருக்கிறாள்.

“ஆங்கிலேயர் பாரத நாட்டை விட்டுப் போகிறார்கள். நாடு விடுதலை பெறுகிறது. 1947- ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு பதினைந்தாம் தேதி, நாட்டில் நமது கொடி பறக்கும்” என்று திடீரென்று ஒரு நாள் யாரோ அவளிடம் சொன்னார்கள்.

சுருக்கம் விழுந்து வறண்டு சோர்ந்திருந்த கிழவியின் முகத்தில் ஒரு மென்முறுவல் விளையாடியது; கண்களில் களிப்பு நீர் பொங்கியது. அவள் தன் மனத்துக்குள்ளேயே கடவுளை நன்றியுடன் வணங்கினாள்.

15-ஆகஸ்டு, 1947!

அன்றைக்கு அந்தக் கிழவி பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் கண் விழித்தாள். ஸ்நானமும் வழிபாடும் செய்து, கீதையும் இராமாயணமும் படித்தாள். அந்தப் புத்தகங்களை மிகவும் ஜாக்கிரதையாக

மூடி வைத்தாள். சிறிது நேரம் சர்க்காவைச் சுழற்றினாள். பிறகு அதையும் நிறுத்தி எடுத்து வைத்தாள்.

இதற்குப் பிறகு மிகவும் அமைதியான உள்ளத்துடன் எழுந்து அவள் கங்கைக் கரையை நோக்கிச் சென்றாள். அப்பொழுதுதான் கதிரவன் உதயமாகிச் கொண்டு டிருந்தான். புடவையை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு கிழவி கங்கைநீரில் இறங்கினாள். உதயமாகும் சூரியநாராயணனுக்கு அவள் அர்க்கியமிட்டாள்.

“சுதந்திர பாரதத்தில் உதயமாகும் முதல் கதிரவனே! உன்னை வரவேற்கிறேன். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் கடந்து, இன்றுதான் நீ உன் மாசை அழித்து வெளிவருகிறாய். உன்னைக் காணவே இத்தனை நாளும் காத்திருந்தேன். உனக்கு ஆயிரமாயிரம் வணக்கங்கள்” என்று போற்றினாள்.

அப்பொழுது, “சுதந்திர பாரதம் நீடுழி வாழ்க!” என்ற மக்கள் குரல் அவள் காதில் விழுந்தது.

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்; தொலைவில் ஓர் உயர்ந்த கம்பத்தில் தேசியக் கொடி ஒய்யாரமாகப் பறந்துகொண்டு டிருந்தது.

அவளது உள்ளம் உருகியது. கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகியது. பக்தி நிறைந்த நெஞ்சினால் அந்த மூவர்ணக் கொடியை வணங்கினாள். அவள் முகத்தில் தூய ஒளியும், எங்கும் காணாத அமைதியும் தோன்றின.

பிறகு அவள் கங்கைநீரில் மேலும் மேலும் நடந்து சென்று, “கங்கைத் தாயே! இனி எனக்கு நீயே புகல்” என்று கூறியபடியே, தன்னை நீரிலே விட்டுவிட்டாள்.

அவளுக்கு நீந்தத் தெரியாது; நொடி நேரத்தில் ஜல சமாதியை அடைந்தாள்.

மக்கள் கவனித்தார்கள், ஓடினார்கள், கூச்ச லிட்டார்கள் — “அடடா! எவளோ ஒரு கிழவி மூழ்கிவிட்டாள்!”

ஆனால் யாரும் அவளைக் காக்க முடியவில்லை.

அருகிலிருந்த கோயிலில் விடுதலை விழாவைக் கொண்டாட விசேஷ வழிபாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அந்தணர்கள் உரத்த குரலில் ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள் —

“பிரம்மத்துக்கு அர்ப்பணமாக, பிரம்ம அவியை, பிரம்மத் தீயில், பிரம்மத்தால் ஹோமம் செய்கிறவன், பிரம்மத்தின் செய்கையில் அமைதி பெற்றவன்—இத் தகையவனே பிரம்மத்தை அடைகிறான்.”

மறுநாள் காலையில் உள்ளூர்த் தினசரியில் ஒரு மூலையில்,

“தசாசுவமேத கட்டத்தின் எதிரில், நேற்று வைகறைப் பொழுதில், கதிரவன் உதித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு பிச்சைக்கார அந்தணக் கிழவி கங்கையில் மூழ்கித் தற்கொலை செய்துகொண்டாள்”

என்ற செய்தி வெளிவந்தது.

பிரேம் சந்துக்குப் பிந்திய சகாப்தம் ஹிந்தியில் தோற்றுவித்துள்ள புதிய நாவலாசிரியர்களுள் தனிச் சிறப்புக்குத் தகுதி வாய்ந்தவர் அனந்த கோபால சேவ்டே. பிறப்பில் மகாராஷ்டிரர் என்றாலும், தாய்மொழி மராத்திக்குப் பதில் ஹிந்தியிலேயே எழுதுவதற்கு அவர் தீர்மானித்தார். தமது உள்ளக் கிடக்கையை இவ்வாறு ஹிந்தியில் வெளியிட அவர் முன் வந்ததற்குக் காரணம், மஹாத்மா காந்தியிடம் அவரது தலைமுறையினர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடுதான் என்று கூறலாம்.

1942-ஆம் வருஷ இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தைப் பகைப்புலனாகக் கொண்ட 'ஜுவாலாமுகி' யின் தனிப் பெரும் பண்பாக விளங்குவது அதன் தத்ரூப நடைதான். கதை விறுவிறுப்புடன் செல்வதால் கதைக் கருவி லிருந்து பாத்திரங்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றனர்; சொற் செட்டுடன் அவர்களது குணச் சித்திரம் தீட்டப்படுகிறது; பஞ்சபூத வேகத்துடன் செல்லும் கதையில் வரும் நிகழ்ச்சிகளை இந்த குணச் சித்திரமே உருவாக்குகிறது.

“1942-ஆம் வருஷ எழுச்சியின் உண்மையான படப்பிடிப்பு” என்று இந்நாவலை நமது தலைசிறந்த ராஷ்டிரபதி டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரஸாத் பாராட்டினார். ஹிந்தியில் பிரபல இலக்கிய கர்த்தாக்களான மைதிலீ சரண் குப்தா, விருந்தாவன் லால் வர்மா, ஆசார்ய ஷிவ்பூஜன் சஹாய், டாக்டர் சம்பூர்ணானந்த் ஆகியோரும், இன்னும் பலரும் இவ்வாறே ஏற்றிப் போற்றியுள்ளனர்.

1957-ல் உத்தரப் பிரதேச சர்க்கார் 'ஜுவாலாமுகி'க்குப் பரிசு வழங்கிக் கௌரவித்தனர்.